COLECȚIA LOTUS

Dr. JANINE FONTAINE

A PATRA NOASTRĂ LUME



Scrisă într-un stil alert, sub forma unor note de călătorie, lucrarea de față ne propune o incursiune în lumea fenomenelor paranormale.

Abandonând medicina clasică pentru a se dedica medicinei energetice – urmându-și chemarea interioară – autoarea a încercat să descifreze misterele unei lumi guvernate de alte legi.

După trei călătorii în Brazilia – țară în care paranormalul a devenit o preocupare națională – autoarea împărtășește impresii și relatează cu lux de amănunte experiențele stranii la care a fost martoră: materializări, poltergeist, experiențe de spiritism, transe induse și cazuri de reîncarnare.

Un capitol aparte este dedicat terapiilor neconvenționale – bioenergetica și chirurgia metapsihică – pe care autoarea le consideră „terapii ale viitorului".

Dr. Janine Fontaine

A patra noastră lume

Traducere de
Dr. MIXANDRA GRIGORESCU



EDITURA LOTUS
BUCUREȘTI
1998

Titlul original: Notre quatrième monde

Iată cea de a patra lucrare consacrată revizuirii concepției despre om. În *Medic de Trei Corpuri* autoarea explica circumstanțele în care a descoperit corpurile fizic, energetic și spiritual și de ce medicina clasică, eficace într-o treime de cazuri, este neputincioasă în fața celorlalte două treimi de maladii pe care, din ignoranță, le numește „psihosomatice". În *Medicina Corpului Energetic* ea descria anatomia, fiziologia, patologia, tratamentul acestui corp subtil și arăta prin exemple clinice dovada existenței lui. *Cele Trei Corpuri și cele Trei Lumi* arăta cum materia biologică din care suntem alcătuiți este totodată vibrație, adică „undă", care ne permite comunicarea cu tot și cu toți cei care ne înconjoară. Înainte de a fi înțeles că fiecare din Cele Trei Corpuri aparține unei a Treia Lumi, nu se cunoștea cum poate fi explicat modul de funcționare a „Corpului-Undă" (Corp Energetic + Corp Spiritual).

Aici, în *A patra noastră lume*, sunt prezentate relațiile între corpul material și „Corpul-Undă", precum și fenomenele care se petrec în momentul când ele se separă. Acest Corp-Undă este *Spiritul* nostru, eternitatea noastră și el se va reîncarna. După o experiență legată de contactarea Spiritelor, autoarea a studiat în Brazilia ființe umane capabile să-și schimbe starea fizică, să treacă dintr-o lume în alta, să materializeze obiecte – trăire capabilă să modifice concepția materialistă despre om și să reînnoiască ideea cu privire la medicina tradițională.

Fiicei mele, Sylvie,

Prietenilor mei, amintiți în această carte.
M-au ajutat și instruit de-a lungul periplului,
și ei pot depune mărturie, la acest sfârșit de
secol XX, cu privire la actualitatea unui
gând al lui Parmenide (540-470 î.H.):
«LUCRURILE SE NASC ÎN SPAȚIU CA ȘI
GÂNDURILE ÎN SPIRIT».

AVERTISMENT

NOULUI CITITOR

Chiar dacă nu cunoaşteţi cele trei lucrări precedente, nu vă este cu neputinţă să citiţi această carte. Dar este important să ştiţi că *A patra noastră lume* este rodul unei trăiri, al unei maturizări şi nu al unui salt în vid sau produsul unei călătorii imaginare.

Lucrările mele precedente, *Medic de Trei Corpuri, Medicina Corpului Energetic* şi *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi* descriu un drum iniţiatic cu totul deosebit, deoarece este vorba despre un medic integrat iniţial în lumea materialistă spitalicească şi care, ca urmare a unor încercări afective, va descoperi deschideri către alte lumi, traversând experienţe diverse şi adeseori uluitoare. Astfel se va realiza progresiv o lărgire a câmpului conştienţei, care va conduce la o revizuire a medicinei materialiste. Revizuire nu numai teoretică, ci şi practică, susţinută totodată de legile fizicii cuantice.

În măsura în care este acceptată concluzia cercetărilor precedente, şi anume că totul se petrece ca şi cum noi am fi alcătuiţi din Trei Corpuri – un corp fizic, un corp energetic şi unul spiritual, fiecare aparţinând unei Lumi ce funcţionează după legi diferite – devine logic să admitem trei tipuri de medicină: o medicină tradiţională, care cuprinde omul-materie, o medicină cu viziune energetică ce ia în consideraţie câmpul nostru vibrator şi, în fine, o medicină spirituală. Acestea două din urmă se adresează CORPULUI-UNDĂ.

Acest corp-undă, element vibrator, a fost complet neglijat de către cei care nu erau informaţi despre profunda revoluţie culturală iniţiată o dată cu naşterea fizicii cuantice. Cu ajutorul acesteia, fizicienii moderni au definit nu numai proprietăţile corpusculului, dar şi pe cele ale undei. Simplificând la maximum, se poate spune că dacă măsurăm corpusculul, nu putem măsura unda şi dacă măsurăm unda, nu putem măsura corpusculul. Altfel spus, materia care ni se înfăţişează ca fiind solidă este totodată vibraţie. Şi totuşi, aceste două aspecte nu pot fi măsurate în acelaşi timp. Astfel s-a instalat o confuzie şi s-a crezut că toate calităţile materiei biologice pot fi definite pe baze materialiste, fapt ce constituie o gravă eroare. S-au neglijat astfel nu numai cele două treimi din noi înşine, dar şi relaţiile vibratorii ce se stabilesc cu mediul nostru înconjurător. În ultima lucrare am demonstrat în ce măsură suntem integraţi şi supuşi totalităţii elementelor vibratorii care ne înconjoară: natură, habitat, muzică, ambianţă familială şi profesională, ele condiţionând nu numai personalitatea, ci şi desfăşurarea vieţii noastre.

Acest Corp-Undă pe care misticii şi ocultiştii îl intuiseră, fusese denumit aură, corp eteric, corp astral etc. Mulţi alţii îl evocaseră şi-l utilizaseră în diferite moduri de abordare, chiar şi în romane, dar niciodată nu fusese privit din punctul de vedere al unui studiu experimental de tip ştiinţific. Niciodată nu a fost definit în mod clar, nici anatomic, nici fiziologic (funcţie normală), nici fiziopatologic (funcţie anormală), iar terapeutica sa rămâne o noţiune vagă. Meseria mea mă incita să fac ordine în aceasta din urmă, şi am încercat acest lucru pornind de la experienţa mea medicală, respectând principiile medicinei experimentale definite de către Claude Bernard.

Medicii, închistaţi psihic prin examene şi concursuri, încă ne reduc la simplele dimensiuni oferite prin studiul omului în sala de disecţie sau în laboratorul de chimie. S-a convenit să se vorbească despre afecţiuni psihosomatice – sau despre spasmofilie, pentru a da un nume unor tulburări ale căror origini nu sunt identificate – dar se trece pe lângă esenţial. Apare un impas cu privire la adevărata noastră constituţie, care este mai frumoasă şi mai uluitoare decât cea enunţată. A dovedi acest lucru constituie ţelul vieţii mele şi mă ocup de aceasta din 1970, dată la care am părăsit spitalul unde conduceam un serviciu de anestezie şi reanimare.

VECHILOR MEI CITITORI

Anatomia, fiziologia şi fiziopatologia Corpului Spiritual vor face obiectul unui al cincilea volum, căci el se referă la Lumea Spiritelor. De fapt, este cu neputinţă să vorbeşti despre Corpul Spiritual fără a face referire la Lumea Spiritelor.

Modul în care au fost primite cele trei cărţi precedente îmi dovedeşte în ce măsură are răsunet viziunea despre om, adoptată de mine, la cei ce-şi pun probleme existenţiale şi nu găsesc ajutorul aşteptat doar în medicina materialistă. Când mi se scrie: „Mi-am înţeles tulburările pentru că le descrieţi la pagina..." sau: „Am înţeles care erau tulburările mele relaţionale în sânul cuplului sau al anturajului meu imediat, pentru că sunt descrise la pagina...", trăiesc sentimentul că am făcut un lucru util, este motivul pentru care continuu să împărtăşesc cu cititorii mei drumul parcurs de mine (chiar dacă, din păcate, îmi este cu neputinţă să răspund individual imensei corespondenţe venite din Franţa şi din străinătate, sau să-i întâlnesc pe toţi cei ce o doresc).

Dacă personalul medical spitalicesc şi corpul profesoral rămâne închistat într-un sistem impenetrabil, chiar dispreţuitor cu privire la mişcarea actuală, care corespunde cererii populaţiei; dacă, obligaţi în mod absolut să gândească precum maeştrii lor pentru a reuşi la examene şi în cariera spitalicească, unii au pierdut capacitatea de a simţi lumea vibratorie, să nu desperăm prea tare. Trebuie să admitem că pentru a face să progreseze medicina materialistă

trebuie să trăim într-o ambianţă materialistă. Unele discipline performante sunt de neînlocuit; să ne bucurăm deci că ei le protejează. Dar să reţinem faptul că datele statistice ale acestei medicine clasice sunt pline de erori, deoarece bolnavii practică, fără a îndrăzni s-o mărturisească (atât de puternică este respingerea) o medicină „blândă", ajutătoare, care susţine medicina „grea", acordându-i o eficienţă suplimentară. Bolnavul nu se gândeşte decât la un singur lucru: să-i fie uşurată suferinţa; el trăieşte cu dificultate această sciziune a două puncte de vedere, căci lui îi revine responsabilitatea de a desluşi cărui tip de medicină să i se adreseze.

De cele mai multe ori, doar *după o succesiune costisitoare de examene cu rezultat negativ, care vor să-i demonstreze că „nu are nimic", şi o administrare de medicamente inutile*, el îşi revizuieşte modul de gândire, de alimentare, modul de a se îngriji sau de a trăi şi acordă consideraţie Corpului său Undă, costisitor ignorat de către lumea medicală.

Alteori, dimpotrivă, el se orientează cu uşurinţă către medicina Corpului-Undă, deşi suferă de o boală „organică" (singurii cu adevărat bolnavi, după cum consideră medicina clasică), pentru care are nevoie de o terapie substitutivă sau de o intervenţie chirurgicală.

Cărţile mele încearcă cu modestie să împărtăşească acestui pacient descoperirile mele în scopul de a-l ajuta să înţeleagă ce se întâmplă cu el, în corpul şi în sufletul său, în aşa fel încât să poată desluşi lucrurile. Dar fiecărui pacient îi revine datoria de a-şi asuma conştientizarea finalităţii iniţiatice a bolii, de a admite că procesul de vindecare îşi are limitele sale şi că trecerea Dincolo ne aşteaptă pe toţi.

Vă invit nu numai să citiţi paginile ce vor urma, ci şi să recitiţi lucrările precedente. Corespondenţa primită mi-a dovedit că, o dată cu trecerea timpului, lucruri trecute neobservate capătă valoare când sunt recitite, după ce sufletul se deschide.

În această lucrare vom vedea că un medic brazilian a găsit, exprimându-se în felul său, noţiuni medicale identice cu cele expuse de mine până acum, deşi nu ne cunoşteam. Aparţinând unor continente şi civilizaţii diferite, dar fiind amândoi medici, ne îndepărtăm în mod radical de teoria omului-materie biologică, aşa cum este ea acceptată în prezent în lumea occidentală.

Terapeutul care este începător în tratarea bolilor „Corpului-Undă" va întâmpina şi el dificultăţi. Nu numai în interiorul său, dar şi în jurul lui. Schimbarea atitudinii sale va declanşa revizuiri, animozităţi, lipsă de înţelegere. Acesta este un lucru normal, deoarece noi trăim perioada de gestaţie din care va ieşi progresiv la lumină o eră nouă. Recitiţi dificultăţile şi ezitările mele din primii ani... Fiecare are nevoie de o periodă de timp pentru a se împlini din frământarea contradicţiilor. Uneori este vorba despre o mutaţie ce se desfăşoară îndelung şi dureros înainte de a se instala în noua paradigmă[1].

1. Este un nou mod de gândire, a se vedea *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi.*

Din păcate, eu însămi mai am încă mult de lucru pentru a putea atinge nivelul de cunoaştere pe care mi l-am propus, astfel că nu pot instrui decât prin intermediul cărţilor. Căci calea interioară, scria Jean Vaysse, cere celor ce se angajează pe acest drum „mai mult timp şi grijă, formare şi cercetare, precum şi mai multe studii metodice decât cere viaţa exterioară".

Terapeuţii de diverse feluri, doritori să practice o „medicină a celor Trei Corpuri" şi care-mi scriu des nu doresc de fapt decât să primească confirmarea celor deja formulate în volumele ce descriu calea urmată de mine. De multe ori, ei înşişi au avut intuiţia a ceea ce scriu, dar fără a transpune în cuvinte. Îi sfătuiesc să recitească atent aceste lucrări, pe care nu le pot asimila decât pe măsura experienţei lor interioare.

În limita posibilităţilor mele încerc adeseori să stau de vorbă, la voia întâmplării, cu unii sau cu alţii, despre capacitatea lor de medium, de vindecător şi despre orientarea lor. În ansamblu, constat că există o prea mare grabă în dorinţa de a atinge scopul urmărit. Mai întâi e nevoie de a tinde spre o „transparenţă interioară" pentru care civilizaţia occidentală, orientată spre exterior, nu ne-a pregătit. Societatea noastră modernă este caracterizată prin urmărirea eficacităţii terapeutice ca scop final; ne rămâne deci ca încet-încet să dezvoltăm capacităţile noastre interioare pentru a avea acces la niveluri de viaţă şi la lumi invizibile, inimaginabile. În zorii erei Vărsătorului trebuie să modificăm total viziunea noastră asupra ceea ce numim „realitate".

Dar capcana iluziei cunoaşterii şi a puterii ne pândeşte la fiecare pas. Dacă altădată Instruirea se făcea în taină, în izolare, în mijlocul naturii, al calmului şi liniştii, pe cale orală sau fără cuvinte, de către Maeştri avertizaţi cu privire la putere, deci asupra pericolului forţelor pe care le manipulau, în schimb azi, totul se face de-a valma, la îndemâna tuturor, prin intermediul unei anume literaturi ai cărei autori nu au totdeauna experienţa celor expuse, ceea ce poate duce la destabilizarea unor persoane cu un Corp Subtil fragil. De aici se naşte o patologie nouă, atât la noul adept, cât şi la noii terapeuţi.

În *Medic de Trei Corpuri* am relatat activitatea mea în domeniul sofrologiei, lucru de grup, Lowen, Reich, reprezentare mentală etc. ce mi se pare a fi pregătirea elementară şi indispensabilă pentru orice evoluţie a occidentalilor. Căci trebuie înfruntată ruptura dintre două feluri de educaţie. Această muncă permite accesul la alte niveluri ale realităţii, dezvoltarea sensibilităţii, creşterea nivelului vibrator, în mod progresiv, în condiţii sigure, păstrând „reunite" cele Trei Corpuri, fără risc de dedublare patologică.

Este necesar să ne alăturăm Cosmosului, nu numai pe calea gândului, dar şi pe cale filosofică (mă gândesc la filosofia taoistă). Cu ajutorul anumitor lecturi trebuie să ne lăsăm pătrunşi de Legile celorlalte Lumi. Am beneficiat mult de pe urma lucrărilor lui Michael Aïvanhof, ale lui Steiner, ale Ordinului Rosacrucienilor, dar mai sunt şi altele. Pentru fiecare există o cale. Să mai spunem că dacă Tao reprezintă gândirea simbolică cea mai pură, studiul astrologiei şi al tarotului, care ne familiarizează cu o gândire simbolică mai „palpabilă", este de asemenea preţios.

Pe plan medical, studiul homeopatiei şi al gândirii lui Hahnemann, studiul acupuncturii, al auriculomedicinei, al osteopatiei craniene, dar şi yoga permit familiarizarea cu lumea energiei şi posibilitatea de a-i descoperi unele legi.

Ceea ce a fost foarte greu pentru mine (produs al unei formaţii spitaliceşti) este mult mai lesne pentru toţi cei care nu au trecut prin această practică. Dacă vom compara judecata celor ce consideră că mă aflu „doar la un nivel foarte modest" (ei având la baza formării doar lectura unor aventuri aşa-zise spirituale) şi enorma opoziţie pe care o întâlnesc în mediile spitaliceşti, vom avea măsura incompatibilităţii dintre cele două lumi şi cauza conflictelor ideologice ce se întrevăd. În timp ce unii se scaldă şi se rătăcesc într-un vârtej vibrator lipsit de substanţă, alţii reduc dimensiunea Omului şi Cosmosului la nivelul capacităţii lor cerebrale. Adevărul se găseşte probabil undeva la mijloc. Să avansăm deci în mod prudent, dar fără ochelari de cal.

Abordez aici ideea persistenţei „Corpului-Undă". Să nu vedeţi în aceasta că fac apologia morţii, ci îndepărtarea neliniştii cu privire la ziua de mâine. Dacă o lume vibratorie invizibilă ne învăluie, eu nu consider că trebuie să depindem de ea în fiecare clipă. Să ne preluăm cu seriozitate pe noi înşine, dar având totodată modestia de a recunoaşte că nu avem posibilitatea de a decide în toate.

Dar pentru a aborda Lumea Spirituală, limba noastră pune în mod cert unele probleme. Oare spiritul nu indică o entitate vibratorie susţinută de către energie în raport cu intelectul? Oare nu Spiritul este cel ce dăinuie în noi dincolo de toate încercările vieţii şi dincolo de moarte? Un fel de energie luminoasă densă şi puternică ce – în perioadele esenţiale ale naşterii şi morţii – se încarnează şi, respectiv, părăseşte trupul, însoţindu-ne mereu şi legându-ne de lumea invizibilă? *Spiritele*?... cei ce nu se mai numără printre cei vii? Să nu discutăm despre *Spiritul Sfânt*.

Să subliniem că această cercetare nu este de inspiraţie mistică, ea este urmărită de către un medic fenomenolog eliberat de contingenţele societăţii sale întrucât:

> *„Încă nu există o cunoaştere a OMULUI,*
> *Întrucât OMUL ÎNCĂ NU ESTE*
> *OMUL cel atât de mare,*
> *Pe care nici măcar eu*
> *încă nu-l văd".*
>
> Gitta MALAZS,
> *Dialogurile, aşa cum le-am trăit*

1. Preliminarii

Primele întâlniri

Ideea unei călătorii în Brazilia s-a ivit în toamna lui 1983, cu prilejul unui congres al vindecătorilor (grupul numit G.N.O.M.A.), la care mă dusesem cu singura intenţie de a întâlni prieteni. Aceştia au pomenit de o eventuală călătorie în Brazilia dorind să întâlnească vindecători din acele locuri. Ideea o sugerase un mexican care obişnuia să-şi petreacă iarna acolo. L-am întâlnit pe acest om chiar în seara respectivă. Cunoscând cât este de important să fii solitar pentru a te instrui, nu m-am gândit deloc să însoţesc grupul de vindecători francezi, ci doar să-i întâlnesc, poate, ici şi colo, pentru a ne împărtăşi informaţiile şi impresiile. Fiica mea Sylvie, îndrăgostită de Brazilia şi cunoscând în oarecare măsură limba, mi s-a alăturat, gata să-mi facă oficiul de translator în cursul unei eventuale călătorii.

S-a prezentat un cuplu superb: o încântătoare tânără franţuzoaică... semănând a braziliancă, însoţită de un bărbat foarte aparte: păr lung, o mică barbă împletită, de o originalitate neîntâmplătoare. Amândoi îmbrăcaţi în alb. Îmi cunoşteau cărţile şi împărtăşeau ideile pe care le apăram; din această întâlnire s-a născut o simpatie imediată.

În ce mă privea, dacă proiectele căpătau contur, cel mai bine era să-i întâlnesc la Bahia, unde urma ca ei să-şi petreacă iarna. Acolo puteau să ne dea primele informaţii cu privire la practicile misterioase specifice ţării.

Dar toate acestea nu constituiau decât mângâierea unui vis care ar fi putut să nu aibă nici o urmare, în afară de o cină amicală fixată pentru săptămâna următoare.

Între timp, am primit o scrisoare datată 3 octombrie. Provenea de la un medic brazilian venit să studieze în Franţa. Iată conţinutul său:

Dragă prietenă Janine,

Sunt de origine braziliană, sunt medic, tocmai am încheiat şase ani de cercetări în Franţa, în domeniul psihiatriei şi trebuie să plec în Brazilia pe 15 octombrie curent.

Voi lua cu mine în Brazilia cele două cărţi (*Medic de Trei Corpuri şi Medicina Corpului Energetic*); ele sunt rezultatul obiectiv al profundei dumneavoastră angajări şi al fondului creator pe calea care ne conduce spre Cunoaşterea majoră şi Dragostea fără frontiere.

Eu, care am trăit îndeaproape, în calitate de om de ştiinţă, fenomenele considerate încă „paralele" de către ştiinţa „oficială", pot să vă spun fără teamă de a mă înşela că fapte ca acestea fac parte din viaţa cotidiană în Brazilia, în această ţară încă puţin cunoscută în profunzimea sa (deseori se încearcă a se vorbi despre ea sub forma unor clişee). Mulţi oameni care locuiesc acolo sau sunt în trecere suportă mai degrabă impactul evenimentelor decât să încerce să înţeleagă în mod lucid dinamica modului de manifestare.

Doar ca să vă faceţi o idee: chirurgia mediumică, scrierea mediumică, vindecările zise spirituale ale bolilor mentale şi organice, psihiatria zisă mediumică (ce începe să se nască în spitalele denumite spiritiste), şedinţele de materializare ale „Spiritelor" (nu-mi place prea mult cuvântul „spirit", dar, în lipsa altuia mai potrivit sensibilităţii noastre, suntem obligaţi totuşi să-l folosim...) etc., sunt factori ce au o bază culturală în Brazilia unde spiritismul filosofic şi experimental de concepţie franceză (elaborat mai întâi de Allan Kardec, pseudonim al lui Hippolyte Léon Deniszard Rival, în a doua parte a secolului trecut, apoi de către Léon Denis şi Gabriel Delanne, toţi trei francezi) joacă un rol primordial.

De precizat în trecere că principalul curent cultural ce se afirmă în mod determinant în Brazilia nu este nici animismul indian (cu toată frumuseţea sa), nici animismul african (cu toate adevărurile sale asupra cărora mass-media europeană insistă cu înverşunare, atunci când e prezentă în Brazilia) şi, cu atât mai puţin, catolicismul roman (cu tot rolul său încă real), ci fără îndoială spiritismul filosofic şi experimental de concepţie intelectuală franceză, transplantat pe cale culturală din Franţa în Brazilia, în secolul trecut, de către intelectuali brazilieni şi apoi răspândit în mod progresiv în toată ţara. Animismul indian, animismul african şi catolicismul suplu nu au făcut decât să pregătească pe plan local terenul pentru adoptarea spontană la scară naţională a spiritismului filosofic şi experimental de concepţie franceză care funcţionează în Brazilia (care ar trebui să fie considerată drept cea mai autentică fiică spirituală a Franţei), ca un catalizator şi element de sinteză al unui număr incalculabil de elemente culturale aparent eterogene.

Nu este cu putinţă a vorbi mai profund şi mai pe larg despre acest subiect într-o scrisoare, căci tratarea iniţială a aceluiaşi subiect m-a condus la alcătuirea unei teze de aproape patru sute de pagini.

În Brazilia v-aş sta în întregime la dispoziţie, şi, o dată instalat, vă voi împărtăşi şi alte coordonate ale mele. Prin natura lucrurilor, acolo voi fi chemat

să adun împreună cu prietenii mei date esenţiale care să servească realităţii „paralele“ să devină în mod limpede şi clar „oficială“ şi în consecinţă, această realitate să nu mai fie considerată drept „paralelă“ sau „oficială“, ci Realitate pur şi simplu.

Aş dori să vă mai spun că şederea mea mai mult de şase ani în Franţa s-a dovedit a fi fundamentală pentru mine, căci mi-a îngăduit să cunosc valorile esenţiale care ar trebui să stea pretutindeni la baza schimburilor dintre oameni atât pe plan individual, cât şi colectiv.

... Îi sunt recunoscător Franţei, căci aici am aflat că este fundamental pentru noi să devenim stăpâni lucizi ai inimii noastre, ai spiritului nostru, mai ales în decursul acestei faze determinante de mutaţie şi de tranziţie pe care omenirea o traversează în prezent.

Numai prin stăpânirea de sine şi prin luciditate va fi posibilă cucerirea noilor înălţimi ale Cunoaşterii care iluminează şi a Dragostei care eliberează.

Sunt recunoscător Franţei, căci aici am putut percepe cum criza economică actuală, care cuprinde de altfel întreaga umanitate, nu este decât o simplă reflectare exterioară a profundei crize morale ce caracterizează în zilele noastre dinamica de expresie a unei crize de creştere fundamentală, ce pare să atingă toate fiinţele umane chemate de către legile Naturii să evolueze şi să crească fără încetare. Îi sunt recunoscător Franţei, căci aici am devenit capabil să înţeleg că legile Naturii nu lasă nimic să se întâmple înainte de timpul potrivit, fiecare adevărată cucerire sosind, pentru fiecare dintre noi şi pentru toţi, în momentul exact când elementele constitutive ale Eului individual şi colectiv sunt apte să-şi asume totalitatea obligaţiilor pe care conştiinţa noastră, care se lărgeşte mereu, este capabilă să le asimileze, şi aceasta ca dovadă de netăgăduit a participării noastre în mecanismul firesc de elaborare a Universului infinit ce ne va îmbrăţişa în permanenţă cu căldură şi ne va cuprinde fără încetare.

Mulţumindu-vă pentru efortul continuu de a-i ilumina pe oameni, vă salut şi vă rog să primiţi expresia prieteniei mele.

José ZUMIOTI.

Această scrisoare, care aproba fără rezerve conţinutul cărţilor mele precedente, făcându-mă să înţeleg totodată că mai era încă mult de descoperit, m-a surprins prin calitatea conţinutului, dar şi prin lirismul său, caracteristice, am gândit eu, pentru acel continent însorit.

L-am contactat, l-am invitat şi s-a alăturat la cina pe care o pregătisem pentru mexicanul Francisco şi Marie-Laure.

Personajul care s-a prezentat, foarte simpatic, nu distona cu stilul scrisorii sale. Comportamentul său cald şi animat contrasta cu calmul lui Francisco. Mai târziu am înţeles mai bine natura lirismului şi limbajului său.

Conversaţiile cu Francisco şi José în jurul unei cine bune, m-au făcut atunci să mă gândesc serios la o călătorie în Brazilia şi am cerut unele informaţii preliminare. Am aflat că dacă cele şapte călătorii în Filipine mi s-au părut costisitoare şi m-au constrâns la cheltuieli personale importante (neaparţinând unui grup oficial, îmi asum toate cheltuielile acestor cercetări), ceea ce mă aştepta în Brazilia era cu mult mai rău, din diverse puncte de vedere.

În Filipine, limba nu era cu adevărat o problemă; acolo se vorbea engleza. Siguranţa personală era fără risc, rigoarea regimului preşedintelui Marcos îi făcuse pe bandiţi să renunţe să se manifeste. În plus, filipinezii erau în general oameni amabili, alături de care era uşor de trăit.

În Brazilia, lucrurile stau cu totul altfel. Nu mai este vorba de a parcurge şi de a explora mica insulă Luzon, ci o suprafaţă de 8 511 189 km^2, aproape jumătatea continentului sud-american, aproape de cincisprezece ori Franţa! Cheltuielile de deplasare capătă o altă amploare. Se vorbeşte o limbă care îmi este complet necunoscută: portugheza. O portugheză braziliană a cărei învăţare nu e prea răspândită.

Suport greu căldura foarte mare, va trebui să locuiesc în hoteluri cu aer condiţionat, deci – costisitoare.

Fiind studentă, fiica mea nu va putea să mă însoţească în călătoriile ce vor urma. Cât mă va costa un interpret?

Şi câte incertitudini cu privire la contactarea personajelor interesante!

În plus, încep să fiu cuprinsă de teamă atunci când aflu că prietena braziliană a lui Francisco şi Marie-Laure este văduva unui bărbat asasinat de către concurenţă! Jaful armat mi se spune că se adresează adesea turiştilor. Este recomandabil să nu porţi bijuterii şi să te îmbraci în aşa fel încât să treci total neobservată. Ce te faci însă când ai păr blond şi ochi albaştri?

Deocamdată, dr. José nu cunoaşte locul şi condiţiile în care va lucra, nu va putea să mă ajute.

Să încep această cercetare fără să ştiu dacă o voi putea continua?

Deşi pătrunsă de interes pentru această ţară, în faţa atâtor dificultăţi, nu acţionez... şi iată că la 6 decembrie primesc din Brazilia o scrisoare de la o cititoare cu prenumele de Paulette. Ea descrie fenomene „paranormale“ atât de incredibile încât e cu neputinţă să nu doresc să le observ într-o bună zi, la faţa locului. Sunt alăturate şi nişte documente despre lucrările unui medic psihiatru din Bahia care împărtăşeşte ideile mele cu privire la mediumitate. Chiar dacă suntem doi medici care gândim la fel şi tot este interesant, o dată ce provenim din culturi diferite. Din păcate, el tocmai părăsise Bahia dar se mai afla acolo principala sa colaboratoare-medium.

Francisco spune că şi el cunoaşte o vindecătoare în apropiere de Bahia şi putem ajunge acolo închiriind o maşină.

Ezitările mele încep să slăbească în fața acestor câtorva oportunități imediate care se concentrează spre Bahia. Respectivele elemente pozitive îmi îngăduie să cred că e rezonabil să fac o primă călătorie de informare, limitând astfel riscurile. Sylvie, devenită internă a spitalelor din Paris, nu putea dispune decât de două săptămâni pentru a mă însoți, părea deci înțelept să ne limităm la explorările de la Bahia. Totuși, Francisco ne sugerează să facem o incursiune la Recife, unde un chirurg clasic, dr. Edson Queiroz, cu diploma obținută la Facultatea de medicină, practică, o după-amiază pe săptămână, chirurgie spirituală. Pornesc în aventură, fără să-mi imaginez mulțimea de peripeții care mă așteptau.

SALVADOR DE BAHIA

Evenimentele arătate dau formă la ceea ce nu părea a fi decât eventualitate; prima călătorie este decisă. Fiica mea mă însoțește. Suntem în 31 ianuarie, ziua sa de naștere; este o călătorie-cadou.

Decalajul orar face să nu fie încă ziuă când aterizăm la Bahia. Dar cum controalele vamale sunt minuțioase, e deja ziuă când reușim să ieșim din căldura înăbușitoare a aeroportului pentru a merge la *Grand Hotel* din Bahia, de pe malul mării, unde trebuie în principiu să ne întâlnim cu Francisco, în aceste zile.

Cu bagajele în mână, Sylvie îmi spune că există două feluri de taxiuri: unele, cu douăzeci la sută mai scumpe, sunt „sigure", ele țin de aeroport: nici un risc de deturnare sau jefuire de către șoferi. În ceea ce îi privește pe ceilalți, particulari, siguranța depinde de șofer. Taxiul putea să fi fost furat și călătorul risca să fie jefuit de bagaje, de bani, uneori chiar ucis. Sylvie face o alegere, discută tariful, și iată-ne rulând de-a lungul coastei, uluite de strălucirea mării albastre ce sclipea sub lumina soarelui ce răsărea. Peisajul aleargă sub ochii noștri; palmieri, plaje cu nisipul fin, pescari pe lângă plase de pescuit: o ilustrată vie.

Ajunse la hotel, aflăm că Francisco nu le este cunoscut. Nu aveam camere rezervate. Iată-ne singure. Exista totuși o cameră disponibilă și, din fericire, are vedere spre mare. O acceptăm. Dar ventilația fiind întreruptă din ajun, temperatura este insuportabilă. Alergăm spre sala de baie... care nu este decât o cușcă de sticlă fără aerisire, expusă spre o stradă încinsă de soare...

Este prima încercare... Îmi amintesc de cele de la Baguio, dar ele se vor desfășura acum pe un alt continent. O să reușim să facem față? Deși obosite de călătorie și de decalajul orar, e mai bine să ieșim. Și iată-ne fericite să ne îmbăiem în apa prea caldă a mării și să mergem apoi pe digul umbros.

Schimbarea de decor este plăcută. Ici și colo copaci înfloriți. Persoane îmbrăcate în culori vii încep să apară pe plajă. La 1 februarie, cu toată căldura, ce fericire să ne aflăm aici!

Însă în curând mulțimea se adună. O circulație intensă și zgomotoasă invadează locul unde ne aflam, care până acum ni se păruse paradisiac.

Peisajul încântător din prima oră a dimineții devenise o viziune de coșmar: mulțime, zgomot, mașini, camioane, autobuze, motociclete, fum, sub un soare arzător, cu mai mult de 45°C la umbră.

Sylvie îmi sugerează să mă odihnesc pe plajă, să descopăr un colț umbros, în timp ce ea se va duce la celălalt capăt al orașului pentru a găsi un hotel mai liniștit.

De ce nu am rămas acasă, în coconul meu, cu telefonul decuplat, în mijlocul cărților care mi-ar fi oferit o călătorie imobilă și confortabilă? Îi invidiez pe autorii care bântuie bibliotecile naționale, pe cei ce-și fac cercetările în cameră, pe visători. Blestem această nevoie de a vedea tot, de a trăi totul prin mine însămi, de a mă confrunta „voinicește" cu viața, și care constituie felul meu de trăire interioară.

Sylvie a „găsit" un loc calificat drept paradisiac, unde vom locui începând de a doua zi. Vom profita de această după-amiază petrecută în mijlocul orașului pentru a încerca să contactăm persoanele al căror număr de telefon îl avem și să ne începem cât mai curând cercetarea...

Dar... noi am venit fără să ne gândim că ne aflăm de cealaltă parte a ecuatorului! Aici este vară, deci vacanță. Instituțiile ale căror adrese le avem sunt închise...

Să fie doar o călătorie inutilă și deja eșuată?

Încerc să văd partea pozitivă a lucrurilor, gândind că o simplă călătorie turistică împreună cu fiica mea reprezintă destul de mult.

Dar Sylvie dorește ca această călătorie să fie instructivă. Ea a mai fost câteva săptămâni la Bahia și găsește prin hârtiile sale numărul de telefon al câtorva prieteni, printre care pe cel al unui băiat de origine africană și încearcă să-l găsească. Ne va ajuta el oare să luăm legătura cu afro-brazilienii locali?

Lipsește deocamdată.

De la ora 18 se lasă seara, temperatura devine suportabilă. Adormim epuizate, cu un strop de speranță în inimă.

MOACIR

Trezite de răsăritul soarelui la 6 dimineața, profităm de apropierea plajei ca să mergem să ne îmbăiem înainte de toate.

Apoi pornim spre noul hotel!

Situat la o sută de metri de plaja și cocotierii săi, pare construit într-un deșert, nici măcar cu un arbust împrejur. Dar în camere temperatura este plăcută.

Sylvie îl găsește în sfârșit pe prietenul ei brazilian care vine fără întârziere. Este un băiat frumos, cu pielea de culoare închisă, cu o față cu trăsături regulate, ochi inteligenți și buni, o voce frumos timbrată. Iată-l pe îngerul nostru păzitor, el este cel ce va face imposibilul pentru a ne înlesni contactul cu locurile.

Sylvie îi spune povestea noastră... El vrea să ne ajute dar, înainte de toate, ne explică să ne ferim de unele locuri din Bahia, mai ales la căderea serii. Să nu avem bani în buzunare, nici bijuterii, nici ceas. Se uită la gâtul meu de care atârnă medalionul primit de la Agpaoa. „Scoateți-l, puteți să vă pierdeți viața pentru mai puțin de-atât."

Pentru că am venit să ne instruim, vom asista la un Candomblé duminică seara; el ne va însoți. Ar mai trebui să-l întâlnim pe marele etnolog Pierre Verger; nu știe cum să-l găsească, dar un prieten de-al lui cunoaște un profesor francez, părintele François.

Să nu pierdem timpul, să telefonăm prietenului...

Este plecat în călătorie.

Nu ne mai rămâne decât să vizităm orașul sub înalta protecție a lui Moacir! În compania lui, care ne aduce ocrotire, facem o plimbare în somptuosul oraș vechi care este Salvador de Bahia și vizităm bisericile bogate, străduțele pitorești prost pavate care urcă pantele orașului. Dintr-o singură privire cuprindem toate aceste acoperișuri care conturează pantele din Salvador și care lasă impresia că orașul este alcătuit dintr-o succesiune de volume îngrămădite unele peste altele.

Iată în sfârșit golful și portul, piața atât de animată cu negustorii ei de nimicuri, înghițitorii de flăcări și străduța pictorilor care coboară spre muzeul din Bahia (stradă mai periculoasă ca oricare alta, unde a devenit un lucru obișnuit să te trezești cu un pistol în spate și cu ordinul de a-ți deșerta buzunarele și de a-ți scoate bijuteriile).

Prezența lui Moacir și culoarea sa constituie o protecție pentru noi. Însoțindu-ne, se gândește cum să-l găsească pe părintele François și-l sună de la un telefon public, în vreme ce o bandă de golănași locali se amuză, încercând să ghicească numărul format și ne înconjoară râzând.

Funcționara refuză să-l cheme pe preot la telefon. Cum să forțăm bariera? Ceva mai târziu, Moacir sună din nou și pretinde că este fratele unui prieten al preotului. Șiretlicul a prins și părintele François vine la capătul firului. Moacir îi explică faptul că un medic francez este aici și ar dori să-l întâlnească pentru a avea informații cât mai directe cu privire la Candomblé. Se izbește de un nou refuz. Am venit oare până la Bahia pentru a găsi uși închise la fiecare pas?

O voință înverșunată o animă pe Sylvie care îndrăznește să recheme, insistă, îl obține pe preot la capătul firului, îl seduce cu glasul și cuvintele. El acceptă să-mi vorbească. Înarmată cu o insistență mai discretă, îi spun că mi-a fost prezentat ca un specialist în Candomblé și îi propun să fac să-i parvină o carte pe care am scris-o, astfel încât să mă cunoască...

El acceptă. Dar fiind diabetic, suferind de o angină serioasă, are dificultăți în a susține o conversație. În câteva zile speră să fie într-o formă mai bună și adaugă că va fi încântat să-l cunoască de îndată pe „fratele" necunoscut și îi propune să vină cu cartea chiar în seara aceea.

Iată-l pe Moacir prins în propria capcană! În această situație, ne urcă într-un taxi și ne expediază la hotel în timp ce el se va duce la prietenul său pentru a-i pune familia în cunoștință de cauză.

Ne întoarcem mulțumite de ziua care s-a scurs. Grație relațiilor stabilite de Sylvie cu prilejul călătoriei precedente, nu suntem cu totul turiste anonime, rătăcite în Salvador de Bahia, câtă vreme avem două cunoștințe în oraș!

PĂRINTELE SFINȚILOR

Zorile sunt o încântare! O imensă plajă de nisip și aproape de noi, mai la dreapta, un pâlc de palmieri. În depărtare, spre stânga, se profilează silueta satului vecin. Numai colibele negustorilor de băuturi și modeste specialități locale se găsesc între drum și malul mării. Oceanul albastru, nisipul răcoros și auriu, soarele care răsare se reunesc ca să ne bucure... Totul vibrează mai mult ca în altă parte.

Temperatura crește foarte repede și imediat după baie trebuie să căutăm umbra hotelului, să ne luăm micul dejun și să-l așteptăm pe Moacir...

E punctual și crede că ar fi bine să întâlnim un Părinte al Sfinților, adică pe unul din Inițiații care prezidează Candomblé-ul. Vom încerca să-l vizităm prin surprindere, la el acasă.

Moacir ne explică faptul că aceste Candomblé-uri sunt ceremonii religioase specifice zonei Bahia, unde a fost adusă populație de rasă neagră din Africa. Ele se desfășoară în locuri numite Terrero du Candomblé sau Casa de Santeria, cadru în care oficiază un preot sau o preoteasă, care îi vor ghida pe neinițiați pentru ca aceștia să-și îndeplinească în mod corect obligațiile față de *Oricha* prin sacrificii și ofrande.

După un dejun modest alcătuit dintr-o mâncare simplă locală, sub o umbrelă de paie de pe plajă, pornim spre *terrero*.

La Bahia merită să iei autobuzul. În curând va fi sărbătoarea Yémanja, un prim motiv de bucurie. Au început pregătirile pentru carnaval, un al doilea

motiv de bucurie. Și se fac antrenamente chiar și în autobuze. Cu toate că e cald, se dansează. Da, se dansează pe culoar și pe scaune, se dansează până la epuizare. Acest autobuz este o cutie muzicală ambulantă.

Avem noroc, părintele este acasă. Ne întâmpină bucuros un băiat frumos, cu piele albă, cu ochi albaștri transparenți, cu o alură foarte modernă, deși puțin efeminat.

În simplitatea sa, ținuta părintelui are o anumită eleganță, se simte artistul... Ne introduce o bătrână slabă și foarte zbârcită. S-a hotărât târziu să se inițieze în Candomblé și trebuie să trăiască aici timp de un an, în serviciul părintelui, pentru a se impregna cu gândirea lui, vibrațiile lui, cu felul lui de a trăi. Mai târziu, ea va fi supusă inițierii.

Părintele Sfinților este un artist și a terminat Școala de Arte Frumoase. Se grăbește să ne spună că el desenează toate costumele grupului său, care a luat premiul întâi la Carnavalul de anul trecut. Ne face cinstea de a ne dezvălui proiectele sale, deschizând mapa sa de desene unde se găsesc modelele costumelor pentru viitorul Carnaval și ne invită chiar să asistăm la repetiția de dans din zilele următoare.

Toată discuția noastră se învârte în jurul pregătirilor pentru Carnaval. Este evenimentul anului și este pregătit cu nu mai puțin de unsprezece luni și jumătate înainte. Încerc să angajez o discuție despre Spirite, Candomblé, Inițiere, dar el se întoarce la Carnaval. Acceptă totuși să ne spună că *Oricha* (Spirit al divinității de care fiecare este legat prin filiație și cu care el poate intra în relație vibratorie) este identificat printr-un joc-ghicitoare cu ajutorul scoicilor. Acest joc de identificare nu poate fi desfășurat decât de către Părintele Sfinților, el singur fiind abilitat s-o facă... la lumina zilei. Din păcate, acum este aproape noapte! Ne invită să revenim și ne precizează când să ne reîntâlnim pentru a ne spune ce *Oricha* avem noi, apoi ne oferă suc de fructe locale și ne invită la cină.

Discuțiile foarte vii se poartă pe jumătate în franceză, pe care o înțelege și o vorbește puțin, și pe jumătate în portugheză. Îi dăruiesc cărțile mele, le pipăie, le sucește și privește cu interes desenele.

Cu umor și veselie ne prepară cina. Un vecin i-a adus scoici, pe care le pregătește cu ciuperci din partea locului. E ceva delicios.

Eu tot sper să ajung la lucruri mai serioase și de ordin spiritual, dar se aud strigăte din fundul grădinii: un imens șarpe boa s-a încolăcit pe un stâlp electric. Vânătoarea șarpelui va ocupa restul timpului în acea seară plină de pitoresc.

Trebuie să mergem „acasă"... fără altă conversație. Lumea Spiritelor nu se lasă lesne abordată. Câte ocolișuri pentru a o îmblânzi! Dar acum... cunoaștem trei persoane. Avansăm.

PĂRINTELE FRANÇOIS

Nici o veste de la cuplul Francisco-Marie-Laure. Singurul nostru animator este prețiosul Moacir. Foarte devotat, își modifică programul de lucru pentru a ne putea însoți cât mai mult.

Între timp, profit de prezența fiicei mele. Plină de răspundere, se ocupă de problemele financiare, veghează la protecția noastră, se tocmește cu șoferii de taxi, organizează deplasările cu autobuzul, veghează cu afecțiune asupra mamei sale și constat că dacă altădată eu o plimbam, acum ea mă plimbă pe mine. Sunt bucuroasă s-o văd pasionată de acest nou aspect al Braziliei, despre care nu cunoscuse decât „latura turistică".

La data prevăzută, luăm din nou autobuzul ca să fim prezente la întâlnirea cu Părintele Sfinților pentru a ne cunoaște *Oricha*.

Lipsește. Îl așteptăm în grădină, apoi la barul de la intersecția străzilor „sale" (cea dinspre strada principală și strada cu șarpele boa). Luăm un suc de fructe, apoi Coca-Cola, alt suc, o cafea... și reluăm în sens invers lungul șir de autobuze care ne duseseră până la el. Aflu pe pielea mea că rendez-vous-urile sunt foarte aproximative în Brazilia. Va trebui să țin minte. Îl vom întâlni mai târziu, cu prilejul unei mari sărbători în cinstea aniversării decanei de vârstă a „Mamelor de Sfinți". S-a scuzat pentru întârzierea de mai multe ore din cauza organizării Carnavalului.

Sylvie telefonează din când în când părintelui François să-l întrebe ce mai face. Iată că s-au împrietenit. Aflând despre subterfugiul la care am recurs pentru a-l întâlni și pe care-l ghicise, a râs. Cărțile pe care i le-a lăsat Moacir îl interesează. I-ar face chiar plăcere să vorbească cu noi despre ele. Iată-ne invitate să cinăm într-un restaurant la malul mării.

La căderea serii, fără grabă, plecăm în plimbare ca să-l întâlnim. Este o plimbare frumoasă și lungă de-a lungul coastei, unde întâlnim o populație locală sumbră prin culoarea pielii și veselă prin temperament. De-a lungul țărmului, tot felul de negustori de fructe, înghețată, arahide, sucuri de fructe pasteurizate, nuci de cocos, chifle cu tot felul de ingrediente. Tineri așezați de-a lungul aleilor; multe întâlniri amicale sau amoroase. Strada e aglomerată de mașini, autobuze, motociclete, biciclete. Traversarea, chiar la nivelul pasajelor marcate, însemna a-ți asuma un risc. Regulile de circulație sunt interpretate aici cu fantezie și viteză. Fiecare trebuie să aibă grijă de viața sa.

Deodată, în fața noastră, a apărut un camion monstruos, înalt cât două sau trei etaje, cu acoperișul transformat în platformă pentru orchestră. Instrumentele muzicale și muzicienii strălucind de aur și argint. Brusc, sonorizarea, pe măsura monstrului, se pune în mișcare și iată-ne cuprinse într-un infern sonor. Lumea se adună, oamenii încep să se miște și să danseze.

O simt pe Sylvie dispusă să se integreze în mulţime. Cum poţi să-ţi chinuieşti astfel timpanele şi să te privezi prea devreme de bucuria rafinamentului sonor muzical? Din fericire, nu este Nascimento, idolul său, cel care cântă, căci ar fi fost cu neputinţă s-o clintesc de lângă camion.

Cina prevăzută mă va sustrage traumei zgomotului...

Îl întâlnim pe părintele François, care acum este sănătos. Primirea sa este caldă. Pe Sylvie, interlocutoarea lui de la telefon, pare că o cunoaşte din totdeauna. Ni se serveşte langustă, pe care nu îndrăznim s-o refuzăm. Un vin local bun însoţeşte cina.

Ne povesteşte viaţa şi activităţile sale şi cum, sosit aici pentru a fi preot, a devenit profesor. Catolicismul a cunoscut suişuri şi coborâşuri la Salvador de Bahia. A fost prudent pentru o perioadă să-şi asume funcţia de profesor, şi rămânând aşa chiar şi când lucrurile s-au liniştit.

CANDOMBLÉ

Moacir ne însoţeşte la Candomblé, explicându-ne că el se desfăşoară într-un loc foarte retras. Taxiul merge de-a lugul plajei Itapoa în direcţia Baja. Traversăm piaţa unde locuieşte părintele François, o luăm pe o stradă transversală care urcă spre interiorul oraşului, pentru a ne pierde într-o mulţime de străduţe unde nu ar fi plăcut să te afli singur. Moacir îl îndrumă pe şofer. Iată-ne pe culmea unei coline, un fel de maidan care domină oraşul iluminat şi pe care în lumina farurilor lucesc vechi cutii de conserve. Ne aflăm oare într-un loc al ucigaşilor? într-o *favela* ?

Moacir ne linişteşte. El se îndreaptă către un tufiş unde se zăreşte o lumină şi deschide o poartă. Deodată trecem dintr-un loc neliniştitor, mizer şi lugubru într-un peisaj de vis: terase care se succed, luminate cu artă, plantate cu copaci şi flori minunate; o scară de piatră coboară către o elegantă construcţie cu un singur nivel.

În prag ne întâmpină un bărbat roşcat, cu pielea albă. Moacir face prezentările. Gazda noastră a putut parcurge o parte a drumului iniţiatic în sânul grupului, lucru rar, dată fiind culoarea sa; se află aici pentru a organiza, a întâmpina, a instrui. Ne explică ceremonia ce se pregăteşte şi fazele care se vor succeda.

Într-un prim timp, în prezenţa unui Tată şi a unei Mame de Sfinţi, cei mai tineri iniţiaţi sau Ogouni, sub supravegherea celor mai vechi, vor dansa după o „coregrafie" diferită pentru fiecare Ogoun şi vor intra în transă în scopul de a deveni posedaţi de Spiritul unui Oricha. Fiecare Oricha sau Spirit va întâlni Ogoun-ul său graţie vibraţiilor caracteristice pe care le emite şi-l va pătrunde.

Oricha este un fel de strămoş familial care a stabilit din timpul vieţii un anume control asupra unuia din elementele naturii. Unul controlează vântul,

altul tunetul, altul marea etc. Alţii sunt specializaţi în anumite activităţi de vânătoare, prelucrarea metalelor, cunoaşterea plantelor... O dată ce el a părăsit lumea terestră, sufletul său rămâne deţinătorul celor dobândite. Îi place să revină pe pământ, dar n-o poate face decât împrumutând trupul unui om viu, în timp ce acesta să află în transă. „Transa de posedare este un fel de comuniune între credincios şi zeitatea sa, care nu îi este dată oricui spre a fi încercată[1]." (P. Verger).

În marea sală decorată cu ghirlande, doi poli reţin atenţia: unul – central, unde se află un tron aproape regal. Acolo se va instala în curând Mama Sfinţilor, însoţită de „fiicele" sale. De-a lungul unui perete, un alt tron mai puţin decorat, pentru Tatăl Sfinţilor. Scaunele destinate publicului sunt aşezate în jurul camerei, dar lasă o parte de perete liberă pentru muzicanţi.

În această seară avem noroc să asistăm la o premieră, căci pentru unul dintre fii, recent iniţiat, are loc întronarea oficială. Pentru această ocazie este îmbrăcat complet în alb. E medic.

Bărbaţi şi femei, Fii şi Fiice de Sfânt, intră în şir indian şi încep să danseze în sunetul tobelor.

Diferiţi Ogouni pot fi recunoscuţi după îmbrăcăminte şi atributele lor. Fiecare Ogoun are o vestimentaţie deosebită, un atribut specific, o zi precisă pentru a fi venerat, un anume stil de dans, mâncăruri preferate, un strigăt special pentru a fi salutat. Dar mai ales, el corespunde unui temperament caracteristic. El este asimilat cu un sfânt aparţinând religiei catolice.

În timp ce dansatorii defilează, ghicim numele fiecărui Oricha după vestimentaţie, dans, atribute.

Încercăm să-i identificăm. Astrologii vor recunoaşte, desigur, în aceste descrieri anumite caracteristici planetare.

1. «În timpul perioadei de „iniţiere", novicele este cufundat într-o stare de buimăceală şi de sugestibilitate docilă, produsă de băuturile şi de abluţiunile în care s-au macerat anumite frunze; memoria sa pare spălată pentru moment în privinţa amintirilor vieţii sale de până atunci. În această stare de vacuitate şi de disponibilitate, identitatea şi comportamentul lui *Oricha* sau *Vodoun* îi pot deveni familiare. Mai târziu, la finele „iniţierii", novicele îşi va regăsi vechea personalitate şi va uita în stare de veghe tot ceea ce s-a petrecut în timpul acestei perioade de Iniţiere, dar va rămâne sensibilizat în inconştientul său la ritmurile tobelor specifice zeităţii sale, care vor acţiona ca un stimulent al unui reflex condiţionat şi vor avea tendinţa să-l facă să cadă în transă, cedând apelului zeităţii sale. Altfel spus, aceste chemări îl incită să exteriorizeze un arhetip de comportament conform cu aspiraţiile sale reprimate» (a se vedea *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi* şi *Legendele despre Oricha* de Pierre Verger).

Echou este cel mai rafinat și mai șiret dintre Oricha. El provoacă neînțelegeri, discuții și certuri între oameni și le joacă renghiuri, putând să fie foarte rău dacă aceștia uită a-l onora. Îi trebuie ofrande din făină de manioc, ulei de palmier, alcool sau un cocoș negru înaintea tuturor celorlalți Oricha. Lunea este ziua din săptămână care îi este consacrată.

Simbolul său este un trident de fier. Oamenii care îi caută protecția poartă coliere din mărgele de sticlă neagră și roșie.

„Caracteristicile indivizilor aleși de către Echou sunt ale personalităților ambivalente, bune și rele în același timp. Ele lasă impresia de a inspira încredere și totodată de a abuza de ea. Pe de altă parte, au capacitatea de a înțelege cu inteligență problemele altora și de a oferi sfaturi judicioase, pe atât de zeloase, pe cât speră într-o recompensă mai mare. Le plac cu deosebire speculațiile intelectuale înșelătoare și intrigile politice. Acestea sunt cele mai sigure garanții pentru reușita lor în viață.

În Brazilia, Echou a fost în mod eronat asimilat cu imaginea diavolului. Cu toate acestea, el nu inspiră o mare teroare, deoarece se știe că, tratat într-o manieră convenabilă, el poate lucra pentru bine".

Ogoun, Oricha fierului și al fierarului, zeu al războiului și războinicilor, are ca simbol șapte instrumente de fier, înșirate pe o singură tijă de metal și franjuri zdrențuite de palmieri. Sărbătorit marțea, la Bahia este identificat cu Sfântul Anton și la Rio cu Sfântul Gheorghe. Adepții săi sunt violenți, certăreți, impulsivi, dar deschiși și sinceri.

Ochoss este Oricha pentru vânători. Simbolul său: un arc și o săgeată din fier forjat ca și o apărătoare de muște, semn al demnității. Dansurile sale mimează vânătoarea cu arcul, urmărirea vânatului. Adepții săi sunt vioi și rapizi, plini de inițiative, generoși, ospitalieri, dar își schimbă cu ușurință activitatea și locul. Este asimilat cu Sfântul Gheorghe.

Chango este Oricha pentru tunet, simbolizat de o secure cu dublu tăiș, numită *oché*. Gesturile sale imită împrăștierea fulgerelor către pământ. Este identificat cu Sfântul Ieronim. Persoanele care îi sunt dedicate sunt colerice, voluntare, energice, mândre, nu suportă nici cea mai mică contrazicere, dar au un profund simț justițiar.

Oya-Yansan, Oricha pentru vânt și furtuni, are ca simboluri niște coarne de bivol și un iatagan. Este asimilat cu Sfânta Barba.

Este îndrăzneață, autoritară, uneori violentă, geloasă și cu un temperament senzual, ceea ce o conduce către multiple aventuri.

Ochoun este Oricha râului sau „Regina Apelor Dulci". Dansul său amintește gesturile unei femei cochete. Simbolul său este un evantai de aramă în centrul căruia să află o oglindă. Este asimilată cu Notre-Dame de la Chandeleur. „Sub aparența lor grațioasă, aceste femei ascund o voință puternică și o mare dorință de ascensiune socială".

Obalouaye are capul acoperit cu o tichie ascuțită, cu franjuri, care îi acoperă fața. El este complet îmbrăcat în rafie. Persoanele dedicate lui Obalouaye au tendințe masochiste. Le place să-și exhibe suferințele și tristețile pentru care resimt în mod tainic o satisfacție, pe care nu o mai au când viața este clementă cu ei. Sunt capabili de a se consacra pentru binele altora, făcând abstracție de interesele proprii și nevoile lor vitale. La Bahia este asimilat cu Sfântul Lazăr sau Sfântul Roch și la Recife cu Sfântul Sebastian. El poartă un veșmânt caracteristic, fiind ușor de recunoscut în timpul unui Candomblé.

Yemanja este bine cunoscută de către toți. Îi sunt consacrate mari sărbătoriri. Este Regina Apelor, „Mama ai cărei fii sunt pești". Adepții săi sunt îmbrăcați în bleu deschis și poartă coliere din pietre transparente. Simbolul său este un evantai din metal alb. Dansul lor imită mișcarea valurilor. Ea este identificată cu Notre-Dame a Imaculatei Concepții. Totuși, marea sărbătoare populară are loc la Bahia, la 2 februarie, zi pentru Notre-Dame de la Chandeleur.

Fiicele sale sunt voluntare, puternice, ocrotitoare, mândre, uneori impetuoase și arogante; au tendința de a trăi somptuos.

Ochaguiyan are ca simbol un mai din metal alb, care amintește preferințele sale gastronomice. Asimilat cu Seniorul de Bonfim. Persoanele care i se consacră sunt avântate, robuste, amabile, vesele, apreciind bucuriile existenței. Adeseori ironice, malițioase, vorbărețe, au intuiția viitorului și o capacitate de a devansa momentul.

Ochaloufan, „Regele cu Șorț alb", cel mai mare și cel mai venerat între zeii yorubas, primul care a fost creat, având ca misiune modelarea corpului uman. Simbolul său îl reprezintă un mare baston de metal alb.

Persoanele devotate lui Ochaloufan sunt caracterizate prin calm și demnitate. Respectabile și rezervate, sunt susținute de o voință de nezdruncinat.

Ogoun-ii se prezintă, salută, dansează unii după alții și apoi toți împreună. Încetul cu încetul, asistența este integrată în ambianță. Deodată, o dansatoare dă ochii peste cap, se clatină. O femeie mai în vârstă o susține. E înconjurată ca să nu cadă. Iat-o împlinind dansul specific pentru Oricha ce o stăpânește. Succesiv, și ceilalți vor intra în transă și vor fi pătrunși de Oricha.

Iată că, în rândul mulțimii, o femeie cade brusc în transă. Este însoțită în mișcările ei și condusă spre o mică sală. Este „chemată" către Inițiere.

Serbarea se încheie atunci când toate personajele prezente au intrat în transă. Toți se vor înclina în fața Tatălui sau a Mamei Sfinților în diverse momente ale ceremoniei. Extenuați, la capătul puterilor, participanții încheie noaptea târziu tururile de pistă și dansul lor.

Atunci suntem conduse, de către bărbatul care ne întâmpinase, într-o grădină aflată în spatele clădirii, unde toți dansatorii își refac forțele cu o tratație, sărbătorind Oricha de azi și degustând vinul ținutului.

Apoi participanţii se împrăştie pe rând.

După Pierre Verger, aceste relaţii stabilite cu Spiritele au virtuţi terapeutice: „Dacă o persoană, victimă a unor probleme nerezolvate este «aleasă» ca Fiu sau Fiică de Sfânt de către un Oricha al cărui arhetip corespunde tendinţelor sale ascunse, aceasta reprezintă experienţa care aduce uşurarea şi reconfortarea de care are nevoie. Când se află în transă, se comportă în mod inconştient ca şi Oricha arhetipului său, ceea ce este exact lucrul la care aspiră tendinţele sale secrete reprimate. Toate acestea rămânând în domeniul inconştientului, rezultatul intervenţiei unui Oricha poate fi comparat cu cel al psihodramelor lui Moreno, cu diferenţa că, în loc să fie o experienţă ce tinde să elibereze un bolnav de neliniştile sale în mediul deprimant al unei clinici, inexprimabilul este exteriorizat în mod poetic, într-o atmosferă de exaltare plăcută, în desfăşurarea unei serbări strălucitoare unde domneşte aprobarea prietenoasă a admiratorilor încântaţi şi fascinaţi."

În ceea ce mă priveşte, acest gen de terapie mă seduce, ea permite oricui să restabilească contactul cu arhetipul său elementar, într-o ambianţă de bucurie. Este vorba despre o „refacere a stării vibratorii", pornind de la energiile sale constitutive primitive.

O dată serbarea încheiată, ne regăsim pe maidanul atât de ostil de acum câteva ceasuri. Îmi inspiră în continuare teamă. Moacir ne conduce repede, coborând pe jos, în întunericul cel mai negru, pe un teren accidentat pe care ne răsucim picioarele, până ajungem în cele din urmă într-un cartier urbanizat. La această oră târzie se zăresc diferiţi tineri pe străzi şi imaginile evocă filmul *West Side Story*.

Moacir selectează taxiurile care trec, alege unul pentru noi după criteriile sale personale, tocmeşte tariful înainte de a porni în cursă şi ne urează o noapte bună.

YEMANJA

Să continuăm să ne familiarizăm cu Spiritele venerate la Bahia, întrucât astăzi este ziua festivă pentru Yemanja. De câteva zile, întregul oraş se pregăteşte de sărbătoare. Aici totul se celebrează cu bucurie. În faţa delirului popular care se anunţă, în loc să fim înghesuite de mulţime, e mai bine să ne încadrăm într-un grup turistic. Ne-am dus până în port, ne-am plimbat admirând tarabele cu fructe, ne-am târguit cu negustorii în aer liber care vând lichioruri din tot felul de fructe, suveniruri specifice, împletituri, ţesături colorate, broderii, produse de patiserie... Să nu uităm florile care vor trebui oferite zeiţei Mării.

Se anunţă îmbarcarea. Iată-ne pe un vas care va urma imediat vasul zeiţei. Al său este cel mai frumos, cel mai decorat, cel mai plin de flori.

Zeiţa se înfăţişează, deşi poartă pe frunte o coroană de mici becuri luminate, mai degrabă ca o mireasă în vârful unui tort festiv, decât ca o sfântă. Vaporul ei, un fel de palat luminat, cu multe ferestre, abundă în ghirlande de flori. Porneşte încet şi maiestuos, iar noi îl urmăm îndepărtându-ne de ţărmul cu unduirile negre ale mulţimii.

Muzica se dezlănţuie pe uscat şi pe mare. Ambarcaţiunile invitate ne urmează, constituindu-se astfel pe rând o uriaşă procesiune plină de flori care avansează sub soare, pe valurile albastre şi strălucitoare, în sunetul cântecelor acompaniate de chitare şi instrumente locale. Avem muzică şi pe vasul nostru. Se servesc băuturi alcoolizate şi astfel nivelul vocal şi muzical se amplifică.

Convoiul se formează, avansează, se lungeşte în mod solemn, maiestuoasa ambarcaţiune pe care se află Yemanja aflându-se în frunte. O urmăm respectuos, îndeaproape. Totul este în ordine... Apar însă paraziţii sub forma unor bărci cu motor ce tulbură ordinea grandiosului convoi şi-i dau ocol ca să fotografieze.

În depărtare, pe mal, se zăreşte mulţimea, banderolele, sărbătoarea.

O oră mai târziu, ne aflăm în larg. Îndeajuns de departe ca Yemanja să-şi poată regăsi originile, străfundurile adânci. Şi iată momentul mult aşteptat, apusul soarelui.

Se dă semnalul. Din toate părţile, din bărci, flori şi petale ating suprafaţa oceanului transformat într-o peluză albastră, înflorită. Spectacolul e incredibil.

Atunci, palatul cu Yemanja este scos din barca cu flamuri şi plasat pe apă. El se scufundă încet... Dispariţie treptată, etaj după etaj, a acelui tort luminos supraetajat, care se răstoarnă, se afundă şi dispare în adâncurile oceanului. Dispariţie însoţită de cântece ce se înalţă din toate părţile.

Totul s-a încheiat, entuziasmul scade. Petalele florilor se împrăştie, purtate de valuri. Le vedem dispărând încet, pe rând, reapărând pe coama altui val, pierzând însă din prospeţime.

Peluza albastră înflorită se transformă, luând în curând aspectul întinat al unui sfârşit de târg. Farmecul s-a destrămat...

Rămâne poezia apusului de soare şi a învolburărilor rozalii care se răsfiră, a siluetei pitoreşti care este Bahia şi către care ne îndreptăm, recunoscând pe rând danele după formă şi stil de construcţie.

Pe o noapte neagră acostăm în port, obosite de soare, de muzică şi de poezie vie.

Am celebrat-o pe zeiţă.

UMBANDA

Trebuie să recunosc că întâlnirile noastre cu familiile Spiritelor se fac cam la voia întâmplării. Totuşi, cu ajutorul lui Moacir, am putut să cunoaştem deja raporturile pe care le stabilesc cu ele descendenţii lor africani. E duminică, suntem libere, Moacir lucrează şi Sylvie îmi propune să mergem într-un sat pe care ea îl cunoaşte şi despre care are o minunată amintire: Cachoeira. Trebuie să mergem, spune ea, pentru că Francisco l-a pomenit spunând că un Pagé care practică Umbanda locuia acolo. Curiozitatea mea se alătură dorinţelor sale.

Cachoeira, aşezat pe malul unui fluviu, are farmecul unui mic sat colonial. Locul unde trăieşte Pagé e bine cunoscut în zonă. Căsuţa lui se află pe vârful unei mici coline. Acolo se ajunge pe un drum prost pietruit, flancat de barăci înghesuite una în alta. Femei sporovăiesc spălând rufe, copii se joacă, găini cotcodăcesc.

Pagé lipseşte, ne spune vecinul său, dar va veni curând.

Cum este ora prânzului, suntem sfătuite să vizităm o veche mănăstire portugheză, unde putem servi şi prânzul, loc răcoros, armonios, liniştit şi confortabil: arcade, mese acoperite frumos, vântul care adie. Ne aşezăm cu plăcere la o masă primitoare.

Ne întoarcem să vedem dacă Pagé s-a întors. Intrăm în curticica sa înconjurată cu ziduri şi ne aşezăm sub un copac. Din vârful colinei, priveliştea e minunată, cuprinde cotul fluviului şi acoperişurile satului. În curând apare, încântat, se pare, de vizita noastră şi ne lasă binevoitor să intrăm în „grota" sa.

Pătrundem într-o lume stranie. Iată un fel de catafalc acoperit cu o pânză colorată, flori artificiale, chipul lui Christos, cruci, madone. La o primă vedere am impresia că mă aflu în faţa unui sicriu. Sylvie crede că acolo se culcă persoana care se iniţiază şi care intră în transă. Prezenţa băncilor pe margine te face să presupui că e vorba despre un spaţiu unde se adună lumea. Pagé se exprimă pe jumătate în portugheză, pe jumătate în dialect.

Apoi ne conduce într-o sală pe care nu o pot descrie, dar pot enumera decorul: etajere puse una peste alta, pe care sunt aliniate vase albe de email pe care sunt scrise nume. În ele, puţină apă. Acest morman de vase albe dau un efect ciudat. Cu ce se ocupă el? Poate că aici vin să se odihnească sufletele celor ce aderă la religie şi participă deplin la ceremoniile iniţiatice.

Pe jos sunt plante, diferite pietre, alte vase ce par a fi destinate să găzduiască Marile Spirite ale defuncţilor care vin în vizită. Borcane cu insecte şi animale de tot felul şi chiar lucruri ce nu pot fi identificate. Agăţate pe pereţi sau atârnând de tavan, măşti, amulete, fetişuri, cruci, iconiţe ale lui Iisus, madone îmbrăcate în diverse feluri, buchete de flori artificiale.

Dacă nu aş fi fost obişnuită cu forţele invizibile, aş fi intrat în panică!

Pe o masă dintr-un colţ sunt îngrămădite o mie de lucruri. Pagé se instalează acolo, ne propune o consultaţie, îşi aprinde lumânările, răstoarnă un obiect şi se concentrează.

În această ambianţă sinistră, acest Pagé negru reuşeşte să mă impresioneze. Are el oare puterea de a acţiona asupra corpului meu invizibil căruia doresc să-i păstrez integritatea? Este foarte greu să-i înţelegi limbajul. Aflu totuşi că sunt posedată de un Spirit şi că voi fi bolnavă. Mă opun şi spun că sunt foarte sănătoasă. O consultă şi pe Sylvie. Îi mulţumim cu monede valabile, ceea ce ne aduce şi o invitaţie la serbarea nocturnă.

Seara se lasă repede. În curând are loc reuniunea. Sylvie şi cu mine, aşezate pe o bordură de ciment din grădină, admirând în continuare acest sat cu luminiţe ce sclipesc la picioarele noastre, asistăm la sosirea participanţilor.

Cei mai mulţi sunt negri, faţa li se luminează când ne zâmbesc, trecând pe lângă noi.

Apoi, ezitând, intrăm şi noi ultimele în sală. Se înghesuie ca să ne facă un pic de loc pe banca de lângă perete.

Acum trebuie să mărturisesc că nu înţeleg absolut nimic din ceea ce se petrece, mirată înainte de toate de modul cum sunt folosite atributele religiei catolice: crucea, imaginea lui Christos, a Fecioarei sau a unei sfinte. Nu ştiu dacă este vorba despre un cult catolic adaptat ambianţei locale sau despre o serată de muzică pentru negri, într-un cabaret. Acest lucru vrea să se cheme sincretism.

În jurul meu se cântă, cânt şi eu, repetând cu întârziere silabele ghicite de pe buzele lor, pentru a intra mai bine în comunicare cu grupul. Mirodenii, plecăciuni în faţa Fecioarei pe dinaintea căreia trece fiecare. Fac şi eu la fel.

Cântece, cântece şi iar cântece. Se face prea cald şi doresc să plec. Sunt implorată să rămân, îmbiată cu amabilitate să împart cu ei hrana de la sfârşitul serbării.

... Politicoase, acceptăm felurile care trec din mână în mână, cu gust ciudat, adeseori puternic, şi bem ceea ce se oferă, pentru a le face plăcere, din vârful buzelor. Nici palmieri şi nici ghivece cu flori ca să scăpăm discret, ca la cinema, fără să jignim pe nimeni, pentru a evita să bem. Înghit. Sunt aşa de amabili, surâzători, atât de încântaţi că împărtăşesc cu mine aceste obiceiuri. Mimica lor exprimă: „E bun, nu-i aşa?" – încât mă simt constrânsă să fac semn că da.

Pagé avea dreptate, a doua zi sunt bolnavă. Mâncărurile, condimentele, microbii cu care nu sunt familiarizată sunt de vină.

Îmi rămâne de făcut un lucru greu: să înţeleg Umbanda, pentru a cunoaşte forţele puse în joc şi cum le folosesc „preoţii" lor.

VINDECĂTORII

Un apel telefonic de la *Grand Hotel* din Bahia ne anunță că prietenii noștri Francisco și Marie-Laure se află în oraș. Suntem încântate la ideea de a-i revedea și de a lărgi cercul restrâns al relațiilor noastre din Salvador. În aceeași zi ne întâlnim cu ei lângă piscina hotelului și ne petrecem seara împreună.

Francisco ne arată un articol din ziar care prezintă succesele unei vindecătoare „stăpânite" de spiritul doctorului Fritz. Ciudat, este același spirit care-l posedă pe dr. Queiroz din Recife, chirurgul spiritist clasic. Francisco l-a contactat și au fixat o întâlnire pentru mine la Recife. Dacă totul merge bine, voi avea tangență, în același timp, cu Spiritele africane, Spiritele indiene și Spiritele spiritismului experimental în cursul unei singure călătorii.

De a doua zi plecăm spre adresa indicată în ziar.

Mulțimea blochează culoarul ce duce spre camera de tratament. Aglomerația este atât de mare, încât e cu neputință să te strecori până la sală. Francisco este îmbrăcat tot în alb, cu o bărbuță împletită, impresionant atât prin talia, cât și prin aspectul său. Reușește să se strecoare între pacienți, să intre în sala de tratament, să obțină o programare pentru o întâlnire de informare.

A doua zi iată că suntem reunite opt persoane la această femeie: Francisco și Marie-Laure, Sylvie și eu, ni se alătură două cupluri de dentiști, întâlniți de Francisco. Suntem rugați să așteptăm și stăm de vorbă. Dentiștii, doi frați și soțiile lor, vin să stea câteva luni la Salvador, închiriind în fiecare iarnă un apartament pentru patru. Pieds-Noirs[1] se simt minunat sub acest soare arzător, își predau cabinetele pe perioada iernii europene și se odihnesc pentru a nu-și transforma câștigurile în impozite.

Timpul trece, ne găsim aici de o oră, stând pe scaune incomode. Îmi amintesc de întâlnirea ratată cu Pagé pe care o aranjase Moacir... se va repeta aceeași aventură? Mi se spune totuși că femeia va veni, întâlnirea figurează pe agendă.

Iat-o venind cu o întârziere de o oră și jumătate. O bagatelă în Brazilia!

Se ocupă imediat de Francisco, face pe ghicitoarea, îndrugă banalități, îi spune că este medium. La fel și unuia dintre stomatologi. Aflând că sunt medic, nu spune nimic despre mine. Nu știu dacă este vorba de discreție sau incompetență... Agpaoa îmi văzuse imediat constituția. Cum lucrează ea? Este cu putință ca posibilitățile sale să nu fie active decât atunci când este „posedată" de Spirit?

Testând-o atunci în mod discret, informațiile subtile pe care le primesc nu indică la ea vreo vibrație deosebită. Oare căderea serii disimulează forțele ei ochilor și simțurilor mele?

1. Francezi născuți în Alger (n. trad.)

Ea pomenește despre spiritul cu care lucrează. Este vorba de spiritul doctorului Fritz. Un german care a comis atâtea crime sălbatice în timpul războiului, încât pe lumea cealaltă a decis să muncească pentru a-și ajuta frații. Explicațiile se încurcă atunci când se spune că dr. Edson Queiroz lucrează deja cu acest spirit, așa cum făcea și Arigo.

Francisco obține permisiunea să asistăm la tratamentele de a doua zi.

Iată-ne deci la ea. Aștept să aflu mai multe lucruri de această dată.

Un magnetofon cântă în surdină *Ave Maria,* fără oprire. Opinia mea e rapid stabilită cu privire la capacitățile acestei femei: scandalizată, gata să plec, dar reținută de către Sylvie care este mai calmă, mă văd constrânsă să rămân și să asist la un spectacol incredibil. În ziar se spune că este posedată de către spiritul doctorului Fritz și că ea „operează" fără anestezie și fără durere. Dar o văd înțepând orbește cu vârful unui bisturiu timpanele unui copil care urlă, imobilizat cu forța... fără nici un fel de scrupule sau cea mai mică urmă de asepsie. Simt cum mă cuprinde furia tot mai mult, văzând cum copii ținuți cu forța sunt supuși unor tratamente violente!

Alt bisturiu, mai puțin subțire, este folosit pentru bătrâni, între pleoapă și conjunctiva oculară, pentru a-i „opera" de cataractă și a le reda vederea. Cât abuz de încredere! O sinuzită? Ea face incizie de-a lungul sprâncenelor și pe părțile laterale ale nasului, în șanțul obrajilor, cu riscul de a desfigura o față. O sciatică? Ea trage de membru, taie superficial și provoacă o sângerare a pielii de-a lungul coloanei vertebrale. În fapt este vorba de o acupunctură „prin tăiere", orbește.

Constrânsă să-mi rețin mânia și să observ, găsesc că are totuși un talent: acela de a face pansamente extraordinar de impresionante, de a prescrie liniștită medicamente clasice puternice, antiinflamatorii, cortizon, antibiotice, amestecate cu prescrierea unor plante locale care vor servi ca paravan așa-zisei vindecătoare!

Și totuși Sylvie nu vrea să plecăm!

Culmea insolenței, femeia nu semnează cu numele ei, ci își atribuie numele de „doctor Fritz" eliberând „rețete" imprimate sus în stânga „Doctor Fritz". În ce privește adresa, care ar putea fi „Cerul" sau „Purgatoriul" sau „Infernul", figurează Str.X, nr.Y, acolo unde ne aflăm. Pretinzându-se posedată, își atribuie fără să se tulbure câtuși de puțin, un titlu și puteri!

O suspectez că a avut prilejul de a frecventa un mediu spitalicesc unde se făceau consultații sau că a fost secretara unui medic.

Totuși, ceva neașteptat și autentic se va produce în această ambianță nesănătoasă. O femeie care „lucrează" într-un centru terapeutic închis pentru moment, fiind vacanță, (unul din cele pe care am fi dorit fără îndoială să le vedem) aduce aici, după ce a citit în ziar, o vecină care are o sciatică ce nu a putut fi tratată de către medic. Prezentându-se ca fiind medium într-un centru, și-a exprimat încrederea în dr. Fritz.

Pseudo-vindecătoarea intră în acţiune, trăgând în mod brutal de membrul în suferinţă, cerând femeii să o imobilizeze pe pacientă. Deodată, însoţitoarea se schimbă la faţă, intră în transă, geme, se plânge cu cuvintele pe care le folosise pacienta şi suferă la fel ca ea. Bineînţeles, mediumul, adevărata vindecătoare, este ea! Transferul terapeutic s-a produs între bolnavă şi însoţitoare, care a „şters cu buretele" tulburările pacientei ce constată în acelaşi moment că suferinţa ei a dispărut.

Încetul cu încetul, femeia-medium îşi revine, bolnava spune că nu mai suferă, pseudo-vindecătoarea îşi revendică drepturile (mi se spune că e vorba de o sumă ce reprezintă munca pe cincisprezece zile a unui muncitor necalificat).

Se îndreaptă spre noi, mândră de reuşită, ignorând fără îndoială mecanismul ameliorării.

În fapt este vorba despre o „transterapeutică", denumită astfel de către Elysée Mendes, un medic psihiatru brazilian despre ale cărui lucrări îmi povestise Paulette. Vom vorbi mai târziu despre el, atunci când va veni momentul întâlnirii noastre.

Chiar dacă am traversat oceanul ca să văd doar atât (activitate pe care o practic şi pe care am descris-o în lucrările mele) ceea ce se poate produce în situaţiile cele mai neaşteptate, călătoria mea totuşi găseşte justificare.

Francisco ne propune o altă experienţă. Anul trecut a întâlnit, la câteva ore distanţă de aici, o femeie de la ţară care are şi ea realizări. Puţin ciudată... căci ea îi întâmpină, pe el şi pe prietenii lui, ameninţându-i cu o furcă pentru a-i izgoni.

Ea face parte din bogăţiile pitoreşti ale regiunii.

Ne adunăm cu punctualitate la maşină, dis-de-dimineaţă, cu o precizie militară. Pornim, şase persoane, într-o maşină cu patru locuri, mai întâi pe un drum bun, apoi prin hârtoape, sub un soare de foc.

Obiceiul cere să-i ducem parfumuri. În acest scop, este instalată o mică baracă, puţin înainte de casa ei. Bună organizare.

O căsuţă ce serveşte de locuinţă, o a doua – pentru tratamente, desigur, întrucât vreo cincisprezece persoane îmbrăcate în alb se află acolo, adăpostindu-se la umbră, aşezate pe scaune sau pe treptele clădirii. În jurul nostru un tufiş roşiatic.

Ne aşezăm la rând, acolo se „vorbeşte" despre minunile pe care le realizează vindecătoarea pentru afecţiuni pe care medicii nu le-au putut trata. Printre cuvintele a căror semnificaţie o întrevăd, sau cu ajutorul frazelor care-mi sunt traduse, încerc să-mi construiesc o opinie prealabilă. Este ea oare medium, clarvăzătoare, vindecătoare, stăpânită de un Spirit? Cu neputinţă să ghicesc pe baza acestor criterii. Trebuie să ne gândim şi la afecţiunile care justifică prezenţa noastră... O bagatelă... Din fericire, hurducăielile drumurilor desfundate au redeşteptat durerile dorsale.

După o lungă aşteptare, intrăm în sala de tratament. Împinse în fundul unei săli foarte întunecoase, cu toate storurile trase pentru a se feri de căldură, distingem în cealaltă extremitate a camerei o femeie lângă o masă. Câteva persoane sunt aşezate pe marginea sălii. Furca, proptită într-un colţ, nu este departe de ea. O va folosi oare? Nu. Ni se îngăduie să ne apropiem şi să depunem sticlele de parfum, apoi să ne strecurăm de-a lungul zidului toţi şase, frumos aliniaţi. Descoperă destul de bine slăbiciunile spatelui meu, care a avut de suferit la prăbuşirea unui ascensor, descoperă că Sylvie este medium şi nişte nimicuri la prieteni. Dar nu ne poate trata azi, trebuie să fim îmbrăcaţi complet în alb. Fără drept de apel. De fapt toţi cei ce aşteaptă afară sunt îmbrăcaţi în alb.

Tot acest drum, fără să vedem nimic, fără să facem nimic!

Ne lasă impresia că este de mai bună calitate decât precedenta, deci persistăm în intenţia noastră şi fixăm o întâlnire pentru a doua zi. Dar drumul de întoarcere spre Bahia, din acea după-amiază, sub un soare dogoritor, ne zgâlţâie în acea maşină-cutie de sardele, încât îmi dă impresia că am cunoscut infernul.

Şi totul trebuie reluat.

Trebuie să străbatem oraşul încins pentru a găsi o bucată de pânză ieftină, ace şi aţă pentru a ne încropi un fel de îmbrăcăminte albă.

Dimineaţa care urmează este mai plăcută, vom călători mai confortabil. Un prieten din Bahia va folosi maşina închiriată pentru activităţile lui şi ne pune la dispoziţie maşina sa, mai încăpătoare şi cu suspensii mai bune. Doar căldura e aceeaşi. Aceeaşi desfăşurare, drum, gropi, parfumuri şi – îmbrăcaţi în alb – ne prezentăm.

Întâmpinaţi cu amabilitate, defilăm în rând, unul după altul, prin faţa ei, depunând darurile obişnuite; aud murmurându-se cuvinte ce-mi sunt traduse, dar nu mi s-au prea întipărit în minte.

Apoi ea îmi cere să mă aşez cu faţa în jos pe o scândură, cu ochii închişi. Chemându-i pe prieteni în jurul meu, îi foloseşte pentru un fel de mică ceremonie, se întoarce apoi la masa sa, cere să se facă linişte şi lucrează mental de la distanţă.

Atentă la cea mai mică vibraţie, percep o uşoară circulaţie de energie la nivelul spatelui meu, dar nimic la nivelul omoplatului drept, cel mai sensibil, fiind şi cel mai solicitat în timpul lucrului.

Spatele este relaxat, însă nici o ameliorare la nivelul umărului.

Contrar vindecătoarei din Bahia, aceasta dispune de o oarecare forţă, deşi eu nu percep decât o reflectare slabă. Energia mea se lasă cu atât mai puţin mobilizată, cu cât atinge un nivel mai înalt, iar transferul de energie devine dificil de realizat, oricare ar fi vindecătorul. Ea reuşeşte să inducă o uşoară

circulație de energie doar prin concentrare mentală[1]. Întâlnirea cu această femeie e interesantă doar din punct de vedere al pitorescului, dar în calitate de vindecătore ea nu merită două deplasări.

Ajunși în fine pe plajă, sub umbrele, ne refacem forțele. Marie-Laure îmi spune că e bucuroasă să se întoarcă la Paris (mult înaintea lui Francisco), motivând că are de pregătit un examen. Căldura o epuizează, o demoralizează. Visează la nopțile cu ploaie, la ceața încântătoare, la zăpadă! Curios, visurile noastre sunt identice; evocăm Normandia și câmpurile ei verzi și umede, ea ni se pare cel mai minunat loc pentru a trăi! Zăpada, sporturile de iarnă, ce încântare!

Și cu glas scăzut, pentru a nu-i jigni pe iubitorii de căldură (mexicani și pieds-noirs) care ne însoțesc, evocăm amândouă ceața blândă, mângâierea cerului acoperit și a ploii, grația norilor, răcoarea vântului!

Așteptăm cu nerăbdare întâlnirea cu doctorul Edson Queiroz. Pentru medicul, fost anestezist, care sunt, a cunoaște un chirurg-vindecător este un eveniment! După spiritele africane și indiene (Candomblé și Umbanda) se anunță acum Lumea Spiritelor europene.

În această seară, dr. Queiroz pleacă la celălalt capăt al țării pentru a ține o conferință și se va afla la Recife peste patruzeci și opt de ore. Vom avea timp să ne ducem și să ne întoarcem, înainte de a reveni în Franța. Am reținut deja camera de hotel la Recife. Însă din păcate, a doua zi aflăm din jurnale că avionul în care se afla dr. Queiroz fusese deturnat de către bandiți, lucru absolut excepțional în această țară. El a fost pus în situația de a îngriji un copil bolnav care, așa cum scrie în ziar, a fost pus sub perfuzie... Toate planurile noastre se prăbușesc.

Costul unei călătorii rapide la celălalt capăt al țării, în care o singură provincie este mai mare decât Franța, face cât un drum dus-întors Paris-Bahia. Singura soluție logică este de a programa o nouă călătorie. Așa a vrut soarta.

PRIMUL BILANȚ

După ce cu câțiva ani mai înainte, alături de Antonio Agpaoa descoperisem unele capacități ale ființei umane (care erau noi pentru mine, fiind complet necunoscute pentru medicul de spital occidental, cum eram eu), iată-mă stârnită și dornică de revelații noi în urma uimitoarelor informații venite din Brazilia. Această călătorie avea la început intenția unei simple luări de contact, dar din lipsă de răbdare și incapacitate de acomodare cu clima, am ajuns

1. A se vedea procesul în *Medicina Corpului Energetic* și *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*.

repede la dorința de a rezolva totul într-o singură călătorie. Deturnarea avionului în care s-a aflat dr. Queiroz m-a constrâns la mai multă înțelepciune.

Ce am aflat? Deși nu i-am întâlnit încă pe marii săi spiritiști, acum știu că Franța este legată afectiv de Brazilia prin Allan Kardec.

Sincretismul religios pe care l-am întâlnit îmi demonstrează că brazilienii, indiferent dacă sunt de origine africană sau indiană, ca și Kardec, *au adăugat catolicismului importat Lumea Spiritelor*. Și aceste contacte se realizează în atmosferă de sărbătoare și bucurie. Se naște un semn de întrebare cu privire la principiile religiei. Un alt semn de întrebare apare în legătură cu moartea. Două argumente suplimentare pentru a revedea concepția adoptată la noi cu privire la anatomia omului.

Candomblé-ul ține de tradiția africană, Umbanda de tradiția indiană. Ambele stabilesc contacte cu Lumea Spiritelor. Pentru a înțelege mai bine finalitatea acestor contacte am nevoie acum de a face o apropiere teoretică. Cu permisiunea sa, împrumut informațiile ce urmează din teza lui José.

Vechii sclavi africani

A cunoaște Brazilia pornind de la Salvador de Bahia este un lucru bun, acest oraș fiind considerat drept enclava neagră a țării. Africanii au fost importați aici de către coloniștii brazilieni, care i-au făcut sclavi. Și s-au adunat mai bine de treizeci de rase africane. Diferiți ca înfățișare și caractere antropologice, dar și prin practicile lor religioase, limbă și cultură, ei sunt uniți prin caracterul animist și fetișist al credinței lor. Îi deosebim pe sudanezi și pe cei din bantu.

Sudanezii (originari din Sudan și Nigeria) sunt așezați în nord-estul Statului Bahia și aparțin culturii „yoruba".

Bantu (originari din Congo și Angola) sunt concentrați în jurul orașelor Rio de Janeiro, Minas Gerais și São Paulo.

Cultura *yoruba* s-a dezvoltat chiar și în regiunile unde elementul bantu era dominant la origine. Această religie nu are un cult care să posede o structură capabilă de a fi desprinsă de celelalte manifestări ale vieții, ea face parte din viață. Și cum teogonia yoruba seamănă în mod deosebit cu cea a catolicilor, amalgamul conceptelor respective a fost înlesnit, iar „preoții" africani și-au putut păstra propriile ritualuri sub acoperirea catolicismului... africanizat.

Unele practici indiene fetișiste s-au putut chiar grefa în măsura în care nu interferau cu explicațiile divine ale evenimentelor acestei lumi. Deci, la baza practicilor religioase afro-braziliene ale Candomblé-ului se află teogonia yoruba. Această cultură predomină la Salvador de Bahia. Aici și-a păstrat integritatea, datorită marii concentrări a populației negre și a mulatrilor.

Am văzut cum ceremonia „Candomblé" are ca scop să cheme (în limba africană nativă) spiritele divinităților africane cu ajutorul tobelor, dansului și

cântecelor, pentru a se încorpora într-un medium. Există tot atâtea feluri de extaz câte tipuri de divinități. Este vorba despre o transă de posedare, expresie a comuniunii dintre conștiința individuală cu cea cosmică. Aceasta este produsă, condusă, controlată tot timpul de către grupul social, căci ea se inserează într-un dans ritual. Dansul este trăit ca o bucurie, o adorare, o implorare, o mulțumire. El este pentru adepții săi ceea ce este discursul pentru grupurile mai civilizate.

O anume specie Oricha nu poate intra în acord vibrator decât cu o ființă omenească aparținând aceleiași familii vibratorii ca și ea. Regăsim importanța Corpului-Undă dincolo de moarte. Caracteristicile vibratorii ale omului sunt detectate prin Ceremonia Scoicilor, susținută de către un Tată al Sfinților sau o Mamă a Sfinților.

Cum religia oficială obligatorie a fost mult timp catolicismul, cultul divinităților a devenit clandestin. Rasa neagră, inspirându-se după imaginile religioase, a făcut, din necesitate, o apropiere între divinitățile sale și sfinții catolici; este ceea ce numim sincretism. Astfel, zeița Mării, Yemanja, ar fi echivalentul Sfintei Fecioare a Imaculatei Concepții. Totuși, „Mamele“ și „Tații“ Sfinților revendică independența religiilor lor în *terreros*[1].

Dimpotrivă, acolo unde trăiau descendenții bantu, catolicismul și spiritismul de concepție franceză au marcat în mai mare măsură melanjul religios în detrimentul moștenirii africane.

Indienii brazilieni

Indienii brazilieni aparțineau populației aborigene, înainte ca ea să fie supusă invaziilor străine. Tradițiile lor s-au perpetuat prin Umbanda[2]. Ele vor prezenta un interes deosebit pentru vindecători. Dar, înainte de a merge mai departe, este bine să definim termenii cei mai curenți ai limbajului ce va fi folosit.

Indienii sunt niște *animiști*, adică ei cred în intervenția Spiritelor asupra fenomenelor naturale.

Indianul folosește *magia*, adică o tehnică ce permite intervenția în beneficiul grupului, a forțelor eronat numite supranaturale, căci totul aparține Naturii. Ele sunt denumite supranaturale deoarece aparțin Lumii Invizibile, ale cărei legi diferă de cele ale lumii obișnuite. Cei ce nu recunosc decât lumea obișnuită nu pot nici să le producă (dacă nu cumva survin din întâmplare sau din eroare), nici să le înțeleagă. Totuși, aceste forțe sunt o realitate evidentă pentru populațiile care trăiesc în simbolism și în mod deosebit pentru Maeștrii *(Payé)* care le-au studiat legile.

1. zonele unde trăiesc (n. trad.).
2. Preiau informații din lucrarea lui José și uneori din interesanta carte a lui W. W. da Matta E Silva scrisă în limba portugheză: *Mistérios e práticas da lei de Umbanda.*

Fetișismul este o conduită magică pentru care obiectele funcționează ca și cum ar fi înzestrate cu puteri supranaturale. Aceste obiecte fac oficiul de simboluri și vor deveni suportul manipulării energiei.

În *totemism*, un obiect sau totem servește pentru a desemna un clan sau un trib. Prin intermediul acestui obiect, ansamblul grupului etnic intră în corespondență cu ansamblul lumii vieții sociale. În final, obiectul devine simbolul unei aure colective, al unui „câmp de energie“ colectiv[1].

Indienii și mai cu seamă populațiile *Tupy-Nambas* și *Tupy-Guaranis* aparțin unei rase foarte vechi, ale cărei origini se găsesc cam cu două milioane de ani în urmă. Ei ajunseseră la finele ciclului lor evolutiv[2] când portughezii împreună cu Cabral au venit să invadeze Brazilia. Deși în perioadă de decădere, mai subzistau din rasa indiană vestigii interesante, când, în jurul anului 1500, au sosit europenii: trăiau atunci în ultima fază a decăderii lor, a erei precambriene, populațiile *Tupy-Nambas și Tupy-Guaranis.*

Ei aveau o civilizație tot atât de avansată ca și a celorlalte popoare ale Americii de Sud... popoarele Maya sau Quechua. Concepțiile lor, mistica lor, teogonia lor erau de o mare puritate și de o mare maturitate spirituală. Limba, *nheengatu* sau idiomul sacru, era o limbă polisilabică, ce se cizelase de-a lungul mileniilor și dăduse naștere diverselor idiomuri foarte vechi. Ea cuprindea foneme, un stil metaforic, rădăcini.

Indienii adorau și credeau într-un Zeu Suprem, stăpân al tuturor lucrurilor, pe care-l denumeau cu multă venerație *Zeul Tupan* sau *Tupa* (*tu* înseamnă „zgomot“ și *pan* înseamnă „înalt și luminos“). Tupan era Manipulatorul Suprem, ce mânuiește Natura și Elementele, Făurarul Divin care bate fără încetare în nicovala cosmică.

1. A se vedea *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi, Forțe și inteligențe organizatoare și Timpul incertitudinilor.*
2. Pentru a înțelege această involuție a raselor, este nevoie să apelăm la fenomenul de „migrații spirituale“. Într-o bună zi, Spiritele încetează în mod progresiv de a se încarna într-o rasă, pentru a merge să anime, în condiții noi, o cultură nouă, o nouă mișcare a procesului de reîncarnare și să alcătuiască o rasă nouă. În funcție de ordinele unei Legi Karmice Superioare, o rasă intră în degradare ca număr, ca rezistență, ca forță. Din lipsa de dinamism a reîncarnărilor, ele se sting. Omenirea care ascultă de Legea Ciclurilor și a Ritmurilor evoluează constant prin intermediul diferitelor rase. O rasă trece printr-o ascensiune progresivă, căreia îi succede o fază de decădere. Diverși factori fizici, psihici sau morali, cauze biologice, cosmice etc. contribuie la decăderea și la dispariția raselor preistorice și a civilizațiilor. Urmând vechea Tradiție vom regăsi: rasa preadamică, rasa adamică, rasa lemurinilor, rasa atlanților și rasa noastră, a arienilor. Există șapte cicluri karmice, deci șapte cicluri evolutive, ca atare, șapte rase.

Ei venerau pe Guaracy, Yacy și Ruda pe care-i reprezentau ca pe *Tripla manifestare* a puterii lui Tupan.

Guaracy este Soarele; de la *guara*, „viu" și *cy* „mamă". Este reprezentarea vizuală, fizică, a Puterii Creatoare care prin ea a creat elementele naturii, lucrurile, ființele etc.

De la Guaracy se răspândesc flăcări de foc, căci el este și elementul-foc, tatăl naturii.

Yacy este Luna, de la *ya*, „plantă", și *cy* „mamă" sau „genitoare". Este mama vegetalelor din Natură.

Ruda sau *Peruda* este divinitatea ocrotitoare a dragostei și a reproducerii.

Astfel, Guaracy reprezintă eternul masculin, principiul vital pozitiv, unit prin Ruda, dragostea, cu Yacy, eternul feminin. Ruda este intermediarul între cele două principii creatoare ale Naturii. Bănuim afinitățile sale cu planeta Venus. Acest detaliu este interesant, căci eu susțin că energiile vindecătorului străbat lungimea de undă a afectivității.

În cea mai veche limbă de pe pământ care se numea *abaheenga*, zeița apei se numește *Muyrakitan*. Era venerată printr-un cult special – căci exista credința în puterile ei magice și terapeutice – prin intermediul unei anumite substanțe extrase de pe fundul anumitor lacuri, transformată în amulete de forma unor discuri.

Tinere fecioare îi erau devotate. Ele așteptau luna plină pentru a recolta argila verde de pe fundul lacului sacru. După o preparare magică și ritualică, în timpul căreia erau invocate prin cântece fluidele Lunii, ele intrau în pădure până la malul apei, apoi se scufundau să strângă argilă. În acest timp, alte tinere fete cântau până în zori melopee ritmate și magice. Această argilă era transformată în amulete în formă de discuri, care urmau să servească drept talisman,după uscare și întărire la soare.

Aceste amulete de culoare verde, și mai prețioase dacă ele erau de culoare albă, se numeau *itaobymbae*. Femeile le purtau în urechi, bărbații în buze. Talismanele de culoare verde în formă de T, atârnând printr-o perforație a buzei inferioare, căpătau numele de *tembeta*.

Itaobymbae și tembeta reunite reprezentau forța magică a lui Tupan, zeul unic.

Tuyabae-cuaa este numele cunoașterii vechilor *Payé* care dețineau tradiția ocultă, păstrată de-a lungul mileniilor din Payé în Payé, din Maestru în Maestru, din magician în magician, care posedau toate cunoștințele magice, terapeutice, spiritualiste, rituale etc. Payé se deosebește de *karayba* care este fetișistul ce folosește practici inspirate de la negri.

Tradiția vechilor magi ne învață că în trecut *Yupitan* (copil alb iluminat de către soare, Copilul Iisus trimis de către zeul Tupa?). Câteva generații mai

târziu, a venit din Orient un bătrân cu barbă albă care se numea Suman la Tupy-Nambas și Yurupary la Tupy-Guaranis. El i-a învățat *Legea Divină*. Într-o zi, după ce a lăsat toate tainele Tuyabaé-Cuaa, a dispărut. Astfel a fost considerat ca părintele cunoașterii. Pentru Tupy-Guaranis el era *Messia, încarnarea lui Christ planetar*.

Aceste popoare adorau *Crucea* și aprindeau focul frecând două bucăți de lemn așezate în cruce: era Focul Sacru, păstrând tradiția sumeriană. Ei citeau în fructul pasiunii sau *maracuja* misterul Crucii: floarea pasiunii se deschide la răsăritul soarelui și se închide când el apune. În floare se pot identifica spinii, cuiele, coroana, simbol al martiriului fiului Fecioarei.

Practicau un *botez prin imersiune*. Este uimitor să constați în ce măsură credințele lor erau apropiate de cele ale religiei catolice.

O profeție îi prevenise că vor veni străini care poartă *Crucea*. Văzând Crucea pe steagul catolicilor portughezi, indienii îi întâmpinau ca pe prieteni, ca pe frați. Dar când iezuiții au venit din Europa, ei nu au acceptat că indienii ar fi putut cunoaște marile arhetipuri: al Focului Sacru, al Crucii, al Christului planetar, al Patimilor, fără a fi evanghelizați de către ei. Pentru a se demarca de civilizația indiană, ei i-au dat acesteia o interpretare specială: din acel Christ Cosmic ei l-au făcut pe Diavol.

Acești indieni cunoșteau muzica și toate practicile mediumității. Ei erau maeștri în arta de a vindeca boli pe care medicina clasică de azi nu știe să le vindece. În unele cazuri, chiar în zilele noastre, se face apel la cunoașterea descendenților lor, care dețin secretul culturii și preparării plantelor.

Cu grijă pentru Spirite, ei făceau fumigații de îmbunare pentru *Anhanga*, Spirit al sufletelor aflate în suferință.

Aveau multă grijă pentru femeile ce cădeau în transă mediumică și aveau darul profeției. Ei pregăteau ceremoniile în cursul cărora urmau să se producă revelații; cu fum de plante, scuturând tigve de dovleac în care puneau pietricele, rostind mantre speciale, ei urmăreau facilitarea exteriorizării Corpului Astral. Își puneau pe frunte o *mbaraca*, tigvă în care puneau amulete pe care le foloseau și în scop hipnotic. Persoanele cu puteri mediumice cădeau la pământ, în transă, și ceva mai târziu se ridicau și profetizau.

Payé practica în mod curent un fel de stări de abandon în scop mediumic, în cursul cărora invoca pe *Ra-Anga*, Spiritul de Lumină. Maestru în arta magiei, el îi știa toate tainele. Cunoașterea vechilor Payé se numea *caa-yary*.

Un german, Hans Standen, care a fost mult timp prizonier la Tupy-Nambas, a avut posibilitatea să asiste și descrie uimitoarele fenomene produse de către Payé. Un alt martor demn de încredere, părintele Simon de Vasconcelos, relatează în volumul II al *Cronicilor Campaniei lui Iisus în Statele din Brazilia* cazul cu *măciuca însângerată* și care este demonstrația puterii fetișiștilor,

aşa-numiţii *karayba*. El povesteşte cum indienii au înfipt în pământ două bucăţi de lemn despicate la vârf, pe care au aşezat o măciucă de lemn înconjurată de pene, dansând, cântând în jurul ei, suflând deasupra. La un moment dat, măciuca s-a desprins singură, şi-a luat zborul, a dispărut în depărtare, apoi a revenit, însângerată şi s-a reaşezat pe cele două furci de lemn.

Dacă fiecare trib de indieni brazilieni avea propriul său sistem de credinţe şi ritualuri, toate aveau totuşi în comun credinţa în supranatural, cultul morţilor, convingerea că boala era opera Spiritelor malefice, necesitatea prezenţei unui Payé devenit astăzi *Pagé*, vindecător şi preot în acelaşi timp, pentru a-i îndruma.

Pentru aceşti indieni animişti, atât oamenii, cât şi animalele au un Spirit care le supravieţuieşte. Jungla cu animalele sale exotice, cu plantele sale ciudate, cu misterele sale profunde, îşi pune profund amprenta în dansurile fetişiste, simbioza „om-animal" făcând parte din credinţele locuitorilor junglei.

Ei cred aşadar în supravieţuirea sufletului.

Sufletul fiinţei umane poartă numele de *Ekwe*. Când posesorul său moare de moarte naturală, el părăseşte învelişul carnal pentru a dăinui etern în satul suprapământean, acolo unde abundenţa „este" fără limită, munca obligatorie – inexistentă, iar moartea – necunoscută. Dimpotrivă, dacă moartea a fost violentă, dacă a avut loc o încălcare a legilor prin incest, sau dacă sfârşitul a fost rezultatul unor practici vrăjitoreşti, atunci *Ekwe* devine *Azang*, care va rătăci prin păduri sau se va stabili într-un cimitir.

Situaţiile cele mai variate sunt atribuite acţiunilor Spiritului-stăpân al apelor şi al locuitorilor lor, şi Spiritului-stăpân al pădurii şi animalelor, ba chiar Spiritului rătăcitor al unui decedat.

Fiecare trib al indienilor brazilieni are amalgamul său complicat de zei şi zeiţe care „sălăşluiesc" în copaci, sub stânci, în cursuri de apă, în burta peştilor, în corpul animalelor, în nori, în munţi etc. Ei cred în aceste Spirite şi se tem de ele. Nu au nici o noţiune despre microbi sau maladii şi cred că dacă un om se îmbolnăveşte, aceasta se datorează faptului că un Spirit rău a intrat în corpul său. Această noţiune este numită astăzi stăpânire prin vrajă.

Pagé

Şi astăzi, ca şi altădată, fiecare trib are în sânul său un om capabil de a goni Spiritele rele. Darul se recunoaşte prin uşurinţa cu care subiectul este în stare să cadă în transă. Un băiat care intră uşor în transă şi care „vorbeşte cu Spiritele" este apt să fie preluat şi format de către vrăjitorul-vindecător căruia îi va fi încredinţat. Cum aceşti indieni nu ştiu nici să citească, nici să scrie,

tânărul băiat, care de multe ori are mai puţin de zece ani, trăieşte împreună cu vrăjitorul şi învaţă pe de rost secretele sale.

El învaţă cum să sufle fumul asupra părţilor bolnave ale corpului, cu scopul de a tulbura Spiritele, cum să scuture şi să facă tigvele cu pietricele să scoată sunete, ca să sperie Spiritele. Învaţă cum să intre în stare de transă pentru a atrage Spiritul cel rău din corpul bolnavului în al său şi a-l scoate afară. (Recunoaştem aici acţiunile succesive ale mediumului şi ale vindecătorului).

La fiecare nouă transă, chipul mediumului se transformă, viaţa sa se schimbă, el este bătrân sau tânăr, femeie sau bărbat; el a devenit însuşi Spiritul coborât în corpul său şi care vorbeşte prin gura sa, pentru a transmite o vorbă de speranţă nefericitului care-l ascultă – să recomande o fiertură bolnavului aflat în suferinţă, să reunească cuplurile despărţite, sau să despartă cuplurile unite, căci acest „preot" poate deveni şi un vraci de temut.

Există un cult indian pentru bine şi un altul pentru rău!

Conform credinţelor indiene, boala poate fi provocată de către un obiect specific denumit *Ymae*, pe care o fiinţă supranaturală l-a introdus în corpul victimei sale. Acesta poate fi un fruct, un grăunte, un os de peşte etc. Forma şi substanţa variază în funcţie de Spiritul care-l foloseşte. (Vom putea regăsi o analogie cu obiectele pe care le va face să fie „scuipate" pastorul protestant din Bençao, fapt ce va fi descris la a doua călătorie.)

Fiecare Spirit are un Ymae al său specific şi doar Pagé este în măsură să le identifice pe unele sau pe altele.

Pentru ca cel ce oficiază să fie capabil să extragă obiectul respectiv din corpul celui chinuit şi să-l vindece, el trebuie să fie un „familiarizat" al Spiritului rău, astfel încât să fie în măsură să colaboreze cu el după ce l-a chemat. Altfel spus, să intre în vibraţie cu el[1]. Pagé-ul cel mai popular, cel mai puternic, este cel care este „familiarizat" cu un număr mare de Spirite. El lucrează aspirând îndelung fumul unei ţigări indiene (care are puteri hipnotice) până în momentul în care Spiritul îl pătrunde. Atunci cade în transă hipnotică (Vom revedea acest fenomen la dr. Edson Queiroz, ulterior, dar inducerea va fi diferită.)

Pagé suflă adesea fumul unei astfel de ţigări în căuşul mâinilor sale, cu care face îndată mişcări pe corpul pacientului. Apoi masează gâtul, trunchiul pacientului, dirijând „acel ceva" către o zonă determinată, apoi îşi lipeşte pieptul de al bolnavului, încercând să oblige Ymae să treacă de la acesta în corpul său (el funcţionează ca medium). Dacă nu reuşeşte, începe să sugă cu gura sa, până când ajunge în cele din urmă să extragă Ymae. Uneori nimeni nu poate

1. Regăsim utilizarea proprietăţilor Corpului-Undă şi fenomenul de intrare în rezonanţă vibratorie.

vedea acel Ymae care nu este decât vibrație; alteori aceste vibrații se pot materializa și indienii primesc de la Pagé obiectul extras din corpul lor.

El trebuie să știe să citească viitorul, să spună cine i-a deocheat pe membrii tribului său, să aducă ploaia când e secetă și nu mai este nimic de mâncat decât scoarța copacilor și lăcuste. „Mai trebuie să-l sfătuiască pe șeful de trib cum să conducă, să celebreze căsătoriile și funeraliile, să fie intermediar între tribul său, celelalte triburi și albi".

Caa-yary este și Spiritul protector al plantelor medicinale. Pagé cunoaște frunzele ce alină durerile de stomac, rădăcinile care, transformate în pulbere, calmează durerile, știe cum să prepare o cataplasmă de noroi, de ceară de albine și de ierburi pentru a extrage otrava după mușcătura scorpionului sau șarpelui. Aceste secrete magice țin seama de tranzitul aștrilor.

El ocupă al doilea loc în ordinea ierarhică a tribului, după șef. Îi este interzis să se căsătorească și să aibă copii.

„Se presupune că el nu are voie să facă greșeli. Dacă nu reușește să vindece un bolnav, să aducă ploaie, să trimită un flagel asupra unui trib dușman, el se poate teme că va fi înlăturat, chiar omorât. Când un vrăjitor îmbătrânește și simte cum puterea sa scade, el o predă în mâna protejatului său, dar s-au văzut uneori situații când protejatul, nerăbdător să-și înceapă activitățile, și-a ucis maestrul și a preluat tribul în mâna sa."

Evoluția religiei indianului brazilian

„Religia indianului brazilian este o religie fără fast, o religie a oamenilor înghesuiți între patru pereți, în fumul ierburilor aromatice", care izgonesc spiritul rău, la flacăra fumegândă a lumânărilor, în jurul unei mese de lemn pe care tronează „prințesa protectoare". Viața indianului brazilian rămâne practic impregnată de animism în toate etapele sale, ca și de un totemism, de o magie sexuală care nu putea decât să se transmită civilizației portughezilor colonizatori."

„Acesta, devenit brazilian, a păstrat din civilizația animistă și totemică indigenă o atitudine inconștient totemică și animistă față de plante și animale. Imaginația populară le-a înzestrat pe acestea din urmă cu o șiretenie cu adevărat umană, uneori chiar cu o inteligență superioară omului: folclorul, poveștile populare, superstițiile, tradițiile din Brazilia demonstrează pe deplin acest lucru".

Întrucât nu mai corespundea nevoilor sociale, limba tupy a fost înlocuită cu limba portugheză. În schimb, numeroase cuvinte din vocabularul indigen au venit să îmbogățească limba portugheză. Mituri, legende, superstiții, obiceiuri locale indigene, s-au încorporat totodată folclorului brazilian. Totodată, s-au transmis cunoștințele lor asupra pădurii, plantelor comestibile și medicinale, instrumentelor de pescuit, metodelor de a vâna, de a țese, rețetelor culinare. Influența culturală s-a resimțit și în arhitectură, în poezie, în dansurile populare.

Umbanda

Umbanda s-a constituit după 1547, când rădăcinile africane și amerindiene au fuzionat în cadrul unui ceremonial care s-a numit *Adjunto de Jurema*. Un prim semn al degenerescenței culturii Yuréma, care a fost unul dintre aspectele cele mai pure ale cultului primitiv din Muyrakitan, deja evocat. Câțiva ani mai târziu, s-a conturat un fel de rit care a fost cunoscut sub numele de *Candomblé de Cabloco*.

Ritul Umbanda actual nu există decât de aproximativ cincizeci de ani. El s-a născut din nevoia claselor mijlocii și inferioare ale populației urbane de a crede în ceva mai puțin simplist decât riturile africane din Bahia și mai puțin complicat din punct de vedere intelectual decât spiritismul filosofic și experimental de concepție franceză.

În timp ce în Candomblé sunt incluse doar Spiritele africane, în cultul Umbanda mediumul încorporează nu numai Spiritele africane, dar și Spiritele indigene și Spiritele albilor decedați.

„*Umbanda folosește Spiritul morților pentru a-i trata și vindeca pe cei bolnavi.* Mediumii trebuie să fie apți să încorporeze Spiritele vechilor înțelepți negri, ale foștilor Pagé indieni și ale foștilor doctori albi decedați. Prin mișcările mâinilor, prin gesturi și cuvinte «magice», mediumul «gonește spiritele rele care-i chinuie pe bolnavi. Prin explicații orale, mediumul dă sfaturi bune pacienților, prescrie un ritual magic de urmat acasă, în scopul de a se elibera de o problemă, sau prescrie medicamente pe bază de ierburi».

Mediumul lucrează adeseori stând în picioare în «sanctuarul» impregnat de arome sau de fetișuri, alături de imagini ale sfinților catolici, ale zeilor africani sau indieni. Rugăciuni și cântece colective însoțesc plecarea Spiritelor încorporate și întoarcerea mediumului din starea de transă în starea conștientă obișnuită."

Această fuziune a continuat să degenereze și a devenit *Catimbo*.

Numele provine de la faptul că asistența la ceremonii folosea toba (*timbo*) și fuma pipă.

Există manuale cu privire la riturile Catimbo. Acestea, practicate în *terreiros*, în miez de noapte, aduc prejudicii continuării Tradiției, căci, din nefericire, ei nu folosesc decât forțele astralului inferior. S-au creat multiple subgrupe, alte-

rând – prin modul de practicare – riturile primitive, subliniază Da Matta E Silva.

Unii *babàs* și *tatas* au înlocuit dansurile și riturile sacre prin dansuri și rituri profanatoare.

Quimbanda este un astfel de exemplu. Ea nu mai acordă tobelor grija ce se acorda altădată, înainte de a le utiliza în scopul de a goni spiritul cel rău numit *exu-pagâo* (sau Diavolul catolicilor).

Toate aceste amestecuri dau *macumba*[1], magia neagră, iar în unele state, *canjere, paljelança, batuque,* și care, în ultimii cincizeci de ani, au fost impregnate de spiritismul venind de la Allan Kardec.

Cablocos sunt Spiritele celor care trăiau altădată în veritabilul ritual al Umbandei. Se spune că în prezent ele intervin în desfășurarea ceremoniilor ce urmăresc să-i facă pe practicanți să regăsească legile originare. Este o mișcare de epurare și de întoarcere la izvoare.

Din adevărata Umbanda, eu rețin ca deosebit de interesantă noțiunea de *Șapte Forțe*, care sunt vibrațiile de origine legate de șapte planete și de forțele lor electromagnetice, căci ele îmi sunt familiare.

Prima vibrație originară este *Oxala,* care are nivelul vibrator cel mai ridicat și care este în raport direct cu Christos.

Ea controlează celelalte linii și manipulează magia pozitivă, cele patru elemente principale sau Spiritele Naturii în raport cu curentul electromagnetic al Soarelui.

Următoarea este *Yemanja,* care manipulează magia pozitivă cu elementele fundamentale ale Apei și curenții electromagnetici ai Lunii.

Urmează linia vibrațiilor *Yori*, legată de copii; ea manipulează magia pozitivă cu elementele fundamentale ale Pământului și ale Aerului și curenții planetei Mercur.

Cea de-a patra este legată de *Xango*, ea manipulează magia pozitivă sau magia albă și este legată de Spiritele Naturii, de Foc și Apă, precum și de planeta Jupiter.

Cea de-a cincea este *Ogoum*, ea manipulează magia pozitivă sau albă, legată de Spiritele Focului și Apei și de planeta Marte.

A șasea este *Oxossi*, masculină și feminină în același timp; manipulează elementele Pământului și Aerului, și se leagă de planeta Venus.

1. Este uimitor să constați că toate aceste date cu privire la Candomblé, Umbanda etc., descrise într-o formă atât de precisă și caracteristică, pornind de la origini, evoluție și tipurile de ceremonii, de către brazilieni ca José și Da Matta E Silva, sunt amestecate, fără a fi deosebite între ele, reunite într-un singur ansamblu în *Dicționarul religiilor*, P.U.F.

În fine, a șaptea, *Yorima*, manipulează magia legată de elementele Aer și Pământ și de planeta Saturn. Ea se manifestă sub forma de *preto-velhos* și *pretas-velhas* (care sunt vechii magicieni negri) și manipulează energia pozitivă sub toate aspectele sale.

Este interesant să constatăm că legăturile cu energiile planetare erau cunos- cute de către această veche cultură. Faptul mă frapează cu atât mai mult cu cât de mulți ani eu însămi mă adresez acelorași energii pentru a acorda îngrijiri și am constatat eficacitatea acestor intervenții (Încă în *Medic de Trei Corpuri* am semnalat că deseori este posibil ca prin *feeling* să recunoști caracteristicile unei planete plasate pe ascendentul hărții astrale!)

2. ÎNTRE DOUĂ CĂLĂTORII

ALLAN KARDEC

Ceea ce cunosc eu cu privire la Allan Kardec se limitează la mormântul său, despre care se spune că este întotdeauna acoperit cu flori. Două experiențe mi-au marcat totuși viața:

În timpul războiului din 1939-1940, atunci când părinții mei mă luaseră în vacanță în inima Normandiei, într-un mic hotel din regiunea Sées, unde hrana era destul de bună, cu toată raționalizarea impusă de ocupația germană, a venit să stea acolo o învățătoare însoțită de soțul și copiii săi. În vreme ce noi eram neliniștiți la auzul avioanelor ce treceau pe deasupra capetelor noastre, ea ne-a spus că avea posibilitatea de a ne informa asupra subiectelor care ne interesau, cu ajutorul spiritismului.

În pofida neliniștii ce ne cuprinsese, iată-ne pe toți cedând propunerii sale. Patronii hotelului au fost rugați să ne găsească o masă rotundă cu trei picioare. (Pentru a se înclina ușor, aceasta trebuia să fie ușoară și de preferință să aibă un număr impar de picioare). După cină s-a strâns masa și ședința a început.

Desemnându-i după nu știu ce criteriu pe cei ce vor participa la experiment, învățătoarea a îndreptat un deget spre mine. Neliniștită, o observ pe această femeie cu ochi atenți și o ascult cu urechile ciulite. „Suntem înconjurați de Spiritele morților, care pot comunica cu noi prin intermediul unor lovituri în masă: o lovitură înseamnă da, două lovituri înseamnă nu; sau o lovitură este A, două lovituri B, trei lovituri C, patru lovituri D, etc." spune ea. Mă gândesc atunci că acea conversație va fi foarte lungă! Cu inima bătând la gândul de a pătrunde în intimitatea morților, îmi plasez mâinile cu degetele răsfirate, în contact - prin degetul mare și cel mic - cu cele ale vecinilor mei... Trebuie răbdare ca masa să se încălzească... Deodată, câteva trosnituri...

„Spirit, ești aici?" întreabă învățătoarea.

— Sunt aici, spune Spiritul, scuturând o dată masa.

Această masă joasă este așezată peste două mese de restaurant apropiate una de alta! Agitându-se, iată că e pe cale să sară de pe suport. Cei ce nu participă, se grăbesc să intervină, să împiedice căderea mesei.

Atunci încep întrebările:

„Cine ești tu?

— Napoleon."

Napoleon însuși vine să ne informeze! În plin război este impresionant și totodată reconfortant!

Grație lui Napoleon, vom fi zilnic încurajați cu privire la sfârșitul războiului.

Aceste ședințe au căpătat repede pentru mine alura unui joc și nu i-am mai acordat importanță, atunci. Dar ideea m-a urmărit. În asemenea măsură, încât la întoarcerea acasă reiau experiența cu o măsuță joasă cu patru picioare oblice, în lipsa alteia. Nu numai că masa a început să se miște, dar chiar să sară, gata să iasă pe ușă.

... Speriată de atâta agitație, o părăsesc cu lașitate pentru a nu mai încerca niciodată.

Mult mai târziu, petrecând câteva zile într-un mic sat din Filipine, între mediumi, sunt invitată, după rugăciuni și meditații, la o astfel de practică. Și această ambianță, cu mediumi chemând Spiritele în penumbră, mi-a lăsat o amintire de neuitat.

Cum satele sunt străbătute doar de drumuri simple, mașinile ce servesc drept taxiuri în sezonul uscat ridică nori de praf. Praf care se așază pe frunzele copacilor de pe marginea drumului și pătrunde în casele de bambus. Astfel, luminozitatea se modifică și mai ales lumina lumânărilor, când se lasă seara. Ne aflăm deja într-o lume ireală, învăluită în praf, punctată ici și colo de pete de culoare ce provin de la hainele mediumilor.

În atmosfera caldă, cu toată ora târzie, plămânii mei respiră cu dificultate acest aer dens. Și Spiritul care vine să mă întâlnească întâmpină dificultăți de comunicare(?), căci eu nu reușesc să scriu decât un șir de cuvinte fără sens...

Agpaoa nu mi-a propus niciodată o astfel de experiență și nu știu ce s-ar fi petrecut în prezența sa.

Pentru a mă instrui, astăzi, iată-mă ca pe vremea căutărilor mele de la începutul anilor '70, rătăcind prin librării, cumpărând cărți despre Lumea Spiritelor; cam la întâmplare, cu impresia că fac școală din nou, după doisprezece ani de la căutările mele inițiale și neîndrăznind să spun celor din anturajul meu că după aventura filipineză mă angajez în cea a Spiritelor.

Un psihiatru brazilian a venit în Franța să facă o teză de medicină despre Kardec; existența a zeci de milioane de adepți ai lui Kardec, în America de Sud, te pun pe gânduri. Înzestrată cu câteva cărți, printre care o *Introducere practică asupra manifestărilor spiritiste, Cartea Spiritelor și Cartea Mediumilor* de Allan Kardec, iată-mă încercând să fac cunoștință cu acest erou, necunoscut de către francezi.

H. L. Rivail s-a născut la Lyon, în 1804, dintr-o familie de magistrați; a murit în 1869, în vârstă de șaizeci și cinci de ani. Era profesor.

La vârsta de cincizeci de ani, niște prieteni l-au antrenat să asiste la o ședință de spiritism. Rivail-Kardec a primit o comunicare provenind de la un Spirit protector care i-a spus că ei doi s-au cunoscut într-o viață anterioară, pe vremea druizilor, în Galia. Rivail purta atunci numele de Allan Kardec. Acest corespondent i-a promis să-l secondeze în misiunea ce o avea. Astfel, sfidând calomniile și ridicolul la care te poți aștepta când trăiești în Franța, Kardec, sub acest nume, și întărit prin acest suport, s-a pus în slujba Spiritelor, a creat *Revista spiritistă* și a întâlnit astfel spiritiști din toată lumea.

M. Delanne relatează prima sa întâlnire cu Kardec: „Conversația sa, așa cum bănuiți, a fost dintre cele mai atrăgătoare. Relațiile sale cu inteligențe superioare, cercetările sale științifice, lecturile sale, care sunt considerate ca stând sub semnul progresului, îi înfrumusețeau conversația. Avea un cult pentru tot ceea ce era frumos, măreț, generos, precum și respect pentru toate opiniile. El trăgea o învățătură din orice controversă; nu scăpa din vedere obiectivul său preferat: fuziunea tuturor cultelor, a tuturor religiilor într-o filosofie universală sub numele generic de *spiritism*."

Apoi autorul povestește despre o reuniune: „Noi am văzut o duzină de mediumi de ambele sexe obținând comunicări scrise foarte repede, răspunzând întrebărilor puse de însuși Allan Kardec, ce prezida adunarea. A fost citită corespondență din provincie și din străinătate. Nimic mai interesant, mai atrăgător, decât trimiterea acestor mii de fapte obținute de către persoane străine unele de altele și care concordau totuși într-o manieră indiscutabilă. Aici ne găseam în domeniul pur experimental. Era deci o dublă instruire".

Allan Kardec, „bântuit" de spiritul științific tot atât cât și de Spirite... începe prin a alege și a defini cuvintele pe care le va folosi:

Opunând *spiritismul, materialismului*, a ales cuvântul *spiritism* pentru a vorbi despre doctrina sa, care are drept scop să descopere relațiile lumii materiale cu Spiritele sau cu Ființele lumii invizibile. Apoi încearcă să dea definiții. Se poate bănui deja că el va face din spiritism o *știință experimentală*.

Așadar, ce este *sufletul* ? Se prezintă trei ipoteze:

– după *materialiști* : este principiul vieții materiale organice, fără existență proprie și care încetează deci o dată cu viața, *sufletul fiind efectul și nu cauza;*

– după o anumită categorie a *panteiștilor*, sufletul este principiul inteligenței universale din care fiecare ființă absorbe o cantitate.

Sufletul universal ar fi Dumnezeu și fiecare ființă este o parte a divinității.

Acest suflet unic își distribuie scânteile între diferitele ființe inteligente în timpul vieții lor, dar fiecare scânteie se întoarce la izvorul primordial și comun pentru a se contopi într-un tot după moarte. Deci, nici o individualizare nu este posibilă;

– după *spiritualiști*, sufletul este o ființă distinctă, independentă de materie, capabilă să-și păstreze individualitatea după moarte. *Sufletul este cauza și nu efectul* (a se vedea lucrările precedente, în care diverse observații pledează pentru aceasta).

Kardec constată cu regret că limba nu posedă decât un singur cuvânt pentru a exprima mai multe idei. El încearcă să facă ordine, diferențiind:

– SUFLETUL: existență imaterială și individuală care există în noi și supraviețuiește trupului (dacă această structură nu s-ar afla doar în imaginația noastră, ar fi nevoie de un al patrulea nume pentru a-l desemna!);

– PRINCIPIUL VITAL: legat de viața organică, făcând abstracție de capacitatea de a gândi (el este prezent la plante, ca și la om);

– FLUIDUL VITAL, care în acea epocă desemna un fluid special, răspândit universal, pe care fiecare ființă îl absoarbe și îl asimilează în timpul vieții sale, întocmai cum absorb corpurile inerte lumina. Acest fluid vital mai este denumit *fluid magnetic*. În zilele noastre el se numește „Energie";

– în fine, Kardec notează că *inteligența și gândirea* sunt facultăți proprii mai multor specii organice, dar că *numai omul este înzestrat cu un simț moral.*

Astfel, lucrurile devin clare:

– *sufletul vital* este comun tuturor ființelor organice: plante, animale, oameni;

– *sufletul intelectual* este propriu animalelor și oamenilor;

– *sufletul-spirit* aparține doar omului.

În ceea ce privește Spiritele, faptul că ele ne transmit informații, ne face să presupunem că o inteligență venită de Dincolo există și se manifestă.

Loviturile din masa care se ridică și coboară, urmând un cod anume, sunt o dovadă. Răspunsurile primite cu ajutorul alfabetului și corelația cu întrebarea adresată ar fi o altă dovadă.

Găsind că mijlocul de a coresponda prin intermediul mesei este complicat și incomod, Kardec sugerează montarea unui creion la un coș împletit, totul plasat pe o foaie de hârtie, în timp ce degetele participanților se așază pe marginea circulară a acestui coș. Pus în mișcare de către aceeași putere ocultă, creionul începe să traseze caractere care formează cuvinte, fraze și discursuri întregi pe mai multe pagini, cu aceeași viteză cu care s-ar fi scris cu mâna.

Aceasta s-a petrecut la Paris, la 10 iunie 1853.

Mai multe persoane pot pune degetul pe coș și fiecare intră pe rând în comunicare cu un Spirit.

Lucru straniu, după Spiritul care se manifestă, scrisul se modifică.

Ulterior, alții au înlocuit coșul cu o planșetă.

În fine, s-a recunoscut că toate aceste instalații nu erau decât un ajutor pentru mână, căci un medium care preia direct creionul în mână poate să înceapă să scrie mesajele, mâna fiind animată de către un impuls involuntar.

Și mai ciudată este scrierea prin intermediul Spiritelor fără ajutorul mâinii, al mediumului sau al creionului...

De la începutul cercetărilor mele, am trăit lucruri atât de stranii, încât astăzi vreau să ni se povestească totul, fără însă a formula o apreciere definitivă.

LÉON DENIS

Sfătuită de către José, care cunoștea foarte bine bibliografia spiritismului, am deschis cartea lui Léon Denis, *După moarte*, și am fost cuprinsă de admirație în fața măiestriei cu care demonstra că omul s-a aflat în contact cu lumea Spiritelor încă din vremuri îndepărtate, pe cât ne putem întoarce în timp. Atunci mediumii erau denumiți profeți.

În această carte el îl evocă cu respect pe Iisus Christos, care a urmat o parte a educației sale pe țărmurile Mării Moarte cu esenienii, grup de inițiați a căror colonie se întindea până în valea Nilului și care au păstrat doctrina pură. Dar el deplânge evoluția în timp a creștinismului: „Catolicismul a denaturat doctrinele frumoase și pure ale Evangheliei prin concepțiile sale de izbăvire prin iertare, de păcat originar, de infern și mântuire. Biserica a dominat lumea prin înspăimântare, prin amenințare cu chinul, câtă vreme Iisus dorea să se manifeste prin dragoste și milă. Ea a înarmat popoarele unele împotriva altora, a ridicat persecuția la înălțimea unui sistem și a făcut să curgă valuri de sânge. (...) Catolicismul atribuie Ființei Supreme toate slăbiciunile noastre. Face din aceasta un fel de călău spiritual care îi condamnă pe cei slabi la supliciul final, operă a mâinilor sale. Oamenii creați pentru fericire sucombă în masa tentațiilor răului și vor popula infernul. În acest fel, neputința sa egalează lipsa de prevedere și Satana devine mai abil decât Dumnezeu!"

„Și Dumnezeu, pentru a salva omenirea pe care a clădit-o prost și-ar fi sacrificat propriul fiu! Dumnezeu ucigând pe Dumnezeu pentru a-l îmblânzi pe Dumnezeu! – s-ar putea spune parafrazându-l pe Diderot."

„Catolicismul a întunecat conștiințele prin superstiție, a tulburat inteligențele prin ideea sumbră și cumplită a unui Dumnezeu răzbunător. El l-a dezvățat pe om să gândească, l-a învățat să-și înăbușe îndoielile, să-și anihileze rațiunea și cele mai frumoase facultăți, să se îndepărteze de toți cei care căutau în mod liber și cu sinceritate adevărul, să prețuiască doar pe cei ce purtau de bunăvoie același jug ca și el".

„Totuși, continuă Léon Denis, primii creștini invocau și comunicau cu spiritele morților (Faptele Apostolilor VIII, 26, XXI, 27, 28; XVI, 6, 777, XXI, 4). Unii mai-mari ai Bisericii s-au ridicat împotriva dogmelor. Sfântul Grigore din Nyssa de exemplu, care gândea că «sufletul nemuritor trebuie vindecat și purificat; dacă acest lucru nu s-a petrecut în timpul vieții sale pământești, vindecarea are loc în viețile viitoare ce se vor succeda»."

Înțeleg de ce spiritismul a fost înăbușit de către religie și considerat un păcat. Aceste raționamente au fost prefigurate în 1970, în momentul în care pierderea mamei mele m-a constrâns să-mi ordonez opiniile astfel încât ele să devină ideile mele. Și am devenit critică cu privire la Biserică, negăsind nici un fel de ajutor în dogmele sale, nici o lumină în stare să explice încercarea, refuzând să cred orbește în ceea ce ea numea tainele sale. Dacă fiecare, prin încercările bolilor, sau prin activitățile efectuate în viețile succesive, devine responsabil de propria persoană, dacă moartea nu mai este motiv de spaimă, atunci Biserica și preoții săi pierd din puterea lor, din rațiunea lor de a fi.

Deci, pentru a-și menține prerogativele, Biserica a decis că schimburile cu Spiritele ar constitui o colaborare cu Demonul și i-a acordat Satanei toată importanța.

„Noaptea pe care au dorit-o pentru alții s-a înfăptuit pentru ei înșiși."

„Adevărul a părăsit altarul pentru a se ascunde, mergând să inspire umili misionari, apostoli modești, care în numele Evangheliei Sfântului Ioan au căutat să restabilească adevărul."

Alchimiști, templieri, Rosacrucieni etc., i-au păstrat principiile și au fost victime ale despotismului religios.

Pentru increduli, să amintim printre altele că nici o mărturie a intervenției Spiritelor în istoria popoarelor nu este mai vestită decât povestea Ioanei d'Arc.

Protestantismul a încercat să se apropie de adevăr, dar dogmatismul său i-a limitat efectul. „Respingând dogmele Bisericii considerate drept inacceptabile, un mare număr de minți cultivate au părăsit dintr-o singură lovitură atât cauza spiritualistă, cât și credința în Dumnezeu. Îndepărtând concepțiile metafizice, ei au căutat adevărul în observarea directă a fenomenelor, în ceea ce s-a convenit a se numi metoda experimentală."

Léon Denis citează un text care are meritul de a fi mereu actual și care răspunde ipotezelor celor mai recente cu privire la originea corpului fizic. Iată-l, este vorba de cântul bardului Taliesin, strămoșul nostru vestit în toată Galia. (al francezilor, n. n.)

„Existând în sânul vastelor oceane, din cele mai vechi timpuri, eu nu m-am născut dintr-un tată și o mamă, ci din formele elementare ale naturii, din ramurile plopului, din fructul pădurii, din florile muntelui. M-am mișcat noaptea, am dormit la vremea aurorei; am fost viperă în lac, vultur pe culmi, lynx în pădure. Apoi, însemnat de către Gwiyon (spirit divin), înțeleptul înțelepților, am fost înzestrat cu nemurirea."

Am citit o minunată lucrare, intitulată *Clara sau Cartea Spiritelor*. Acolo sunt cuprinse două avertismente asupra cărora este bine să insistăm imediat, înainte de a pătrunde mai adânc în lumea Spiritelor, căci ele vor preveni multe întâmplări nedorite:

„Să ne ferim de dorința de a transforma în adevăruri generale imaginația sentimentelor noastre, invențiile dorințelor noastre; căci atunci nu mai există limite... Doar spiritele cele mai echilibrate ar trebui să se ocupe de tema unei vieți viitoare, doar spiritele calme să se apropie de zonele liniștii și ale calmului veșnic. Nimeni nu trebuie să se consacre acestei cercetări, dacă nu a dobândit în mijlocul naturii ce ne înconjoară un fond solid și nepieritor, pe care să-și construiască gândurile sale. Despre moarte și viața viitoare ar trebui să vorbească doar cel ce înțelege viața prezentă. Orice cunoaștere care nu ia în considerare starea noastră actuală, orice cunoaștere care nu este o pură dezvoltare a cunoașterii prezentului și a realului și care se cramponează cu ușurință de un obiect la care nu l-a condus cursul firesc al spiritului – este condamnabilă și conduce la o exagerare sentimentală și la eroare.

Cât sunt de numeroși cei pentru care o cunoaștere în contradicție cu starea lor morală se transformă în otravă și îi antrenează, agitând toată masa de impurități care se găsește în ei, la accese de mânie și teribile dezlănțuiri! Pe câți nu i-am văzut secătuiți în întregime în efortul de a atinge o cunoaștere pentru care nu erau pregătiți! Poate că fiecare natură cere existența unei înțelegeri a lucrurilor modelată pe măsura sa, o cunoaștere în care numai cu ea singură poate să se simtă bine.“

O altă lucrare, oferită de către o cititoare conștientă că drumul meu nu era încheiat, a avut darul să întărească dorința mea de a lămuri misterul care învăluie Lumea Spiritelor. Este vorba despre *Dialog cu Îngerul*, care relatează o experiență care a avut loc în Ungaria, în timpul războiului. Patru tinere fete, Hanna, Lili, Joseph și Gitta, au primit timp de șaptesprezece luni, în circumstanțe uneori tragice, o învățătură extraordinară care le va tulbura existența. Gitta, supraviețuitoarea, a dezvăluit în *Dialog cu Îngerul*, după ce a notat cuvânt cu cuvânt, toate întrevederile. După ani de tăcere și de reflectare, Gitta a publicat recent *Dialogurile așa cum le-am trăit*, care lămurește cartea precedentă, destul de abstractă. Aceste cărți întăresc ipoteza existenței ființelor invizibile și pe cea a unei organizări ierarhice a Lumii invizibile.

MANIFESTĂRI

Să fim sinceri, iată faptele care au determinat cu adevărat cercetarea expusă în această a patra lucrare. Diversele amănunte citate mai sus nu au

valoare decât pentru că ele au găsit în mine un teren gata pregătit în urma unei experiențe dureroase, dar pe care nu am vrut s-o dezvălui de la începutul acestei cărți.

Era luna martie 1983. De câteva săptămâni, unchiul meu, frate cu tatăl meu, în vârstă de optzeci și doi de ani, suferea de unele tulburări digestive.

Îl examinase un chirurg și nu constatase nimic anormal; i-am dat atunci câteva medicamente homeopatice și am cerut medicului din vecinătate să-i facă radiografii pentru a-i verifica starea. Într-o duminică dimineața, chemându-l la telefon, am băgat de seamă că vocea lui nu mai era aceeași. Din clară, vioaie, ea devenise brusc vocea unui bătrân. Mi-a spus că n-a făcut radiografiile, medicul neluând în serios tulburările sale. L-am sfătuit să insiste asupra necesității unei consultații complete. Mi-a spus că o vecină și un vechi prieten veneau să-l vadă și să-l îngrijească.

După-amiază, un imbold m-a făcut să iau mașina și să merg să-l văd. Locuia în regiunea pariziană, într-o casă înconjurată de o grădină pe care o îngrijea cu drag.

Soneria care semnala prezența mea nu a declanșat nici un răspuns din partea lui. Am fost mirată, întrucât unchiul meu apărea de obicei în spatele geamurilor la simplul zgomot al mașinii mele, când aceasta se oprea în fața ușii sale. Am deschis poarta grilajului și am inspectat grădina, chemându-l. Nici un răspuns. Continuând să-l chem, privind prin geamul ușii de la bucătărie, care dădea spre spatele casei, am constatat că acolo nu era nimeni. Era oare la vecini sau în camera sa de la primul etaj?

Am intrat. Și, pregătindu-mă să urc la etaj, trecând prin dreptul sufrageriei, l-am văzut, în fotoliul cel mare, cu ochii închiși, insensibil la chemările mele. *În jurul lui, așezați pe scaune, membrii decedați ai familiei noastre îl înconjurau.*

Mama mea a fost prima care m-a văzut și le-a spus celorlalți: „Iat-o pe Janine“.

Bunica mea, decedată cu puțini ani în urmă, la vârsta de o sută de ani, stătea cu spatele la mine și s-a întors să mă vadă. Toți mă priveau: tatăl meu, mama, bunica din partea tatălui, mătușa mea, și mai în spate, la dreapta, puțin mai ascuns, bunicul din partea tatălui. Îmbrăcați normal, foarte prezenți, poate ceva mai puțin denși decât oamenii obișnuiți, toți îl înconjurau pe unchiul meu adormit.

O dată ce a trecut primul moment de stupefacție, m-am întrebat de ce se aflau acolo. Mi-am dat singură seama de răspuns, sub forma unui reproș: unchiul meu se găsea singur, pe cale de a muri, nici fiul lui, nici eu nu ne aflam lângă el. Familia, constrânsă să se substituie nouă, venise și se manifestase. Poate că el era deja mort! Cu acest gând m-am apropiat în grabă de el. Abia am trecut pragul camerei și familia și scaunele au dispărut ca prin farmec.

L-am strigat, l-am mişcat, timpul până să-mi răspundă părându-mi infinit. În sfârşit, a deschis ochii după un timp nefiresc de lung. Îmi este cu neputinţă să spun dacă el se trezea, sau dacă revenea dintr-o etapă de tranziţie datorită zgâlţâielilor, chemărilor şi transmiterii energiei mele.

Vorbindu-i, stimulându-l, l-am ajutat să-şi recapete cunoştinţa. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că se simţea vlăguit şi că nu ar mai putea să trăiască singur; gândea că ar fi bine să meargă într-o casă de bătrâni. A acceptat să fie internat într-o clinică, pentru zilele următoare. Nici eu, nici el nu am vorbit despre cele întâmplate.

O săptămână mai târziu, la sosirea primăverii, a aşteptat să fiu lângă el pentru ca să moară, după un şir de crize care păreau a fi embolie pulmonară. În aceste ultime clipe, ne-am îmbrăţişat unul pe celălalt. Sub efectul conjugat al voinţei mele şi a lui, el a plecat şi a revenit de trei sau patru ori (Eram ultimii doi membri ai familiei şi foarte apropiaţi). Medicul clinicii i-a instalat o perfuzie cu sedative. Avea dreptate. Nu mai trebuia să luptăm. Ora era deja depăşită.

„Fusesem avertizată" cu opt zile înainte.

Totul mi s-a părut a se integra atât de firesc cotidianului, încât nici nu mi-am mai pus întrebări în perioada imediat următoare, căci predomina încărcătura emoţională. Unchiul meu, ultimul martor al copilăriei mele, al unei calde vieţi de familie, dispăruse. Tot trecutul meu se desfăşura din nou. Casa care mă primea în timpul duminicilor şi al micilor vacanţe, grădina în care, adolescentă fiind, mă aşezam în linişte pentru a mă pregăti pentru examene, urma să fie vândută...

Apoi a venit momentul înmormântării. În timpul slujbei am intrat în vibraţie cu „ceva" indistinct ca formă, dar foarte prezent, şi care se afla în înaltul cupolei principale a bisericii, chiar deasupra trupului. Am avut convingerea că era vorba de sufletul său, înălţat, desprins deja de corp. Da, eram convinsă că-i recunoşteam sufletul, cu toate că azi nu aş fi în stare să-l descriu. Era mai degrabă o prezenţă decât o formă reală, pentru că acest „ceva" trăia pe un alt plan. Atunci nu mi s-a părut necesar să-l analizez, ci mai degrabă să însoţesc rugăciunea preotului, ascultând predica sa, din fericire a unui om avizat: nu banalităţi, nici fraze gata făcute, ci o deplină conştiinţă a invizibilului. Totul era bine. Şi sufletul era acolo, în înaltul cupolei, gata să se îndrepte şi mai sus.

După terminarea slujbei, în timp ce dricul se îndrepta spre intrarea în cimitir, am avut senzaţia distinctă că acest suflet a coborât aşa cum plonjează o pasăre asupra prăzii, ca să mă regăsească o clipă, să se integreze fiinţei mele, pentru un ultim adio înainte de a se îndepărta.

Această dublă experienţă trăită la dispariţia unchiului meu putea să-mi pună semne de întrebare, avea destulă pondere pentru ca eu să-i atribui o semnificaţie. Care anume? Am ajuns la concluzia că într-o zi va trebui să mă aplec asupra fenomenelor acestei Lumi a Spiritelor. Şase luni mai târziu, toate întâlnirile enumerate au dus la prima călătorie.

Această primă experienţă trăită a fost aşadar adevăratul detonator care a dus la cea dintâi călătorie în Brazilia.

Fără îndoială că nu eram prima persoană care trăise o asemenea aventură, iar eu nu descopeream ceva nou. Dar relatările nu-mi îngăduiau să disting în mod clar partea ce revenea autenticului de partea care reprezenta fabulaţie, halucinaţii sau amplificări ale întâmplărilor. De această dată eram în mod direct implicată.

Claude Bernard scria: „ Medicina ştiinţifică pe care eu trebuie s-o predau nu există, nu o văd". Această frază ar fi putut fi şi a mea în situaţia dată.

Am început să mă întreb asupra cauzelor care făceau din unchiul meu un suflet atât de „eliberat". Oare devotamentul pe care-l arătase bunicii mele, dragostea lui pentru Natură? După câte ştiam, el nu lucrase niciodată în mod deosebit cu propria persoană, dar era legat de Natură; poate că a fost un medium ignorat, aşa cum fusese şi tatăl meu.

În calitate de vindecător îi transmisesem o energie suplimentară, o vibraţie care să-i poarte sufletul?

În aceste condiţii, ne putem imagina că dincolo de vindecarea fizică, vindecătorul, ca şi adevăratul preot, poate ajuta la transferul sufletului. Astfel, îngrijirile aparent inutile pe care sunt uneori constrânsă să le dau, împotriva raţiunii mele, în cazurile desperate, poate că nu sunt total fără folos. Grija mea pentru eficienţă (care ţine de formarea mea ca anestezist) care mă face să vreau să îngrijesc doar cazurile ce ţin de competenţa mea, cu rezultate certe, este oare eronată? Aceasta vrea să spună că un preot bun trebuie să fie totodată medium şi vindecător? Dar în acest fel ne îndepărtăm în mod radical de dogma valabilă în prezent. Problema rămâne mai departe în discuţie.

3. TRECEREA

Ce mi s-a întâmplat oare în acea duminică în care, pătrunzând în mod brutal în cotidianul meu, *ei* (morţii noştri) mi s-au *impus* prin prezenţa lor?

Întrebările care se puseseră în faţa problemei vindecătorilor (considerate drept scandaloase în lumea noastră occidentală) erau mai puţin perfide decât cele care se iviseră acum. Desigur, credeam că înţelesesem esenţialul cu privire la mecanismul vindecării, lucru ce scapă materialiştilor, care ignoră Corpul-Undă. Dar cum să-mi acord dreptul de a studia în mod deschis Lumea Spiritelor în faţa confraţilor mei?

Desigur, eu i-am văzut..., şi alţii au trăit o astfel de experienţă! Dar cum să sistematizezi acest studiu în epoca noastră materialistă şi mai ales când eşti medic? Îmi par logice şi totodată necesare patru direcţii de acţiune:

1) Adoptarea unei atitudini experimentale valabile; cele ale lui Husserl şi Claude Bernard sunt universal recunoscute.

2) Observarea populaţiilor care trăiesc în relaţie strânsă cu această lume. Şi brazilienii par a fi poporul ales de către hazardul care mă conduce într-acolo.

3) Să mă apropii de corpul medical al acestei ţări, pentru a-mi da seama de modul în care ei utilizează Lumea Spiritelor şi ce atitudine terapeutică decurge de aici.

4) Urmărindu-mi obiectivul, condusă de certitudinea că noi suntem foarte diferiţi de ceea ce am învăţat la facultatea de medicină, să văd care sunt consideraţiile filosofice la care pot ajunge.

Tuturor scepticilor le dedic acest text, descoperit într-o carte intitulată *Clara sau Lumea Spiritelor*:

«Să-i deplângem pe cei ce nu pot auzi cuvintele „Lume a Spiritelor" fără a fi cuprinşi de teamă faţă de Spiritele pe care le poartă în ei; o maladie care în forma sa cea mai accentuată poate merge până la spaima de a-i recunoaşte omului un spirit, fie măcar şi pentru a desemna propria fiinţă interioară.»

În ansamblu, eu trebuie să definesc cât mai raţional cu putinţă principiile pe care mă voi baza pentru a conduce această cercetare, cu scopul de a nu mă angaja în aventură decât sprijinită pe baze solide.

Pe plan filosofic, voi continua să adopt, aşa cum am făcut totdeauna, *principiul fenomenologiei lui Husserl*, metodă definită drept *„cea care ne face să regăsim un suflet eliberat şi pur în aşa fel încât să ne trezim branşaţi chiar la fapte"*.

Prezentându-ne cu un spirit eliberat în privinţa ideilor primite, ne este îngăduit să observăm cu alţi ochi fenomenele care se desfăşoară. Această atitudine este diferită de cea adoptată de către majoritatea persoanelor din corpul medical, care se bazează în principal pe idei preconcepute.

Trebuie cunoscute totodată principiile de bază ale lui Claude Bernard, şi folosite în cunoştinţă de cauză.

GÂNDIREA LUI CLAUDE BERNARD

Principiile medicinei experimentale definite de către Claude Bernard sunt următoarele:

1) Se *constată* faptele ca atare (pentru a ne asigura de existenţa lor);

2) Se *observă* faptele (pentru a căuta raporturile lor, legile lor);

3) Se *analizează* faptele în mod experimental (pentru a le găsi cauzele şi a acţiona asupra manifestării fenomenelor).

Constatarea faptelor

Fiecare ştiinţă trece în mod necesar printr-o perioadă destinată adunării de fapte, care vor fi denumite materiale ştiinţifice. Această etapă este numită *stadiul empiric* al ştiinţei.

„Acest gen de observaţie trebuie întotdeauna să constituie prima bază a ştiinţei, fără de care fie se falsifică, fie se trunchiază observaţia dacă se doreşte a i se da o semnificaţie înainte de a o cunoaşte interiorul ei (...) Dar în acest fel niciodată medicina observaţiei pure nu a putut fi suficientă nici pentru medic, nici pentru bolnav." (Claude Bernard).

Pot oare fi reproduse aceste fenomene în vreo formă experimentală? *„Niciodată un savant din domeniul ştiinţelor experimentale nu se poate forma în afara ştiinţei practice, întotdeauna el cu asta trebuie să înceapă pentru a dobândi o ştiinţă solidă, pentru a avea o idee exactă asupra lucrurilor pe care trebuie să le explice experimental"*, subliniază Claude Bernard. Mă aflu aşadar în impas? Trebuie să înceteze să mă mai preocupe problema? Este deci util să detaliem stadiile evolutive ale medicinei, aşa cum concepe el.

Medicina a fost mai întâi mistică

„Cel ce practică medicina acţionează inspirat fiind de către o fiinţă supranaturală care i-a revelat ce trebuie să facă (medicina revelată)."

Este perioada primitivă, pre-științifică sau eroică, denumită și medicina supranaturală sau stadiul teologic al medicinei. Fără îndoială, viziunea familiei mele este relevantă pentru acest stadiu.

Claude Bernard citează o carte sacră hindusă *(Veda)*, al cărei conținut i-a fost revelat autorului său, „Sursruta, de către preafericitul *Dhanvantari*, un fel de Esculap indian, care la rândul lui culesese cunoașterea din gura lui Brahma". Sursruta a redactat *Ayurveda* sub dictarea maestrului său.

„Această carte conține de altfel descrierea bolilor, prescrierea medicamentelor; ea indică îndatoririle medicului o dată cu indicarea diferitelor mijloace terapeutice sau medicamente din regnul animal, totul asociat unor mijloace mistice, farmece și ceremonii religioase."

Existau deja spitale unde budiștii îngrijeau fără deosebire oameni și animale. Se ordonase însă să nu se acorde niciodată îngrijiri medicale nici scelераților, nici vânătorilor, aceasta în virtutea credinței în metempsihoză.

Cât de interesant este să știm că cel ce este considerat ca mare maestru al rațiunii, îi cita pe...maeștrii misticii!

La pagina următoare, el evocă medicina greacă: „Bolnavul care venea să caute ușurarea suferinței sale în așa-numitele *asclepion* (sau temple) era mai întâi supus câtorva preliminarii care, sub aspect religios, îl obliga la posturi prelungite, la purificări, la abluțiuni, la a se unge cu diferite uleiuri. Astfel pregătit, intra în templu și-și petrecea noaptea acolo. Este ceea ce se numea *incubația*.

(...) În timpul nopții, Divinitatea i se arăta și îi prescria remediile necesare. A doua, zi bolnavul își povestea viziunea și era supus în consecință tratamentului recomandat."

A fost totodată perioada în care erau alimentate himerele, precum pretenția de a obține nemurirea cu ajutorul băuturilor sau elixirelor „de viață lungă". (Congelarea morților în speranța că vor putea fi reanimați cândva este noul tip de himeră materialistă.)

Supranaturalul a fost exclus din practica medicală de către Esculap, care a dorit s-o considere o știință bazată pe observație, încă din anul 460 înainte de Christos.

Medicina mistică devine empirism instinctiv

„ (...) Omul care practică medicina nu mai recurge la inspirația venită de la o ființă supranaturală; el acționează pe baza celor ce a văzut și a învățat, dar acționează oarecum orbește, la întâmplare, în mod instinctiv, fără a apela la legea naturală a fenomenelor (medicina empirică)."

Așa începe stadiul empiric. „*Empirismul* nu este altceva decât un fel de *experiență inconștientă și instinctivă*, dobândită prin obișnuință și prin practică."

„Empiricul pur crede că sentimentul lui îi este de ajuns și că nu are de dat nimănui socoteală, nici măcar propriei persoane..."

Și acum iată și critica adusă de către spiritul critic empirismului neluminat, adică exact ceea ce doresc să evit:

„Crezând doar în sine și nu în știință, empiricul se poate lăuda cu orice și poate să afirme că vindecă toate suferințele. El va găsi întotdeauna destui oameni care să-l încurajeze în șarlatania sa, căci omenirea este astfel făcută încât simte nevoia să fie înșelată, îi este mai plăcută minunea decât realul și preferă să creadă în știința infuzată și nu în cea dobândită prin studiu și experiment. Tot astfel există tendința să se laude facultățile cu care te-ai născut și nu cele dobândite prin muncă."

Dar în ce mă privește voi adăuga că minunea este uneori reală și că se poate disimula pentru ochii unora. O poți întâlni fără să o recunoști. Multe medicamente active nu au nici o explicație științifică. Important în medicină este efectul terapeutic.

Claude Bernard recunoaște totuși că *empirismul instinctiv trebuie să se afle în mod necesar la începutul oricărei științe*. Astfel, câinii și pisicile știu să-și golească intestinul cu pir stropit de rouă, iar gaițele, mierlele, potârnichile o fac folosind frunzele de dafin... Întotdeauna totul începe din întâmplare, dar sentimentul științific trebuie să depășească empirismul și să împiedice stagnarea la acest nivel.

Empirismului instinctiv îi succede medicina empirismului științific

„Empirismul științific nu mai este, precum empirismul neștiințific, o experiență dobândită prin observarea faptelor vagi și confuze, ci o experiență dobândită printr-o *observație conștientă și voită a faptelor precise și determinate* (...).

Numai că în mod provizoriu trebuie să renunțăm la orice fel de explicații ale faptelor observate. În realitate, empirismul științific rezidă în constatarea precisă a faptelor pe care ni le prezintă hazardul sau circumstanțele fortuite, este o pură și simplă constatare, fără amestecul vreunei interpretări sau ipoteze... *Doar simțurile trebuie să acționeze, iar rațiunea și raționamentul să tacă*" (subliniez). Empirismul științific se plasează deci la începutul științei, aceasta sprijinindu-se pe raționalitatea faptelor, adică pe „o explicație teoretică ce leagă în mod rațional fenomenele de cauza lor".

Urmează medicina științifică experimentală

„În sfârșit, omul care practică medicina vrea să se ridice la nivelul legilor fenomenelor pentru a înțelege în mod teoretic, adică în mod rațional, ceea ce vede și ceea ce face."

Alături de Claude Bernard, accept faptul că ştiinţa nu se clădeşte decât prin asocierea bine echilibrată a empirismului şi a raţionalismului şi că din toate timpurile, mari medici „au fost afectaţi de consecinţele nefaste pentru ştiinţă prin această grabă a spiritului de a da explicaţii şi a sistematiza înainte de a observa în totalitate".

Să o ascultăm pe Clara din *Cartea Spiritelor* exprimându-se poetic:

„*Copacul care trage din pământ pentru sine forţă, viaţă şi sevă are dreptul să înalţe până la cer vârful său încărcat de flori; dar gândurile celor care de la început cred că pot să se separe de natură, chiar cele care conţin cu adevărat inteligenţă, sunt ca acele fire delicate pe care le vedem la sfârşitul verii prin aer, incapabile în egală măsură să atingă cerul sau să reuşească prin propria lor greutate să ajungă pe pământ.*"

Aşadar, eu voi practica cercetarea plasându-mă în cadrul empirismului ştiinţific al lui Claude Bernard, dar navigând în „lumile neobişnuite".

DESPRE MOARTE

Realizând o conciliere cu ştiinţele empirice, mi-am luat permisiunea de a-mi continua cercetările şi de a emite ipoteza că noi suntem înzestraţi cu un suflet nemuritor, capabil să se manifeste şi chiar să se reîncarneze în decursul unor vieţi pământene succesive.

Dar, în mod logic, înainte de a studia Lumea Spiritelor, este timpul să evocăm trecerea de la viaţă la moarte.

Dacă ştim că celulele noastre se reînnoiesc continuu, în mod ciclic, şi fiecare organ deţine propriul său ritm de reînnoire, de ce să nu acceptăm că într-o zi ansamblul corpului nostru fizic, uzat, este chemat să fie înlocuit în întregime?

Şi, cu toată reînnoirea celulară, nu avem noi oare senzaţia unei existenţe constante? În ciuda îmbătrânirii corpului, în mod tainic, nu suntem mereu noi înşine? Este motivul pentru care se poate întâmpla să uităm să adaptăm modul nostru de viaţă, ritmul de viaţă, îmbrăcămintea, la aspectul exterior. Adesea doar handicapurile trupului ne amintesc că timpul trece.

În interiorul nostru rămâne o fiinţă misterioasă care nu îmbătrâneşte.

Pornind de la concepţia celor Trei Corpuri, ne putem închipui că, în clipa morţii, Corpul-Undă se separă de corpul fizic reprezentat de nucleu. Corpul nostru Undă, trăind sub formă de vibraţii, îşi asumă perenitatea noastră. Ceea ce este considerat a fi moarte, nu este decât eliberarea acestui Corp-Undă de către un corp fizic devenit inutilizabil prin uzura timpului.

„*De fiecare dată când o încarnare se încheie, aşa cum un fluture iese din crisalidă, corpul spiritual se degajează din învelişul de carne. Sufletul se regăseşte întreg şi liber, şi apreciind mantaua fluidică ce-l acoperă, în înfăţişarea sa splendidă sau mizerabilă, el constată propria sa stare de avansare.*" (Léon Denis, *După moarte*).

Acest termen de „fluture" mă intrigă din mai multe puncte de vedere: în seara celebrării ieşirii din Bardo a Maestrului meu Agpaoa, noi am văzut, la finele ceremoniei, zburând în jurul nostru, însoţind deplasările grupului, un imens fluture colorat. Nu-mi amintesc să mai fi văzut vreodată un fluture atât de mare în cursul celor şase călătorii precedente (şi nicăieri în altă parte). Cineva dintre noi, văzând fluturele, ne-a spus: „Este sufletul lui Agpaoa".

Apoi, participând la un Congres Transpersonal în compania dr. Kubler-Ross, am fost frapată să o aud spunând că unii copii îşi prevăd moartea, visând adeseori fluturi. Într-un Centru erau puşi chiar să poarte pălării în formă de fluture pentru a-i familiariza cu evenimentul.

Copiii îşi prevăd moartea în stare de bucurie, ei spun că vor merge în cer, deşi nu au fost instruiţi cu acest limbaj: totul este frumos, auriu şi argintiu, ei îl văd pe Iisus, aud o muzică frumoasă.

Meritul d-nei dr. Kubler-Ross este de a fi demistificat agonia, de a fi avut curajul să vorbească despre trăirile din afara corpului, şi amintirile precise pe care le are copilul în momentul întoarcerii: „O fetiţă pe care am crezut că o vom pierde în cursul unei operaţii pe cord foarte complicate, a povestit că a fost întâmpinată de un frate, lângă care s-a simţit foarte bucuroasă, ca şi cum s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Dar ea nu-şi cunoscuse niciodată fratele. Tatăl, foarte emoţionat de relatarea copilului, a recunoscut că fetiţa a avut un frate, care murise însă înainte ca ea să se nască" (*Moartea şi copilul*).

Copiii vorbesc în mod spontan despre reîncarnare, despre eventualitatea alegerii vieţii în acel moment etc. Când un băieţel, întrebat ce simte la gândul c-o s-o părăsească pe mama sa, el răspunde: „Sunt puţin trist s-o părăsesc, dar dacă ea acceptă să moară, aş putea fi împreună cu ea. Şi uneori, dacă doreşti, poţi reveni pe pământ cu spiritul tău şi să-i revezi pe cei pe care-i iubeşti, ştiţi asta."

O dată, când prezentam nişte conferinţe la un congres, am auzit-o pe d-na dr. Kubler-Ross spunând acelora dintre noi care vorbiserăm despre experienţa noastră cu privire la Invizibil, cam acestea:

„Nu a fost nevoie să merg în Orient, (poate că aluzia îmi era adresată?) nici să mă folosesc de droguri (poate îl viza pe Stanislav Grof) ca să mi se trezească interesul pentru acesta, mi-a fost îndeajuns să observ ce se întâmplă în spitale, la căpătâiul bolnavului". Trebuie spus că astfel de condiţii pentru descoperiri şi observaţii sunt cele ale unei *profesoare de psihiatrie şi nu ale unui terapeut în acţiune*. Aceasta nu scade cu nimic valoarea activităţii sale, pe care o admir.

De câte ori nu am fost tentată, pe când lucram la anestezie și reanimare, să-i interoghez pe pacienții care ieșeau dintr-un stop cardiac! Dar era oare potrivit într-un mediu chirurgical să vorbești despre „marele risc"?

Afară de aceasta, infirmierele și medicii, sunt înainte de toate, preocupați de îngrijirea cotidiană, de a face un serviciu să funcționeze, de a armoniza activitatea personalului medical și al infirmierelor, înainte de a se preocupa de problema morții.

Îmi amintesc că am trăit o perioadă dramatică atunci când chirurgia cardiovasculară era la începuturile ei; aparatul inimă-plămân, nepus încă la punct, ne trăda deseori. Pentru a nu-mi pierde sângele rece, nici autocontrolul, în momentele critice, pentru a nu permite afectivului să domine intelectul, devenise necesar să nu mai intru în salonul unde erau spitalizați copiii, ca să evit să-i cunosc. Pentru a face față agresiunilor afective care în meseria noastră ne solicită din toate părțile, dacă dorim să supraviețuim și să ne păstrăm eficacitatea, este necesar să ne construim o pavăză.

Toți ne temem să vorbim despre moarte, și mai mult decât oricine reanimatorul, pentru că intră în luptă imediată și directă împotriva Ei, singura inamică. Corpul medical luptă cu boala; reanimatorul luptă împotriva Morții. Paradoxul constă în faptul că cei ce sunt în cea mai mare măsură implicați în această trecere, nu se gândesc s-o studieze.

Moartea, în spitale, nu ocupă un loc anume. Când survine, ea este sinonimă eșecului. Cu toate acestea, aici o întâlnim mai mult decât în altă parte, întrucât, prin definiție, spitalul este făcut pentru cei grav bolnavi, și aici sunt aduși destul de des cei bătrâni care ne părăsesc.

Nu pot să nu subliniez vidul informațional cu privire la acest subiect în timpul studiilor mele medicale, atâta vreme cât noi, medicii, urma să fim permanent confruntați cu el și mai ales în serviciile de reanimare.

În cartea sa, *Moartea – ultimul etaj al creșterii*, Elisabeth Kubler-Ross povestește cum a ajuns să vorbească despre moarte. Venind din Europa, predând psihiatria la Denver, în Colorado, ea a descoperit „că mai mulți profesori erau cu adevărat plictisitori și se limitau să le repete acestor tineri studenți conținutul manualelor de psihiatrie, pe care ar fi fost mai bine să le citească ei înșiși".

Căutând o cale de a capta atenția studenților timp de două ore, i s-a părut că moartea ar fi un subiect interesant pentru toți acești studenți care vor fi în situația de a-i face față într-o zi. Cum nu exista nici un material bibliografic scris pe această temă, nu i-a rămas decât să vorbească despre ritualurile și obiceiurile în fața morții, din diverse culturi. Pentru a da mai multă credibilitate și amploare clinică acestui curs, ea și-a completat expunerea prin redarea unei întrevederi cu o tânără fată de șaisprezece ani, bolnavă de leucemie, care era pe moarte. Ea a remarcat că „...studenții erau nervoși, temători, înțepeniți

sau foarte oficiali, dând dovadă de mult mai multă neliniște decât tânăra muribundă".

Astfel, timp de mai mulți ani, utilizând o oglindă fără stratul de amalgam cositor-mercur pentru a le proteja intimitatea, ea a cerut pacienților aflați în faza terminală să servească drept profesori și să vorbească în fața studenților împreună cu ea despre moartea lor.

Prin cercetările sale, ea a ajuns să desprindă cinci stadii numite: respingere, furie și mânie, negociere, depresie și acceptare. Aceasta, bineînțeles, nu în cazul morților accidentale sau subite:

Stadiul 1: „Nu, nu eu." Această respingere ajută pentru a analiza impactul conștientizării faptului că moartea este inevitabilă.

Stadiul 2: „De ce eu?" în timp ce ceilalți vor rămâne în viață (Dumnezeu este adeseori cel asupra căruia se revarsă mânia).

Stadiul 3: „Da, eu, dar..." O încercare de a câștiga timp, negociind cu Dumnezeu. Chiar dacă mai înainte nu i s-a adresat niciodată, îi face promisiuni în schimbul unei amânări.

Stadiul 4: „Da, eu." Plânsete pentru încercările trecute, faptele și greșelile făcute. Se intră într-o stare de doliu. Când un bolnav nu mai vrea să vă vadă, este semnul că a încheiat toate socotelile pe care le avea cu dumneavoastră; este o binecuvântare; acum se poate abandona în liniște.

Stadiul 5: Acceptarea: „Ceasul meu a sosit și totul este bine", golit de sentimente, nu este un stadiu de resemnare, este de fapt o victorie.

Această paradigmă nu este absolută în desfășurarea sa, dar ajută la înțelegerea etapelor pe care le trăiește cel ce va muri în curând.

În această idee au fost create câteva așezăminte pentru muribunzi după modelul Sfântului Christopher din Londra, organizat de către Miss Sanders.

Aceste așezăminte se prezintă ca niște hoteluri plăcute, ce-i primesc pe pelerinii aflați în ultima fază a peregrinării lor. Aici – nici un fel de cramponare terapeutică. Bolnavul primește un cocktail de calmante, dozate cu grijă, astfel încât să-i păstreze un maxim de luciditate, cruțându-l totodată de durere.

În India existau deja „case ale morților", case mai mult decât simple, la malul râurilor unde va fi împrăștiată cenușa. Cei grav bolnavi vin sau sunt aduși și rămân acolo câteva ore sau câteva zile înainte de a muri. Nu s-ar putea, în țările occidentale, să redăm morții adevărata sa dimensiune?

ETAPELE TRECERII

Cine ne va pregăti pentru dizlocarea corpului nostru?

Cine ne va ajuta să murim? Preoții noștri, prea puțini, nu mai au timp pentru aceasta. Și cum astăzi, cel mai adesea se moare la spital, medicii care lucrează acolo, au ei posibilitatea să te ajute să mori? Este puțin probabil. Ar

trebui ca anumite persoane specializate, recrutate poate din rândul infirmierilor, să se ocupe de aceasta.

Există numeroase moduri de a te apropia de moarte, după felul religiilor și al credințelor, numeroase cărți vorbesc despre aceasta. Ceea ce este important pentru mine, este să știu ce se va petrece în invizibil în clipa morții, dincolo de prima experiență prezentată în urma unui accident, în *Medic de Trei Corpuri*. Ceea ce mă interesează pe mine este... *Tranzitul*.

Tranzitarea

Acest cuvânt se armonizează cu nașterea, legănarea, liniștirea... fericirea.

Este mai puțin abrupt decât tranzitul. Trecere blândă dintr-un loc în altul, o mișcare de basculare.

Nu mai evocă alegoria destinată morții, culpabilizantă, urâtă și respingătoare a scheletului cu coasă, din Psalmul 18, 10-11.

„S-a urcat pe spatele unui înger și a zburat, planând pe aripile vântului."

Cea mai fericită reprezentare a sa este, desigur, *Îngerul Splendorilor* al lui Jean Delville la Bruxelles.

Deci, Tranzitarea se situează în planul unei stări de bine și de fericire, la finele unui lucru împlinit pe Pământul nostru.

Tranzitarea necesită o reevaluare. Alții s-au dedicat deja acestei acțiuni. Dar câtă vreme știm cum continuă să se desfășoare lucrurile în lumea noastră occidentală, e bine să revenim iar și iar.

Nu poți trăi experiențele pe care le-ai avut și să accepți ca ele să fie puse sub obroc, să fie ascunse, respinse, ridiculizate. Uneori se râde pentru a disimula neliniștea proprie. Se merge până la negare, așa cum este negată existența Corpurilor Subtile.

Deși s-a vorbit mult despre Lobsang T. Rampa și informațiile sale au fost prezentate sub forma unor lucrări romanțate, anumite pasaje îmi apar de un adevăr strigător la cer. Astfel, pasajul care descrie moartea tatălui lui Timon în *A Treisprezecea Lumânare*, inspirată din Bardo, mi se pare o descriere corectă și o apreciez ca dreaptă în inima și mintea mea. Ea poate că nu va fi pe placul puristului, dar va fi apreciată de către mulți alții. În ce mă privește, aș dori să primesc un astfel de suport vibrator și să aud aceste cuvinte în momentul plecării.

Cum noi nu avem decât rareori un lama în cunoștință de cauză, ca să ne ajute și să ne dirijeze în momentul plecării, citind acest text este bine să ne amintim de principiile prezentate pe larg în lucrările mele precedente, mă refer

la labilitatea formelor-gând care nu rezistă nici energiei-informație bine conduse, nici gândirii pozitive.

Iată în rezumat esențialul acestui capitol care descrie drumul sufletului în tranzit și notează sfaturile luminate ale diriguitorului de conștiințe, care nu a meritat niciodată mai mult acest nume – este bineînțeles vorba despre un lama. Să rezumăm circumstanțele:

Timon, care nu a împlinit zece ani, este trezit în mijlocul nopții de către mama sa. Tatăl lui este pe moarte și-l trimite să-l aducă pe lama; trecerea în cealaltă lume va fi mai ușoară sub îndrumarea unui suflet experimentat.

Lama, adus de către copilul înspăimântat, sosește să-l ajute pe muribund. El se așază în poziția de lotus alături de muribund. Punându-i mâinile pe tâmple, rostește numaidecât câteva cuvinte care să-l liniștească, în timp ce tânărul său acolit aprinde primul bețișor aromat.

Și, aplicând mâinile într-un anume fel pe capul muribundului, a rostit: „O, Spirite, care ești pe cale să părăsești această cutie de carne, noi aprindem primul bețișor de santal pentru a-ți atrage atenția, pentru a te îndruma, pentru ca tu să poți urma o cale ușoară, traversând spaimele pe care imaginația ta dezorientată le va trezi în tine."

O destindere ciudată a cuprins fața umezită de sudoare a muribundului.

Acolitul aprinde atunci un al doilea bețișor aromat: „ O, Spirite, care ești pe cale de a pleca spre o Realitate Superioară, Adevărata Viață de dincolo de aceasta, momentul eliberării a sosit. Pregătește-te să-ți păstrezi conștiința ferm fixată asupra mea, chiar dacă tu părăsești corpul tău prezent, căci am multe să-ți spun. Fii atent."

Lama își așază degetele încrucișate pe creștetul capului muribundului, a cărui respirație, până acum horcăită, devine neregulată. Apoi, într-o zvâcnire, sucombă.

Cel de-al treilea bețișor este aprins.

„Spirite, acum, eliberat din corpul în suferință, fii atent înainte de a porni în călătoria ta; fii atent, căci date fiind cunoștințele tale greșite, imaginația ta greșită, tu ai creat capcane care pot împiedica această călătorie, călătoria ta. Fii atent, îți voi descrie demersurile ce le ai de făcut și drumul de urmat. Fii atent!"

După ce a închis ochii cadavrului, a pus pietricele pe pleoape pentru a le menține închise și o bandă pe sub bărbie. La semnalul său, un al patrulea bețișor aromat este aprins.

„ O, Spirite, tu ai părăsit trupul care este în fața noastră; acest al patrulea bețișor a fost aprins pentru a-ți atrage atenția și a te reține aici în timp ce-ți vorbesc, în timp ce-ți povestesc ce vei găsi. O, Spirite, tu ești pe cale de a pleca, ține seamă de cuvintele mele, astfel ca migrarea ta să poate fi dirijată."

Apoi el descrie pe acel lama atent la mişcările aurei defunctului, „această flacără colorată în mod straniu, multicoloră, care se învârtea şi unduia în jurul unui corp viu".

„Acum, când privea cadavrul, putea vedea că flacăra era aproape stinsă. În locul numeroaselor culori, cele ale curcubeului şi încă altele, nu mai era decât un vârtej cenuşiu-albăstrui virând spre negru... Dar, ridicându-se din trup, acest cenuşiu-albăstrui urca până la aproximativ două picioare deasupra corpului neînsufleţit. La acel nivel exista o activitate, o mişcare violentă, s-ar zice o răspândire de licurici, zburând în mare viteză, licurici antrenaţi ca şi soldaţii şi care căutau să-şi găsească locul ce le fusese stabilit în prealabil.

Şi iată că în curând apare o replică a cadavrului sub forma unui tânăr viu. Această formă suspendată, plutind, se înalţă şi coboară uşor pe măsură ce trupul, la început transparent, devine mai substanţial, în faţa celui de-al treilea ochi al lui lama.

Lumina cenuşiu-albăstruie a corpului fizic dispare încet-încet, în vreme ce lumina multicoloră a corpului plutitor a devenit mai vie.

În cele din urmă corpul-fantomă s-a umflat, a avut o zvâcnire şi s-a răsturnat cu capul în sus şi picioarele în jos. Legătura subţire care persista între carnea moartă şi spiritul viu s-a rupt şi de acum spiritul a devenit o entitate completă, trăind în totală independenţă faţă de trupul care l-a găzduit înainte. Imediat cămăruţa a fost inundată de mirosul de mort...

Acum forma plana, plutea mai sus şi cobora mai jos, plutea şi aştepta instrucţiunile telepatice ale lui lama, un lama a cărui întreagă viaţă era dedicată să-i ajute pe cei ce părăseau acest Pământ.

O nuanţă uşor verzuie s-a răspândit asupra entităţii plutitoare care fusese un om, şi s-a mişcat uşor. O slabă ondulare a străbătut-o de la un capăt la celălalt, apoi a recăzut în inerţie. Dar exista o senzaţie indefinită că această entitate se afla acum pe punctul de a se trezi din coma rezultată de la moartea de pe Pământ, la naşterea în planul Spiritului".

Apoi lama s-a adresat pe cale telepatică Spiritului:

„O, Spirite, de curând eliberat de legătura cărnii, ascultă-mă. Un al cincilea beţişor cu mirodenii este aprins pentru a-ţi atrage atenţia ta risipită în aşa fel încât să poţi fi condus.

O, Spirit eliberat, a mai psalmodiat el, sufletul tău să fie atent. Te-ai ofilit prea mult timp sub povara superstiţiilor ignoranţilor. Eu îţi aduc Cunoaşterea. Un al şaselea beţişor este aprins ca să-ţi aducă Cunoaşterea; căci tu trebuie să te cunoşti pe tine însuţi înainte de a porni în călătoria ta.

Din leagăn până la mormânt viaţa ta a fost împotmolită în superstiţie şi false spaime. Află că multe din cele ce crezi nu sunt întemeiate. Află că mulţi dintre demonii de care te temi că te bântuie sunt rodul invenţiei tale. Al şaptelea beţişor este aprins pentru a te reţine pentru ca tu să fii instruit cum se cuvine şi să te pregătească cum trebuie pentru călătoria pe care o vei întreprinde.

Noi nu suntem decât marionetele Unuia care se află Foarte Sus; noi am fost puşi pe pământ pentru ca el să poată să experimenteze lucrurile Pământului. Noi nu resimţim decât foarte slab dreptul nostru de primogenitură, legăturile noastre eterne, şi datorită faptului că noi le resimţim în chip atât de obscur, ne este frică şi raţionalizăm".

În acest timp, lama urmărea forma care plana în faţa sa. „El constata trezirea sa treptată, întoarcerea la conştiinţă. Îi înţelegea panica, incertitudinea; el presimţea, în oarecare, măsură şocul teribil pe care-l încerca această fiinţă smulsă dintre ai săi şi dintre lucrurile ce-i erau familiare."

În mod telepatic i-a cerut să converseze cu el, iar geamătul sufletului speriat se făcu auzit.

„Rătăcesc în deşert, spunea el. Mă tem de toţi demonii care mă înconjoară. Mi-e frică de cei ce ar voi să mă tragă către locurile inferioare şi să mă ardă sau să mă îngheţe pe vecie."

„O, Spirit speriat, aprind al optelea beţişor de santal pentru ca tu să fii îndrumat (...) Tu, Spirite, te temi ca demonii să nu te înconjoare. Cu toate acestea, demonii nu există, cu excepţia celor născuţi de gândirea ta şi care vor dispărea ca un fum alungat de un vânt puternic, dacă tu vei recunoaşte care este adevărul. În jurul tău se află spirite elementare, forme lipsite de importanţă, dar care se mulţumesc să reflecte gândurile tale înfricoşate ca apa unui lac liniştit ce reflectă chipul tău când te apleci. Aceste spirite elementare nu au importanţă, nu sunt decât creaturi efemere, ca şi gândurile unui om beat. Nu avea nici o teamă, nu există nimic care ar putea să-ţi facă vreun rău."

Gemând de spaimă, forma spirituală a răspuns: „Dar eu văd demoni, văd monştri care scot sunete nearticulate şi-şi întind spre mine mâinile lor cu gheare. Mă vor devora. Văd trăsăturile celor cărora le-am făcut rău în timpul vieţii şi care vin acum să ceară pedepsirea mea."

„... Priveşte intens pe cel mai rău dintre torţionarii imaginari. Priveşte-l cu asprime şi gândeşte intens că doreşti ca el să plece. Închipuie-ţi că el dispare ca un nor de fum şi el va dispărea, căci el nu există decât în imaginaţia ta înfierbântată.

Gândeşte, ACUM, îţi ordon."

(Să reţinem că aceste imagini survin în unele stări ca *delirium tremens*, obsesii, delir, stări de dedublare...şi chiar în timpul unor iniţieri sălbatice.)

„Forma spirituală s-a ridicat şi a şovăit. Culorile sale au strălucit în toată gama spectrului şi atunci s-a ridicat strigătul telepatic al triumfului: A MERS, EI AU PLECAT.

Forma spirituală s-a clătinat, s-a mărit și s-a contractat, ca un om de pe Pământ gâfâind după un mare efort.

«Trebuie să pornești în etapa următoare spre Lumină».

Forma spirituală strălucea acum în culori proaspete, exprima încredere și arăta că nu se mai teme.

«Acum, a spus lama, e timpul să-ți continui călătoria. Când te voi elibera, vei resimți o puternică dorință de a pluti. Nu te opune. Curenții vieții te vor purta prin nori învolburați de ceață. Din zonele obscure chipuri urâte te vor scruta, dar nu te teme de ele, la ordinul tău ele vor dispărea... În curând vei ajunge pe o pajiște plăcută, verde, unde vei simți bucuria de a trăi. Ajutoare binevoitoare îți vor ieși înainte și te vor întâmpina bine.

Răspunde-le, căci acolo nu vei PUTEA să-i întâlnești pe cei ce ar dori să-ți facă rău (...)

În curând, aceste ajutoare te vor însoți cu prietenie până în Sala Amintirilor, acel loc care este depozitul tuturor cunoștințelor, acel loc unde sunt consemnate toate acțiunile bune sau rele pe care le-a făcut fiecare. Vei intra în Sala Amintirilor și tu însuți îți vei revedea viața așa cum ai trăit-o și așa cum ar fi trebuit să fie. Tu și numai tu singur vei judeca succesul sau alt rezultat al eforturilor tale. Nu există altă judecată, nu există infern, în afara celui pe care conștiința ta vinovată îl va crea pentru tine. Nu există osândă veșnică, nici chinuri. Dacă ai eșuat în viață, atunci numai tu singur poți decide să te întorci mai târziu la viața de pe Pământ pentru a face o nouă încercare.

«O, Spirite, care acum ești instruit, spuse el, continuă-ți drumul. Călătorește în pace. Călătorește știind că nu ai a te teme de nimic, doar să te temi de a fi temător...ÎNAINTE»

Încet, forma spirituală s-a ridicat, a făcut o pauză pentru a arunca o ultimă privire în cameră; apoi a străpuns tavanul și a dispărut, inaccesibilă privirilor omenești."

În budismul tibetan se insistă asupra importanței atitudinii mentale în momentul ce precede moartea.

Cel aflat în agonie nu trebuie să fie tulburat nici de dorințe, nici de ură. Aceste tendințe vor suscita un impuls cu răsunet asupra înclinărilor din încarnările viitoare. Stările mentale eliberate de neliniște, îndrumate spre sentimente benefice, vor favoriza reîncarnări fericite. Anturajul prezent trebuie să contribuie la stabilirea unui climat de detașare, de pace și dragoste pentru a îndruma spiritul spre Lumină.

Ființa intermediară va beneficia de totalitatea celor cinci simțuri și de clarviziune, ca și de capacitatea de a se deplasa acolo unde ea dorește să se ducă, de a percepe ființele intermediare ale propriei specii.

Ea va avea capacitatea de a-și alege locul său de renaștere în decursul a șapte perioade de șapte zile, adică patruzeci și nouă de zile.

Plecările și întoarcerile

Nu putem trece peste succesul cărții dr. Moody care în urma lucrărilor lui Elisabeth Kubler-Ross a scris *Viața de după Viață*, arătând interesul tuturor pentru acest spațiu de timp în decursul căruia avem posibilitatea, după o incursiune în Cealaltă Dimensiune, să revenim pe acest Pământ. Eu însămi am trăit timpul unei alegeri și a unui dus-întors într-un mod deosebit, cu prilejul unui accident (a se vedea „Accidentul" din *Medic de Trei Corpuri*). Este vorba despre un fel de dans al ezitării, Corpul-Undă ezită să părăsească acest corp fizic care-l mai poate adăposti mult timp. Uneori avem posibilitatea de a alege – și așa s-a întâmplat cu mine – de a rămâne sau a pleca.

Aceste circumstanțe se opun situațiilor când accente brutale provoacă ruptura bruscă a legăturilor sau în situația bolii care deteriorează corpul fizic până la a nu mai putea fi un vehicul valabil.

Un psiholog de la Universitatea din Connecticut Kenneth Ring (*Life at Death*), ajutat de cinci cercetători, a contactat mai mult de o sută de persoane care au trecut pe lângă moarte, le-a supus unui interogatoriu sistematizat, apoi datele au fost supuse prelucrărilor prin intermediul ordinatorului.

În lumina statisticilor, această plecare-revenire formează un scenariu din care se desprind cinci etape:

– prima etapă: senzație de *plutire și pierderea greutății corporale*, fenomen demn de a fi relevat când se știe în ce măsură manevrările energiei pot determina apariția fenomenelor de pierdere a greutății corporale (a se vedea observațiile din lucrările precedente). 60% din persoanele interogate s-au simțit plutind, ușoare, cu o senzație de fericire și pace.

– etapa a doua: persoana cuprinde o *imagine panoramică* a scenei, ea vede corpul său întins pe pat sau pe drum, sau blocat între tablele deformate ale unei mașini (extracorporalitate). Ea se simte imaterială, transparentă. 37% au trăit acest stadiu. Când și-au revenit, au putut să-și amintească diversele scene la care au asistat, să redea cuvintele, faptele, gesturile fiecăruia.

– etapa a treia: tunelul. Aspirat cu mare viteză într-un *vârtej* pe care ei îl compară cu trecerea printr-un tunel, o vale, un cerc, un puț, o zonă neagră, mai neagră decât cea pe care o cunoaștem. 23% au trăit acest stadiu.

– etapa a patra: se ivește lumina, *o lumină aurie*, strălucitoare, uluitoare, care iradiază vibrații de dragoste și de căldură și care-i cufundă în încântare. Copleșiți, ei se simt binecuvântați, primiți, acceptați în mod necondiționat. Doar 10% au atins ultimul stadiu, *intrarea în soare*.

Călătorul simte în jurul său prezențe invizibile, poate recunoaște rude sau prieteni decedați. Viața trăită i se desfășoară în fața ochilor în mod vertiginos. Traversează peisaje, țărmuri minunate, așezări indescriptibile. Dar întotdeauna este oprit de un obstacol: o barieră, un perete, un lac. O voce îi cere să se întoarcă.

Experiența personală mă face să mă gândesc că poate exista o intrare în altă formă, care este cea a ovalului.

Ovalul luminos, argintiu, strălucitor, de care îmi amintesc, s-ar putea identifica cu o formă lunară și nu cu o formă solară.

Ar mai fi deci posibilitatea existenței unei forme intermediare înaintea intrării în acest soare. Nu este de mirare, căci *dacă Luna este simbolul gestației și al nașterii în momentul sosirii noastre pe Pământ, ea poate, în mod logic, să constituie o etapă intermediară între moartea de pe Pământ și nașterea de Dincolo.*

Atunci când Agpaoa mi s-a revelat mie la ieșirea din Bardo, trezindu-se după o scurgere de patruzeci și nouă de zile, s-a arătat sub forma unui soare auriu[1].

Întoarcerea în trup este instantanee și dureroasă, însoțită de impresia că ai greutatea de o tonă! Mai mult de jumătate dintre persoane gândesc că s-au reintegrat de bunăvoie în corp, conștienți că le-a rămas o datorie neîmplinită.

5% s-au simțit constrânși să revină prin voința unei forțe care-i depășea.

„Cei ce au călătorit afirmă cu toții: limba oamenilor nu este în stare să exprime voluptatea senzațiilor lor. Se întorc uluiți, înseninați, fericiți.

Pentru cei mai mulți, această experiență a fost cea mai frumoasă din viața lor" scrie Kenneth Ring, care a creat o asociație: International Association for New Death Studies (I.A.N.D.S.).

Diverse țări au întreprins astfel de cercetări.

Eu sunt dispusă să culeg orice informații de acest gen.

Studiul acestui stadiu ne va învăța mai multe cu privire la ceea ce ne așteaptă și asupra adevăratei noastre constituții. Fapt ce va permite delimitarea eforturilor de reanimare și menținere în supraviețuire artificială în decursul bolilor terminale și al comelor numite „depășite".

E greu să ne imaginăm la ce martiriu supunem un subiect gata să desprindă Corpul său de Supraviețuire, Corpul său Undă, de restul trupului său, dar pe care-l reținem aici, jos.

În ce privește conservarea unui corp mort prin congelare, sperând că sufletul va veni într-o zi să caute acest corp vechi, mi se pare de-a dreptul stupid. Vom vedea vorbind despre reîncarnare, că avem ceva mai bun de făcut.

1. *Medicina Corpului Energetic*

Etapa de după moarte

Plecarea lui Agpaoa (*Medicina Corpului Energetic*) mi-a lăsat trei impresii succesive venind de dincolo:

– un stadiu timpuriu, o prezență imediată ce-i lăsa posibilitatea să-mi consoleze durerea;

– o fază de repliere: atunci când toți credeau că el va ajuta Centrul său, sufletul său mi-a apărut tăcut, imobil, ca o crisalidă pe cale de mutație. În acest răstimp, nu s-a stabilit nici un contact cu mine;

– o dată cu ieșirea din Bardo, în a 49-a zi, disponibilitatea și manifestările sale au devenit posibile.

Ieșirea din Bardo corespunde etapei de adevărată eliberare.

Citind lucrările franceze despre spiritism, te poți familiariza cu ideea morții, demistificând tot ceea ce o înconjoară.

Dacă aș fi cunoscut-o mai devreme, Cartea Spiritelor, adoptată încă din 1869, m-ar fi învățat ceea ce am descoperit singură mai târziu, într-o dureroasă perioadă de întrebări pe care mi le puneam. Aș fi aflat deci că omul este alcătuit din trei principii:

1) Corpul material, ca suport, mijloc de acțiune pentru spirit;

2) Spiritul, cauza conștiinței, a inteligenței și a voinței;

3) Perispiritul, legătură fluidă ce unește aceste două corpuri, ce însoțește spiritul după moartea pământeană și-i servește drept corp nou (ceea ce eu denumesc „Corp Energetic"). În momentul morții, perispiritul se desprinde în mod progresiv de corpul material pe care-l părăsește ca pe o haină inutilă de acum înainte. Când legătura dintre perispirit și corpul material este definitiv ruptă, omul este mort pentru locuitorii Pământului și este nou-născut pentru Spațiu.

La începutul acestei separări, Spiritul nu-și dă seama de noua stare în care se află, se găsește în stare confuză, nu crede că a murit și doar treptat conștientizează noua sa situație. Atunci se vede înconjurat de către rudele și prietenii săi, de toți cei pe care-i credea morți și care acum sunt singurii vii pentru el.

Prin perispirit el vede familia sa de pe Pământ, sau pe prieteni.

Spiritul nu se poate arăta ca atare celor vii, nici dacă aceștia din urmă o fac unind fluidul lor magnetic (perispiritul lor reîncarnat) cu perispiritul defunctului. El caută să le arate că se află încă alături de ei și pentru aceasta, acționează asupra obiectelor materiale care-i înconjoară. De aici ciocăniturile, trosniturile multiple, acele fenomene „inexplicabile".

În noua sa stare, Spiritul progresează la început prin ceea ce vede el, apoi prin cele aflate de la alte Spirite, în fine sub influența senzației de împăcare, a gândurilor bune și a rugăciunilor celor apropiați rămași pe Pământ.

Sufletul omenesc tinde spre o perfecționare continuă. Mijlocul de a o realiza este de a trece prin încarnări succesive. Sufletul, însoțit de perispiritul său, se reîncarnează de atâtea ori cât este necesar pentru progresul său. Între încarnări, el plutește în spațiile interplanetare și poate intra în comunicare cu cei ce-l cheamă.

„Discipolii îl întreabă pe Iisus: «De ce spun scribii că mai întâi trebuie să vină Ilie?» Iisus le răspunde: «Ilie va veni cu adevărat mai ales ca să așeze toate lucrurile. Dar eu vă zic vouă că Ilie a venit deja și ei nu l-au recunoscut». Și discipolii au înțeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul" (Matei 17, 9).

4. CEA DE-A DOUA CĂLĂTORIE

Cunoscând din experiență că iarna franceză corespunde verii braziliene, că este preferabil să fie evitată perioada vacanțelor care-i face pe cei ce dorești să-i întâlnești să-și părăsească locul de muncă, îmi pregătesc cea de-a doua călătorie pentru luna noiembrie, care corespunde primăverii braziliene.

Deși nu prea încrezătoare în perspectiva unei aventuri solitare într-o țară imensă, a cărei limbă nu-mi este cunoscută, o forță inexplicabilă mă împinge. Acest impuls depășește puterea rațiunii mele, care găsește tot felul de motive pentru a nu porni în înfruntarea dificilei aventuri.

Totuși nu pot să mă bazez pe informațiile care-mi cad în mână, nici pe interpretările ce le sunt date; trebuie să plec, convinsă că adevărul este decodificat numai prin trăire, acțiune, încercarea pe viu, resimțită în inimă și în trup.

Prostiile scrise la vremea lor și colportate încă în legătură cu Tony Agpaoa și lipsa de cunoaștere a realității de dincolo de aparențe îmi servesc drept argument pentru a continua să am o perspectivă nouă în legătură cu observarea fenomenelor de viață.

Din fericire, se profilează unele ajutoare. În Brasília trăiește Paulette, o cititoare devotată în mod absolut. În Bahia, oraș devenit familiar, ar fi posibilă o întâlnire cu femeia-medium a lui Eliezer Mendes. În fine, la São Paulo, lucrează dr. José Zumioti.

Din punct de vedere practic, un prieten francez, cu care aveam din când în când relații, se pensionase și se instalase în Brazilia. În trecere prin Franța în vara lui 1984, mi-a dat un semn de viață, promițându-mi că va veni să mă întâmpine la aeroport, că-mi va reține o cameră de hotel la Rio în ziua sosirii și că-și va asuma stabilirea contactelor telefonice preliminare.

Deci, mă îmbarc pentru Rio.

Sosirea în zori la Rio de Janeiro mă uluiește. Inutil să insist asupra impresiei pe care o produce acest golf, privit din avion. Prietenul de care am pomenit mai sus mă așteaptă, contactele telefonice necesare cu Brasília, următorul loc de sejur, sunt stabilite.

În această primă zi fac cunoștință cu *churrascarias*, unde chelnerii trec printre rânduri, tăind deasupra farfuriilor clienților carnea caldă, friptă pe căr-

buni. Diversele specialități de carne sunt prezentate pe rând, pentru ca fiecare să aleagă ce dorește. Este o binecuvântare pentru cei ce apreciază carnea bună.

Pe masă se găsesc așezate tot felul de legume. Un adevărat festin.

După o siestă binemeritată, o plimbare pe plaja caldă de la Copacabana, vie, zgomotoasă, aglomerată cu oameni din toate rasele existente. Nu că ar fi grăbiți, așa cum suntem toți la Paris, nu, ei fac jogging.

CONTROLUL MENTAL

De a doua zi, fără a zăbovi în acest somptuos dar periculos oraș Rio, unde ca și la Bahia, domnesc hoția și criminalitatea, pornesc spre Brasília. Avionul survolează acest ciudat oraș rătăcit în imensitatea țării. Un lac albastru se desenează pe solul roșiatic. O aterizare minunată!

Pe Paulette nu o cunosc, dar cartea *Medic de Trei Corpuri* pe care o ține în mână mă ajută s-o reperez, în timp ce ea mă recunoaște după fotografia de pe copertă. Această femeie entuziastă, dinamică, plină de umor îmi atrage imediat simpatia. O însoțește Josette, o prietenă zâmbitoare, bună șoferiță.

Abia mi-am lăsat bagajele la hotel și iată-mă participând la o conferință pe care o prezintă Alberto Dias chiar în acea seară.

O sală mare, plină de lume. Câteva persoane, care citesc în franceză, îmi cunosc cărțile, mai ales *Medic de Trei Corpuri*, care, fiind scrisă în 1980, a avut timp să pătrundă în Brasília mai mult decât *Medicina Corpului Energetic*, apărută în 1983. Este emoționant să constați că ți se citesc cărțile și să întâlnești prieteni atât de departe de casă.

Alberto Dias predă metoda José da Silva, creatorul a ceea ce poartă numele de *Mind Control* (controlul mental), foarte cunoscut în Brazilia. Deși nu înțelegeam limba portugheză, observ de îndată că acest grup și eu avem preocupări comune.

Conferința se încheie cu exerciții practice, care-mi facilitează intrarea în contact mut cu Alberto Dias prin intermediul vibrațiilor. Interesat de nivelul meu vibrator, el încearcă să mă convingă să-l întâlnesc pe José da Silva în persoană. Pentru moment, prefer să fiu informată despre personaj și teoriile sale mai degrabă decât să merg în Texas.

Mind Control este o metodă foarte apropiată de sofrologie, întrucât se bazează pe gândirea pozitivă și pe dezvoltarea imaginației creatoare. În timp ce Caycedo s-a dus în India să caute sursele de informare, se pare că José da Silva le-a găsit studiind electronica și hipnoza. Recurg la informațiile din cartea intitulată *Metoda Silva*, ediția Hameau.

Este vorba despre modificarea stării conștiente, așa cum o practică toți discipolii meditației și ai rugăciunii. Mind Control nu folosește nici medicamente, nici material biofeedback de nici un fel. Pentru a atinge această stare a conștiinței, instructorul spune :„Coboară la nivelul tău", sau „Coboară la nivelul Alfa".

În teorie, metoda se referă la aspectele electroencefalografice înregistrate în cursul meditației:

Undele Beta reflectă starea de conștiență normală, sau nivelul de conștiență exterioară și se plasează dincolo de 14 cicli/sec.

Undele Alfa se plasează între 7 și 14 cicli/sec. și coincid cu o stare de relaxare, stare de protecție față de agresiunile exterioare.

Undele Teta se situează între 4 și 7 cicli/sec., fiind regăsite în timpul somnului.

Undele Delta se situează sub 4, fiind semnificative pentru somnul profund, al stării de inconștiență.

Viața ne condiționează pentru a funcționa în Beta, iar stările Alfa și Teta sunt neglijate. Le întâlnim doar în pragul somnului. Antrenamentul ne îngăduie să atingem în mod voluntar aceste stări de conștiență și să le exploatăm posibilitățile.

Explorarea acestor niveluri se face prea des folosind droguri și anumite plante, în timp ce exploatarea ce pornește doar de la o tehnică simplă, dar sistematizată, permite dezvoltarea minții și dobândirea unor facultăți suplimentare.

Caycedo și după aceea Agpaoa mă învățaseră, în felul lor, cum să cultiv respectivele stări de conștiență, mai multe căi putând conduce spre miezul acestui lucru.

Dar este de remarcat o diferență în tehnica de relaxare a celor doi autori; Caycedo, inspirat de India, începe relaxarea de la cap; da Silva începe de la picioare...

Într-o seară, Mgr Airlindo și cu mine am fost prezentați unul celuilalt. Această întâlnire neașteptată va constitui punctul de pornire al unei profunde înțelegeri reciproce.

Poate că aceasta este una din cele mai uluitoare și hotărâtoare trei sau patru întâlniri ale acestor călătorii.

Deja în lumea religioasă din Franța, părintele reverend Biondi și cu mine, întâlnindu-ne întâmplător ici și colo, la diverse congrese, ne revedeam cu prietenie și împărtășeam idei apropiate; nu mă miră faptul că la Brasília Mgr

Airlindo, vorbind şi citind în franceză, mă tratează cu prietenie şi mă invită la el într-una din zile.

VALEA ALMANHECER

Dar a doua zi, Paulette şi Josette mă duc cu maşina în valea Almanhecer – la „ Tia"...

O maşină veche şi hodorogită, un drum lung, râsete, vorbărie şi informaţii preţioase.

Cu tonul cu care povesteşti o farsă reuşită, Paulette îmi spune cele mai incredibile lucruri, ca una care nu crede o vorbă. Cu îndemânare şi uşurinţă, ea mă acomodează treptat cu neverosimilul (considerat ca atare în Europa).

Iată un exemplu, venind tocmai din... Europa, etalat sub ochii mei. Este vorba despre traducerea unui articol din revista *Espirita* nr.102, din decembrie 1983, care relatează fenomene de combustie spontană petrecute în prezenţa unui tânăr italian, Benedetto Supino, un băiat de şaisprezece ani.

Astfel, la 6 august 1983, ziarul pe care l-a pus pe masă a început să ardă. Aceste incidente au început în octombrie 1982, când băiatul lucra în tâmplăria tatălui său, într-un oraş în apropiere de golful Gaeta. Siguranţele tâmplăriei se ardeau de îndată ce Benedetto atingea un întrerupător. Tatăl, sătul de astfel de întâmplări, l-a trimis pe fiul său să lucreze în altă parte, la un şantier naval unde incidentele s-au înmulţit, ceea ce a făcut cazul public. De la siguranţele electrice şi micile incendii acasă, s-a ajuns la combustia unor materiale, cum ar fi plasticul şi cauciucul. Cel mai grav lucru a fost când într-o noapte a început să ardă patul lui, chiar Benedetto suferind arsuri la picioare.

Psihiatrul Sandro Bartolomes s-a văzut obligat să recunoască faptul că tânărul posedă ceva ce ştiinţa nu putea explica. Familia a crezut că este posedat de un demon şi l-a supus exorcizării împotriva satanei şi a spiritelor malefice, cu ajutorul unui preot din parohie, autorizat de vicarul din Formia. Totul a fost inutil. Nemaiştiind ce să facă, părinţii au cerut ajutorul lui Sandro Pertini.

Singura explicaţie ştiinţifică pare să spună că Benedetto acumulează energie electrică şi o descarcă în momentele cele mai neaşteptate.

La rândul meu, şi eu îi povestesc o întâmplare interesantă, cea a apariţiilor din Medjugorje, care au atras cinci milioane de pelerini în Iugoslavia şi se află pe primul plan al actualităţii italiene. Flaminco Piccoli, preşedinte naţional al creştin-democraţiei, a fost în mai multe rânduri martor al acestor apariţii şi a prefaţat cartea ce le-a fost dedicată.

Sub conducerea Pr. Henri Joyeux de Montpellier, premiat pe plan internaţional pentru cercetări în domeniul oncologiei, în 1985, s-au efectuat teste

privind deconectarea clarvăzătorilor de lumea exterioară în timpul extazului şi insensibilitatea lor la durere. „Anchetele psihologice permit excluderea cu certitudine a fraudei şi erorii din partea tuturor clarvăzătorilor. Conform examenelor medicale, pot fi excluse cu certitudine halucinaţiile."

Volumul *Studii medicale şi ştiinţifice cu privire la Medjugorje* (Œil,1985) relatează povestea Dianei Basila, suferind de scleroză în plăci din 1972, cu tulburări motorii grave, pierderea completă a vederii la ochiul drept, incontinenţă totală a urinei. Intrând la 23 mai 1984 în camera apariţiilor, ea spune că prin faţa ochilor săi i s-a desfăşurat toată viaţa, ca un film. Era vindecată. A doua zi, fără antrenament, a parcurs pe jos, în picioarele goale, cei zece kilometri care separă hotelul său de locul apariţiilor şi în cursul după-amiezii a urcat pe colina apariţiilor.

Cititorii mei vor recunoaşte în aceasta un exemplu de aplicare a legii celor Trei Lumi:

1) Toată viaţa i se derulează dinaintea ochilor:

În sânul Lumii Energetice (A Doua Lume), totul se petrece ca şi cum am retrăi timpul în sens invers (de la astăzi spre ieri) şi nu cronologic (de azi către mâine).

De aici acceptarea unor inconveniente, pentru că trebuie să retrăim, deşi în mod accelerat, nu numai momentele plăcute, ci şi pe cele neplăcute. Aceasta ar sugera nevoia, în afara stărilor miraculoase, a câtorva tratamente succesive... şi a răbdării.

2) O lege a celei de-a Treia Lumi: legea cu privire la timp diferă de cea a celor două lumi precedente: timpul nu mai există, se manifestă starea instantanee. De aici înţelegem extrema rapiditate a regresiunii. De-a lungul acestei lucrări vom vedea alte aplicaţii ale ei.

3) Posibilitatea de a atinge cea de-a Treia Lume ne face să ne gândim la ceea ce marele vindecător Antonio Agpaoa numea „initial pattern", adică modelul iniţial. Pornind de la acest model se vor asocia câmpurile vibratorii ce vor forma materia.

4) Acest exemplu este o aplicare a tezei pe care o dezvolt în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi,* în care susţin că „viaţa vine dinafară".

După aproape o oră şi jumătate de drum animat de o conversaţie pe această temă, iată că am ajuns la Valea Almanhecer.

Un drum ce coboară în serpentine, o parcare, o recepţie.

„Controlează-ţi gândurile, spune Paulette. Aici trăiesc mai multe mii de mediumi, grupaţi în acest sat ce se întinde în vale. Fiecare familie trăieşte într-o casă. Toţi cei pe care-i vei întâlni îţi pot citi gândurile. Dacă vrei să fii bine primită, să nu ai pentru ei decât gânduri pozitive."

Mai trăisem astfel de situații la Agpaoa[1] și știam ce putea să însemne, așa că mi-am înăbușit spiritul critic.

Deja avertizată de cele povestite de Paulette, aici la fața locului, iată-mă destul de calmă pentru a accepta această realitate evidentă: poate să existe un sat de mediumi și de vindecători unde oricine poate veni la orice oră din zi și din noapte pentru a fi ajutat.

Am intrat într-un fel de cort de circ imens care apăra de soare. La periferia sălii, scaune, în centru – o masă lungă de mai mulți metri, de care este interzis să te apropii. Câteva nișe aflate pe una din laturi te fac să bănuiești niște servicii aparte. Cel mai mult mă miră costumele. Fiecare este îmbrăcat în mod ciudat, aș zice „deghizat".

Josette întâlnește o prietenă care locuiește în sat și aceasta ne explică în franceză esențialul din ceea ce trebuie să știm. La *Vale* nu mergi dacă tu însuți nu ai fost confruntat cu fenomene deosebite... Te simți protejat pentru că fiecare întâlnește aici persoane care au trăit întâmplări și mai uluitoare decât propriile tale experiențe.

În acest sat există două feluri de locuitori:

Doutrinadors, posesori ai unei energii pozitive, cel mai adesea bărbați; ei sunt cei care cedează energie.

Aparas, de cele mai multe ori femei, care sunt ființe receptoare.

Astfel se face diferențierea între vindecători și mediumi. Doar cei din prima categorie sunt capabili să emită energia, ceilalți sunt ca niște bureți absorbanți.

Aceasta dovedește că Tia nu are o minte confuză, nu a făcut acel amalgam prea des întâlnit în occident, între vindecător și medium, care conduce la distrugerea sănătății mediumilor.

Doutrinadors sunt branșați pe Maestrul Sol (Soarele) și pe Maestrul Jaguar (forțele Naturii). Costumul lor de lucru este un pantalon sau o fustă cafenie, o cămașă sau un corsaj negru (culorile franciscanilor). Peste haine, în chip de podoabă, o eșarfă cu dungi violet și galben, care semnifică forțele spiritualității, ale vindecării, ale înțelepciunii. O vestă de piele albă ce simbolizează scutul protector le este înmânată personal de către Tia Neiva în momentul inițierii.

(Așadar, aici regăsim scutul protector, reprezentat de mine pe schemele Corpului Energetic prin creșteri ale vibrațiilor. Această creștere arată capacitatea de apărare și de rezistență la agresiune.)

Aparas sunt în legătură cu luna și stelele. Maestrul lor se numește așadar Lua. Pelerina lor este albastră.

1. A se vedea *Medic de Trei Corpuri*.

Sunt de acord cu concepțiile de bază ale acestui grup și mă simt mai în largul meu. Nu sunt deghizați, ci îmbrăcați în mod simbolic. Prin aceasta ei se includ cu ușurință în cea de-a „Doua Lume" a mea și-mi devin familiari.

Elevele (prietena care ne relatează este una dintre ele) poartă un costum alb cu o eșarfă violet cu galben. Culorile îmbrăcămintei îi sunt comunicate Tiei Neiva de Dincolo de către Pai Seta Branca și variază în funcție de manipulările de energie pe care ea trebuie să le efectueze.

Mediumii care nu locuiesc în acea regiune petrec o zi întreagă, o dată pe lună, la Valea Almanhecer, îmbrăcați cu același costum alb pe care l-au purtat înaintea inițierii. Ei pot fi confundați în acest moment cu elevele. Recunosc prin aceasta una din primele încercări la care am fost supusă de către Agpaoa... aceea de a învăța să fiu modestă.

Ard de nerăbdare s-o întâlnesc pe Tia... Va vrea oare să-mi acorde puțin din timpul său? Se spune că este foarte obosită. Astăzi este o zi de ceremonie, multă gălăgie, multă lume, nu se știe dacă va avea puterea necesară și pentru mine.

Locul în care ne aflăm este protejat de Mae Iara, reîncarnarea Sfintei Clara, cea care l-a însoțit pe Sfântul Francisc de Assisi.

Cel ce o însoțește este Pai Seta Branca (Săgeata Albă), reîncarnare a Sfântului Francisc din Assisi, la rândul lui reîncarnare a Sfântului Ioan. Toți proiectează energii către Vale și o inspiră pe Tia.

Tia Neiva urmărește evoluția mediumilor observând nivelul de energie la care ei pot avea acces în Cealaltă Dimensiune. Ei pot intra în legătură cu un Spirit, cu o întreagă trupă, cu o cohortă. (Acești termeni seamănă cu cei folosiți în traducerea lui Mr. Wess care tratează despre organizarea sufletelor invizibile, *Cosmologia Urantiei*.)

Oare aici se trăiește în plin delir sau într-o altă lume?

Într-o altă lume. Sub acest cer albastru brazilian se profilează satul mediumilor unde circulă calm ființele îmbrăcate ciudat, jumătate-soldați, jumătate-zei, purtători de simboluri colorate a căror imagine mă descumpănește: o Lume Simbolică care se exprimă sub formă vie pe un tărâm real.

Mediumii care urmează orientarea din Vale (iertare, dragoste, modestie) evoluează eliberându-se de încărcătura lor negativă (cupiditate, gelozie, invidie, vanitate etc.). Nu există grade, promovare, emulație. Fiecare este preocupat doar de propria sa evoluție și etapele acestei evoluții sunt marcate prin noi inițieri. Fiecare „trecere" este marcată printr-un nou detaliu al costumului.

În timp ce noua noastră prietenă ne dă explicații, iată-ne solicitate de o persoană, apoi de două, apoi de trei, având un caiet pe care ni se cere să semnăm... Dacă ar fi vorba de un gest banal menit să recenzeze vizitatorii, nu m-aș mira prea mult. Solicitanții cu caiete vin și iarăși vin. Le spun că am semnat și refuz să continuu. Ei nu spun nimic, dar pleacă întristați.

Mă întreb de ce sunt triști. Observându-i mai atent, aceste persoane au o îmbrăcăminte aparte: bărbații poartă un centiron în locul vestei albe, iar femeile poartă o fustă cu dungi multicolore. Toată această vestimentație ciudată îmi dă senzația unei serbări ce ține totodată de circ și de ținuta militară, dar mai ales de a mă simți propulsată într-un univers de vibrații ciudate generate de aceste forme și culori a căror armonie este neobișnuită pentru mine.

Așa cum am văzut, culorile respective sunt cele mai potrivite pentru a capta forțele proiectate spre Vale.

Prietena pe care în cele din urmă o întreb, ne spune că aceste persoane care adună semnături cu caietul și creionul în mână, îmbrăcate cu vestă albă sau cu fuste dungate, se numesc „prizonieri". Sunt mediumi care acceptă o durată limitată de timp să fie supuși încercării, printre care și cea de a fi umilit în scopul de a răscumpăra o încarnare trecută. Aflând acest lucru, iată-mă plină de regrete și gata să semnez toată ziua tot ce-mi vor prezenta.

Alte costume, legate de energii deosebite, își fac apariția la marile ceremonii, la 1 mai, zi festivă pentru Doutrinador și 30 octombrie pentru Apara. Pot fi văzute apărând alte costume simbolizând forțele la care Vale poate avea acces, costume din Egipt, din Grecia, din Himalaya...

Se pregătește o ceremonie. Sub privirea mea mirată, puțin îngrijorată, apar cam o sută de Doutrinadors și Aparas, se aliniază unii în spatele celorlalți și trec pe după o perdea iluminată pentru a saluta Simbolul și a se așeza în jurul Mesei Triunghiulare. În capătul acesteia: Maestrul, un Doutrinador. Cei cinci asistenți ai săi îl înconjoară.

Apoi se așază și Aparas în jurul mesei. Șapte se află în fața Maestrului, cincisprezece de fiecare parte a Triunghiului. Un Doutrinador la fiecare colț al Mesei. Pe laturi, de șapte ori doi Doutrinadors (așezați doi câte doi) imobili, în timp ce ceilalți treizeci și șapte se deplasează, trecând succesiv în spatele fiecăruia dintre Aparas, fără îndoială pentru a întări energiile acestora din urmă. Cei trei Doutrinadors plasați la colțuri rămân imobili ca și asistenții Maestrului.

Acești oficianți (calculez în grabă), în număr de nouăzeci și șase, reculeși, așezați în ordine, colorați, vibrând, se deplasează în sunetul unei muzici retransmise de megafoane.

Mai lateral, prizonierii și elevii, îmbrăcați în costume albe cu eșarfe violet cu galben etc...

Apoi mulțimea bolnavilor.

Toate acestea accentuează dezorientarea mea. Toate culorile: cafeniu, negru, violet, galben, albastru cu pete albe, formează o armonie ciudată de culori cu care într-adevăr nu mă pot obișnui, atât este de stranie vibrația colectivă...

Doutrinadorul are ca misiune „îndoctrinarea" Spiritului încorporat în Apara, pentru a dezincorpora pe Apara. Apoi trece la Apara care urmează și așa mai departe, până în momentul în care Maestrul anunță finalul ceremoniei.

Mulțimea candidaților pentru tratament se adună în curte și îndată pătrund în ordine sub acoperiș. Deplasându-se prin spațiile existente între pereți, pe culoare, printre mese, bănci, nișe, toți acești pacienți se vor supune ședinței de tratament prevăzute.

Paulette, Josette și cu mine îi vom urma timp de mai multe ore. Amintirile mele de atunci sunt puțin confuze. Am așteptat atât de mult, am trecut prin atâtea săli cu forme diferite, prin culoare luminate sau întunecate și ne-am amestecat energiile cu ale mulțimii și ale terapeuților, încât am ieșit epuizată de acolo, după ce cu siguranță am dat mai mult decât am primit.

La modul general, pacienții sunt supuși pe acest parcurs în permanență influenței a două curente de energie: cel de la Aparas, care, prin constituția mediumică, absorb ca un burete vibrațiile cel mai adesea patologice emise de către pacienți, în timp ce Doutrinadors funcționează ca niște emițători, protejează pe Aparas și îi reîncarcă pe pacienți.

Un Apara este totdeauna însoțit de un Doutrinador[1].

Înainte ca ședința să se fi încheiat pentru toată lumea, ieșim însoțiți de ghidul nostru pentru a vizita grădinile.

Iată lacul, care are în mijloc plantat un oval galben și brun, de formă foarte alungită, cu menirea de a dezintegra energiile negative.

În față, un enorm soare din piatră, împrăștiindu-și razele de un oranj strălucitor, flancat de o cruce (ornată cu o eșarfă albă), de un triunghi și de o stea. Totul așezat pe o serie de socluri, se detașează pe fondul unei coline și al unui cer albastru.

Ne aflăm în fața unui imens teatru simbolic destinat să primească mai multe mii de oficianți. Activitatea și credința în lumea vie de dincolo a tuturor acestor oameni mă tulbură.

Destul de brusc, în timp ce ne plimbăm, se lasă noaptea. Îmi exprim mirarea văzând ici și colo, în umbră, grupuri de persoane așezate în cerc și părând a practica un ritual, dar mi se răspunde că ei lucrează. Ce fel de lucru? Mi se răspunde că ei se ocupă de spiritele morților... Trebuie să mărturisesc că,

1. Finalitatea acestei acțiuni va fi mai ușor înțeleasă recitind succesiv *Medic de Trei Corpuri*, apoi *Sindromul lui Neptun* din *Medicina Corpului Energetic*, precum și capitolele consacrate vindecătorilor: „Vindecarea și vindecătorii" din același volum, dar și „Vindecătorii fenomenologi" din *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*.

mergând pe aleile întunecate, spectacolul acestor mici grupuri de persoane cu capul înclinat, formând cercuri şi preocupându-se de liniştea spiritelor în suferinţă îmi provoacă, de câte ori ne încrucişăm, un straniu sentiment de respect şi o anume îngrijorare.

Şi acest lucru, pentru că nu toţi cei ce mor au conştientizat întotdeauna existenţa corpului lor subtil, adică a corpului lor invizibil, în timpul vieţii terestre. Puţin evoluaţi în momentul decesului lor, nu admit ideea că şi-au abandonat corpul fizic şi vor să acţioneze şi să se manifeste ca şi altădată. Dar nu este posibil. Frustraţi prin neputinţa de a acţiona, trăiesc astfel o mare nelinişte.

Dr. Ritchie povesteşte o experienţă trăită în decursul unei boli grave, atunci când a fost socotit mort[1], şi care ilustrează bine ce trebuie făcut pentru anumite suflete.

El însuşi a trecut prin experienţa pierderii corpului său fizic:

„...Pe o parte a trotuarului, în apropiere de cafenea, zi şi noapte venea un bărbat cu mers vioi. Am gândit că graţie lui voi putea şti cel puţin care este acest oraş şi în ce direcţie mă îndrept. În timp ce gândeam astfel – ca şi cum gândirea şi mişcarea deveniseră unul şi acelaşi fenomen – m-am aflat pe acelaşi trotuar, mergând grăbit alături de respectivul străin (...). În mod evident era preocupat de ceva, căci nu mi-a aruncat măcar o privire în timp ce mergeam alături de el (...)

Am ajuns la cafenea şi s-a îndreptat spre uşă pentru a apăsa pe clanţă. Individul era surd? Am întins braţul ca să-l ating pe umăr... dar nu s-a întâmplat nimic... Era ca şi cum aş fi atins aerul. Ca şi cum nu ar fi existat nimeni. Şi totuşi îl văzusem distinct, remarcasem până şi faptul că avea nevoie să se bărbierească.

M-am îndepărtat de omul fără substanţă şi am vrut să mă sprijin de un stâlp telefonic ca să reflectez: corpul meu l-a străbătut ca şi cum nici el nu ar fi existat.

Atunci, pe trotuarul acestui oraş necunoscut, am avut un gând nesăbuit, cel mai ciudat, cel mai greu de admis. Bărbatul de la cafenea, stâlpul de telefon erau ei oare cei normali? Dacă *eu* eram cel care, într-un fel sau altul, mă schimbasem? Şi dacă, într-un mod imposibil sau inimaginabil, îmi pierdusem

1. *Întoarcerea de dincolo*, Ed. R. Laffont. Dr. Ritchie ajuns psihiatru într-un spital, a povestit experienţa sa „dintre timpuri" survenită în timpul morţii sale clinice doctorului Moody, în vreme ce acesta din urmă era student la filosofie şi avea, în 1965, douăzeci şi unu de ani. Ascultând alte destăinuiri asemănătoare, a fost determinat să efectueze cercetări asupra experienţelor încercate în pragul morţii.

substanţa concretă, capacitatea de a pune mâna pe obiecte, de a intra în contact cu lumea? Şi chiar capacitatea de a fi vizibil?"

Apoi el se regăseşte în camera de spital, aproape de corpul său fizic:

„În cele din urmă m-am prăbuşit pe pat, dar în mod mental, cu desperare: fiinţa mea părăsise trupul, nu mai avea nici un contact cu acesta. Acolo, chiar acolo, se găsea forma mea, substanţa mea, şi se găsea totodată la fel de departe de mine ca şi cum ne-am fi aflat pe planete diferite. Asta însemna oare moartea? Această separare a unei părţi a unui om de restul personalităţii sale?"

Citind acest text, în mod cert sincer şi autentic (care se aseamănă cu experienţa trăită de soţia unui mare om de ştiinţă, ce a controlat faptele, locurile şi amintirile soţiei sale şi pe care am prezentat-o în *Medic de Trei Corpuri*), se înţelege că grupurile de terapeuţi ai Spiritelor au posibilitatea, după ce intră în comunicare cu ei prin mediumitate, să-i ajute explicându-le ce li s-a întâmplat, oferindu-le sfaturi şi suficientă energie pentru a se desprinde de zonele joase ale lumii invizibile ca să se îndrepte către sfere mai fericite.

Atunci înţeleg mai bine de ce am simţit sufletul unchiului meu în înaltul cupolei bisericii în momentul funeraliilor sale. Fără îndoială că îngrijindu-l în clipa morţii participasem în mod involuntar la eliberarea lui rapidă.

Opusul acestei încercări l-am trăit probabil când, mergând la înmormântarea unui om foarte materialist (constrânsă oarecum de relaţii pseudo-familiale), am resimţit senzaţii ciudate. În timp ce din pragul imobilului aşteptam plecarea trupului decedatului, am fost deodată cuprinsă de vibraţii grele, lente, obositoare. Privind în jur, observându-i pe cei ce aşteptau ca şi mine, încerc când să înţeleg de unde venea răul, iată că se deschide uşa liftului şi apar cioclii purtând sicriul cu defunctul.

Vibraţiile se amplifică pe măsură ce coşciugul se apropie şi trece prin faţa mea. Înţeleg că vibraţiile percepute vin de la cadavru, în timp ce corpurile subtile se zbat pentru a se degaja de corpul fizic.

Convoiul se îndepărtează. Îi ajung din urmă şi mă aşez cât mai în fundul bisericii, departe de o familie, care nu înţelege deloc căutările mele, dar pe care absenţa mea ar jigni-o. Vibraţiile reapar. Amintindu-mi şi comparând cele simţite în timpul funeraliilor unchiului meu, atât pentru acest suflet, cât şi pentru binele meu personal, încerc pe cale mentală să ridic nivelul acestor vibraţii, dar în zadar. Deşi în acea vreme nu eram iniţiată în ştiinţele Spiritului, am înţeles destul de lesne că defunctul se află în relaţie cu mine. Atunci, mental, îi spun că dacă mi-a făcut rău, poate că nu este din vina lui. Înconjurat de oameni care, zicându-şi că sunt profund creştini şi practicanţi, nu înţeleseseră nimic din demersul meu, aceştia îl conduseseră fără voia lui pe un drum greşit, pe el, cel care nu înţelegea nimic despre religie sau despre suflet.

L-am iertat şi totodată i-am transmis pe cale mentală energie pentru a se înălţa, pentru a se elibera de acest corp mort, să-şi urmeze evoluţia în Invizibil. În acelaşi timp am apelat la Tony Agpaoa pentru a-l întâmpina şi a-l ajuta. Atunci, treptat, vibraţiile s-au modificat, s-au desprins de sicriu şi s-au ridicat deasupra acestuia.

Deşi total diferit de ascensiunea uşoară a sufletului unchiului meu, dar o dată separarea realizată, restul va urma. Nu, el nu va fi „larva" despre care îmi vorbise Jean Vaysse cu prilejul primelor mele contacte cu invizibilul.

Căci aceste larve, neadmiţând părăsirea corpului fizic, pot adera, lipite de corpurile subtile ale celor în viaţă, spoliindu-i de energia lor, în desperata speranţă de a se rematerializa.

Trăisem aşadar în mod spontan toate acestea cu prilejul celor două înmormântări. Dar privind aceste grupuri, în umbră, lucrând în sistem organizat, tratând sufletul defuncţilor cu toată convingerea, îmi dă de gândit, deşi confirmă intuiţiile mele.

Aşadar, pe pământ există cu adevărat instituţii unde sufletele sunt îngrijite pentru ca ele să înţeleagă că nu mai aparţin lumii noastre!

Şi când, ceva mai târziu, un anume Jean, care vorbea franceza, începe să ne vorbească despre vieţile noastre viitoare şi despre fiinţele ce trăiesc pe alte planete, mă îndepărtez. Este prea mult pentru mine într-o singură zi.

Când mi se spune că Tia, responsabila centrului, acceptă să se întâlnească cu mine, nu resimt nici mirare, nici bucurie, nici teamă, doar acceptasem în aceeaşi zi o mulţime de elemente necunoscute.

Capacităţile mele de adaptare, ritmul meu de mutaţie sunt depăşite; deşi, în fond, în mod intuitiv, toate acestea îmi sunt deja cunoscute, a le vedea „materializate" reprezintă ceva impresionant, emoţionant. Îţi spui: „Nu m-am înşelat", însă cu toate acestea a vedea simbolistica expusă şi trăită cu o astfel de simplitate este un lucru răscolitor.

Iată-ne într-o casă joasă, un birou, alături de locuinţa Tiei. Pe pereţi sunt fotografii, între care una o arată pe Tia urcată într-un camion. Ea era şofer de camion, atunci când a avut revelaţia care a condus-o spre crearea acestui centru.

Suferă de o tuberculoză pulmonară gravă. Uşa se deschide; apare o femeie măruntă, cu păr bogat, brun şi ondulat, o piele bronzată, ochi negri, o privire autoritară şi pătrunzătoare, faţa machiată, sprâncenele foarte arcuite desenate cu creion negru, inele mari de aur în urechi, îmbrăcăminte neagră, în întregime din dantelă. Despre ea s-ar putea spune: „Trebuie să fi fost foarte frumoasă" – şi ce forţă în privire!

Ne măsoară cu o ţinută impunătoare, surprinzătoare pentru o femeie atât de bolnavă. Un tub de plastic transparent iese din nările ei pentru a se conecta la o mică butelie de oxigen agăţată în spatele său. Fapt ce subliniază gravitatea stării ei. Capacitatea sa pulmonară trebuie să fie atât de redusă încât supravieţuirea nu este posibilă decât cu ajutorul oxigenului. Îmi imaginez plămânii ei ciuruiţi de caverne. Ne urează bun venit, îmi spune câteva cuvinte pe care nu le înţeleg, se adresează soţului ei şi pleacă.

Soţul, care o ajută în administrarea satului, vorbeşte puţin franceza şi mă întreabă ce vreau să ştiu. Totul!

El îmi povesteşte ambiţiile Tiei şi ale grupului. Sunt de reţinut două noţiuni esenţiale: trăim o epocă de mutaţie, vor surveni mari bulversări, era Vărsătorului va urma erei Peştilor, ceea ce nu se va desfăşura fără ciocniri. Pentru a uşura transformarea, pentru a crea o oarecare stabilitate care să împiedice dezastrul, la fiecare schimbare de eră, populaţia cea mai primitivă a Pământului se reîncarnează. Ea se numeşte civilizaţia Gheparzilor. Cei ce ne înconjoară aici sunt suflete foarte bătrâne care cunosc multe despre realitatea Omului şi a Vieţii. Încercând să-mi explice concepţia Gheparzilor, îmi povesteşte ceva foarte apropiat de... concepţia mea cu privire la cele Trei Corpuri... adăugând că între Gheparzi eu voi fi întotdeauna bine primită...

Păstrez o foarte profundă impresie despre ziua petrecută în mijlocul acestui grup de întrajutorare mutuală ce funcţionează permanent, deschis pentru toţi, operă a unei fiinţe alese. Uneori Cerul ştie să suplinească limitele îngrijirilor costisitoare ale medicinei clasice, într-o ţară care nu-şi poate asuma toate cheltuielile.

La ora când scriu aceste rânduri, Tia ne-a părăsit, dar sub formă de Spirit ea veghează mai departe în Valea Almanhecer unde acum a preluat treburile soţul său.

Şi totuşi se vorbeşte despre o posibilă inundare a acestei regiuni pentru a crea o rezervă de apă.

BRASÍLIA

Dimineaţa următoare este consacrată vizitării oraşului.

Senzaţiile trăite de mine încă de la sosirea la Brasília mi-au pus semne de întrebare. De ce m-am simţit vibrând în mod atât de plăcut sub acest cer albastru deschis, de o luminozitate incredibilă? În prima seară, întinzându-mă pe pat, a apărut o senzaţie ciudată de plutire, de dedublare. Aceasta însemna că există în aceste locuri o particularitate vibratorie! Ea ţinea de terenul pe care este construit oraşul sau de formele sale arhitecturale?

Paulette îmi spune că noua capitală, al cărei proiect a fost realizat de Oscar Niemeyer şi Lucio Costa, este construită aici, departe de tot, pentru a feri guvernul de răzvrătirile oricând posibile în această lume sud-americană. Departe de marile centre urbane, guvernul este apărat aici, la adăpost de revoluţiile neaşteptate. Datorită amplasării lor, şi ambasadele străine sunt ferite de diferitele agresiuni posibile. Reunite într-un singur district, pot beneficia de o strânsă supraveghere. Este uşor de controlat accesul pe şoselele lungi care şerpuiesc în câmpie, către Brasília, ca şi locurile de aterizare a avioanelor.

Aflu mai multe despre Brasília din informaţiile cuprinse într-o cărticică scrisă de Iara Kern.

Un bărbat, Don Bosco, a avut viziunea profetică a acestui oraş devenit realitate. În semn de omagiu i s-a înălţat un monument în formă de piramidă numită Ermida D. Bosco.

Într-adevăr, în ziua de 30 august 1883 – după vol. XIII, p. 385-934 a *Memoriilor biografice ale lui São João Bosco* – acesta a avut viziuni referitoare la soarta grandioasă rezervată Americii de Sud şi în mod deosebit regiunii Goiás, unde se va construi capitala braziliană. Don Bosco descrie, între paralelele 15° şi 20° un fluviu larg care va da naştere unui lac. „Acolo, scrie el, se va ivi Ţara Făgăduinţei, de unde va curge lapte şi miere. *De o incomparabilă bogăţie, ea va fi capitala celui de-al Treilea Mileniu*". Astăzi, ea se arată ca o regiune bogată în culturi agricole. Iar în ce priveşte subsolul, el conţine uraniu şi petrol.

Iată Brasília, rezultat al unui vis şi al unui calcul metafizic.

În Brasília totul este trasat în funcţie de numerologia tarotului egiptean şi a cabalei ebraice.

Proiectul planului oraşului aminteşte forma unei cruci, dar şi a păsării ibis cu aripile întinse, protectoare a piramidelor şi a arhitecţilor.

Simbolul păsării ibis nu se limitează la această analogie. Numeroase coincidenţe apropie lumea egipteană de cea a Brasíliei.

În Egipt, lacuri şi temple se asociau în mod armonios; în Brasília lacul Paranoa a fost creat pentru a răcori şi a umidifia climatul deşertic al regiunii.

În vechiul Egipt exista o piramidă destinată să păstreze energia cosmică, piramida Sakkarah, care a fost cea mai veche structură de piatră cioplită, înălţată de către om. Prin analogie, C.E.B. (Compania de Electricitate a Braziliei) este construită după aceleaşi principii cu cele folosite la construcţia Sakkarei. În plus, în funcţie de poziţia din care priveşti C.E.B., se poate recunoaşte forma păsării ibis (privită de sus sau din spate).

Brazilia aparţine emisferei sudice, iar valorile simbolice ale Americii de Sud sunt inversate în raport cu emisfera nordică. Astfel, aici nu eşti surprins să afli

că faţa sudică simbolizează frigul, faţa dinspre nord – căldura, faţa dinspre vest – umbra, iar estul – lumina.

Câmpurile de energie, amplificate prin forma piramidelor, spuneau anticii, contribuie la înălţarea conştiinţei. De asemenea, Marea Piramidă a lui Keops a fost o şcoală de iniţiere, o şcoală a Misterului.

Pentru Mauly Palmer Hall, unghiurile piramidelor reprezintă un pact între Înţelepciunea veşnică şi Lume, în timp ce suprafeţele triunghiulare sunt simbolurile triplei forţe spirituale.

Majoritatea monumentelor Brasíliei evocă amintirea piramidelor. Ele pun în valoare – prin modul lor de dispunere – triunghiul.

Un prim triunghi se conturează între Congresul Naţional, Planetarium şi Tribunalul Suprem: este cel al Deciziilor Naţionale.

Un alt triunghi se desenează dacă unim prin linii Tribunalul de Justiţie, Palatul Buriti şi Centrul de Comunicaţii. Este Triunghiul Deciziilor Statale.

Cele două triunghiuri se reunesc formând steaua lui David.

Cât priveşte Teatrul Naţional, el aminteşte de Marea Piramidă a lui Keops. În interior există treizeci şi şase de forme piramidale.

Îmbinarea a două structuri arhitectonice tot atât de elegante, pe cât de aparte, îmi fac o deosebită impresie, întrucât sunt puse în valoare cele două câmpuri energetice majore ale omului. Una, numită „Omul culcat" este reprezentată de către Rodoviária (imens loc de întâlnire al tuturor căilor de transport rutier); cealaltă, numită „ Omul în picioare", este *O Congresso* sau Palatul Congreselor.

Omul culcat este în formă de H culcat, reprezentând omul muritor. El ocupă trei planuri, plasate pe trei etaje: subteran, la nivelul solului şi deasupra Pământului, simbolizând Aceasta, Eul şi Supraeul.

În faţă, O Congresso reprezintă omul în picioare, adică omul spiritual, nemuritor. Este o clădire în formă de H[1].

O Congresso este înconjurată de două cupe. O cupă cu deschiderea în sus, cealaltă cu deschiderea în jos. Una primeşte energia şi cealaltă o păstrează. Dacă le apropiem una de alta se obţine o sferă, simbol al Universului. Ansamblul devine Congresul Naţional.

Catedrala, edificiu modern în aparenţă, răspunde legilor ezoterismului cel mai pur. Edificiul este subteran (o amintire a unora din templele egiptene). În catedrală se pătrunde printr-un fel de tunel obscur, pentru a regăsi lumina

1. Să ne amintim că, în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*, eu descriu câmpurile de energie ale omului în picioare şi pe cele ale omului culcat şi tulburările raportate la acestea.

care țâșnește din naos, unde totul este o splendoare. Acest drum care duce de la obscuritate către lumină reprezintă parcursul spiritual al omului.

Naosul? O imensitate luminoasă! De sus, din bolta aurită, din Soare, pornesc șaisprezece petale (dacă asemuiești imaginea cu o floare), șaisprezece raze (dacă o asemuiești cu un astru), care coboară spre Pământ! Între raze, cerul, lumina, pătrund în catedrală, grație unei arhitecturi atât de fine și de transparente precum o pânză de păianjen. Forțele construcției nu par să se ridice către cer ca în catedralele noastre, ci par să coboare din cer, printr-un artificiu arhitectural. Efectul este copleșitor. De sus, suspendați în aer, coboară trei îngeri care se opresc la trei înălțimi diferite, simbolizând cele Trei Lumi.

Întocmai ca un templu egiptean, această catedrală, superbă coroană răsărind din Pământ, este înconjurată de apa Lacului Sacru – Apa fiind reprezentarea Divinității: ea se poate prezenta sub trei stări – solidă, lichidă, gazoasă.

Nu poți să nu te minunezi de cunoștințele ezoterice ale arhitectului, de arta sa de a exploata capacitățile vibratorii ale locurilor și formelor. Aici vibrațiile ating cifra șaptezeci și doi.

În fața catedralei sunt reprezentați patru profeți. Trei într-o parte, unul singur în față, Sfântul Ioan, care-i profetizează pe ceilalți trei. Ar vrea oare aceasta să spună că nu toate evangheliile ar trebui citite, ci doar cea a Sfântului Ioan?...

Să pomenim cimitirul în formă de spirală a cărui formă amintește în mod ciudat de *figura 1 c de la pag 111.*

Se cunoaște importanța fundamentală a spiralei evolutive. Cimitirul, care are aici desenul unei spirale, amintește că fiecare încarnare pe Pământ marchează o fază evolutivă, că omul pământean trebuie să devină omul cosmic. Mai semnalează inexorabila noastră întoarcere către punctul terestru de pornire, până în momentul când, evoluția o dată încheiată, încarnarea finală nu mai este urmată de o întoarcere.

Nu am intenția să descriu o vizită-ghid a Brasíliei, cu toate acestea unele detalii sunt de subliniat.

Importanța simbolisticii sale rezidă în faptul că ea intră în rezonanță vibratorie cu cea a ființei umane. Brasília poate fi socotită prima dovadă a erei celei noi.

Cifra patru reprezintă stabilitatea, materializarea. Astfel, o casă are patru pereți care sunt orientați spre cele patru puncte cardinale. La Brasília, Esplanada Ministerelor formează de asemenea un patru. Într-una dintre intersecții se găsește Palatul Platoului și în cealaltă Tribunalul Suprem.

Alt detaliu: fiecare braț al H-ului Palatului Congresului are douăzeci și opt de etaje. Cele două ramuri verticale ale H-ului Palatului Congresului au împreună 28 + 28 = 56, adică numărul de taine ale tarotului egiptean.

Edificiile din Brasília au toate un număr de etaje multiplu de doisprezece.

Fiecare super-quadra (clădiri de locuințe) este formată din 11 edificii și fiecare are 6 etaje: 11 x 6 = 66 și 6 + 6 = 12 etc.

În dimineața de 21 aprilie, soarele răsare între cele două H-uri ale Congresului Național.

Este singurul oraș din lume unde biserica catolică, templul protestant, centrul spiritist, ordinul masonic și chiar templul budist se învecinează unele cu altele.

Biserica Santa Cruz îmbracă forma unui mormânt faraonic.

Sarcofagul președintelui Juscelino Kubitschek, fondator al orașului Brasília, este păstrat în Memorial așa cum în piramide erau păstrate sarcofagele faraonilor.

Unele coincidențe sunt tulburătoare: Akhenaton construise Amarna, oraș planificat care a servit tranziția religioasă și politică a țării. El a murit la șaisprezece ani după inaugurarea capitalei sale, ca și J. Kubitschek care a murit la șaisprezece ani după inaugurarea Brasíliei, și el tot prin moarte violentă.

Brasília este o capitală de tranziție și speranță. Dar nimic nu există în viitor care să nu fie strâns legat de trecut.

CATEDRALA DIN BENÇAO

Într-o duminică după-amiază, Paulette și Josette au aranjat o plimbare în direcția Bençao. Este un sat în apropiere de Brasília, unde se construiește o biserică modernă cu două etaje, în formă de arenă, sub impulsul unui dinamic pastor protestant care practică vindecări spectaculoase în biserica sa, la finele slujbei. Uneori, prin gura pacientului se exteriorizează chiar obiectul împricinat. Nu se știe dacă este vorba despre materializări sau despre transporturi.

Paulette îl previne că un medic vindecător francez ar dori să-l întâlnească înainte de oficierea slujbei de seară. El acceptă.

Vindecările de după slujbă îmi amintesc de duminicile când, în Filipine, vindecătoarea Joséphine își termina oficierea în capela ei din Carmen, iar apoi se dedica vindecărilor.

Aici, cadrul este foarte diferit. Ne aflăm pe o stradă mare și modernă și nu într-un sat filipinez. Pastorul ne primește în biroul său.

Un bărbat impresionant. Înalt, cu un gât puternic și un abdomen proeminent, cu părul pieptănat spre spate, atingându-i ceafa, cu ochi albaștri minunați, pătrunzători, de medium-vindecător-activ. Gesturi ample, care fac aerul să se miște, o voce frumoasă și puternică, în ansamblu: un buldozer. Suntem

în fața unei personalități excepționale, în mod evident un mânuitor de oameni. Probabil că declanșează pasiuni de tot felul. El mă uimește și acest lucru este de mirare. Din el emană energie, o energie puțin obișnuită. Se înfățișează cu un asemenea potențial de acțiune încât mă pun puțin în gardă, cu tot titlul lui de pastor. Sub acest titlu se ascunde un actor, un iubitor de publicitate, un escroc sau un senzitiv de excepție?

Energii puternice, dar dispersate se rostogolesc și mă înconjoară. Ca valurile puternice ale mării care se sparg în jurul tău, străbătute din când în când de o undă de adâncime. Poate că este grăbit, în întârziere, nervos la ideea de a mă întâlni. Poate că nu a avut timpul necesar de a se concentra, de a se „aduna" înainte de a ne primi.

Cu amabilitate mă poftește să iau loc (ca și pe Paulette, pe care o cunoaște), apoi se instalează în spatele biroului său.

Rostogolirile se vor calma oare în curând?

Privirea lui o caută pe a mea. Da, sunt medic, da, vindecător, da, franțuzoaică, da, cred în Spirite și în extratereștri, da, putem vorbi fără teamă, nu, nu am să leșin întorcându-mă să privesc ceea ce se găsește în vitrină. Pură politețe din partea sa să ceară informații, căci cu asemenea ochi, mi-a putut foarte bine ghici constituția.

Energia se revarsă, în curând „va fi pericol".

În vitrină, cele mai incredibile lucruri, ieșite din gura bolnavilor. Cu cât ies mai multe, cu atât se vindecă mai mult. Ceasuri, mecanisme, portofele, mici obiecte de bucătărie, insecte, smocuri de păr, dinți, bucăți de os, pietre, forme vâscoase în borcane... materiale din cele mai heteroclite.

Jumătatea mea occidentală zâmbește în interior și se îndoiește.

Jumătatea mea senzitivă spune: „ De ce nu, fiecare cu felul lui de a vindeca. Dar cum să găsești o explicație plauzibilă la toate acestea? Ce muncă grea la orizont, înainte de a putea descoperi legile care reglează apariția acestei adunături de obiecte". El vrea să răspândească protestantismul în Brazilia, dar nu sub forma unui cult rigid și plictisitor.

Mergem la biserică, întrucât el se va pregăti, bine plasat în primul rând, pentru a vedea și a aștepta trecerea timpului, în vreme ce căldura crește. Mulțimea sosește treptat. Sala se umple.

Apoi încep vecerniile „sale", dinamice, susținute cu o voce puternică, cu cântece, unele foarte simple, creații proprii, chiar improvizații, după împrejurări.

În această biserică se vor produce în mod succesiv două evenimente.

Mai întâi oamenii se apropie de altar, ca pentru comuniune. Dar nu, este momentul tratamentelor. El face pase magnetice, provoacă transe, leșinuri, din gura unora curge salivă, dar în prezența mea nu este expulzat nici un obiect.

Apoi, după o pauză, începe a doua parte a vecerniilor.

Lângă altar a fost așezat un vas mare cu apă. Bărbații și femeile, îmbrăcați în alb se îndreaptă spre altar și coboară niște trepte, pentru a se cufunda în apă până la mijloc, sunt stropiți și ies pe partea cealaltă, șiroind de apă, cu hainele ude care le subliniază formele, mulându-se pe trup.

Neobositul pastor oficiază, cântă, dojenește, cuprins de un entuziasm ce nu slăbește. Mulțimea este cu el, repetându-i frazele iar și iar. El învață mulțimea să gândească, să creadă, să vrea, să trăiască în cotidian. Și cunoscând ambianța rece ce domnește în bisericile noastre, nu poți decât să-l privești admirativ pe acest om de credință. Niciodată termenul nu s-a aplicat mai bine unui om al Bisericii.

Nu am văzut nici transport, nici materializări, dar un pastor prezent, în deplinul sens al cuvântului, un ghid care, vindecător eficace pentru multiple afecțiuni minore, vine în ajutor populației și care, fără îndoială, lucrează cu succes în dimensiunea spirituală. Și este bine așa. Întoarcerea sa la izvoare, semnalată prin tehnica sa de botez prezentată foarte explicit, este un gaj de sinceritate și de onestitate.

Noua biserică în formă de arenă pe care vrea s-o construiască și care este începută, va reuși s-o termine și va avea mulți adepți. Fără îndoială este un pastor excepțional.

ÎNCEP SĂ FIU CUPRINSĂ DE MIRARE

Mgr Airlindo, cunoscând existența cărții *Medic de Trei Corpuri*, mă invitase cu ocazia întâlnirii noastre în legătură cu metoda Da Silva; fără îndoială că el este receptiv cu privire la cercetarea mea; tot astfel și eu, fără idei preconcepute, îl voi vizita însoțită de Paulette, Josette și un prieten.

„Când podul de peste lac va fi construit, îmi explică Paulette, va fi ușor de ajuns la el. Până atunci, trebuie să ocolim lacul, încercând să nu ne rătăcim în mijlocul câmpurilor pustii unde drumurile se succed unele după altele".

Ceea ce pare a fi o încurcătură imposibilă de drumuri este de fapt bine ordonată, clasată prin litere și numerotată.

Iată-ne ajunși la grilajul unei vile frumoase. Garajul este construit chiar înaintea intrării și maschează casa. Practic – atunci când plouă, ușor de supravegheat – dar neobișnuit.

Monseniorul ne întâmpină surâzător, civilizat, destins. Eu, calmă și în așteptare, atentă la modul în care se va desfășura primul schimb de cuvinte, astfel încât să mă adaptez pe cât posibil la obiceiurile casei și să nu comit vreo gafă la acest prelat.

Vom vedea curând că la Monsenior îmi va fi dificil să intru în acord cu nota ambianţei, dar nu cu cea la care mă aştept. Căci ne aflăm la Monsenior, la Brasília, oraş al mileniului trei...

De îndată mi se atrage atenţia asupra chipului unui Christ încununat cu spini; picături de sânge se preling de-a lungul feţei sale, ca nişte lacrimi. Bine imitat acest sânge coagulat! Până aici totul este în ordine.

Dar nu sunt sigură că am înţeles bine ce se întâmplă, atunci când mi se spune că este vorba despre o fotografie a fotografiei altui Christ care se găseşte la un anume Thomaz. Oare traducerea deformează limbajul preotului? Nu, căci el repetă în franceză că acest Christ sângerează aici tot aşa cum sângerează la Thomaz. Deodată totul se amestecă în capul meu.

Apoi, ca din întâmplare, măsurând vibraţiile acestei fotografii, se dovedeşte că vibrează cu 55. Christul era vindecător, se spune. Este ciudat că fotografia îmi poate confirma acest lucru. Este vorba oare despre un mesaj? Încep să iau lucrurile în serios.

Dar cine este Thomaz?

Este un bărbat absolut straniu, care deţine puteri extraordinare. El este în stare să materializeze obiecte şi să practice telekinezia (transportul la distanţă).

Iată raţiunea invitaţiei mele acolo. Monseniorul doreşte să-mi vorbească despre acest lucru. Citind prima mea carte, a înţeles că el şi cu mine avem aceeaşi religie...

Aceasta mă bucură, mă reconfortează. Ca şi cum mi s-ar fi pus pe cap în semn de recompensă o coroană aurită, ca în ziua premiilor din copilăria mea. Atâtea zâmbete batjocoritoare, benigne în comparaţie cu atâtea duşmănii feroce care m-au înconjurat încă de la începutul cercetărilor mele, venind de la necunoscuţi, de la confraţi, de la foşti prieteni, de la familie... La Brasília, totul e diferit, însăşi Biserica ştie că lumea nu este făcută aşa cum ni s-a spus în Europa.

Monseniorul ne pofteşte să luăm loc, ne oferă sucuri de fructe şi dispare.

După un timp revine, ţinând în braţe o ladă de lemn alb, o aşază uşor pe podea în faţa mea şi povesteşte:

«Mi se furaseră obiecte de cult, cele mai multe de mare valoare. Când Thomaz m-a invitat să-l văd, i-am vorbit despre furt.

„Nu vă neliniştiţi, părinte, le veţi avea la înapoiere."

Şi pe drumul de întoarcere, ce văd? Obiectele furate care pătrund unele după altele în maşina mea! Unele prin acoperiş, altele prin geamurile închise, fără să se spargă! Obiectele regăsite se află în această ladă.» Arzând de nerăbdare să le văd, să le testez, să le măsor... timpul de care are nevoie ca să deschidă lada şi să despacheteze primul obiect îmi pare tare lung. Primul obiect pe care mi-l arată vibrează cu 72, este o vibraţie enormă cu care nu sunt încă obişnuită.

Cruci, Chrişti, cupe de împărtăşanie etc... se perindă prin mâinile mele. Totul vibrează cu 72. Or, în mod obişnuit, obiectele materiale vibrează cu 1, cu 2 dacă obiectul este umed[1].

Este mai mult decât trebuie pentru a accepta versiunea Monseniorului şi a gândi că obiectele care au suferit un astfel de tratament sunt afectate de nu ştiu ce fel de transmutaţie de un nivel vibrator excepţional.

Părintele se pregăteşte să scoată un alt obiect. Dar în timp ce el nu face decât să bage mâna în ladă, eu percep deja vibraţia obiectului *asupra* mea, primind-o ca pe o fremătare de o forţă extremă, şi neîndrăznind să mă confrunt cu acest obiect, îl rog să-l lase pe fundul lăzii.

Ceea ce vedem din „aporturi", pentru că aşa trebuie să le numim, este scos, admirat, contemplat, măsurat. Sunt frumoase obiecte de cult. Dar, continuu să refuz obiectul care freamătă în ladă.

Atunci Monseniorul îmi povesteşte că acest obiect are o poveste aparte.

Nu este un „aport", este altceva.

Invitat la Thomaz, având intenţia de a-l supune unei încercări, fără să ştie încă foarte bine care va fi aceea, el ia trei ostii de împărtăşanie nesfinţite şi când ajunge le pune pe un birou care se găsea în camera ce-i fusese repartizată, şi apoi se răcoreşte. Abia şi-a terminat toaleta şi sună ora mesei. Monseniorul nu se mai gândeşte la ostiile sale şi merge la masă. Şi ce vede pe şervetul de masă?

Cele trei ostii sudate într-un obiect minunat. (În acea zi îmi prezintă o versiune prescurtată a întâmplării, neîndrăznind desigur să aprofundeze adevărul la acea primă întâlnire.)

Şi acest obiect, acolo, freamătă într-atât în cutia sa, încât nu îndrăznesc să-i permit să-l scoată şi cu atât mai puţin să-l iau în mână.

Sunt întrebată de ce şi cum acest obiect mă intimidează mai mult decât celelalte!

În sinea mea, ştiam că a părăsi această casă fără a accepta să stabilesc o relaţie cu obiectul care mi se adresează, ar însemna să mă încarc cu regrete şi semne de întrebare ulterioare. Şi îmi spun: „Cum se poate ca tu, după ce ai trăit experienţe riscante, să eziţi în a lăsa să fie scoase cele trei ostii din cutia lor?" Fac un semn de aprobare din cap, da, în fine... Monseniorul scoate ostiile din cutia lor.

Este vorba de un obiect minunat, o ostie în centru, acoperindu-le parţial pe celelalte două. Un soare, inscripţii. El mi le oferă, interogativ. După o nouă ezitare, iau obiectul cu ambele mâini, adunând tot atât curaj ca şi cum m-aş fi lansat cu schiurile din vârful unui munte foarte înalt, neantrenată.

1. A se vedea *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi* p. 89 şi 147.

Senzația este teribilă, inima îmi zvâcnește cu mare viteză, simt cum mi se schimbă starea vibratorie, ca și cum pielea de pe corpul meu, prea strâmtă, ar exploda, simt că depășesc formele mele normale, că mă umflu ca un balon, că mă rotunjesc. Senzațiile sunt teribile, pieptul îmi va pocni. Ce se va întâmpla cu mine? Poate voi muri aici, cu această șarjă de exploziv între mâini. Este prea târziu ca să dau înapoi. Să mergem până la capătul experienței... Apoi fenomenele încetează de a mai crește în intensitate, în fine, descresc, înainte de a dispărea. Calmul revine, deschid ochii și-mi privesc prietenii, aproape de mine, uitându-se la mine cam speriați. Încă mai trăiesc.

Să nu pierdem vremea, să măsurăm vibrațiile obiectului. Acesta nu mai vibrează, chiar deloc! Mi-a transmis mie vibrațiile sale. Totul se petrece ca și cum le-aș fi absorbit! Iată-l golit de energie! Îl avertizez pe Mgr Airlindo care, rece, fără jenă sau ezitare, ia obiectul, adică materializarea celor trei ostii, îl apropie de fotografia încadrată a lui Christos, cea care sângerează, și mi-l înapoiază, cu rugămintea de a-l măsura. Acum vibrează din nou, cu... 72! Ne aflăm în plină magie. Și eu? Vibrez de asemenea cu 72, adică cu același ritm ca obiectele transmutate, deși în mod obișnuit cifra mea este 55, cifră obișnuită la vindecători. M-am transmutat? Cum vibrează Christul după gestul Monseniorului? El nu mai vibrează cu 55, ci cu 12. În tarot, semnifică Sacrificatul...

Nu este nevoie de comentarii.

Pentru a sta mai confortabil după aceste emoții și pentru a mă pune în legătură cu Thomaz, Monseniorul mă invită să mă așez în marele fotoliu din stânga mea. Este fotoliul lui Thomaz.

Acolo, o voce interioară îmi spune: „Vino chiar de mâine."

Desigur, intenționez să încerc să-l văd, deși este recunoscut ca inaccesibil, dar mâine este prea devreme. În două sau trei zile, da... Totul a început atât de bine, toate ușile s-au deschis atât de repede, încât nu mă mai îndoiesc de nimic, uitând că Paulette a muncit multă vreme pentru a-mi înmâna cheile.

CENTRUL SPIRITIST DIN BRASÍLIA

În această duminică dimineața mi se propune o plimbare cu mașina în frumoasele cartiere ale Brasíliei, și totodată o privire asupra Centrului Spiritist al lui Allan Kardec.

Să nu uităm că Spiritele sunt cele care m-au adus în Brazilia.

Iată-ne în curând în fața unui gard care închide o vastă grădină foarte bine întreținută. În fund, o clădire minunată. Totul este curat, nou, impecabil, alei trasate cu sfoara.

Un om trece prin grădină. Josette îi face semn. Deși duminica este închis, el se apropie. Josette îi spune că însoțește un medic francez care se interesează de spiritism și ar dori să i se prezinte Centrul.

Întrucât este vorba de cineva din Franța, o compatrioată a lui Allan Kardec, cu plăcere! Intrați! Acest încântător însoțitor ne conduce să vizităm, sală cu sală, acest enorm imobil, splendid organizat, cu bibliotecă, săli de reuniune, de meditație etc.. Se simte cât de mult iubește acest loc, cât este de mândru de această realizare-model. În bibliotecă, toate cărțile posibile despre spiritism. Léon Denis, Kardec, Gabriel Delanne, Camille Flammarion, Gustave Geley, William Crooks, Alexander Aksakoff, psihografiile lui Francisco Candido Xavier și mulți alți autori brazilieni.

În grădină, un bărbat se plimbă încoace și-ncolo, părând să aștepte pe cineva, cu o carte în mână. Este președintele Societății Spiritiste Braziliene. Prevenit, el ne așteaptă ca să facem cunoștință. Îmi dăruiește o carte – *Evanghelia* lui Allan Kardec.

Iată, Federația Spiritistă Braziliană și președintele său, Francisco Thiensen, sunt aceia care au onoarea să-mi prezinte ceea ce poate fi considerat ca aspect religios al spiritismului.

Foarte mișcată de atenție, în mașina care ne transportă, citind Introducerea, aflu că această carte, scrisă în 1866, tradusă în portugheză în 1936, a atins în februarie 1979 un tiraj de 1.300.000 de exemplare... Este tradusă de asemenea în esperanto.

Spiritul Adevărului prefațează cartea:

„Spiritele lui Dumnezeu, care sunt virtuțile cerurilor, ca o imensă armată care se pune în mișcare de îndată ce a primit ordinul, se împrăștie pe toată suprafața pământului; asemenea stelelor ce cad din cer, ele vin să lumineze drumul și să deschidă ochii orbilor.

Adevărat vă spun, au sosit timpurile când toate lucrurile trebuie restabilite în adevăratul lor sens, pentru a destrăma tenebrele, a reduce la tăcere pe orgolioși și a glorifica pe cei drepți".

Ceva mai departe este explicat scopul acestei cărți:

„Multe puncte din Evanghelie, din Biblie, din cărți sfinte în general nu sunt inteligibile, multe par chiar iraționale din lipsa cheii pentru a le înțelege sensul adevărat; această cheie se află în întregime în spiritism... Spiritismul este regăsit peste tot în antichitate și la toate vârstele umanității; peste tot se găsesc urme – în scrieri, în credințe și pe monumente."

„Această lucrare este pentru uzul tuturor; fiecare poate găsi aici mijloacele de a-și modela propria conduită după morala lui Christos. Spiritiștii vor mai găsi în plus aplicațiile care-i privesc în mod deosebit. Grație comunicării

stabilite în mod permanent de acum înainte între oameni și Lumea Invizibilă, legea Evangheliei, predată tuturor națiunilor de Spiritele însele, nu va mai fi literă moartă, pentru că fiecare o va înțelege și va fi în permanență solicitat s-o pună în practică prin sfaturile ghizilor săi spirituali!"

Textul de la pagina următoare este un avertisment de care nu se va ține niciodată cont îndeajuns.

„Se știe că Spiritele, ca urmare a diferențelor existente cu privire la capacitățile lor, sunt departe de a fi în mod individual în posesia întregului adevăr; că nu este dat oricui să pătrundă anumite taine; cunoașterea lor este proporțională cu gradul lor de purificare; că Spiritele vulgare nu știu mai mult decât oamenii și mai puțin decât anumiți oameni; că există între ele, ca și printre aceștia din urmă, falși savanți care cred că știu ceea ce nu știu; sistematizatori care iau ideile lor drept realitate; Spiritele de ordinul cel mai elevat, cele ce sunt complet dematerializate, ele singure au selecționat ideile și prejudecățile terestre; dar se mai știe și că Spiritele înșelătoare nu au scrupule în a se prezenta sub nume de împrumut pentru a-și impune utopiile (...) Singura garanție serioasă a învățăturii Spiritelor se află în concordanța care există între revelațiile făcute în mod spontan, prin intermediul unui mare număr de mediumi străini unii de alții și în locuri diferite."

Cu intenția de a merge la São Paulo să iau autobuzul ca să-l întâlnesc pe Thomaz, dar și ca să-l întâlnesc pe José, iată-mă gata să părăsesc Brasília, oraș mult-iubit.

Aici încercăm să-l contactăm pe Edson Queiroz, dar el este plecat în străinătate. Se va întoarce pentru un mare dineu în beneficiul Federației Spiritiste din São Paulo.

5. SÃO PAULO

Călătoria cu avionul a decurs fără probleme. Rămâne importanta alegere a locului de instalare: cum să alegi pe harta de la aeroport un cartier central, un hotel nu prea scump și totodată lipsit de riscuri. În ceea ce privește transportul, securitatea este asigurată de taximetrele aeroportului. Iată-mă deci în acest oraș ceva mai puțin cald, fiind situat pe un platou; oraș imens, industrial, poluat, activ, devorator, unde totul se desfășoară în viteză, în stil european. Totul merge repede, cu excepția traficului pe bulevardele din centrul orașului, temute din cauza ambuteiajelor impresionante.

ALGELE

Primul telefon este destinat lui José. Un José uluit că nu este la curent cu sosirea mea. Un José furios că nu a putut să-mi pregătească întâlniri. Scrisoarea ce trebuia să-l prevină nu fusese trimisă la adresa corectă. Luat pe nepregătite, va încerca totuși să organizeze ceva în acea seară. Faptul de a-l auzi supărat este semn bun și arată că are intenția certă de a mă ajuta.

Ceva mai târziu aflu că un cuplu de prieteni de-ai lui vor însoți o rudă la o vindecătoare locală. Vor veni cu toții astă-seară să mă ia de la hotel.

José, primul sosit, îmi vorbește despre munca lui. În prezent e psihiatru într-un Centru Allan Kardec și va încerca să mă ajute să particip la o „Masă Albă". Pentru moment, mergem să vedem o femeie care tratează materializând obiecte. Spune râzând că uneori apar chiar și broaște!

În curând sosesc și prietenii ce ne vor duce departe de centru, către un cartier liniștit, pe o stradă cu case frumoase. Mi se povestește că starea de sănătate a „mamei" lor s-a ameliorat de când este adusă la vindecătoare.

O scară conduce spre un subsol bine luminat. Pe laturi se află bănci pentru însoțitori. Deja s-a format o coadă din cei veniți la tratament. Fără să ezit, mă așez la rând. José mormăie plictisit. El dorește să-mi arate pitorescul orașului, dar a participa la evenimente, asta este altceva. Oare statutul lui de medic este cel care-l deranjează? Fiind obligat să servească drept translator, stă totuși lângă mine.

Cei ce vin aici par să aparţină în general unei categorii sociale înstărite. Mi se pune între mâini un pahar pe jumătate umplut cu apă. José îl refuză la început pe al său. Văzând că riscă să fie plasat în rândul însoţitorilor, primeşte paharul pentru a rămâne cu mine. Toţi cei care stau pentru tratament se află la rând, cu un pahar cu apă în mână...

Ne apropiem de o femeie voinică, rotundă, cu piele brună, o zărim prin uşa întredeschisă. Cei ce au trecut prin mâinile ei toarnă conţinutul paharului lor cu apă într-o găleată. Dar e cu neputinţă să ghicesc conţinutul găleţii.

Cine intră primul, José sau eu? José se opune încă ideii de a experimenta, dar mai ţine paharul cu apă în mână. Va observa ce se întâmplă, va traduce.

Aşteptând, fac inventarul stării mele fizice şi constat că doar curiozitatea mă aduce aici, sănătatea e bună. Vine rândul meu, mă apropii de femeie, strângând paharul între mâini... Abia am timpul să văd şi să simt degetul ei atingând partea de sus a frunţii mele, pentru ca în faţa ochilor mei să coboare sclipind un nisip auriu care ajunge ca o pulbere fină la sol! În acelaşi timp, aud un *plosc!* şi iată în paharul meu un buchet de alge!

Sunt atât de mirată încât nu-mi mai amintesc de nimic altceva, nici măcar ce a căpătat José! Şi dragul meu prieten nu mai face epilogul la cele atribuite lui. Nu, pentru că este uimit de ceea ce mi s-a întâmplat şi de interpretarea faptelor: nisipul, algele nu reprezintă oare evocarea căsuţei mele de la malul mării care se numeşte „Les Algues" (Algele) (unde fetele mele, când erau mici, şi-au petrecut vacanţele) şi... existenţa unei probleme? Cea a fiicei mele mai mari care, nesuportând faptul că am părăsit medicina clasică, atunci când ea însăşi începea să studieze medicina, s-a îndepărtat de mine, de mulţi ani.

Fiind convinsă de nebunia mea, influenţată de către tatăl său, socrii mei şi viitorii ei socri (mama medic, fost inspector de Sănătate publică, consilier al unui ministru al Sănătăţii), fiica mea a avut de făcut o alegere dificilă; la începutul studiilor, şi prea tânără pentru a-şi face o părere proprie despre orientarea mamei sale, anturajul a ştiut s-o convingă de „erorile mele".

Conflictul s-a încheiat cu o ruptură totală între ea şi mine, ceea ce era aproape firesc. Se căsătorea cu un băiat care dorea să facă o carieră spitalicească; a fost uşor să fie convinsă că este de datoria ei să „pună cruce" mamei ei disidente. Nu se glumeşte cu anumite lucruri când vrei să ai acces la ierarhia spitalicească.

După doi ani mai dureroşi decât un doliu, am dorit să uit că aveam o fiică şi mai apoi că eram bunica unor copii care nu mă cunoşteau. Dar dacă iarna trece mai uşor, luna de vacanţă pe care o petrece la cinci sute de metri distanţă de mine, în casa ce aparţine socrilor ei, refuzând să mă vadă, reactivează amintirea într-un mod neplăcut, deşi lucrurile s-au petrecut demult, iar eu, personal, nu regret nimic pe planul evoluţiei mele medicale.

Cum reuşeşte această vindecătoare să extirpe problema mea şi o face să apară sub forma unei simbolistici cât se poate de exacte, într-un pahar?.... Cum face ea să scoată la suprafaţă cel mai greu tribut plătit pentru a-mi împlini evoluţia? Este o simplă coincidenţă?

Totuşi încercarea a întărit rezistenţa mea şi mai ales a făcut ca celelalte agresiuni să devină relative. Este cert că după ce am reuşit să depăşesc această încercare, micile răutăţi nu mă mai ating. Sensibilitatea mea primeşte loviturile pe moment, dar face faţă rapid. M-am călit şi m-am întărit în cercetări şi mai concludente.

Vom încheia seara conversând cu toţii, jumătate în franceză, jumătate în portugheză, pentru că tânăra femeie vorbeşte franceza şi soţul ei o înţelege. Eram atunci la finele lui 1984. Ne-am pus întrebări cu privire la mecanismul raţional al şedinţei din acea seară. Drept răspuns nu am decât amintiri dureroase, nisip şi alge.

Apoi prietenii mei vorbesc despre relaţiile care unesc Franţa şi Brazilia, prea puţin cunoscute.

José a fost primul care mi-a spus, în scrisoarea sa de introducere, cât de admirativ privesc brazilienii civilizaţia franceză. De atunci, nici o scrisoare fără un cuvânt afectuos pentru ţara noastră. El şi prietenii săi îmi mărturisesc că ascultă zilnic Radio France Internationale.

Civilizaţia braziliană instituise până nu demult o educaţie naţională la care participau valori culturale ale civilizaţiei franceze. Pentru Brazilia, tot ce venea din Franţa, tot ce era francez, era în sine aproape divin. De fapt, francezii sunt aceia care au dat numele de Brazilia acestui pământ: era numele lemnului pe care-l foloseau în industria coloranţilor şi pe care-l exportau din această ţară. Şi, deşi Álvarez Cabral, sosit în Brazilia în anul 1500, i-a dat numele de „Pământul Santa Cruz", denumire oficială, preluată de portughezi şi de către cartografii de atunci, de-a lungul timpului a prevalat numele de Brazilia. Dacă în profunzime legăturile rămân, trebuie să recunoaştem că din considerente comerciale, civilizaţia americană ne depăşeşte în prezent. Dar sunt încă numeroşi tinerii brazilieni care vin să-şi încununeze studiile printr-un sejur în Franţa.

Mirată... de bogăţia variaţiei modului în care se exprimă pentru mine, până acum, raporturile cu lumea Spiritelor, pun întrebarea care îmi stă pe buze: „Ce caută francezul Allan Kardec în această ţară bogată în vechi tradiţii? De ce are loc aici această transplantare culturală a spiritismului filosofic şi experimental de concepţie franceză, câtă vreme la noi, în mod paradoxal, este ţinut sub obroc?"

Răspunsul se află într-un text al lui Roger Bastide: „Savantul științei oficiale care încearcă să studieze Brazilia nu mai știe ce sistem conceptual să adopte. Toate noțiunile pe care le-a învățat în țările europene sau nord-americane nu mai sunt valabile. Vechiul se amestecă cu noul în mod descumpănitor. Epocile istorice se amestecă unele cu altele. Aceleași cuvinte ca dragoste, religie, magie etc., nu au aceleași semnificații în Brazilia ca în Europa sau Statele Unite, nu cuprind aceleași realități subiective și obiective. În loc de concepte standardizate, ar fi nevoie să se descopere noțiuni noi, într-un anume fel curgătoare, foarte suple, în stare să descrie neîncetatele fenomene de fuziune, de efervescență, de interpretare, care să se muleze pe o realitate infinit de vie, în continuă transformare. Cercetătorul științific care vrea să înțeleagă Brazilia trebuie să se transforme adeseori în poet."

José mai explică la rândul său că Brazilia este o țară cu nenumărate contraste, o țară cu variate forme de relief, cu regiuni sălbatice, jalonate de orașe moderne. Din punct de vedere cultural, aici poate fi găsit un echilibru între factorii umani cei mai diverși, care realizează o unitate fără uniformitate, un pluralism etnic și cultural debordant.

„Brazilia reproduce în interiorul său contrastele lumii: aici regăsim aspecte ce le amintesc pe cele din New York și din Chicago, din Lisabona și Bavaria, din Japonia și Italia, din India și Mexic, din Polonia și Olanda, din Spania și țările arabe, din Africa de Nord și Africa neagră, din Franța și Anglia etc.

În mare, vechea țară colonială se regăsește în special pe pământurile din nord, în timp ce țara cea nouă se plasează în sud. În sud există orașe industriale și culturi experimentale. Brazilianul i se alătură japonezului, germanul se izbește de italian; francezul îl întâlnește pe nord-american, evreul muncește alături de arab, negrul și albul se amestecă în mod spontan, într-o aglomerare frățească de popoare și rase. Dar nu numai popoarele se amestecă în Brazilia, ci și stilurile arhitectonice, modurile de viață, accentele sau limbile, în așa fel încât contrastele sunt remarcate până și la nivelul solului, plantelor și animalelor. Vrăbii importate din Paris ciripesc alături de colibri. Palmierul imperial depășește disprețuitor platanii chinuiți, veniți din Europa. Vile normande, patios mexicane, zgârie-nori de beton armat, vechi locuințe coloniale în ruină, invadate de negri și emigranți, palate florentine construite de italieni îmbogățiți, Alhambre ireale unde se înscriu visele sirienilor, mici grădini unde germanii împrăștie pe gazon o mulțime de pitici, spiriduși și ciuperci, toate acestea se succed de-a lungul aceleiași străzi a orașului São Paulo.

În Brazilia, există între diferitele state un fapt frapant, adică o anumită rivalitate politică și administrativă, ceea ce nu împiedică menținerea unei anume unități naționale. Această rivalitate este accentuată prin diferențele de caracter, uzanțe, obiceiuri, educație, aspirații și mai ales prin compoziția etnică

a populației de la stat la stat... Între toate aceste antagonisme care se ciocnesc, întotdeauna au existat, pentru a amortiza șocul sau pentru a armoniza, forțe de fraternizare și de mobilitate verticală specifice Braziliei. Forțelor de sciziune, de separare, întotdeauna li s-au opus, pentru a le contrabalansa, forțe cosmopolite de uniune, un amestec fără frontiere, fără bariere de sânge, de interpretări, a civilizațiilor celor mai eterogene. Brazilia s-ar fi putut dezmembra, așa cum s-a întâmplat cu America hispanică, într-o multitudine de națiuni opuse, conform liniilor de decupare geografică, etnică, socială; dar unitatea de ansamblu a supraviețuit."

Brazilia este, cu toate acestea, o țară a nuanțelor, până într-atât încât nu mai știi ce anume domină, regulile sau excepția de la regulă. Domnește un pluralism care se situează dincolo de doctrine și metodologii: rasa sau credința specifică nu are un rol decisiv. Această fuziune poate părea ciudată altor țări, unde entități minuscule își cer independența prin metoda forței, ba chiar mai mult, într-o țară ca Belgia care merge până la a menține două limbi pe o suprafață mică.

Dacă țara toleranței poartă numele de Brazilia, se datorează faptului că suprafața țării și subdezvoltarea sa a permis inițial tuturor celor care au vrut și au știut să muncească să o și dovedească.

Fiind loc liber pentru fiecare etnie, *înlănțuirile datelor istorice* explică relația vie existentă între Brazilia și Franța, despre care vom vorbi ulterior.

Dar, înainte de toate, cele două țări sunt legate prin *legături de suflet*. Și în această privință Allan Kardec este cel mai celebru între toți. Orașe braziliene dau numele lui piețelor și străzilor; îi sunt înălțate statui, cu ocazia centenarului apariției primei ediții a principalei sale lucrări, *Cartea Spiritelor*, a fost emis chiar și un timbru cu efigia lui Kardec.

Continuatorii lui Kardec: Léon Denis, Camille Flammarion și Gabriel Delanne sunt de asemenea foarte cunoscuți în Brazilia. Spiritismul filosofic și experimental nu este un aport al culturii franceze, ci o contribuție a gândirii braziliene, pentru a edifica o fundamentare a propriei lor culturi și civilizații.

Admițând că Allan Kardec și-a găsit locul său în sânul acestei pluralități, îmi rămâne deci să aflu cum s-a putut implanta catolicismul, prins între civilizația indiană și africană. Cum s-a stabilizat, cum s-a modificat în decursul secolelor?

Coloniștii portughezi care au sosit în Brazilia către 1500 sunt aceia care au avut rolul de catalizator al procesului de amestec etnic al țării. În timp ce spaniolii erau impregnați de ortodoxia moralei catolice, cu sentimentul păcatului și ideea de superioritate a rasei lor, portughezii descopereau Brazilia doar un secol după dispariția influenței politice arabe. Printre strămoșii lor existau arabi, mauri, berberi, capsitanieni[1], libieni, fenicieni. Astfel, deși aparțineau

1. Capsitanieni - locuitori ai Arhipelagului Capul Verde (n. trad.)

credinţei catolice, coloniştii portughezi sosiţi în Brazilia erau familiarizaţi cu practicile magice pe calea unui lung contact cu cele ale maurilor, ale negrilor din Africa de Nord şi chiar cu un anume alchimism european... Ei aveau deci deschidere pentru schimbări, incluzând activităţile sexuale libere, practicate de către indieni.

Aceste practici au influenţat în mod determinant „manifestarea catolicismului cu aprinse tente păgâne ale colonistului portughez în Brazilia".

Influenţa Bisericii stabilite în Brazilia mai era diminuată şi prin distanţa care o separa de metropolă şi de dieceze. A rezultat un amestec original de catolicism nedogmatic, cu tente păgâne, de animism, fetişism şi mituri diverse, un fel de sincretism de credinţe în intervenţia Spiritelor în desfăşurarea vieţii cotidiene.

Totul este legat de o aderare aproape strictă la ritualul şi sărbătorile liturghiei conducând la un catolicism de suprafaţă.

Aceasta face ca Brazilia să fie considerată uneori drept „cea mai mare ţară catolică din lume", lucru explicabil prin dimensiunile ţării şi prin raporturile permanente între Biserică şi Stat.

Un cercetător englez, Guy Playfair, defineşte astfel catolicismul brazilian: *„Cea mai mare ţară catolică spiritistă din lume, unde majoritatea locuitorilor catolici sunt buni catolici duminică dimineaţa, dacă au timp să meargă la slujbă; catolici totuşi mai mult sau mai puţin spiritişti în restul timpului, când se alătură celor douăzeci de milioane de adepţi total angajaţi cauzei spiritismului filosofic şi experimental de concepţie franceză."*

MASA ALBĂ

Am întâlnire cu José la spitalul unde lucrează. După un traseu care nu se mai termină, atât sunt de gigantice dimensiunile marilor oraşe ale acestei ţări, ajung acolo cu un taxi.

Am primit aprobarea excepţională, pentru că sunt de origine franceză, ca şi Allan Kardec, să pot asista la ceea ce ei numesc „Masa Albă". Mi se spune că este o ceremonie terapeutică în timpul căreia sunt tratate sufletele morţilor. Principiul deci este acelaşi ca la Tia.

Intimidată de ideea ceremoniei ce se va desfăşura peste câteva minute, privesc cu o anumită admiraţie pe bărbaţii şi femeile capabili să facă schimburi, la comandă, cu Spiritele. Aceşti terapeuţi ai sufletului intră unii după alţii, se îmbracă în ţinuta potrivită şi se îndreaptă cu toţii către aceeaşi uşe. Curând apare personajul principal, preşedintele. Zâmbete, cuvinte de bun venit, sunt invitată să-l urmez.

Iată-mă aşezată la această „Masă Albă". Preşedintele la capătul mesei, cu o lucrare a lui Allan Kardec în mâini, mă prezintă: elevă *franceză* a lui Agpaoa şi prietenă cu dr. José... Din partea fiecăruia, un zâmbet, un salut. Un zâmbet pentru fiecare. Deschizând *Evanghelia* lui Kardec, preşedintele citeşte câteva pasaje urmând un ceremonial.

Vine apoi momentul concentrării, al meditaţiei.

Deodată, o femeie intră în transă, plânge, strigă, se manifestă. Preşedintele îi vorbeşte, pare a o consola, a-i explica ceva. Apoi, din gura altui medium ies cuvinte pe ton de insultă şi de ură, la fel de la un al treilea etc. Preşedintele calmează, explică, consolează, încearcă să-i convingă pe unii şi pe alţii.

José explică şoptit că aceste suflete nu au părăsit planul terestru, că sunt rătăcitoare şi fără corp. Cel care strigă cel mai tare este german, se mai crede la procesul de la Nürnberg, unde continuă să-şi susţină apărarea. Un alt hitlerist îşi mai afirmă încă încrederea în Führerul său...

Faptul că nu cunosc limba mă împiedică în înţelegerea scenelor, dar nu trebuie să fii mare învăţat ca să ghiceşti ce se întâmplă şi dificultăţile pe care le încearcă preşedintele pentru a calma Spiritele care-şi manifestă atât de zgomotos problemele prin glasul mediumilor, ei nemaiavând corp fizic! Ei trebuie să înţeleagă şi să părăsească aceste planuri ale lumii obişnuite, să renunţe la dorinţele lor de răzbunare, să-şi uite animozităţile, să-i ierte pe duşmanii lor... El îi ajută, le dă energia care le lipseşte pentru a atinge nivelul vibrator al unei trepte superioare şi a porni spre spaţiile de fericire.

O nouă ceremonie marchează finele şedinţei.

Toţi cei care au intrat în transă, care au strigat, au suferit, au plâns şi-au regăsit calmul şi zâmbetul.

Lucru straniu, toţi sunt de acord în a susţine că acea cameră era plină de soldaţi în costume verzi, pe care-i recunosc drept soldaţi germani, că suflete de ofiţeri germani şi SS s-au manifestat şi ei se întreabă pe drept cuvânt despre rolul pe care-l pot eu juca în venirea acestui anturaj neobişnuit. Da, eu vin din Europa. Da, am trăit sub ocupaţia germană. Este oare aceasta o cauză?

Un extras din cartea doctorului Ritchie (*Întoarcerea din lumea de dincolo*) şi care se referă la durata aparentei sale morţi clinice poate oferi o idee despre ceea ce mediumii sunt capabili să vadă în ce priveşte sufletele care nu evoluează deloc: „În acel moment, Fiinţa de Lumină m-a făcut să intru într-un bar mizer, în apropiere de ceea ce părea a fi o bază navală. O mare mulţime, între care mulţi marinari, erau aliniaţi pe trei rânduri în apropiere de tejghea, în timp ce alţii se înghesuiau în boxe de lemn, de-a lungul pereţilor. Unii beau bere, dar cei mai mulţi se îndopau cu whisky cu viteza cu care doi chelneri transpiraţi puteau să-i servească.

„Am observat atunci ceva frapant. O parte din bărbații de la tejghea păreau incapabili să-și ducă băutura la gură. Îi vedeam apucând fără întrerupere păhărelul, mâna lor străbătând prin tejgheaua groasă de lemn, străbătând brațele și trupurile băutorilor din jur.

Acești bărbați nu aveau aureola de lumină care-i învăluia pe ceilalți. Acest cocon de lumină părea a fi așadar un atribut al corpului fizic.

Să vrei mai mult, să arzi de dorințe intense în timp ce ești absolut neputincios, asta trebuia să însemne desigur infernul.

Mă aflam acum într-o împărăție care nu-mi va răspunde niciodată."

O dată încheiată ceremonia, fiind încă foarte emoționată de cele văzute, sunt invitată să servesc un ceai cu fursecuri. Se vorbește despre Franța. Da, în toate întâlnirile mele, observ că discipolii lui Allan Kardec venerează Franța, și cei mai mulți sunt înclinați să creadă că au trăit o viață anterioară acolo. În Franța este ignorat cel ce-i aduce măreție acestei țări în Brazilia.

Se cuvine măcar să mă informez cu privire la raporturile care au existat de-a lungul istoriei între Franța și Brazilia. José este cel ce îmi relatează.

FRANȚA – BRAZILIA

Unii pretind că Jean Cousin din Dieppe ar fi descoperit Brazilia încă din 1480, înaintea portughezului Álvarez Cabral, în 1500.

Indienii brazilieni s-au împrietenit imediat cu francezii. Germanul Hans Staden afirma că a întâlnit francezi în Brazilia încă din 1547 și spunea că declarându-se francez, orice străin putea fi sigur de o primire bună. (Acest subterfugiu i-a salvat viața.)

Dar abia în 14 august 1555, Nicolas Durant de Villegaignon, vice-amiral de Bretania și Cavaler de Malta, părăsește Le Havre cu trei corăbii și câteva sute de oameni recrutați din Paris, anunțându-și cu surle și trâmbițe călătoria, pentru a fonda o așezare franceză în Brazilia. Ajungând la Rio de Janeiro, întâlnește doi normanzi care trăiseră mulți ani în contact cu indienii brazilieni și ei îi servesc drept interpreți.

Doi dintre camarazii lui Villegaignon creează tema „sălbaticului cel bun" care urma să devină o temă fundamentală nu numai în literatura franceză, dar care se va extinde și în literatura europeană, atingând apogeul cu Jean-Jacques Rousseau.

În paralel, tema „francezului cel bun" s-a dezvoltat în Brazilia. Din nefericire, Villegaignon nu a știut să beneficieze de aceste bune relații. Acest cavaler de Malta era lipsit de indulgență cu privire la ceea ce el considera „cupiditate

carnală". El pretindea, atât de la camarazii săi, cât și de la populație, moravuri „tot atât de curate ca și crucea ordinului său", ceea ce a compromis succesul celor întreprinse de el.

Portughezii practicau un catolicism adaptat epocii marilor descoperiri geografice. Era poporul cel mai amestecat din Europa, așa cum am văzut, cu o înclinație spre poligamie, și astfel a fost bine primit.

Cu toate acestea, francezii sunt adevărații fondatori ai orașului Rio de Janeiro. Cronicile epocii arată că nu exista nimic înainte de lucrările lor pe amplasarea unde se ridică azi Rio. D-na Orvilliers, soția guvernatorului din Guyana, este cea care a dăruit soției guvernatorului statului Pará câțiva arbori tineri de cafea. Ceea ce a fost o binecuvântare pentru Brazilia.

În 1615, portughezii și francezii au dus o bătălie dură. Și după înfrângere mulți francezi s-au întors în patria-mamă.

Cu timpul, portughezii au fost mai puțin apreciați. Ei nu se interesau decât de aurul și de diamantele Braziliei. Nu universități, nu cărți, nu jurnale. Și când, către începutul secolului XVIII, Brazilia a încercat să creeze prima sa tipografie datorită unui împuternicit mai liberal, Curtea de la Lisabona a fost indignată și a ordonat închiderea imediată a atelierului și distrugerea oricărui material.

Dar intelectualii brazilieni au citit *Contractul social* al lui Rousseau, lucrările lui Voltaire, scrierile abatelui Raynal. Ideile franceze se manifestă în revoluția braziliană a statului Minas Gerais în 1792 – care își propune să fondeze și el republica sa.

Războiul lui Napoleon împotriva Portugaliei atrăgând fuga familiei regale în Brazilia, aceasta a fost declarată regat. Promovare pe care Napoleon nu o prevăzuse. Mai mult, Instrucția publică braziliană a fost, la începuturile ei, datoare emigranților regaliști scăpați din revoluție, cărora le-au succedat victimele regimurilor următoare.

În consolidarea independenței braziliene au ajutat și foști militari francezi.

Cei ce au fondat în 1815, în Brazilia, Academia de Arte Frumoase au fost de asemenea artiști francezi. La prăbușirea Imperiului, mulți fideli ai lui Napoleon au dorit și ei să se expatrieze, astfel că Brazilia a moștenit o echipă remarcabilă. Mai este nevoie să amintim planul eșuat de evadare al lui Napoleon din Sfânta Elena către Brazilia?

Este cu neputință să-i numim pe toți francezii remarcabili care au contribuit la evoluția Braziliei. Să-l cităm pe Auguste de Saint-Hilaire, originar din Orléans, plecat în 1816 ca atașat al ambasadei pe lângă Curtea portugheză din Rio de Janeiro. Om de știință, obișnuit cu cercetarea, a parcurs pe spinarea catârului drumurile grele din pădurile nelocuite, studiind flora braziliană, și a fost primul savant francez ce a pătruns în interiorul Braziliei. El a lăsat colecții și lucrări care mai sunt și azi o sursă valoroasă de informații.

Să mai cităm şi numele lui Pharoux, fost soldat al lui Napoleon, arhitect, patron de hotel, inginer, care după Waterloo a devenit animatorul unei mişcări culturale la Rio de Janeiro, care îngloba artă, modă, artă culinară, obiceiuri franceze.

Revoluţia, Imperiul, Restauraţia, lovitura de stat a lui Louis-Napoleon Bonaparte au făcut ca francezi iluştri să se exileze, difuzând astfel limba, arta, ştiinţa şi obiceiurile Franţei.

După obţinerea independenţei politice, din dorinţa de a rupe legăturile intelectuale cu Portugalia, fără ca prin aceasta să rupă legăturile cu Europa, Brazilia s-a îndreptat în special către cultura franceză... În prima Cartă Constituţională a Braziliei se regăsesc numeroase articole transcrise din Constituţia franceză din 1791.

La începutul secolului XX, şcolile literare triumfătoare i-a introdus în Brazilia pe Balzac, Zola, Mallarmé, Verlaine.

Thomas Marlière a rămas celebru în Brazilia deoarece el a instituit un sistem educativ pentru indigeni, bazat pe bunătate. El se purta cu indienii cu blândeţe şi dreptate, fără a-i oprima. Îi învăţa cele mai moderne metode de lucru şi îi ajuta să practice schimburile de produse pe care le obţineau. A mai participat şi la dezvoltarea industriei metalurgice în Minas Gerais.

În ce-l priveşte pe Pierre Plancher, fost jurnalist, tipograf şi editor la Paris, el a contribuit la dezvoltarea artelor grafice, a creat unul din primele ziare din Brazilia independentă şi a fost editorul primei carte constituţionale a Braziliei.

Ecoul influenţei ideilor franceze era atât de viu, încât la opt luni după căderea lui Charles X-lea în Franţa, Pedro I, împărat al Braziliei, a căzut şi el la 7 aprilie 1831. Revoluţia din 1848 s-a repercutat, la rândul ei, asupra statului Pernambuco, situat în nord-est.

Evenimentele din 1870 au avut de asemenea un răsunet important pentru că au făcut să apară primul ziar republican brazilian.

Franţa, în 1888, a jucat un rol determinant în abolirea sclaviei în Brazilia.

Lui Auguste Comte şi şcolii sale pozitiviste i se recunoaşte o contribuţie considerabilă în revoluţia braziliană, care a condus la proclamarea republicii în Brazilia, în 1889 şi, fapt unic, 14 iulie a fost mult timp zi de sărbătoare în Brazilia! Muzica imnului închinat martirilor pentru independenţa Braziliei este La *Marseillaise.* Tot un francez, dr. Joseph François Sigaud, a fost unul din fondatorii Institutului Orbilor şi a participat la fondarea Academiei de Medicină din Brazilia.

Pierre Latécoère a stabilit primele linii aeriene între Brazilia şi Europa. În 1927, Costes şi Le Brix, doi pionieri francezi, au survolat pentru prima oară marea pădure virgină a Braziliei.

Să nu trecem sub tăcere ideile lui Le Play în domeniul urbanismului şi pe cele ale lui Le Corbusier, ai cărui discipoli, Oscar Niemeyer şi Lucio Costa, au pus bazele Brasíliei.

În fine, lucru foarte important pentru brazilieni, un francez, Jules Rimet, a creat Cupa Mondială pentru Fotbal. Abel Lafleur este cel care a sculptat statueta Cupei Mondiale pe care au primit-o brazilienii...

Dar să revenim la prezent şi să ne continuăm drumul.

FENOMENUL POLTERGEIST

José, care în timp scurt s-a organizat bine, mă invită să vizităm un eminent cercetător, Hernani Guimarães Andrade.

De data aceasta luăm metroul, care, chiar dacă nu are decât puţine linii, este spaţios, modern şi bine organizat. Ne duce pe un bulevard larg, având pe margini case confortabile, cele mai multe sunt chiar vile, aşteptând să devină zgârie-nori într-o zi. Ele dau străzii o dimensiune umană.

O mică intrare, un lift strâmt, etajul trei. O femeie cu chip oriental ne deschide uşa. Un domn de o eleganţă şi de un farmec foarte brazilian ne întâmpină cu un zâmbet fin.

După prezentări şi după ce şi el ne-a spus cât îi este de dragă Franţa, unde este convins că a trăit reîncarnarea precedentă, încearcă să mă evalueze prin cele câteva întrebări obişnuite: credeţi în Spirite? Credeţi în extratereştri? Cred în primele pentru că le-am văzut, sunt fără experienţă, dar cu deschidere pentru tot. Atunci raporturile devin simple. Ne găsim între oameni dornici să se instruiască.

Profesorul îşi petrece aici cea mai mare parte din viaţă, în această încăpere de dimensiuni modeste, citind, scriind şi primind vizite ale cercetătorilor din toată lumea. Îi numeşte pe cei mai celebri, fotografiile unora dintre ei decorează pereţii.

Surâzătoarea şi devotata secretară, prezentă la această oră târzie de seară, scoate dosare dintr-un clasor gigantic care ocupă un perete întreg pe o bună parte din înălţime.

Aceste dosare, foarte bine păstrate, conţin fotografii, articole de presă, recenzii medicale şi hârtii oficiale. Totul clasat în chip admirabil. Fiecare pagină din dosar este păstrată între două folii de plastic. (Mă trezesc visând la ceva asemănător, la mine acasă. Neavând secretară, clasificarea lasă de dorit.)

Aceste dosare conţin informaţii asupra unor fenomene numite în Franţa parapsihologice: despre *poltergeist* şi documente legate de reîncarnare.

Poltergeist este un cuvânt de origine germană compus din *Poltern* care înseamnă „zgomot", „gălăgie" și *Geist* care înseamnă „spirit". Astfel, *poltergeist* înseamnă „spirit zgomotos". Acest termen este o formulare populară, rod al observării interpretative imediate a faptelor. Aceste fapte sunt de calitate variabilă: diferite mișcări ale obiectelor înconjurătoare, diverse zgomote, ruperea unor obiecte, transport dintr-un loc în altul. În aceeași ordine de idei sunt înglobate și parapirogenia sau combustia spontană deja evocată la Brasília, în compania Paulettei.

Aceste acțiuni sunt în general atribuite efectelor energetice ale unei persoane tinere supuse unei represiuni sociale. Fenomenului poltergeist i se atribuie o funcție de exteriorizare a problemei. El funcționează ca o supapă de siguranță, *o supapă pentru energia reprimată*. Se spune că deseori aceasta este de origine sexuală și se manifestă în special în adolescență.

Agentul uman, cauză presupusă a fenomenului, este numit *epicentru* al sursei de energie. El poate comanda în mod inconștient acestă energie. Inconștientul funcționează chiar și în viața obișnuită, în timpul gesturilor automate pe care le facem gândindu-ne la altceva: așa se întâmplă când cântăm, sau fluierăm aceeași melodie, când batem ritmul cu degetele pe masă etc. Fiecare are obiceiurile sale. Dacă inconștientul dispune de o energie reținută, prea puternică, după caz, aceasta va provoca la unii combustii spontane, la alții transport de obiecte.

Profesorul îmi oferă o monografie intitulată *Poltergeist-ul Suzanei*, unde este expusă în detaliu toată povestea Suzanei și care se referă la circumstanțele în care se produceau combustii în timpul prezenței sale. Dar mai are multe altele.

Agățate pe perete, sau așezate sus pe clasoare, obiecte pe jumătate degradate, altele - de mărimi diferite, sunt amintiri ale unor „transporturi" și combustii, alcătuind un decor foarte... personalizat al biroului său.

Regăsim aici fenomene deja evocate în Brasília. Deși aceste lucruri se petrec în lume destul de des și sunt uneori descrise și în Franța, rar găsești reunită o astfel de cantitate de documente. Totul este pe măsura țării.

Vorbim împreună despre explicațiile posibile ale acestor fenomene, pornind de la concepția mea despre corpul energetic și de la câteva observații: am îngrijit o maică novice care producea fenomenul poltergeist în camera sa de la mănăstire unde, toate obiectele sale erau antrenate în mișcare. În plus, corpul său se acoperea de „stigmate" reprezentând forme geometrice: corpul său era acoperit de incizii ce se încrucișau în romburi destul de regulate.

Agresiunea se desfășura și pe mucoase, în interiorul corpului producând vomismente cu sânge, scaune sangvinolente și melene (sânge digerat). Totul se însoțea de o febră de peste patruzeci de grade și de migrene atroce.

Te puteai întreba dacă era vorba de manifestarea lui Dumnezeu sau a Diavolului. Nerenunțând la simțul meu medical, am preferat să mă întorc la obiceiurile mele și am examinat-o numai pe plan energetic. Pe atunci ignoram forma Corpului Spiritual.

Descoperind la ea perturbații caracteristice, am tratat-o fără să mă preocup de speculații religioase.

Această femeie a dorit să fie profesoară de educație fizică, ceea ce presupunea un frumos capital energetic. Dar avea o ușoară deficiență la un genunchi, ceea ce a dus la eliminarea ei din școală. Apoi a dorit să fie infirmieră... ceea ce nu s-a putut, din același motiv. Atunci a vrut să-l slujească pe Dumnezeu. Și avea aceste necazuri...

Găsind conjugate noțiunile de forță fizică și pe cele de „dorință de a servi" reunite la o singură persoană, ambele noțiuni înfrânate, mă aflam în fața unui caz tipic de energie reținută și refulată.

Cum se manifestau aceste caracteristici pe corpul energetic?

Primele straturi de energie, foarte slabe, vibrau cu 2/2/2. Erau urmate de un vid vibrator, apoi de o condensare importantă de energie, straturile mai îndepărtate vibrând dintr-o dată cu 45/50/55 (*vezi fig. 1a, 1b, 1c*).

Am făcut armonizarea straturilor energetice cu scopul de a regăsi schema normală a lui Niels Bohr. Totodată am intuit originea manifestărilor: sub efectul unui aspect vibrator datorat fără îndoială unor tranzite rapide și conjugate ale Lunii sau a lui Mercur, în timpul zilei sau al nopții, *în mod brutal, capitalul său energetic o invada din nou.* Altfel spus, când vibrațiile ce atingeau ritmul de 55, 60, 65 sau mai mult se comprimau în mod brutal pe corpul său fizic, ea devenea *agresată de propriile energii înconjurătoare*, urmând o schemă foarte „geometrică" și simplă. Ea era „biciuită" de propriile energii care o invadau (*vezi fig. 1b*).

Reechilibrând-o, prima dată am reușit să scad accesele de hiperpirexie, adică de febră, și să ameliorez durerile de cap. Dar fenomenul poltergeist și inciziile au continuat.

În ziua celei de-a doua consultații, am văzut chiar unele incizii foarte proaspete (încrucișate) care se produseseră atunci când se plimba în livezile din satul meu așteptând ora consultației.

Analizându-i tema astrală, în acea zi am descoperit că era posibil ca ea să aibă o constituție de vindecător. Chemând-o pe tânăra mea angajată pentru gospodărie, am examinat-o și pe aceasta și le-am pus pe amândouă în contact. Tânăra fată și-a crescut dintr-o dată nivelul energetic în timp ce măicuța

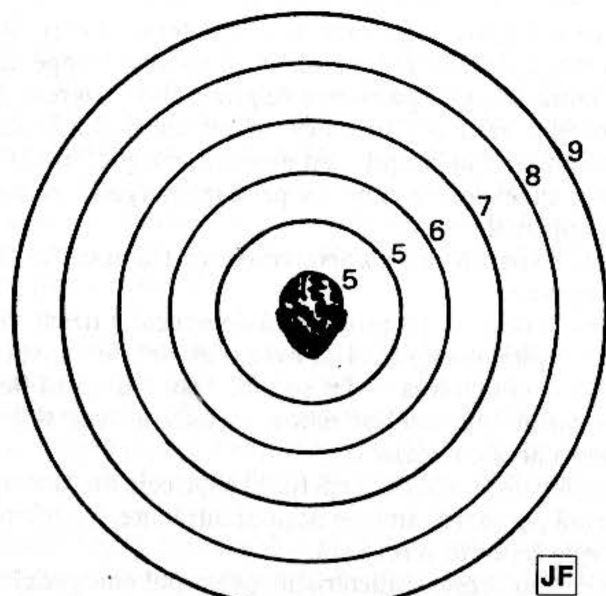


Fig. 1a – Omul privit ca atomul lui Niels Bohr

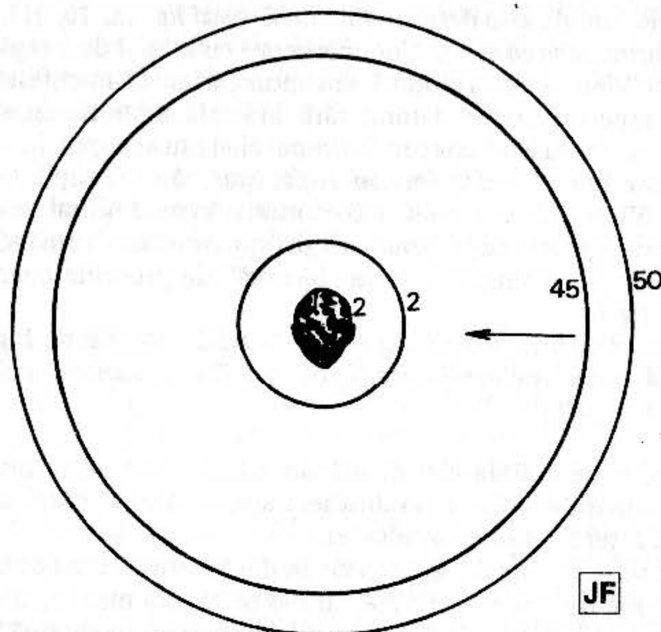


Fig. 1b – În mod brutal, călugărița se găsește posedată de propriile energii înconjurătoare

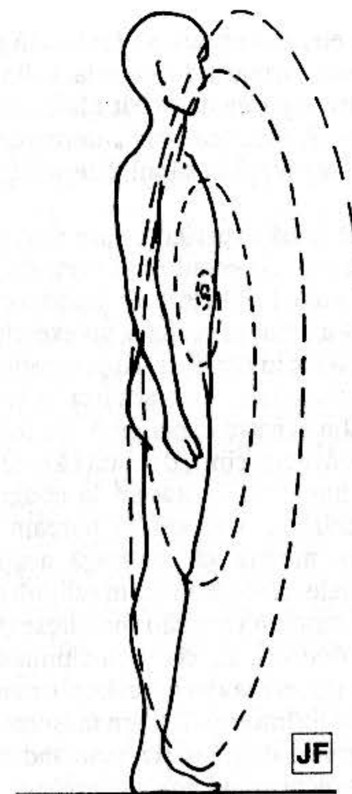


Fig. 1c – Spirala straturilor energetice. Cu cât ele se îndepărtează unele de altele, cu atât subiectul este mai vulnerabil.

umplea în același timp vidul său energetic și avea tendința de a armoniza propriile sale secvențe vibratorii.

Fără să îndrăznesc încă să spun ceva Maicii care o însoțea, aplicam tratamentul.

A venit a treia oară din provincie. Nu mai avea febră, durerile de cap dispăruseră. Dar poltergeistul, ca și stigmatele, continuau. Refularea psihologică împiedica vindecarea. Am examinat-o și pe călugărița care o însoțea. Apoi, magnetizând-o pe aceasta din urmă prin pacienta mea, am putut constata ameliorarea ambelor.

Nemaiavând îndoieli, am spus că novicea era o vindecătoare, că aspirațiile sale fiind perturbate, energiile erau refulate în sens propriu și în sens figurat, lăsând loc tulburărilor. Era necesar să i se îngăduie să practice magnetismul.

Date fiind circumstanțele, am propus să fie lăsată câteva zile ca s-o inițiez în prescrierea tratamentelor, urmărind-o totodată din punct de vedere medical. Dar acestă aprobare nu o putea da decât Maica Superioară.

Nu am mai avut vești. A vindeca prin intermediul lungimii de undă a afectelor nu constituia un act legal în sânul Bisericii Catolice.

Pe contul meu am trăit două experiențe care tind să dovedească faptul că aceste perturbări sunt într-adevăr ecoul unei perturbări de energie la nivelul undelor staționare ale atomului lui Niels Bohr. După o conferință, la finele unui congres internațional, mi s-a cerut să realizez un exercițiu practic. Am acceptat cu condiția ca acesta să aibă loc în aer liber, cu persoane participante la congres care citiseră deja primele mele trei cărți, aceasta în scopul de a folosi același limbaj și pentru a profita din această experiență. Ne înțeleseserăm să alcătuim un grup de douzeci sau douăzeci și cinci, dar iată că s-au înscris o sută patruzeci de persoane, dintre care unele nu asistaseră la congres, dar despre care se presupunea că citiseră lucrările... Tot ceea ce puteam face era practicarea în colectiv a unei experiențe menite să convingă asupra existenței corpului vibrator, a interferențelor sale, efectuarea unui schimb colectiv de energie, dar intenționam a le oferi un fenomen care să-i marcheze și să le dea de gândit.

Formând grupe de câte douzeci, am cerut mediumilor să se așeze de o parte, vindecătorilor de altă parte (nu era vorba oare despre oameni despre care se presupunea că sunt pregătiți și deja informați?). Am măsurat la întâmplare pe câțiva, confirmând calitățile mediumice ale unora și remarcând că mulți vindecători erau total epuizați, unii dintre ei recuperând poate energie de la pacienții lor!

Am reîncărcat atunci unul sau doi vindecători din grupul de douăzeci, apoi, cerând participanților să se așeze în cerc ținându-se de mână și respirând într-un anume fel câteva momente, eu m-am așezat în mijlocul cercului și am început să măsor la întâmplare câteva persoane.

Toate vibrau cu același nivel: vindecătorii reîncărcați își reduseseră ritmul de la 55 la 7, cei epuizați se ridicaseră la 7, cei „normali" (cu 5) se ridicaseră la nivel de 7.

Ei realizaseră, în jurul presupusului nucleu al atomului care eram eu, prima orbită de energie a atomului lui Niels Bohr (*Vezi fig 1a, pag. 110*).

Experiența a dat aceleași rezultate pe diversele grupe.

La sfârșitul acestei experiențe eram puțin obosită, se produseseră importante transferuri de energie.

Dar ceea ce m-a surprins este că în ceasul care a urmat am simțit niște „palme", un fel de mici lovituri pe diverse părți ale corpului. La început am crezut că cineva din apropiere dorea să-mi atragă atenția, dar nu era vorba despre așa ceva. Am înțeles atunci că se reconstituiau în mod spontan câmpurile mele energetice după enorma revărsare de energie pe care o făcusem.

Trăiam *a minima* ceea ce trăise călugărița citată anterior.

Mi-am asumat riscul de a reface această experiență *dintr-o dată*, cu un mare număr de persoane. Altfel spus, după ce i-am reîncărcat pe vindecătorii din grupurile mici, am așezat mulțimea de persoane care mă înconjura în trei cercuri concentrice, ca să văd cum se comportă fiecare „orbită" și pentru a obține totodată un efect terapeutic colectiv, iar eu rămâneam disponibilă la mijloc.

După un exercițiu de concentrare și de respirație, primul „strat" alcătuit din cei ce-și dădeau mâna în prima linie vibra cu 7, al doilea cerc – înconjurând pe primul – cu 8, al treilea – înconjurând pe al doilea – cu 10...(Aceasta este explicația efectului terapeutic al hârdăului lui Messmer?).

Pe fiecare din orbite toți participanții vibrau cu același potențial și energia orbitelor succesive creștea ca și pe atomul lui Niels Bohr. Cu toate acestea, vindecătorul de pe a treia orbită nu vibra decât cu 9 în timp ce vecinii săi vibrau cu ritm de 10. Era cel ce fusese cel mai mult „reîncărcat", cel ale cărui vibrații se urcaseră cel mai sus. Era totodată cel ce dăduse cel mai mult. Ceea ce fără îndoială arăta corelația între capacitatea de absorbție și cea de emisie[1].

În ce mă privește, întrucât eliberasem energie multă într-un interval scurt de timp, eram acoperită de sudoare și cu un ritm cardiac accelerat, puțin amețită.

Aceste semne au dispărut repede.

Ceva mai târziu, cam peste o jumătate de oră, fenomenul „palmelor" descris mai sus a afectat în același mod diferitele părți ale corpului meu. Ceea ce confirma întoarcerea la normal a câmpului meu energetic și confirma, o dată în plus, ipoteza emisă cu privire la călugăriță, dar și că energia vine din afară.

REÎNCARNAREA

Simone ex-Angelina

Hernani Guimarães Andrade este interesat și de procesul reîncarnării. El îmi vorbește despre Simone ex-Angelina și îmi oferă un extras din care vă prezint un rezumat instructiv.

Simone s-a născut la São Paulo în martie 1963, în urma unei desprinderi premature a placentei. Tatăl său este funcționar de bancă, mama sa, Dona

1. Acest om tocmai îmi mulțumise că lectura cărților mele îi salvase probabil viața. Era suferind de când se căsătorise. Înțelesese că soția lui îi era nefastă din punct de vedere vibrator. După despărțire se simțea bine. Experiența permite să înțelegem că el este un medium important și totodată un vindecător-emițător, dar care se descarcă mai ușor decât se încarcă.

Zenaida, fostă secretară și bunica, Dona Augusta, care se ocupă îndeaproape de fetiță, este fostă asistentă socială. Dona Augusta a ținut un jurnal al copilului încă înainte de a se naște.

Ea bănuia că nașterea nu va fi ușoară și însemna cu exactitate toate semnele pe care le prezenta Dona Zenaida. Apoi a continuat să noteze caracteristicile dezvoltării copilului. Vom vedea cum se manifestă urmele unei vieți anterioare la Roma, în timpul războiului.

Augusta este de origine portugheză și nu cunoaște decât portugheza și engleza. Soțul ei descinde din tată italian și din mamă braziliană. Unul a decedat în 1954 și celălalt în 1968. Nici unul dintre ei nu știa să vorbească italiana.

Ea simte nevoia să noteze în acest jurnal o remarcă deosebită, încă din aprilie 1963 (Simone s-a născut în martie). Când un avion a trecut pe cer cu mult zgomot, copilul și-a întors privirea spre ea ca și cum ar fi cerut ajutor, cu atâta insistență, încât această privire o miră pe bunică. Nu, copilul nu a început să plângă sau să se agațe așa cum poate face un copil căruia îi este frică. Privirea copilului exprima o adevărată teroare.

Examinarea caietului permite relevarea unui număr de fraze în italiană rostite de Simone înainte chiar de a împlini doi ani. Cum bunica nu cunoaște italiana, nu utilizează totdeauna ortografia corectă a cuvintelor. Iată câteva exemple din *Monografia Nr.4* a lui Hernani Guimarães Andrade:

De exemplu: „Mamina hoje estou *felice*". Atunci, spălătoreasa care era de față spune râzând: „Dar aici, nimeni nu vorbește italiana — *la parla*", răspunde fetița.

În ianuarie 1965, legănând-o pe surioara ei, Simone spune: *„Mia sorela, mia bambina"* (bunica scrie *sorela* în loc de *sorella*).

„Onde está minha *bambola*?" (În loc de *boneca*. „Unde este păpușa mea?")

Într-o zi, pe când se juca cu păpușa și vorbea singură, în timp ce mama sa lucra lângă ea, fără a-i da atenție, o aude spunând dintr-o dată:

„... Acolo, la *Capitole*, acolo este *mamina*" (mama înțelege Capitoliu).

Dona Zenaida, surprinsă, îi spune gândindu-se la palatul guvernamental din Washington:

„Dar care Capitoliu?

— Dar ce, este vorba despre colină, tu nu o știi?"

Mama, perplexă în fața cunoștințelor unui copil mai mic de doi ani, consultă dicționarul și constată că este vorba despre una din cele șapte coline ale anticei Rome (era în ianuarie 1965)

Pe când sora cea mică avea câteva luni, Augusta o plimba prin vecinătatea casei împreună cu Simone; aceasta spune:

„Bunico, vrei să-ți vorbesc despre prietena mea?

Doi băieți mari au încercat să-i ia banii prietenei mele și un inel rotund, dar eu l-am lovit pe băiat. El avea nevoie de bani ca să cumpere pâine (*pane*, *paneto* în italiană).

Această prietenă mă iubea mult, avea grijă de copiii care nu aveau mamă și toți dormeam pe podea. Într-o zi, unul din cei mici a adormit într-un leagăn de lemn cu capac (coșciug?) și nu a putut să se mai trezească."

Vorbea destul de des despre prietena la care stătea dar nu-și mai amintea numele ei.

Se referea des la micile ei prietene: Regina, Rosana, Cecilia (ea pronunța cu accent italian *Cicilla*).

„Cecilia era foarte neascultătoare, mereu pleca, iar eu trebuia să mă duc s-o caut. Într-o zi, Tita a fost rănită la picior din cauza unei «dispute», a îngrijit-o un doctor, un medic din «Etats dé-Unis», iar după aceea Tita s-a dus într-o gaură. Ei au aruncat pământ și ea nu s-a mai întors niciodată" („disputa" face aluzie la război).

Uneori vorbea despre pod: un pod de metal strălucea tare și, ca să-l vadă, strângea din ochi.

„Într-o zi, un avion a aruncat o bombă pe pod. Și cu podul s-a terminat. Pe jos erau multe bucățele de metal (*metalzinhos*)".

În altă zi, Simone se juca în grădină cu vara sa. Pe cer a trecut un avion. Ea a tresărit și i-a spus verișoarei:

„Mie îmi este frică de avioane."

Verișoara a spus:

„Mie nu mi-e frică."

Bunica a luat mâna fetiței, spunându-i:

„Simone, acest avion servește pentru a duce persoane care se plimbă, nu e ca cel pe care tu l-ai văzut la Capitole, știi?

— E adevărat, bunico, la Capitole avioanele aruncau bombe uite așa (și și-a întins brațele ei mici pentru a le arăta dimensiunea) și după aceea erau bucățele mici de metal (*metalzinhos*) pe jos și ele făceau rău oamenilor."

„Într-o zi, povestește Simone, o fată cu care mă certam mereu a fost rănită sus la picior de fărâmele de metal și a trebuit să fie dusă de urgență să fie îngrijită.

— Și cine a îngrijit-o?

— Doctorul din Etats dé-Unis."

Simone se juca și deodată a vorbit despre o prietenă, Alfonsa Dinari.

„Era prietena care avea grijă de mine la Capitole.

— Cum te chema prietena aceasta?

— *Bambola, bambina, Amore mia.*"

Şi în monografie sunt şi alte exemple de acest fel.

Astfel, la masă, când mama serveşte macaroane (*macarronada* în portugheză):

„Genaro ne aducea vin când mâncam *maqueroni*. Şi e bun vinul cu *maqueroni*. (Într-o zi la masă foloseşte cuvântul *rocanini* care este un cuvânt de jargon italian local.)

— Cine era Genaro?

— Era bărbatul Alfonsei."

Simone descrie casa în care locuiau:

„Casa nu avea acoperiş, totul era fărâmat".

Augusta îi interzisese Simonei să mănânce *chiclets*[1], căci o fetiţă de pe strada lor murise sufocată mâncând din ele...

„În adăpostul Alfonsei eu mâncam *chiclets*! Ni le dădeau soldaţii americani. Acolo nu prea era mâncare. Salvator aducea uneori orez."

Când era întrebată de unde veneau soldaţii care se aflau acolo, ea răspundea: „din Etats dé-Unis".

Când i se arătau imagini ale steagurilor şi întrebată fiind dacă recunoştea vreunul, ea îl arăta imediat pe cel al Italiei.

Când la televizor apăreau imagini cu bombardamente, fetiţa spunea: „Este posibil să mai continue şi azi să facă aşa ceva?" şi ieşea necăjită din cameră.

În 1967, ea are patru ani. Familia se află la Santos. La malul mării, în port, familia a câştigat un calendar. Ei privesc gravurile. Când Simone le vede, deschide ochii mari şi spune emoţionată:

„Aici este Capitole, acolo este casa unde locuiam şi aici era şcoala. Mă jucam printre pietrele astea."

Sub imagine stătea scris: Roma! Ruinele sunt plasate într-un loc denumit Campidoglio. Fără îndoială că mama şi bunica au confundat pronunţia între *Capitolio* şi *Campidoglio*.

În Duminica Paştelui, aprilie 1966: trei ani şi o lună.

Toată familia este reunită în casă. Bunica pregăteşte masa. Copilul este acolo. Se aude uruitul unui avion.

„Ştii, bunico, pe când eram la Capitole, un băieţel a venit alergând, cu un stilou în mână, dar nu era un stilou, era o bombă. Şi bomba a explodat. Bomba a explodat şi a rănit pe mulţi, pe verişoara mea şi pe Alfonsa Dinari la cap şi curgea mult sânge."

Simone arăta cu mânuţele cum curgea sângele pe cap.

„Şi tu, draga mea?

— Eu stăteam ascunsă într-un colţ."

1. gumă de mestecat (n. trad.)

Cu braţele strânse la piept, ea exprima durere şi teamă.

„Şi după aceea, dragă?

— Eu şi prietena mea am început să urcăm, să urcăm, să urcăm...

— Scările de la Capitole? întreabă bunica.

— Nu, nu scările de la Capitole, noi am început să urcăm, să urcăm... să urcăm... acolo, sus."

Nu am mai suportat, scrie bunica, am luat-o în braţe şi am sărutat-o cu multă tandreţe.

„Şi după aceea?

— După aceea, nu mai ştiu.... şi am venit aici!"

În mai 1970, Hernani Andrade Guimarães, însoţit de Pr. Stevenson, o întâlneşte. Are atunci şapte ani. Este un copil normal, vesel şi comunicativ, dar fără dorinţa de a vorbi despre viaţa sa anterioară. Totuşi, la întrebarea unde a murit Alfonsa Dinari, ea răspunde: „La Capitole".

Cele mai multe informaţii au fost date în mod spontan între doi şi patru ani, în timpul jocului şi al plimbărilor şi notate zilnic de către bunică. După această vârstă, copilul a refuzat să mai răspundă la întrebări. Ea spunea:

„Nu vreau să mă întorc la Capitole, acum eu sunt aici, îmi place să fiu cu mama Zenaida, pe ea o vreau. Altădată m-am născut acolo, acum m-am născut aici şi nu vreau să mă întorc acolo."

Într-o zi, Simone era bolnavă şi a avut nevoie de medicamente, a chemat-o pe bunică şi i-a spus:

„Bunico, roagă-l pe Iisus să mă vindece, nu vreau să mă întorc acolo, vreau să rămân aici cu mama. Pe mama aceasta o vreau."

Am rostit împreună Tatăl Nostru. I-am spus că ea se va vindeca şi că nu o voi lăsa să se întoarcă acolo şi ea s-a liniştit.

În 1973, Simone are zece ani.

„Deschid televizorul, scrie bunica. Simone este cu mine în camera de zi. La televizor se prezintă „Ascensiunea şi prăbuşirea celui de-al treilea Reich". Eu spun:

„Să stingem televizorul, nu o să privim acest lucru.

— De ce?, întreabă Simone.

— Pentru că s-ar putea să-ţi amintească locurile unde ai trăit şi să-ţi evoce amintiri triste.

— Ah, da? a spus Simone cu uimire şi surprindere.

— Da, dragă.

— Dar era în 1944?

— Da, era deja sfârşitul războiului.

— Dar cum se face că eu mă aflu aici, eu trebuia să stau acolo o sută de ani.

— Draga mea, tu ai venit mai devreme pentru că Dumnezeu a îngăduit și pentru că noi am dorit ca tu să vii mai devreme căci te iubim mult."

Simone a devenit gânditoare și a răspuns:

„E bine."

Astfel, după luni de tăcere, dintr-o dată, o asociere de idei a provocat o eliberare subită a amintirilor, cu toată opoziția inconștientului său.

Astăzi, Simone dorește să ajungă inginer în aeronautică și să se specializeze în acest domeniu...

Cazul Simonei, expus pe scurt, ridică diverse ipoteze explicative. Ea ne deschide orizonturi asupra fenomenelor Invizibilului și asupra Inaccesibilului pentru oamenii încarnați în mod „normal".

Acest caz atinge un domeniu complet neexplorat, care s-ar putea intitula

PATOLOGIA REÎNCARNĂRII

Cazul Simonei studiat mai amănunțit

Așteptând ziua când, poate, această patologie ce privește reîncarnarea va putea fi descifrată, să ne aplecăm atenția împreună cu Andrade Guimarães, specialist în problemă, pe mai multe planuri, asupra cazului Simonei. El poate fi abordat sub mai multe aspecte:

- al *fraudei* deliberate;
- al informației directe prin *xenoglosie* (sau cunoaștere a unei limbi neînvățate);
- al *cryptomneziei*, unde subiectul în stare mediumică își amintește limbi uitate, pe care le-ar fi putut cunoaște în viețile trecute;
- al *telepatiei*, al memoriei *genetice*, al *încorporării mediumice*. Să luăm pe rând diferitele ipoteze.

- Ipoteza fraudei poate fi imediat eliminată: lipsa motivației comerciale, familia, aparținând unui mediu înstărit din São Paulo, nu a avut niciodată cea mai mică tentativă de a obține bani, a menținut secretul în jurul celor ce se întâmplau cu Simone (lucrurile au fost cunoscute întâmplător, grație unei persoane din intimitatea familiei).

De la primul contact, caietul Donei Augusta, imediat examinat, s-a dovedit autentic, în mod evident nu a fost falsificat. În fine, familia nu a acceptat niciodată să-și divulge numele.

Nu este nici o manevră a unei familii spiritiste în favoarea spiritismului în Brazilia; acolo el este atât de prezent, atât de viu, atât de bogat în acest gen de literatură, încât cazul Simonei trece neobservat.

- În cazul Simonei ar putea fi evocat un fenomen înrudit cu *xenoglosia* (capacitate de a rosti cuvinte sau fraze într-o limbă străină, fără a o fi învățat). Colonia italiană era bine reprezentată în Brazilia, este posibil ca după ce a auzit ici-colo câteva cuvinte, ea să le fi folosit printr-un proces de cryptomnezie.

Dar rămân misterele recunoașterii Campidoglio-ului, atunci când vede stampele ruinelor Forumului Roman pe vremea când ea nu împlinise doi ani, și încă multe alte detalii...

- Percepția extrasenzorială prin *telepatie* ar putea fi și ea luată în considerație. Unii indivizi au capacitatea de a străbate timpul și spațiul și de a culege informații. Această capacitate i-ar fi putut permite Simonei să descrie câteva elemente din viața Angelinei.

Dar un extrasenzorial nu este limitat în informațiile primite, așa cum se întâmplă cu Simone. Pe de altă parte, câteva cuvinte apărute sub formă de reflex ca de exemplu „*la parla*" când spălătoreasa spune: „*Dar aici nimeni nu vorbește italiana*" ține de o categorie comportamentală care se deosebește de telepatie.

Recunoașterea precoce pentru vârsta ei a zgomotului de avion, când îi aude motorul, teama ce o cuprinde, amintirea bombardamentelor, referirea la un adăpost unde răniții primeau îngrijiri și faptul că ea încetează de a mai avea aceste calități pe măsură ce crește sunt elemente ce se opun ipotezei percepției extrasenzoriale.

- Ipoteza *memoriei genetice* s-ar putea înscrie într-un fel de concepție modernă a teoriei transformaționiste a lui *Lamarck* (1744-1829) care considera că speciile evoluează, se transformă, pornind de la caracterele dobândite, acestea contribuind la o mai bună adaptare a speciei la mediul înconjurător.

Dar Darwin (1809-1882) a demonstrat că evoluția biologică se face prin selecție naturală și nu pornind de la caracterele dobândite, conform teoriei lui Lamarck.

Cum în prezent selecția naturală nu mai intervine decât rar și numai în țările lumii a treia, a fost evocată memoria genetică. Această teorie îi satisface în mod deosebit pe materialiști, pentru care sistemul nervos ține loc de suflet.

Memoria genetică

Este deci interesant să urmărim pe scurt experiențele făcute în această privință pe planarii, plathelminți din clasa viermilor de pământ (J-B. Best „Protopsychology, *Scientific America*, februarie 1963, p. 55-62).

Când acești viermi sunt tăiați în bucăți, se cunoaște faptul că părțile se regenerează și *reconstituie viermele*. Dacă se aplică în prealabil acestor viermi un anume instructaj, se constată că părțile regenerate *au păstrat acumularea din instruirea* viermelui inițial.

Dar dacă bucăţile tăiate sunt cufundate într-o soluţie conţinând o ribonuclează care distruge A.R.N.-ul mesager, viermii regeneraţi pierd *acumularea instructajului* (W.C. Corning-Rochester). Caracterele dobândite de viermele iniţial nu se mai transmit deci la fragmente, după ce au fost tratate cu ribonuclează. Dar viermii regeneraţi din *bucăţile ce conţin capul planariei-mamă*, păstrează memoria instructajului.

Remarcăm existenţa a doi factori ce intervin în procesul memoriei:
- Primul care rămâne în capul viermelui, care *rezistă* efectului ribonucleazei şi care se numeşte A.D.N.
- Al doilea care este doar un subprodus al A.D.N.-ului, un *mesager labil* şi care poate fi distrus de către ribonuclează. Este A.R.N.-ul *mesager*.

Aceste experienţe făcute pe planarii pot fi amplificate:

Să alimentăm planariile-martor cu fragmente de planarii antrenate. Viermii astfel hrăniţi dobândesc în mare măsură condiţionările planariilor care le-au servit drept hrană. (Oare în acest scop unele triburi necivilizate mâncau creierul străbunului bogat în experienţă sau pe cel al curajosului duşman învins?)

Din aceste experienţe relatate pe scurt se pot trage concluziile:
- sub efectul unui stimul menit să antreneze planariile, se sintetizează o moleculă care ia parte la procesul implicat în stocarea memoriei. Această nouă moleculă va servi deci pentru a provoca riposta adaptată circumstanţelor.
- atunci când planariile canibale ingeră bucăţi de planarii adaptate, ele absorb totodată A.R.N.-ul mesager purtător al informaţiei care, aducându-le capitalul de informaţii al planariei iniţiale, le transmite calităţile.

Să mergem mai sus pe scara animală: să condiţionăm şobolani. Acestora le place, desigur, întunericul. Dacă sunt condiţionaţi să se teamă de întuneric, supunându-i la o descărcare electrică de exemplu, atunci când se află în obscuritate, vor ajunge să prefere lumina.

Dacă se prepară un extract din creierul lor şi se injectează într-o parte a abdomenului la un nou lot de şobolani, acest din urmă lot se va teme de obscuritate. Există deci posibilitatea ca o memorie dobândită să fie transmisă.

Se admite deci ipoteza unui cod genetic păstrat într-o moleculă gigant: acidul dezoxiribonucleic sau A.D.N.-ul din nucleul celulei. Se admite, de asemenea, că informaţiile plecate din nucleul celulei sunt transportate prin intermediul acidului ribonucleic sau A.R.N.-ului mesager care este purtătorul informaţiei, al cărui model iniţial („pattern") este păstrat în nucleu de către A.D.N. Astfel, A.R.N.-ul nu este decât depozitarul *provizoriu* al informaţiei.

Când un individ trăieşte o anume experienţă, atunci apare o producţie de A.R.N. mesager de tip specific. Această moleculă devine purtătoare a informaţiei.

Apoi A.R.N.-ul mesager va sintetiza proteine care posedă o copie a acestei informaţii. În fine, informaţia reprodusă va fi conservată în celulele sistemului nervos, unde se va instala în memorie amintirea informaţiei trăite de către individ. Creşterea în celulele nervoase a conţinutului de A.R.N. în decursul primului an de viaţă este în mod direct asociată stimulării senzitive a celulei.

Această producere se inversează când stimulările încetează (Hydèn H. „Satellite Cells in the Nervous System", *Scientific American*, dec. 1967).

Astfel, informaţia care pleacă de la nucleul celulei nervoase este transportată de către A.R.N.-ul mesager, dar A.D.N.-ul este sediul comenzii iniţiale. A.R.N.-ul mesager este efectul şi nu cauza.

Aşadar, informaţiile transmise de către A.R.N.-ul mesager nu sunt ereditare, ele nu aparţin capitalului genetic.

Dacă raportăm aceste experienţe la cazul Simone, se poate oare spune că a putut moşteni ceva din memoria străbunicului său şi că ea a ajuns în stare să vorbească o limbă neînvăţată?

Străbunicul din partea mamei s-a născut în oraşul Se Conegliano-Veneto, la 19 martie 1868 şi a murit în Brazilia, la 10 octombrie 1954. El emigrase în 1899, când s-a născut bunicul Simonei. Amintirile ei despre război se referă deci la o perioadă când străbunicul nu mai era în Italia.

Iar în ce priveşte bunicul, dacă putem admite că el a fost impresionat citind în ziare veştile provenite din Italia, cu greu putem înţelege teama de avioane pe care o avea Simone, dat fiind că în cartierul său brazilian din Araraquara nu a avut niciodată loc vreun bombardament. Memoria genetică, dacă ea poate explica xenoglosia, este insuficientă pentru a explica fenomenele arătate în acest caz.

- *Ipoteza încorporării mediumice* ar putea fi luată în consideraţie. Simone ar putea fi un medium bine dezvoltat, capabilă să fie încorporată de către un Spirit, încă din copilărie. Spiritul persoanei decedate ar fi putut da toate informaţiile cu privire la viaţa sa.

Această ipoteză face, desigur, apel la supravieţuire, dar ea nu este satisfăcătoare în cazul Simonei:

Experienţa lui Andrade Guimarães asupra fenomenelor de încorporare mediumică, ce depăşeşte patruzeci de ani, îi permite să afirme:
- în timpul transei mediumul manifestă modificări psihofiziologice tipice. Acestea pot să permită chiar identificarea entităţii care se manifestă.
- cazurile de încorporare în perioada copilăriei sunt absolut excepţionale.

– transele sunt prelungite și lasă urme dacă se iau în considerație modificările psihofiziologice ce le însoțesc.

O parte din informațiile date de Simone ar putea ține *a priori* de un caz de încorporare, dar în nici un moment copilul nu a manifestat modificările psihice sau fizice ce însoțesc acest gen de încorporări. (Vom vedea ulterior aceste manifestări la Gasparetto sau Edson Queiroz.)

Dona Augusta și Dona Zenaida, care sunt ele însele spiritiste, n-au admis vreodată că ar fi putut fi vorba de o transă de încorporare a unui Spirit.

– *Reîncarnarea* este desigur singura ipoteză aptă de a explica în mod satisfăcător toate fenomenele trăite de Simone.

Stevenson, psihiatru și neurofiziolog la Universitatea din Charlottesville din Virginia, care a cules două mii de cazuri de posibile reîncarnări, gândește:

1) că orice ființă vie se compune dintr-o parte materială și o parte spirituală.

2) când trupul moare, partea materială este abandonată de către partea spirituală care se păstrează indestructibilă.

3) după o perioadă intermediară, partea spirituală retrăiește un proces embrionar și renaște, se reîncarnează.

4) în mod normal reîncarnatul pierde memoria vieții anterioare, dar cu toate acestea mai păstrează urme fiziologice și chiar psihologice din viețile sale trecute sub formă de tendințe, aptitudini, susceptibilități fiziologice, genialitate, semne existente la naștere etc...

5) în mod excepțional, unele persoane pot păstra în memorie câteva experiențe provenind din încarnarea anterioară.

Astfel, toate celelalte ipoteze putând să fie respinse, ipoteza viabilă pentru a explica toate manifestările evocate este, desigur, cea a reîncarnării.

Vom încheia, pentru a întări această opinie, vorbind despre *semnele din naștere* pe care Simone le prezintă și pe care le regăsim adesea când moartea a avut loc în mod accidental la finele existenței anterioare.

„Semn de formă ovală de aproximativ 43 mm/20mm, de culoare brun deschis, situat pe fața externă a coapsei drepte, la jumătatea distanței dintre genunchi și articulația superioară a coapsei" notează autorul monografiei.

„Adâncitură osoasă în regiunea occipitală stângă. Când s-a născut, acest semn era foarte accentuat. Cu prilejul primului nostru interviu, acest semn era clar perceptibil la palpare. Este acoperit de păr..."

„Când s-a născut Simone, spune bunica, am observat ceva care bomba în regiunea occipitală stângă, pe o înălțime de 7,5 cm, având 5 cm în plan orizontal (ceea ce bomba era probabil creierul, căci ea scrie și cuvântul depresiune). Depresiunea era foarte clar perceptibilă, abia acoperită cu păr.

Bombarea era mai puțin dură decât depresiunea. Am rămas foarte preocupată de o posibilă leziune cerebrală, întrucât Simone s-a născut printr-o decolare prematură a placentei.

M-am temut și de o malformație congenitală. În primul an de viață, i-am examinat destul de des denivelarea, gândind că ea ar putea avea consecințe mentale. Am avut această teamă timp de mai mulți ani, fără să vorbesc vreodată familiei despre ea. Când am fost sigură că Simone nu avea nici o perturbare mentală, le-am arătat-o Zenaidei și fiului meu. Simone nu s-a plâns niciodată de dureri de cap.

Apoi bombarea și depresiunea au diminuat. Fiind infirmieră în serviciul de obstetrică, înțelegeți că am dat multă atenție acestei depresiuni. Cu timpul, această despicătură osoasă a avut tendința de a se închide, încet-încet."

De reținut că semnele găsite pe coapsă nu au fost evocate de către copil, dar rana poate să se fi produs în momentul morții.

Este posibil ca această anomalie a craniului să fie în raport cu explozia care a costat-o viața. Probabil a fost proiectată pe un colț de zid, șocul a produs fractura craniului. Limbajul ei evocă faptul: *„Eu fiquei escondidinha no cantino... depois eu e minha amiga fomos subindo, subindo... e depois não sei eu vim para cà*[1]."

Mama, Dona Zenaida, povestește cât era de mirată care puteau fi jocurile unui copil de trei ani.

„Pe atunci noi trăiam într-o altă casă și în fiecare zi Simone se juca în grădină. Spunea mereu că merge să ducă altei prietene cafea. Într-o zi a spus că acea prietenă avea capul învinețit și o durea rău. Eu nu o credeam. Dar ea spunea că eu nu sunt bună pentru că nu voiam să ajut o prietenă care avea capul plin de vânătăi.

I-am spus:

«Dar, draga mea, nu e nimeni în grădină.»

Apoi, într-o zi, gândind că ar putea fi vorba despre un Spirit, i-am spus:

«Ne vom ruga și persoana va fi mulțumită. »

Mai târziu, am întrebat-o:

«E mulțumită, Simone?

— Nu, mamă, ea dorește un medicament. »

I-am dat un flacon vechi de medicamente pentru urechi. Ea l-a luat și s-a dus până la perete. Mai târziu a spus:

«Acum ea a plecat»."

Această scenă poate reprezenta o fantezie copilărească, sau dimpotrivă, o viziune. În ambele cazuri, este de relevat iconografia mentală a fetiței, la care

1. „Eu stăteam ascunsă într-un colț... apoi prietena mea și cu mine am început să urcăm, să urcăm... și după aceea eu am venit aici."

persistă imaginea unei femei rănite la cap. Această imagine se alătură descrierii pe care ea o face despre moartea Alfonsei Dinari, descriere care nu corespunde în nici un fel experienței de viață a fetiței, care nu a văzut niciodată o femeie rănită la cap pe durata celor trei ani de viață ai ei.

Când era mică, îi plăceau în mod deosebit imaginile cu tractoare. Le iubea mult. A avut chiar o jucărie în formă de tractor.

Vorbea des despre soldații americani și manifesta multă simpatie pentru ei. Probabil că cele două imagini se asociau în amintirile din trecutul său. Soldații americani de ocupație soseau în tancuri de război, ale căror roți pot fi asimilate cu cele ale tractoarelor. Ei distribuiau *chiclets*... în timp ce avioanele care-i provocau teamă erau asociate cu amintirea bombardamentelor.

La inițiativa Pr. Stevenson, au fost întreprinse cercetări la Roma, între 1971 și 1973, în scopul de a regăsi urmele Alfonsei Dinari. Dar Dinari e un nume foarte banal în Italia, iar Roma a fost invadată de către Aliați la 4 iunie 1944. Astfel că martorii supraviețuitori dispăruseră sau se împrăștiaseră. Faptul că nu s-au găsit urme ale existenței sale în această perioadă tulbure, nu poate infirma teoria reîncarnării.

Pe plan medical, sunt tentată să fac o apropiere între dehiscența de pe occipital și ceea ce se numește o „cicatrice patologică". În mediile aparținând medicinei numite alternative este bine cunoscut rolul cicatricelor zise patologice. Ele însoțesc tulburări care nu încetează decât o dată cu tratarea cicatricei. Astfel un bolnav operat pentru o sciatică, poate continua să sufere de sciatică până când un acupunctor se gândește să-i trateze cicatricea. Totul se petrece ca și cum țesuturile acesteia ar fi păstrat informația dureroasă. Acest lucru este atât de bine stabilit încât au loc seminarii unde se predă rolul și tratamentul cicatricelor patologice, cu toate că medicina convențională ignoră acest aspect al lucrurilor.

Pornind de la această noțiune de informație persistentă, se poate formula ipoteza că amintirile dintr-o viață anterioară pot fi „înregistrate" la nivelul corpului vibrator care a supraviețuit corpului fizic și mai apoi să fie „reimprimate" pe noua osatură a craniului. De aici memoria informațiilor ce au însoțit accidentul și care în anumite ocazii se pot elibera. Desigur, aici este vorba de un fenomen rar, iar aceasta este doar o ipoteză. Dar putem să ne imaginăm că în anumite circumstanțe, o „memorie" rămâne înscrisă în corpul nostru vibrator, sau Corpul nostru Undă și nu se șterge în momentul reîncarnării.

Tot astfel s-ar mai putea explica, prin memoria vieților anterioare, originea micilor genii care cunosc de la cea mai fragedă vârstă lucruri pe care nu au avut timpul necesar să le învețe.

Jacira ex-Ronaldo

Printre cazurile de reîncarnare studiate de către gazda mea, există unul deosebit de impresionant și interesant. Este cel al lui Jacira ex-Ronaldo. (Toate numele sunt de împrumut.) Iată pe scurt povestea, fără a reda aici toate elementele discuției. Noi am constatat cu câtă seriozitate Andrade Guimarães își efectuează anchetele. Scepticii vor rămâne mereu ca atare, oricare ar fi elementele și argumentele expuse.

La 15 iunie 1951, în orașul Lins din Statul São Paulo, *Ronaldo* Gomes Barroso murea la vârsta de douăzeci și opt de ani, înghițind un insecticid diluat în *guarana* (un suc de fructe brazilian).

Fiu al lui João și al Odilei, el avea nouă frați și surori dintre care unul geamăn, *Romildo*. Sora mai mare, *Marta*, care i-a îngrijit pe frații mai mici, era căsătorită cu *Antonio* și ținea foarte mult la Ronaldo.

El era logodit cu *Alice* (căsătorită după moartea lui).

El se dusese la sora sa, Marta, în ziua de 13, și-i mărturisise nepoatei sale dorința de a se sinucide. Ajuns pe 15 la Lins, către ora 21, făcuse o baie, apoi plecase să se întâlnească cu prietenii. Întors noaptea târziu, a pregătit otrava, a înghițit-o și câteva minute mai târziu, vomând și zvârcolindu-se, cuprins de dureri puternice, a strigat după ajutor. A murit în prezența familiei.

După aproape cinci ani, sora sa, Marta, a început să retrăiască tragedia în cursul nopților. Avea coșmaruri, văzându-l pe fratele ei într-o mare desperare: „Mă vedeam într-un fel de căruță care mă ducea repede prin furtună. Îl vedeam pe Ronaldo alergând prin furtună, cu lumini ce explodau în jurul lui și eu îl strigam. I-am povestit soțului meu care, fiind spiritist, m-a sfătuit să merg la Centrul Spiritist și să mă rog pentru el, ceea ce am și făcut."

„Când am ajuns acolo, soțul meu a început să se roage pentru el. Apoi Dona Botassi a intrat în legătură cu Spiritul lui Ronaldo. Era desperat. A spus că nu și-a dat seama ce face când s-a sinucis. Mult mai târziu a băgat de seamă că era obsedat de către un Spirit care l-a împins la sinucidere, dar acum s-a eliberat de el. Dorea să revină pe Pământ dacă soțul meu, care fusese ca un tată pentru el, își dădea consimțământul. A spus că doar soțul meu îl putea ajuta. «Voi puteți să mă ajutați, ajutați-mă!»

Când ne-am întors acasă, i-am spus soțului meu că poate ar fi bine să avem un alt copil. Credeam că am înțeles că Ronaldo dorea să se reîncarneze. Soțul meu a considerat că poate nu am interpretat bine ce mi-a spus și mi-a promis că va cere lămuriri în această privință. Dar coșmarurile au continuat."

În februarie 1956, ceva mai târziu, a fost organizată o nouă reuniune de rugăciune pentru sufletul lui Ronaldo. Dona Botassi a intrat în transă și a venit Spiritul ei Ghid, numit maica Cristina.

„În timpul ședinței, maica Cristina m-a întrebat dacă eram de acord să fac un sacrificiu. Am răspuns că dacă acest lucru depindea de mine, eram de acord. Ea mi-a spus că va fi un lucru dur și că voi avea nevoie de mult curaj. Fratele meu cerea să revină, dar această încarnare nu va fi ușoară. Deîndată ce voi fi însărcinată, va trebui să fac o reuniune de rugăciune în fiecare săptămână pentru ca el să poată reveni.

Am întrebat dacă va exista pericol pentru nou-născut din cauza otrăvii pe care a băut-o. Ea a răspuns că nu, dacă eu acceptam să sufăr pentru aceasta."

Soțul relatează o reuniune privată, organizată de către directorul grupului, la finele lui februarie.

„Spiritul a venit pentru a ne orienta în realizarea lucrului nostru în lumea manifestată. El mi-a spus că Spiritul cumnatului meu dorea să se reîncarneze în familia mea și că soția mea era deja însărcinată. De această dată el va reveni ca femeie."

Dar Dona Marta suferise o *ligatură a trompelor lui Fallope* din cauza complicațiilor ce avuseseră loc la nașterea precedentă și a mărimii pruncilor pe care-i aducea pe lume.

Ultimul copil avea patru ani și Marta treizeci și nouă, ne puteam îndoi că ar mai fi însărcinată. Cu toate acestea, la 31 octombrie 1956, s-a născut un copil. Dar sarcina a fost dificilă: „Tot ce încercam să mănânc mi se părea contaminat cu insecticid. Gura mă durea ca și cum ceva mă rodea pe dinăuntru și eram gata să leșin. Sora mea îmi spunea că atunci când începeam să tremur, ea credea că voi muri."

Însărcinată în luna a opta, într-o zi și-a pierdut cunoștința și a căzut. Ceea ce a afectat copilul care a încetat să mai dea semne de viață. S-a recurs la Ghidul Spiritual care a sfătuit-o să folosească ierburi speciale numite *funcho*. Copilul a început să miște și până la naștere nu a mai avut tulburări. Durerile au început la ora 21 și copilul s-a născut abia a doua zi la ora 13. Jacira cântărea cinci kilograme și se prezenta ca un prunc normal. Stările de rău au încetat, gustul și mirosul de insecticid, gura amară și tulburările digestive, arsurile provocate de hrană, vomismentele din timpul nopții, leșinurile, totul a dispărut ca prin farmec.

Până la un an, copilul a avut un strabism ca și Ronaldo. A mers la nouă luni și a spus primele fraze la zece luni. La unsprezece luni s-a referit pentru prima oară la viața sa trecută. „Tu erai sora mea. De ce acum ești mama mea? Și cealaltă mamă care locuiește la Lins? De ce îmi este acum bunică? De obicei ea era mama mea."

Referirile la viața trecută au fost mai frecvente după optsprezece luni, înmulțindu-se până la patru ani, apoi s-au redus și au încetat la pubertate.

Părinții au rămas discreți cu privire la aceste fenomene, atât față de copil, cât și față de familie, de teamă că, crescând, să nu aibă și ea tendința să se sinucidă la aceeași vârstă. Copilul se supăra când mama sa se prefăcea că a uitat cele legate de viața ei la Dona Odila. Problemele apăreau când copilul se adresa bunicii cu „mama" iar pe mama sa actuală o chema Marta. Copilul își amintea exact de locul unde trăise, de forma și organizarea casei, grădina, dealul...

Își amintea de o vacă preferată pe nume „Morena", care a scăpat într-o zi și i-a alergat pe Ronaldo și pe frații săi, care s-au speriat. Au scăpat grație intervenției fratelui cel mare. Aceasta a lăsat o impresie puternică în memoria lui Ronaldo, căci Jacira vorbea deseori despre acest incident. Vorbind cu tristețe în prezența surorii ei, Laurinda, despre moartea acestei vaci, ea păstra de la acel incident o teamă incontrolabilă față de vaci.

Să enumerăm pe scurt câteva fapte.

Jacira manifesta o aversiune profundă pentru culoarea roșie, ea spunea că aceasta este culoarea otrăvii. De la vârsta de un an, Jacira evita fotografiile vechii sale personalități. Refuza să privească fotografiile lui Ronaldo și spunea: „Ia astea de aici, a trecut".

Își amintea de grija pe care o avea Marta să-l împiedice, pe când era Ronaldo, să nu cadă în râu. Ea adăuga: „Mai bine cădeam în râu, așa nu mai trebuia să iau otravă".

La doi ani și jumătate ea și-a amintit că unchiul său, João (fratele mai mare al lui Ronaldo), căzuse în rezervor și i-a fost greu să iasă de acolo.

Față de tatăl ei care îi fusese cumnat ea se comporta ca Ronaldo, prin gesturi și limbaj.

Ea vorbea destul de des despre mătușa Margarida pe care Ronaldo a cunoscut-o și care a murit la 9 octombrie 1956, în timp ce Jacira s-a născut la 31 octombrie 1956.

Ea își amintea cum Ronaldo a căzut fugind după un *armadillo* și că mătușa Margarida a râs așa de mult, încât a trebuit să se așeze, că ca a fost cea care a spălat tricoul murdărit în cădere.

Și-a amintit de mâniile tatălui ei când se ducea să se joace lângă râu.

I-a spus bunicii ei actuale: „Știi, eu am două mame, pe tine și pe mama. Eu nu te simt ca și cum ai fi bunica mea".

A mai spus: „Altă dată am fost băiat, dar eram un laș". Și a făcut chiar aluzie la Alice care i-a fost logodnică. La trei ani, asistând la o conversație despre căsătoria Alicei, se aruncă pe pat și plânse. Când mama a întrebat-o de ce plânge, a răspuns:

„Nu trebuia să se mărite, ea mi-a jurat că mă va aștepta."

Când mama a întrebat-o de ce trebuia s-o aştepte, i-a răspuns: „Eram logodiţi, nu? Trebuia să mă aştepte!“ Când tatăl a venit acasă, a început să plângă, povestindu-i întâmplarea.

Deşi nu a mers niciodată la proprietatea de la ţară pe care o avea de la bunicul ei şi care fusese vândută, ea a descris-o amănunţit, ca şi locurile unde se juca.

Trăia în mod ciudat noile relaţii cu membrii fostei familii, cu cei nouă, fraţi şi surori, deveniţi unchi şi mătuşi, punea întrebări în legătură cu aceste situaţii.

Ea avea în mod deosebit o mare afecţiune pentru fostul frate geamăn şi când el a murit, în 1970, atunci când ea avea optsprezece ani şi nu mai vorbea despre viaţa anterioară, a spus totuşi: „Mamă, el şi-a împlinit menirea, este mai fericit decât mine, pentru că eu nu mi-am împlinit-o pe a mea... Simt ceva ce nu am mai simţit înainte. Este ca şi cum o parte din mine ar fi plecat“.

Problema localizării memoriei

Experienţa Simonei şi a Jacirei ridică, între altele, problemele localizării memoriei.

În creier sau în afara creierului?

Pentru Karl H. Pribam, celebru neurochirurg care a făcut numeroase investigaţii neuro-fiziologice legate de memorie, se pare că mecanismul memoriei ar putea ţine de *principiul holografiei*. Astfel, creierul ar putea explora principiul cel mai sofisticat de conservare a energiei.

Într-o hologramă, informaţia este înregistrată şi conservată pe o placă fotografică sub formă de „model de interferenţe“. Când modelul este luminat de o lumină coerentă, imaginea originală este reconstruită. Modul de funcţionare al memoriei ar putea să ţină de acelaşi mecanism.

Această teorie originală a fost descoperirea fizicianului Dannis Gabor în 1948, atunci când încerca să perfecţioneze microscopul electronic.

Psihologul Karl Lashley, de astă dată încercând să descopere o localizare cerebrală a memoriei, a observat că încetarea funcţionării unor părţi succesive ale teritoriului cerebral nu suprima memoria, ci doar o diminua. Faptul fusese deja observat la răniţii de război, a căror masă cerebrală fusese afectată accidental, dar ei nu pierduseră nici memoria, nici capacitatea de a raţiona. Lashley a ajuns la concluzia că memoria nu este localizată în interiorul unei porţiuni de creier, ci este *rezultatul unei relaţii între toate părţile creierului*, analog cu holograma optică. Fiecare *fragment* al unei holograme, de fapt, poate reproduce în întregime imaginea holografică. Este de ajuns pentru aceasta ca peste fragment să fie plimbat un fascicul de lumină coerentă.

Cu cât fragmentul este mai mare, cu atât imaginea este mai intensă. Cu cât fragmentul este mai mic, cu atât imaginea este mai slabă. Lashley vede în aceasta o relaţie cu modul de a funcţiona al holografului optic. Creierul ar înmagazina memoria în modul în care holograma înregistrează informaţia cu privire la imaginea spaţială a unui obiect dat.

Problema amintirii evenimentelor trebuie să meargă dincolo de conservarea memoriei şi să nu se limiteze doar la reflexele condiţionate, ci să sugereze modele posibile legate de realitatea cosmică.

Marilyn Ferguson, pornind de la cele mai recente teorii reunite ale lui Karl Pribam din Stanford şi ale fizicianului David Bohm din Londra, explică toată experienţa transcendentală prin această teorie, ca şi evenimentele paranormale şi chiar particularităţile perceptuale normale (*Brain Mind*, iulie 1977):

„Creierele noastre construiesc în mod matematic realităţile concrete, interpretând frecvenţele venite din alte dimensiuni, un domeniu al realităţii primare, ordonată şi semnificativă, care transcende timpul şi spaţiul. Creierul este o hologramă interpretând un univers holografic.“

„Deşi modelul holografic a generat răspunsuri ample, el ridică o problemă care-l miră pe Pribam. Cine priveşte în spatele hologramei? Cine este omuleţul din omuleţ? Cel pe care Arthur Koestler l-a numit «*fantoma maşinăriei*»“ (M. Ferguson).

Amintirea evenimentelor poate apărea fie spontan, în decursul unor asociaţii libere, fie indusă voluntar.

Dar actul voluntar, cine-l pune în mişcare?

Dr. J. R. Smythies, Sr. J. B. Rhine şi dr. R. H. Thou sugerează că în spatele maşinăriei cerebrale există o entitate capabilă să ia iniţiativa acestor operaţii (*Mind Over Matter*, 1970, Londra).

Poate oare să fie rezumată problema memoriei în termeni de stocare în stil computer, prin intermediul codurilor chimice conţinute în lanţurile moleculare de A.D.N. şi A.R.N.?

Desigur că nu; cum să explici atunci anumite cazuri de dedublare sau cele două mii de cazuri reunite de Stevenson sugerând reîncarnarea şi care fac apel la o memorie extra-cerebrală?

Energia-informaţie a „Corpului-Undă“ reîncarnat

În stadiul actual al ipotezelor şi cercetărilor pot, fără să risc, să formulez ipoteza că amintirile dintr-o viaţă anterioară ar putea fi „înregistrate“ la nivelul corpului vibrator. Aceasta este în perfect acord cu ipoteza mea dezvoltată în

Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi, spunând că *viața vine dinafară*. Acest lucru poate fi admis și dacă vom imagina omul ca pe modelul atomic al lui Niels Bohr, cu un corp fizic, corespunzând nucleului, un Corp Energetic, corespunzând diverselor straturi de energie ce înconjoară nucleul și pe care-l interferează acupunctorii, homeopații și vindecătorii (chiar dacă nu luăm în considerare Corpul Spiritual, a cărui anatomie nu am descris-o în cărțile mele).

Ipoteza mai este admisibilă și dacă luăm în considerație „Corpul-Undă". Am explicat mai înainte cum corpul medical materialist rămâne axat pe baze de fizică perimate, neluând în considerație decât corpul fizic, adică lumea particulelor, fără a se ocupa vreodată de corpul vibrator, adică de lumea ondulatorie.

De aceea, pentru medici am devenit oameni făcuți din materie, construiți din punct de vedere psihologic în jurul unui sistem nervos. Laborit merge până acolo încât organizează întreaga societate pornind de la acest sistem nervos.

Și aceasta, pur și simplu pentru că se ignoră faptul că, în fizica modernă, atunci când măsori particula, nu poți măsura unda și când măsori unda, nu poți măsura particula. Este un fapt dovedit de cercetările fizicii moderne.

Or, *informațiile* sunt purtate de către Corpul nostru Undă (care cuprinde totodată Corpul nostru Energetic și Corpul nostru Spiritual). Aceste informații pot rămâne după moarte pe Corpul-Undă în stare de „Energie-Informație". În momentul nașterii, acestea sunt, teoretic, capabile să informeze noul nostru corp biologic. Prin acest proces se pot „imprima" informațiile memorizate și mai ales cele legate de moarte.

Dacă semnele fizice ale accidentului care probabil a provocat moartea Angelinei sunt înscrise pe corpul fizic, aceasta se datorează faptului că memoria faptelor era înscrisă pe Corpul-Undă. În anumite ocazii, amintirile înscrise puteau fi eliberate.

Desigur, aici este vorba despre un fenomen rar întâlnit. Dar în lumina fizicii cuantice putem înțelege că în anumite circumstanțe, o „memorie" poate rămâne înscrisă în Corpul nostru Vibrator după moarte și să se manifeste după reîncarnare.

Și de ce? Poate pentru că o reîncarnare rapidă a făcut ca anumite „informații" care în mod normal „se epuizează" nu au avut timpul necesar ca să dispară?

Poate oare să fie evaluat în ani timpul normal al reîncarnării, în decursul căruia amintirile se șterg?

În cazul Angelinei, decedată fără îndoială în jurul lui 1944 și care s-a reîncarnat ca Simone în 1963, intervalul a fost de douăzeci de ani. Este mult mai redus în cazul Jacira-Ronaldo: de la 1951 la 1956 sunt cinci ani. Intervalul până la reîncarnare este redus în mod general în cazurile citate în literatură.

Prin memoria vieților anterioare poate fi astfel explicată existența unor genii muzicale, spre exemplu.

SPIRITE CARE VORBESC

Gazda noastră ne mărturisește că se interesează de Spirite și sub alt aspect. El lucrează în colaborare cu o echipă de fizicieni care încearcă să construiască un aparat care să înregistreze vocea Spiritelor... Indică cu degetul niște fotografii de pe pereți: sunt portretele a trei fizicieni care lucrează la proiect. Unul a decedat. Are o ezitare și îmi spune: „Vreți să ascultați ceea ce am putut obține?"

Magnetofonul scos din sertar lasă să se audă o voce metalică, ascuțită, vorbind în engleză. Nu se poate înțelege ușor decât... *three... two... one*. Este o voce de sintetizator, rodul colaborării unor ingineri brazilieni, americani și germani. Franța, încă dominată de un materialism primar ierarhizat și atotputernic, rămâne la ora actuală în mod obscur ignorantă cu privire la adevăratele dimensiuni ale vieții și la acest gen de cercetări.

Stăm de vorbă până la o oră târzie din noapte. Întâlnirea cu acest fizician, instruit în domeniul biologiei, la care rațiunea colaborează cu intuiția, într-o țară privilegiată pe planul acestor fenomene și unde totul este posibil, a fost o mare bucurie pentru mine!

UN ADEVĂRAT MEDIC SPIRITIST

Discutăm despre toate acestea cu José.

Pentru José, medic psihiatru care și-a prezentat teza despre Allan Kardec, spiritismul și reîncarnarea sunt pâinea de zi cu zi. Deși mi-a scris: „Nu pot să-ți spun că sunt spiritist sau altceva; studiez, ca și tine, tot felul de lucruri și fac aceasta datorită cercetărilor ce trebuie împlinite. Nu putem fi prizonierii unui lucru sau al altuia; dar sunt unele lucruri care sunt mai profunde decât altele și trebuie să știm să admitem aceasta." Se simte că legătura pe care o întreține cu Lumea Spiritelor prin lectura lucrărilor marilor spiritiști a marcat puternic limbajul și scrisul său. În asemenea măsură, încât modul său de a se exprima poate părea ciudat pentru cel ce nu a citit niciodată limbajul Spiritelor. Deseori el se exprimă prin alegorii, făcând apel la mari principii generale, la dragostea pentru o țară, vorbind despre natură sau despre eternitate.

Acest limbaj, care evocă sentimentele trăite în Cealaltă Lume, mă emoționează mult. El reflectă o gândire epurată și idealizată. Cel mai bine este să reproducem ca exemplu un fragment de corespondență. El nu va mira pe cei ce au citit *Dialogul cu Îngerul*.

„Este adevărat că Franța îmi va lipsi și îmi lipsește deja. Dar noi trebuie să știm să înțelegem esența dinamicii de expresie a vieții noastre. Și aceasta cu scopul

de a ne pune, în măsura posibilului, la unison cu sufletul viu al Naturii și să putem capta toată această minune de dragoste care palpită în forul nostru interior, care palpită totodată și în exteriorul nostru, la ceilalți. Brazilienii sunt capabili s-o exprime, nu rareori, cu o simplitate voioasă și o spontaneitate afectivă și aceasta ne reconfortează. Francezii sunt maeștri în analiza lucrurilor, dar eu nu trebuie să regret nimic, căci este tot atât de minunat să înveți să iubești Franța de la distanță. Ah! draga mea, toate aceste povești de dragoste, această dragoste incredibilă, această dorință de a îmbrățișa toată eternitatea Frumuseții esențiale, tot infinitul multicolor al sărutărilor fără limite! În fine, să fim rezonabili o dată mai mult și să știm să acceptăm cu modestie «impozitele» necesare ale legilor naturale.“

În schimb scrisorile mele trebuie că i se par foarte „franceze“; îmi este cu neputință să aștern astfel de sentimente, negru pe alb. Poate că nici nu-mi vin în minte. Citindu-l sau ascultându-l pe José, mă simt oribil de diminuată, lipsită de imaginație, incapabilă de elan, împotmolită într-un materialism îngust și pueril, construită în limitele unei forme-gând teribil de limitate, lipsită de orice privire asupra marilor Legi Cosmice. Ce gândesc oare, în fața acestui text, cei ce-mi spun că merg prea departe!

Dacă eu îi scriu, spunând că noi trăim pe Pământ și nu în Ceruri, el răspunde: *„Nu-ți face griji în ceea ce mă privește, eu lucrez și-mi urmez în mod creator drumul către splendoarea care este înlăuntrul și în afara noastră.“*

Schimburile epistolare și amicale cu José îmi sunt foarte dragi și chiar dacă uneori tremur pentru el la gândul că unii membri din anturajul său medical nu sunt în stare să se înalțe până la norul său, să-i accepte limbajul, doresc din tot sufletul ca el să nu se schimbe.

Unde, pe acest Pământ, aș putea regăsi atât de viu limbajul Paradisului?

Cu el: *„Ne vom găsi dincolo de curentele filosofice, științifice, artistice, religioase și altele, știind să păstrăm o anume modestie în fața realității pe care micimea noastră fundamentală o reprezintă“*, și departe de cei pentru care criteriul fundamental de valoare este să știi să vorbești bine despre politică, despre ultima carte sau despre ultimul film la modă.

DIVERSELE CATEGORII DE SPIRITE

Ajunsă la acest punct al călătoriei, bogată în întâlniri și experiențe noi, am nevoie să sistematizez ideile despre Lumea Spiritelor... Lucrarea intitulată *Îndreptar practic cu privire la Manifestările Spiritiste* mi se pare potrivită.

„Dacă fiecare închide în sine germenele spiritist, amintește Allan Kardec, acesta manifestă calități diferite de evoluție, iar dezvoltarea sa ține mai mult de cauze exterioare decât de voință. Cunoașterea regulilor poeziei, picturii sau muzicii nu naște nici poeți, nici pictori, nici muzicieni.“

Principiul fundamental al doctrinei și care trebuie să dicteze fiecare atitudine în fața unei manifestări spiritiste, se sprijină pe recunoașterea unei *scări spiritiste*. Trebuie identificat nivelul căruia îi aparține spiritul care se manifestă pentru a ști dacă se poate ține cont sau nu de avertismentul sau mesajul său. Această noțiune mi se pare capitală dacă se dorește evitarea unor capcane grosolane.

Există trei ordine de Spirite. Cum să le recunoaștem?

A ști acest lucru este foarte important, când se știe ce număr mare de persoane de pretutindeni consultă clarvăzători și spiritiști, îndeosebi în mediile cele mai materialiste care există, mediile politice și financiare! Aceiași care în mod public resping fără îndoială Energia și Lumea Spirituală.

Spiritele de ordinul al treilea sau Spiritele Imperfecte

La ele materia predomină asupra spiritului. Orgoliu, egoism, pasiuni negative sunt manifestările specifice în grad variabil. Uneori, nu este vorba decât de superficialitate, de inconsecvență sau răutate. Dar nu sunt niciodată în stare de a face bine. Caracterul lor este revelat prin limbaj, iar cunoștințele lor despre lucrurile lumii spiritiste sunt limitate. Fericirea celor buni, care este pentru ei motiv de frământare, le trezește invidia și gelozia. Ei păstrează amintirea și percepțiile suferințelor vieților corporale.

Ei se împart în patru grupe principale:

- *Spirite Impure*, înclinate spre negativ; ele insuflă discordia și neîncrederea, luând diverse măști pentru a înșela mai bine.

- *Spirite Ușoare*, ignorante, răutăcioase, inconsecvente și batjocoritoare, amestecându-se în toate, răspunzând la tot, fără a se sinchisi de adevăr. Li se spune nebunatici, zburdalnici, spiriduși. Ele sunt sub dependența Spiritelor superioare care-i folosesc deseori ca mijloace de servire și manevră. Ei se găsesc în aer, apă, foc, interiorul pământului sau în obiecte dure și-și manifestă prezența prin efecte sesizabile, lovituri, deplasări de corpuri solide etc. (Am văzut cu ocazia cazului măicuței la care se află o altă ipoteză, ținând de anomaliile Corpului Energetic, ce putea fi luată în considerație, fără a exclude din această cauză ipoteza lui Kardec.) Ele folosesc în mod voit un limbaj poznaș, incisiv, satiric și împrumută deseori (din șiretenie) nume false, astfel că unii adepți neavertizați ai spiritismului pretind că au primit informații de la Iulius Cezar sau Napoleon...

– *Spirite Fals-savante* cred că știu mai multe decât cunosc în realitate. Limbajul lor serios poate înșela asupra capacității și iluminării lor. Informațiile furnizate nu sunt de fapt decât o reflectare a prejudecăților și ideilor vieții terestre și sunt o dovadă a înfumurării și încăpățânării de care încă nu s-au putut debarasa.

– *Spiritele Neutre*, nici atât de bune pentru a face bine, nici atât de rele pentru a face rău, regretă mai presus de toate bucuriile banale ale acestei lumi.

Spiritele de ordinul doi sau Spiritele Bune

La acestea, spiritul este cel ce domină asupra materiei. Unele au cunoaștere, altele înțelepciune sau bunătate. În funcție de nivelul lor, ele păstrează urma existenței corporale, care se regăsește în limbaj, în manii, în obiceiuri. Toate mai au de străbătut încercări înainte de a atinge perfecțiunea absolută. Prin gândurile lor bune, ele îi îndepărtează pe oameni de calea răului și neutralizează influențele Spiritelor imperfecte la cei ce nu se complac în a le suporta. Sunt desemnate ca genii bune, Spirite ale binelui. Cei superstițioși au făcut din ei divinități binefăcătoare.

Sunt împărțiți în patru grupe:

– *Spiritele Binevoitoare.* Sunt caracterizate prin bunătate, dar cunoașterea lor este limitată, progresul lor s-a realizat pe plan mai degrabă moral decât intelectual.

– *Spiritele Savante* se ocupă mai ales de problemele științifice, fără a adăuga pasiune.

– *Spiritele Înțelepte* au o judecată sănătoasă asupra oamenilor și lucrurilor.

– *Spiritele Superioare* reunesc știință, înțelepciune, bunătate. Limbajul lor nu respiră decât bunăvoință. Ele comunică cu plăcere cu cei care, de bună credință, caută adevărul, și al căror suflet este destul de desprins de legăturile pământești pentru a-l înțelege. Dacă, în mod excepțional, se încarnează pe pământ, aceasta se face pentru a împlini o misiune de progres.

Spiritele de prim ordin sau Spiritele Pure

Ele sunt eliberate de influența materiei. Au o superioritate absolută, atât intelectuală, cât și morală. Nu mai au de suferit nici încercări, nici ispășiri și nu mai constituie subiect de reîncarnare. Bucurându-se de o fericire inalterabilă, nu s-au retras în lipsă de activitate. Dimpotrivă, ei sunt mesagerii lui Dumnezeu pentru păstrarea armoniei universale. Comandând tuturor Spiritelor inferioare, ei îi ajută în misiunea lor și-i ajută pe oameni, impulsionându-i spre bine sau spre ispășirea greșelilor care-i îndepărtează de fericirea supremă.

Ei sunt numiți îngeri, arhangheli, serafimi.

CÂND ȘI CUM ACȚIONEAZĂ SPIRITELE?

Ele acționează fie într-un mod ocult, fie într-un mod evident.

Adesea, fără a ne da seama, și mai ales în momentele de amorțeală a simțurilor noastre, se instalează un schimb de gânduri, un fel de conversație, în decursul căreia spiritul devine un sfătuitor mai mult sau mai puțin înțelept, în funcție de natura sa. Dar sufletul nostru este liber să urmeze sau să respingă sfatul. El îl percepe mai bine când este liniște, când nu este influențat de desfășurarea vieții sociale, noaptea (noaptea este sfetnic bun). Există prezumția influenței Spiritului când se naște în noi un gând ca o inspirație. Aceasta este influența ocultă.

Manifestările evidente pot lua diverse aspecte. Manifestările fizice se limitează la fenomenele materiale deja evocate. Scopul lor este să ne atragă atenția asupra unui lucru.

Manifestările inteligente sunt mai interesante și mai evocatoare cu privire la acțiunea Spiritelor. Din păcate, este caracteristic faptul că nu sunt reproductibile după voie, „nu pot fi puse în retortă ca pentru distilat alcool", spune Kardec, ceea ce constituie o piedică pentru experimentare. Deci se culeg informațiile care se prezintă, când se prezintă și nu trebuie să ne imaginăm că vom putea stăpâni problema. Dar deseori, după o lungă așteptare, lucrurile își ocupă locul lor, uneori subit, atunci când nu mai crezi că se va mai întâmpla ceva. Tot parcursul meu este o astfel de demonstrație.

Una din manifestările cele mai banale ar fi visul. El se prezintă fie ca o viziune retrospectivă a trecutului, fie ca un presentiment pentru viitor, fie sub forma unor alegorii.

Persoanele pe care le vedem în vis ar fi adevărate viziuni.

Folosesc timpul condițional, căci în ceea ce mă privește nu mi se pare verosimil că toate visele ar fi manifestări ale Spiritului. Unele apar ca resturi ale gândurilor din timpul zilei, altele sunt retrăiri ale unor emoții mai vechi suscitate de către un eveniment trăit în acea zi. Experiența mea personală îmi îngăduie să disting destul de bine coșmarul în relație cu o trăire mai veche care a lăsat urme durabile, plăcute sau neplăcute, visul în legătură cu o dorință persistentă și neîmplinită, și cel ce se prezintă ca o premoniție sau un avertisment. Recunosc destul de bine ce este inspirația, când soluția unei probleme îmi parvine dintr-o dată, fugitiv, ca și cum ar pătrunde în capul meu, venind de mai sus. Dacă această revelație nu este scrisă pe loc, sunt în stare, din păcate, să n-o mai regăsesc vreodată. Ea nu-mi aparține și nu corespunde capacităților mele cerebrale. Ea capătă alura unei revelații subite care îmi este „dată" și nu ca o concluzie în urma unui raționament sau al unei cercetări sistematice. Deseori fac greșeala de a nu nota pe loc, din neglijență și uneori

din orgoliu, socotind că este rodul intelectului meu și că sunt în posesia ei, putând s-o scot din sertarul creierului meu de unde nu poate lipsi. Este ușor de a face distincția între această uitare și o lipsă de memorie. Senzația este foarte diferită.

O conversație cu Președintele Medicilor Spiritiști din São Paulo mi-a relevat că este nevoie să modernizăm puțin doctrina spiritistă, căci în înțelegerea fenomenelor s-a produs o evoluție în mod natural. Relația vis-Spirit este poate unul din punctele doctrinei care trebuie rediscutat.

„Aparițiile propriu-zise au loc în stare de veghe și atunci când te afli în plenitudinea și întreaga libertate a facultăților", spune Kardec. Ele iau alura unor flăcări suple sau licăriri mai mult sau mai puțin strălucitoare fără analogie cu licuricii. Ele pot lua înfățișarea unei persoane cunoscute sau necunoscute, sau chiar a unui simbol (a se vedea capitolul X și primele două lucrări).

Uneori apariția devine chiar tangibilă, ea capătă instantaneu proprietățile unei materii solide. Poate fi apucată. Uneori ea poate chiar să ne îmbrățișeze. Vom avea ulterior prilejul să revenim asupra acestui subiect.

Toate aceste date, care nu fac parte din patrimoniul nostru școlar, vor fi greu de acceptat pentru cei ce-și închipuie că doar instrucția pe care au primit-o în școală este valabilă. Cu toate acestea, uneori este mai bine să acceptăm cu modestie ideea că poate ignorăm unele lucruri. Să-l ascultăm pe Claude Bernard:

„S-a spus de mai multe ori că pentru a face descoperiri era nevoie de ignoranți. Această opinie, falsă în sine, ascunde totuși un adevăr. Acesta vrea să spună că e mai bine să nu știi nimic, decât să ai în minte idei fixe bazate pe teorii cărora încă li se mai caută confirmarea, lăsând deoparte tot ce nu are legătură cu ele. De fapt, o descoperire este în general un raport neprevăzut, necuprins în teorie, căci fără aceasta ar fi fost prevăzut. Un om ignorant, necunoscând teoria, s-ar găsi din acest punct de vedere în condiții spirituale mai bune, deoarece teoria nu-l împiedică să vadă fapte noi pe care nu le observă cel preocupat de o teorie exclusivă."

Dar să ne grăbim să spunem că aici nu este deloc vorba de a socoti ignoranța ca preferabilă în principiu. Cu cât ești mai instruit, cu cât ai mai multe cunoștințe anterioare, mintea este mai predispusă descoperirilor mari și fecunde. Numai că trebuie păstrată libertatea spiritului și credința că în natură, ceea ce poate fi considerat absurd din punctul de vedere al teoriilor noastre actuale, poate deschide calea unei teorii noi.

„Eu cred că pentru gândire nu există decât o cale de urmat. Numai când un om avansează pe un teritoriu solid și drept, pe un drum direct pe care-l cunoaște și-l vede în toată întinderea sa, doar atunci el merge spre țelul său cu pas sigur și rapid. Când, dimpotrivă, un om urmează un drum sinuos, un drum accidentat și necunoscut, el se teme de prăpastie și nu avansează decât cu precauție, pas cu pas. Înainte de a purcede la un al doilea pas, trebuie să se asigure că piciorul așezat în primă instanță se sprijină pe un punct solid, apoi să avanseze, verificând astfel în fiecare clipă prin experiență proprie soliditatea solului, modificând mereu direcția mersului său, în funcție de ce întâlnește. Acesta este experimentatorul, care în cercetările sale nu trebuie să se găsească în afara faptelor, fără de care el riscă să se rătăcească."

Citindu-l pe Claude Bernard, se simte că el este familiarizat cu revelațiile intuitive, o dată ce vorbește așa de bine despre ele. Poate că nu este întâmplător că m-am decis să studiez medicina pentru că văzusem o carte a sa (fără să o cumpăr, în așa măsură m-a emoționat) în vitrina unei librării din cartierul Écoles de Saint-Brieuc.

6. MEDIUMII

O deturnare păcătoasă de avion mă împiedicase la finele călătoriei din februarie 1984 să-l întâlnesc pe Edson Queiroz. De la revenirea mea, deşi am insistat sunându-l la telefon, nu reuşisem încă să-l contactez. Era mereu în călătorie! Îi aşteptam cu nerăbdare întoarcerea.

Într-o dimineaţă... pe stradă, văzând un titlu mare pe prima pagină a unui ziar, am aflat că este în Brazilia: dar în închisoare!

Se spunea ca asistase la un mare dineu în favoarea unei fundaţii Allan Kardec. La finele seratei, unsprezece poliţişti l-au aşteptat la ieşire şi l-au dus la post pentru identificare şi interogatoriu. Era acuzat că este vindecător, şarlatan, că profesa ilegal medicina şi că era infractor, încălcând Codul Sănătăţii Publice.

Doctorul Edson Queiroz, chirurg, în vârstă de treizeci şi patru de ani, specializat în ginecologie, lucrează într-o clinică. Dar, o mare particularitate, o dată pe săptămână, el devine chirurg-vindecător după modelul ilustrului său predecesor Arigo. În transă, pătruns de Spiritul doctorului Fritz, el „operează", se spune, fără anestezie, fără asepsie, fără durere.

O categorie de populaţie implantată de către occident în Brazilia se desprinde din ambianţa de toleranţă generală. Ea alcătuieşte Consiliul Regional de Medicină din Pernambuco, care i-a ridicat licenţa profesională. Continuând să opereze cu toată suspendarea licenţei, a devenit un celebru „în afara legii" al medicinii.

În Brazilia, în afara Ordinului Medicilor, spiritismul, fie că ţine de Allan Kardec, fie de Candomblé sau de Umbanda, este atât de răspândit că nimănui nu i-ar trece prin minte să atace o persoană care exercită o terapeutică spiritistă.

Iată-mă din nou lipsită de această preţioasă întâlnire. Queiroz nu mai este, de astă dată, victima unei deturnări de avion, ci, pur şi simplu, întemniţat. Aşteptând împrejurări mai favorabile, îl vizitez pe preşedintele Societăţii de Acupunctură. Dar colegul meu acupunctor, cu toată marea bunăvoinţă pe care o are, nu poate aranja să particip la demonstraţiile pe pacienţi.

Îmi deschide însă un orizont nou: cel al realităţii farfuriilor zburătoare. În fapt, el a văzut trei bolnavi ale căror dosare mi le prezintă. Tulburări greu

explicabile prin medicina clasică au apărut în urma unor întâlniri. Acupunctorul s-a aflat în faţa unui blocaj complet al meridianelor atinse. Şi aceasta în urma proiecţiei unei anume „raze" asupra corpului pacienţilor. El îmi explică frecvenţa acestor fenomene pe pământul brazilian. De origine germană, expatriat în Brazilia, medic, el îşi prezintă observaţiile cu un maximum de obiectivitate. În contrapartidă, el nu frecventează cercurile care mă interesează.

CĂLĂTORIE LA POUSO ALEGRE

După ce am primit cu ajutorul interpretului informaţiile necesare cu privire la mijloacele de transport, iată-mă disponibilă pentru a merge în satul lui Thomaz. Când şezusem la Mgr Airlindo în fotoliul lui Thomaz, o voce îmi spusese: „Vino mâine", dar nedorind să mă las ghidată de această impresie şi cunoscând caracterul ipotetic al acestei călătorii, am preferat să-l văd mai întâi pe José la São Paulo şi întâlnirile s-au înlănţuit. Întrucât toţi m-au avertizat asupra dificultăţilor de a-l întâlni pe Thomaz, eu jucam o carte care risca să nu dea rezultate. Un traseu lung în taxi pentru a ajunge la autogara din São Paulo, în timp ce spicuiesc câteva informaţii cu privire la acest imens oraş aglomerat, cu 12.600.000 de locuitori. Ne aflăm aici pe un platou, la opt sute de metri altitudine, la cincizeci de kilometri de mare şi de portul Santos, iar clima este acceptabilă. Din nefericire, poluarea dă naştere unui nor care întunecă prea des cerul deasupra oraşului.

Bogăţia sa vine de la cultivarea pe platou a trestiei de zahăr şi a cafelei, dar şi datorită vecinătăţii cu portul Santos. Imigranţi dinamici au jucat un rol important în industrializare. Cu toate acestea, mai mult de 3.500.000 de săraci locuiesc în *favelas*, care s-au înmulţit.

În jurul gării, contactul cu hoţia, mizeria şi cerşetoria din Brazilia, grupate pe trotuare, este brutal. Copii în zdrenţe care stau cu mâna întinsă, familii cu baloţi după ei, care poposesc pe trotuare sau sub podurile formate de mulţimea înlănţuirii de drumuri care se ramifică de la gară.

Aproape că te jenezi să fii decent îmbrăcat, să ştii că ai ceva kilograme în plus pe oase şi să ştii că în această seară vei dormi sub un acoperiş, într-un pat, că te aşteaptă o sală de baie să te speli de praf şi sudoare, în faţa acestor femei cu droaia de copii, de pe trotuare. Ce să faci în faţa acestei mizerii, pe plan individual? Mi se spusese că dacă-mi deschid poşeta mă expun la agresiune şi jaf. Unde să te plasezi între compasiune şi siguranţă?

Poliţia prezentă tolerează, dar supraveghează şi protejează... într-o oarecare măsură. „Să nu aveţi încredere în poliţie" – mi se spusese – „unii dintre reprezentanţii ei sunt înţeleşi cu hoţii".

Rămâne soluția autoprotecției, a unei atenții vigilente, ca să te aperi, să-ți asiguri desfășurarea călătoriei.

Rămâi mirat în fața enormei diferențe, care s-a adâncit, între cunoștințele teoretice și cele practice ale emigranților europeni și ale colaboratorilor lor și cele inexistente, ale unor pături ale populației locale. Unii fac avere, ceilalți mor de foame, neadaptați în fața bogăției teritoriului care este al lor.

Importanța traficului autobuzelor e pe măsura întinderii țării. Autogara funcționează precum o supergară, cu numeroase ghișee, hărți suprapuse, plecări atât de numeroase încât nu te poți instala în autobuz decât în ultimul moment, așa că am timp să mă întristez în fața spectacolului care mă copleșește.

Începutul călătoriei este relativ confortabil și aceasta se anunță ușoară, dar stațiile fiind foarte numeroase, mă întreb dacă consilierul și traducătorul meu nu s-a înșelat asupra autobuzului. Voi ajunge la Pouso Alegre înaintea nopții?

La fiecare stație se mai urcă oameni. După ce s-au ocupat toate locurile, se așază pe baloturile de pe culoar, apoi stau în picioare printre pachete, ca să facă loc noilor sosiți. În final, călătorii așezați ca și mine se înghesuie ca să facă loc altor călători care se strecoară între genunchii noștri și scaunul din față... Să nu mai vorbim despre căldură și mirosuri. Niciodată o călătorie nu mi s-a părut atât de lungă. Și sunt mai multe sute de kilometri de parcurs astfel! Dacă până la urmă nu voi ajunge la Thomaz, voi turba că m-am aventurat într-o astfel de călătorie.

În fine, iată Pouso Alegre! Paulette îmi indicase hotelul cel mai apropiat de casa lui Thomaz și m-am instalat acolo. Un hotel mic, chiar pe drumul traficului autobuzelor și camioanelor.

Cum să ajung să-l văd pe Thomaz? E foarte cunoscut în orașul său. Ajunge să spui șoferului de taxi „*Casa de Thomaz*" ca să fii condus în direcția cursului de apă pe malul căruia se află locuințe spațioase.

Cea a lui Thomaz este împrejmuită de ziduri înalte și porți metalice închise. Sunăm, sunăm, sunăm... nici un răspuns.

Toți știu că Thomaz călătorește mult. Un Spirit îi spune la ureche: „Du-te în cutare loc". Și se duce imediat. Mai ține și conferințe și vizitează numeroși prieteni.

Șoferul de taxi se încăpățânează și sună, și sună. Necăjit, el mă duce înapoi la hotel; mâine vom reveni. Cam dezamăgită, complet epuizată, trebuie să admit că mă întorc fără să-l fi văzut pe Thomaz.

Cu masa mă descurc la *churrascaria*, acolo unde mănâncă șoferii de autobuze și camioane. În farfuria mea alunecă bucăți frumoase de carne. Farfurii cu legume asortate se îngrămădesc pe masă și mă fac să regret că nu sunt Gargantua.

Într-o *churrascaria*, cel mai greu este să te faci înțeles că preferi carnea în sânge. Trebuie să plasezi accentul tonic la locul potrivit, astfel „*mal passada*" trebuie pronunțat „MAo paSSAda", L pronunțându-se O. Tot așa, nu se spune „*Brasil*" ci „*Brasíu*". Cu toate aceste cunoștințe teoretice, cu siguranță accentul este prost, pentru că primesc în continuare o carne foarte friptă, prea friptă.

Mă descurc cu un vocabular foarte redus... și greu dacă nu am interpret.

Informându-mă la hotel despre Thomaz, mi s-a spus că a fost prezent în ultimele zile, dar azi nu a venit. Uneori lipsește mai multe săptămâni. Tatăl său este farmacist în centrul orașului. El trebuie să știe unde se află și când va reveni.

Șoferul din ajun vine a doua zi să mă ia să mergem să sunăm la Thomaz. Batem la toate ușile, la cele pentru persoane, la cele pentru mașini, la ușile garajului. Se pare că două case vecine sunt proprietatea lui Thomaz. Batem, batem, batem... Iată-ne în fața unui vecin care-și tunde peluza. Spune că l-a văzut pe Thomaz plecând în călătorie. Atâția kilometri, încercări, căldură, timp pierdut și cheltuială, pentru *nimic*!

Șoferul de taxi mă sfătuiește să-l vizitez pe tatăl său, farmacistul.

Pornim pe străzile pavate, care urcă, ale orașului Pouso Alegre, având pe laturi căsuțe deseori zugrăvite în diverse culori, și iată-ne la farmacie. Seamănă cu o minusculă băcănie de provincie. Tatăl stă pe taburetul său, acolo, pe trotuar. I se explică obiectul vizitei mele și că sunt medic și vindecător.

Sunt poftită în partea din spatele prăvăliei. O bancă pentru vizitatori, un scaun în spatele unei mese pentru farmacist.

Thomaz a plecat miercuri dimineață în Chile, nu se știe pentru cât timp. Chiar dacă ar fi fost aici, nu este sigur că m-ar fi primit. Toată lumea vrea să-l întâlnească! Cred eu în Spirite și în farfurii zburătoare? Spiritele da, le-am văzut, farfuriile zburătoare încă nu.

Atunci simpatia se instalează. Încerc să înțeleg toate întâmplările minunate care însoțesc viața lui Thomaz, povestite cu o anumită mândrie de către tatăl său. Paulette mă pusese în temă, din fericire, și ghicesc ce spune între traducerile rapide.

Desigur că am greșit că nu am acordat încredere vocii. Fac o socoteală: duminică eram la Mgr Airlindo, dacă porneam imediat, luni seară sau marți dimineață, puteam ajunge la Pouso Alegre, exact la timp ca să-l pot întâlni pe Thomaz. Această călătorie inutilă este prețul neîncrederii mele în sfaturile date de către îngerul meu păzitor. Nu-mi rămâne decât să iau mâine dimineață drumul întoarcerii, cu primul autobuz.

După numeroase apeluri telefonice la Centrul Allan Kardec din Recife, obțin un număr de telefon al unei jurnaliste, care probabil că este la curent cu

ce s-a întâmplat cu Edson Queiroz. Eliberat, el se află la São Paulo, la prieteni, pentru câteva zile, foarte marcat de încercare, şi nu vede pe nimeni. Şansele mele de a-l întâlni înainte de data plecării încă există.

PSIHOBIOFIZIOLOGIA

Înainte de a aborda acest capitol şi pentru a înţelege mai bine în ce cadru cultural se desfăşoară lucrurile, este interesant să reproduc o conversaţie pe care am înregistrat-o întâmplător, în timp ce o tânără braziliană mă ajuta să traduc un text. Această fată, ai cărei părinţi sunt de origine rusă, a studiat în Brazilia, vorbeşte şapte limbi şi termină studii de producţie de film, în Franţa.

O întreb cum vede ea ideile din lucrarea lui Eliezer Mendes *„Personalitate hiperconştientă"*. Iată ce răspunde:

„Am văzut atât de multe lucruri, chiar fără a le căuta, încât tot ceea ce citim împreună mie mi se pare normal.

Am fost crescută într-o şcoală de maici, într-un spirit foarte catolic, tradiţional, şi cu o mentalitate de secol trecut. De exemplu, nu puteai să-ţi priveşti trupul gol, trebuia să te îmbăiezi purtând lenjerie. Era de necrezut. Se vorbea despre miracole, infern şi lucruri înfiorătoare şi despre îngeri şi sfinţi şi tot ce-au făcut ei.

Dar pe când eram mică, în fiecare seară, bunicul meu îmi spunea o poveste, poveşti ruseşti, germane, poveştile din *1001 de nopţi*. Brazilia este o continuare a tuturor acestora.

Mult timp eu nu am făcut diferenţa între ceea ce numiţi gândire magică a unei culturi şi ceea ce numiţi aici realitate. De exemplu, tatăl naşului meu era medium. Cu toate acestea, naşul meu nu accepta acest lucru. Nu voia ca tatăl său să facă aşa ceva. Venind la mine, tatăl naşului meu a spus: „Voi chema un sfânt să binecuvânteze apartamentul tău". Şi eu am găsit în mod firesc că este un lucru foarte amabil din partea sa, era ca un dar pe care mi-l făcea. A chema Spiritul unui sfânt nu mi se părea imposibil!

Mult timp, nu am ştiut dacă eu cred sau nu. Nu am căutat să ştiu, nu m-am dus niciodată la o grupare Umbanda, de exemplu. Trăiam în mijlocul acestor lucruri tolerându-le, trăindu-le fără a-mi pune întrebări. Ca să mi le pun a fost nevoie, în Franţa, să privesc înapoi şi să remarc *că pentru unii aceste lucruri constituiau o problemă*!

După ce am trăit un an în Franţa, punctul meu de vedere s-a modificat. Atâta vreme cât toate acestea sunt atât de curente în Brazilia, atât de obişnuite încât nu pun probleme, aici, punctul de vedere este atât de diferit încât dacă

aş vorbi despre ceea ce trăim acolo, ar fi considerate nebunii! Acum ştiu că întorcându-mă în Brazilia, mă voi duce la ceremonii."

Se înţelege de ce teza lui José a fost refuzată. Şi se poate bănui ce riscuri îmi asum scriind această carte în franceză. Ca avertisment voi mai cita următorul text:

„Oameni alcătuiţi sau trupuri alcătuite, experienţa altora este mediocru profitabilă. Fiecare dintre noi ne creăm o mică lume pe măsura tiparului creierului nostru şi dorim ca nimic să nu modifice limitele pe care ne-a plăcut să le atribuim puterilor Naturii.

Cei mai mari savanţi au această slăbiciune; nici filosofii nu sunt scutiţi... (...) În secolul trecut, când a fost din nou vorba şi în mod foarte serios despre căderi de meteoriţi, Lavoisier a crezut că închide pentru totdeauna gura celor ce admiteau această posibilitate prin acest răspuns pe care-l socotea fără replică: «Nu există pietre în cer; deci nu au cum să cadă pe pământ.»"

„Natura, din fericire, încă de mult timp obişnuită cu toate controversele, cu speculaţiile prea des goale de conţinut ale metafizicienilor, precum şi cu calculele înguste ale unor oameni de ştiinţă, îşi continuă invariabil drumul său fără a se împiedica de neroziile debitate de către detractorii săi." (Metzger în sec. XIX).

Acest citat este cadrul care se potriveşte pentru a scrie rândurile ce vor urma. Vom vedea în ce măsură noi, occidentalii (în Franţa luăm premiu cu distincţie), suntem opaci la realităţile Corpului-Undă şi, prin extindere, la „Lumea-Undă". Închistată în aceste limite, bătrâna noastră ţară, în zorii erei Vărsătorului, riscă să moară din această cauză, căci supravieţuirea sa depinde de nivelul de evoluţie al populaţiei sale.

Mediumul din Bahia

Timpul petrecut de Eliezer Mendes în Bahia, înainte de a se instala la Rio, i-a oferit cele mai bune condiţii pentru a studia practicile spiritiste ale acestei regiuni unde se păstrează mai bine decât în alte părţi practicile africane.

Ne amintim că, fiind în vacanţă, nu reuşisem – cu prilejul călătoriei precedente la Bahia – s-o întâlnesc pe femeia-medium cu care colaborase.

Am luat avionul spre Bahia! Am aterizat pe aeroportul deja cunoscut, încins de soare. Experienţa m-a învăţat în ce hotel să mă instalez şi totul a mers simplu din acest punct de vedere. Din prietenie încerc să-l întâlnesc pe părintele François care ne invitase la cină, dar este plecat în călătorie. Moacir este departe de Bahia.

Însoţită de interpret, mă duc de îndată ce e posibil la adresa mediumului. Am ajuns cam devreme, ne întâmpină un tânăr olandez care ne povesteşte că

el se află acolo pentru a studia mediumitatea, pentru a-i putea ajuta pe alții. Nu este nici medic, nici terapeut clasic.

În cele din urmă apare și mediumul. Femeie dinamică, inteligentă; ea spune că l-a „antrenat" pe Eliezer Mendes și că pregătește mediumi. Practică regresiuni care permit retrăirea vieților anterioare și-mi propune să asist la o ședință.

Câteva persoane se află deja într-un atelier de lucru, în relaxare. Le va întâlni individual pentru a supraveghea evoluția lucrului precedent. Apoi ședința începe.

Ea se culcă lângă pacienți, după un moment de concentrare intră în transă, suferă și trăiește problemele lor. Tânărul o însoțește, încercând fără îndoială să împărtășească vibrațiile care emană de la pacient.

Îngrijirile pe care le acord eu însămi mi-au demonstrat că în această lume energetică timpul este trăit de azi pentru ieri și nu de azi către mâine. Așadar, fenomenele de regresiune nu mă miră. Se observă cum câmpurile energetice diferite se prezintă unele după altele în decursul aceluiași tratament. Ca și cum ar fi trebuit să fie „destrămat" învelișul vibrator perturbat.

Totul se petrece ca și cum în sânul lumii energetice timpul ar funcționa „invers" (ceea ce pune de altfel unele probleme când ai de îngrijit dureri, migrene grave, pe care riști să le reactivezi în mod trecător).

Totuși, până acum, frânată bineînțeles de către propriile mele limite accidentale, nu am luat în considerație realitatea curelor terapeutice făcând apel la viețile anterioare.

Această femeie îmi propune experiența unei regresiuni.

Trebuie să mă culc, să mă relaxez. Zis și făcut. Culcându-se lângă capul meu, cu corpul ei aproape în unghi drept cu al meu, ea ia o atitudine fetală, apoi începe să vorbească, să plângă, să sufere.

Interpretul încearcă să-mi traducă ceea ce spune ea. Îmi este foarte greu să fiu în același timp atentă la comportamentul mediumului, la traducere, rămânând totodată și relaxată. Traducătorul pare să se afle în dificultate. Din finețe nu îndrăznește să-mi repete ce spune ea, sau îi este greu s-o înțeleagă? Informându-mă, aflu că deși continuă să vorbească portugheză, ea își modifică accentul în funcție de limba țărilor în care am trăit, ceea ce îngreunează traducerea.

Deodată, în mod brutal, o neliniște mă cuprinde, ridic capul, deschid ochii, întrucât încerc senzația că o dramă este iminentă. Dintr-o dată apăsată, ca prinsă într-o capcană, se naște în mine sentimentul unei necesități absolute, cea de a fugi. Dar o durere brutală, ca o lovitură de pumnal apare în flancul drept, mă imobilizează și mă împiedică să fac cea mai mică mișcare. Mă

cuprinde un frig ca de gheață pe care nu l-am simțit vreodată și mă încremenește. Moartea corpului fizic trebuie că așa se petrece! Sunt oare pe cale de a muri?

În acest moment traducătorul spune: „Trăiați în Spania, soțul dumneavoastră v-a ucis cu o lovitură de cuțit în abdomen. L-ați întâlnit din nou în această viață. Dacă ar fi putut, ar fi repetat același lucru."

Nu mai țin minte ce s-a mai spus nici înainte, nici după aceea. Dar impresionată de forța experienței trăite la nivelul capacității de a împărtăși senzațiile, nu mă mai îndoiesc de posibilitatea unei întoarceri către trecut.

Am confirmarea că noțiunile cu privire la continuitatea spațiu-timp așa cum le concepem noi sunt false, de îndată ce pătrunzi într-un alt plan.

Femeia îmi propune cu amabilitate să rămân câteva săptămâni cu ea și să mă antrenez în modul ei de lucru. Dar trebuie să-mi continuu călătoria către São Paulo și să părăsesc Bahia, după ce am aruncat în viteză o privire încântată asupra unor peisaje foarte frumoase.

Eliezer Mendes

Eliezer Mendes fiind instalat la São Paulo, mă bucur la gândul de a-l întâlni. Paulette i-a arătat recent cărțile mele și el mi-a trimis una de a sa și un rezumat în franceză.

Astăzi a creat la São Paulo „Spațiul Transă".

Amândoi știam că urmăm aceeași cale, că împărtășim aceleași idei și aceeași experiență fără a ne fi întâlnit vreodată, locuind totodată pe continente oh! cât de diferite, ceea ce întărește valoarea concluziilor noastre comune.

Ca și mine, Mendes consideră că fenomenele zise parapsihologice, fără răspuns în realitate, nu sunt decât o noțiune bazată pe un *a priori* de ignoranță. Noi denunțăm aceleași erori: cele ale bazelor matematice ale lui Rhine în care a vrut chiar să încadreze aceste fenomene în Lista lui Zeiner și în calculul probabilităților. S-a dorit chiar transformarea într-o știință de laborator.

Denumirile de paranormal, de parapsihologie sunt aici înlocuite cu noțiunea de *psihobiofiziologie*. Există un Institut de Cercetări Psihobiofizice, președinte fiind Hernani Guimarães Andrade.

„Fenomenele calificate de către unii ca paranormale aparțin de fapt structurii ființei. Din fericire, câțiva indivizi izolați sau unele grupuri au studiat fără idei preconcepute această fenomenologie", scrie Mendes.

De multe ori medicul, dacă nu este prizonierul concepțiilor științifice și religioase restrictive, poate, dacă vrea cu adevărat, să fie cu urechea plecată la senzațiile descrise de către pacient și să se simtă puternic izbit de realitatea lor. Uneori capabil să facă față experienței trăite de către pacient, alteori

dimpotrivă, aceasta intră prea puternic în rezonanţă cu partea neexprimată a propriei persoane, sau cu spaimele anterioare. Atunci el fuge de mişcarea seismică ce-l ameninţă, de teama unei mutaţii pe care evidenţa riscă să-l constrângă s-o accepte şi să i se supună.

Este mai simplu să negi totul, sau să râzi de astfel de lucruri.

Cercetarea medicală zisă ştiinţifică ce se doreşte a fi cinstită îşi găseşte scuze în afirmaţia că nu poţi accepta adevărul decât prin intermediul aparatelor ce pot oferi dovezi imprimate sau fotografiate. Ea neglijează procedeele simple, respinge faptele care se sprijină pe *forţa trăirii*.

Acest fost chirurg, devenit psihiatru pentru că a acceptat procedeele simple fondate pe observaţie, aduce o confirmare a descoperirilor mele asupra folosirii mediumităţii.

A scris mai multe lucrări în care dezvoltă ideile sale. Ele sunt: *Personalitate intrusă, Personalitate subconştientă* şi *Personalitate supraconştientă*.

Deşi pe căi diferite, şi el şi eu ajungem la aceleaşi concluzii după o raţionalizare a faptelor. Şi el este medium şi vindecător. Trăind în Brazilia, el s-a iniţiat la faţa locului.

Pentru mine, evoluţia a trebuit să fie precedată de o ruptură cu mediul medical spitalicesc.

Tot pe căi diferite, dar cu un vocabular apropiat, amândoi am descoperit realitatea Corpului Invizibil, constituţia hipermediumică a anumitor persoane, forţele şi slăbiciunile ce le aparţineau. El îi numeşte „senzitivi" şi consideră că sunt afectaţi de boală *senzitivii disociaţi*. Desprinderea ar fi pentru el cauza unei serii întregi de boli.

În plan practic trebuie să recunoaştem că ne deosebim unul de celălalt. Iată, eu lucrez singură, *fiind în acelaşi timp receptor şi emiţător*, folosind fie senzaţiile mele tactile, fie intuiţia mea, utilizând tot ce mi se pare util din studiile mele de acupunctură sau de auriculomedicină, bazându-mă pe simbolistica astrologică şi lucrând în singurătate pentru a nu cădea în capcana unor interferenţe vibratorii sau nevoi de raţionalizare, înainte de vreme, prin contactul cu o terţă persoană. Ceea ce îmi permite să avansez mai repede şi mă fereşte de confruntarea cu dificultăţile problemelor relaţionale.

Doctorul Mendes foloseşte colaboratori, „senzitivi" care vor recepţiona, metaboliza, transforma, neutraliza energiile patologice. Deşi funcţionează pe baze identice, condiţiile de lucru sunt foarte diferite.

1) El numeşte *transă mediumică* tot ce poate fi întâlnit într-o ambianţă mistică, fie că este vorba de Umbanda, de Candomblé, de spiritism, de Bisericile evanghelice sau catolice; într-un cuvânt, oricare ar fi tipul de religie luat în consideraţie, el socoteşte că este vorba despre o *transă indusă printr-o încărcătură emoţională*.

2) Mecanismul de *captare vibratorie*, şi pentru el se produce în mod spontan în toată natura. Este un proces automat, căruia îi suntem cu toţii expuşi. În fiecare clipă noi atragem, primim, transmitem vibraţii într-un proces de schimburi constante.

3) Transferul personalităţii *unei persoane vii* asupra unui senzitiv, fie de aproape, fie de la distanţă, este posibil. Pe senzitiv se imprimă gândurile, gesturile, simptomele bolii şi chiar leziunile fizice, fără să aibă loc o transplantare de organe, nici chiar un contact fizic.

4) Ideea sa dominantă este următoarea: *„Simptomele de boală pot fi transmise altor persoane: un gând, o emoţie, o manifestare de maladie, o leziune pot fi transmise de la un organism la altul printr-un mecanism telepatic"*[1].

„Ceea ce este bolnav este Corpul Energetic, el trebuie să fie tratat."

5) Senzitivul (cel care posedă o constituţie pe care eu am numit-o mediumică) îşi *asumă riscuri* : dar dacă el este antrenat, chiar dacă încorporează leziuni psihice sau fizice pasagere sau ceva mai de durată, el dispune de un auto- matism care îl eliberează mai uşor de leziunile instalate, cu condiţia să lase timp suficient pentru recuperare.

„ Acest antrenament ar putea fi o prevenire, un fel de vaccinare faţă de bolile energetice."

6) În loc de boli, el preferă să vorbească despre bolnavi, a căror hipersensibilitate a fost afectată de către o *vibraţie* determinată.

„Problema multitudinii de simptome şi boli ar putea fi plasată în jocul afinităţilor reciproce."

7) „Bolnavul poate fi considerat ca un *senzitiv disociat* nu numai în domeniul psihic, dar şi în ceea ce priveşte boala fizică de care nu se mai poate elibera. Şi el ar trebui să poată fi supus unui antrenament sistematic de prevenire a bolii."

Există transe care sunt însoţite de contracţii musculare.

8) „Practicile spirituale *modifică planul vibrator* al individului la nivelul energiei inteligente şi ajută la procesul de vindecare."

Mecanismele şi circumstanţele încorporării

„Când un senzitiv încorporează o personalitate, el se exprimă întocmai ca o imagine video. El preia expresia ei, gândurile, obiceiurile, senzaţiile, bolile sale, şi chiar leziunile fizice ale trăirii sale actuale sau ale trăirii imateriale. El poate să-l încorporeze pe vecinul său sau o persoană ce trăieşte la mii de

1. A se vedea „Fenomenele de rezonanţă" în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*.

kilometri distanță. Când un senzitiv încorporează o personalitate, el poate simți toți stimulii la care este supus subiectul chiar dacă i se atinge piciorul sau brațul cu un obiect. Când i se adresează o întrebare, senzitivul răspunde așa cum ar fi făcut-o pacientul.

Senzitivii pot exprima în acest caz ziua de azi, cea de ieri sau chiar să se întoarcă în timp, în secolele trecute. Plasticitatea fenomenului ne permite să abordăm ideea că există o noțiune de continuitate spațiu-timp în dimensiunea infinitului.

Ne rămâne să aflăm dacă mecanismul care ține de încorporare aparține conștientului sau inconștientului. S-a imaginat că pacientului i se retrage un strat în trei dimensiuni care s-ar cupla pe senzitiv. Un percipient[1] aflat în ambianță vede imaginea pacientului învăluind corpul senzitivului care devine astfel acoperit de el" conchide Eliezer Mendes.

Trăind în Brazilia, Eliezer Mendes aduce o noțiune care ne este puțin familiară cu privire la acțiunea Lumii Spiritelor.

„Raportând la lumea spirituală, noi ne aflăm în situația pe care o au animalele față de noi, mereu supravegheați, ajutați, deranjați sau persecutați."

În fața lumii noastre occidentale, aici este vorba despre o afirmație revoluționară căci, mai precis, spune că noi suntem supuși forțelor Spiritelor care ne înconjoară.

Acordându-i încrederea mea, întrucât până aici concluziile noastre sunt identice, iată-mă gata să accept această ultimă idee, căci el este mai familiarizat cu Lumea Spiritelor decât mine.

DISOCIERILE

Eliezer Mendes numește „Disociere" ceea ce eu numesc „Sindromul lui Neptun". Pentru a-i susține opiniile care vor fi expuse mai departe, iată o scrisoare adresată mie și care expune un caz deosebit de semnificativ:

„Solicit prin bunăvoința dumneavoastră o consultație pentru fiul meu și pentru mine însămi, căci sănătatea copilului meu s-a degradat în chip brutal: el are trei ani. La 31 ianuarie, a avut o primă convulsie în timp ce lua masa. Nu avea febră și părea sănătos până atunci. Cu trei zile în urmă, a căzut greoi și a adormit.

De câteva zile, convulsiile se repetă zilnic. Nu s-a depistat o cauză și va începe un tratament cu Depakine. Înainte era un copil normal, deși în

1. o persoană cu o anume capacitate de percepție (n. trad.)

antecedente au existat mai multe stări infecțioase (sinuzite, amigdalite) cu febră ridicată și destul de frecvente. Episoadele infecțioase au fost eficient distanțate prin prescrierea de arsenicum album 15 CH. În timpul sarcinii am avut o toxoplasmoză. Oare nu l-a afectat și pe el?

Aceste fenomene survin în perioadele când eu însămi sunt sub tratament pentru starea mea generală și pentru adenopatii inexplicabile, generalizate; nu știu dacă procesul este malign sau benign. Am citit cărțile dumneavoastră încă de la apariție și sunt atrasă de această medicină de care vorbiți.

L-am întâlnit pe Sonny grație unui seminar pe care l-a susținut în Franța.

Mă aflu sub tratament antroposofic și psihoterapeutic. Mă pregăteam și pentru un lucru spiritual legat de decesul unui frate care s-a sinucis acum cinci ani.

Nu mă simt sănătoasă și nu înțeleg de ce. Copiii mei au fost deseori bolnavi, boli minore până acum, și am făcut mereu o legătură între bolile lor și starea mea de sănătate. De câtva timp mi se întâmpla să încurc prenumele fiului meu cu al fratelui meu decedat.

Sunt medic homeopat, dar nu mai practic. Etc..."

Încep prin a o examina pe această femeie, mamă a trei copii.

Examenul arată că ea este cu adevărat epuizată. Toate vibrațiile ei sunt uniformizate la 2-2-2/2/2. (2: vibrația corpului fizic, 2: interfața, 2/2/2: corpul energetic[1]). Nivelul său energetic este extrem de scăzut, deci este practic lipsită de apărare. (Să reamintim că un nivel energetic normal se situează la 5 și că procesul de apărare se exprimă printr-o creștere a cifrei vibratorii pe straturile succesive figurate pe atomul lui Niels Bohr, unde ar trebui să avem schema 5/6/7).

Observ totodată că straturile vibratorii sunt îndepărtate unele de altele, îndeajuns pentru a o considera medium. O dovedesc și unele aspecte ale temei astrale.

Atunci examinez copilul căruia mama nu i-a adus formula astrală. El vibrează încă și mai slab decât mama sa: 2-0-2/2/2. Altfel spus, interfața sau suprafața corpului nu vibrează și primul strat de energie este îndepărtat de corpul fizic.

Punctul de ancorare al corpului energetic la corpul fizic se află exact pe un punct al capului, de unde și crizele de epilepsie.

Straturile următoare sunt distanțate și trag concluzia că și el are o constituție mediumică. Continuând să-l examinez, observ că el trece prin stări de alternanță vibratorie, între această stare și una de tip alergic. Altfel spus, între stările distanțate unele de altele se găsesc straturile atomului lui Niels Bohr care erau distanțate unele de altele se găsesc brusc apropiate. De altfel există o erupție peribucală semnificativă. Mama mai semnalează perioade în care vârful limbii sale este depapilat.

1. Vezi fig. 2 a-d pag. 165-166

Las copilul să se joace și acord îngrijire mamei. De la începutul manipulării energiei, copilul care se tot mișca până acum, devine complet imobil. Presupun că el împărtășește transferurile de energie cu mama sa.

O dată încheiat tratamentul, obțin la mamă succesiunea 7-7-7/8/9.

Examinez copilul: el vibrează acum cu 3-3-3/4/5. Altfel spus, interfața a început să vibreze și energiile au trecut în mod spontan de la 2 la 3, iar sistemul de apărare s-a instalat în timp ce o îngrijeam pe mamă. Se află deci în corespondență vibratorie cu ea.

În timp ce mai adun date complementare în legătură cu mama, a dispărut și ancorarea corpului energetic de la nivelul capului (originea crizelor de epilepsie este deci vibratorie).

Practic și la el o primă corecție rapidă cu ajutorul mâinilor și gândului. Ceea ce duce la o creștere a energiilor la 7/8/9. Dar ficatul lui nu vibrează decât cu 3, ca și regiunea renală. El are deci două zone fragile. Este nevoie de o intervenție suplimentară, ceea ce îl face să urce în mod tranzitoriu la 55-55-55...

Așadar, copilul este un medium care absoarbe cu ușurință energia pe care i-o dau. Poate că va avea calități de vindecător o dată ce atinge cifra 55.

Se poate spera într-o evoluție favorabilă sub efectul unei regularizări energetice, suprimând medicamentele. Ar fi bine să-l revăd de două ori pe an, înaintea aspectelor astrologice disonante.

Iată acum câteva boli care evidențiază – după Eliezer Mendes – existența unei sensibilități de disociere. Eu însămi le-am citat în lucrările precedente:

„Un individ suferind de eczemă *uscată sau purulentă* extinsă pe tot corpul face, de exemplu, ca un întreg grup de vreo zece persoane senzitive să intre într-o stare de prurit intens. Crearea într-un serviciu de dermatologie a unui grup de senzitivi care practică o captare vibratorie și terapia energetică prin biocomunicație ar permite un studiu al acestor fenomene.

Alcoolicii posedă în cel mai înalt grad hipersensibilitatea senzitivilor. Pot fi calmați pacienții aflați în fază acută de excitație psihomotorie prin atragerea mediumică și captarea vibratorie. Pacientul se eliberează de halucinațiile sale în câteva minute.

Delirium tremens este recunoscut în centrele spiritiste, *terreiros* pentru Umbanda și Candomblé, ca un fenomen mediumic.

Hipersensibilitatea *toxicomanului* a constituit condiția indispensabilă pentru căderea lui în gheara viciului. Captările telepatice, mediumice, ajută chiar și de la distanță atunci când ei sunt rebeli la tratament." (Noțiune ce nu trebuie generalizată, nici folosită în indiferent ce condiții, nici pe oricare subiect. Se aplică acolo unde tulburările vibratorii se axează pe energii și vibrații pe care terapeutul le poate capta. Tratamentele zise „la distanță" au – cu excepția unor cazuri și circumstanțe foarte precise – mult prea des ca unic scop un profit necinstit al unor megalomani.)

Pentru *a deschide orbilor porțile percepției* prin intermediul câmpului PSI, ar fi bine ca ei să fie educați de la vârsta cea mai fragedă.

În *astm*, trebuie studiate nu numai fenomenele alergice, dar și vibrațiile și transferurile care pot atinge mediul familial... Și aici pot fi observate cazuri unde copilul ține loc de paratrăznet unui membru al familiei. De exemplu, noaptea, când copilul doarme bine, mama este cea care face criza de astm (fără ca aceasta să fie o regulă).

„În *sala de operație*, captările vibratorii sunt o profilaxie excelentă pentru tulburările pre- și postoperatorii..."

Pentru a înțelege aceste noțiuni, trebuie acceptată ideea că omul nu este un simplu corp de materie (cel ce este disecat pe masa de anatomie), ci este alcătuit și dintr-o parte vie și invizibilă pentru simțurile noastre elementare și pentru aparatele noastre.

„Fenomenele care vor fi prezentate în detaliu mai departe în legătură cu *epilepticii* pot de fapt să fie generalizate pentru toate bolile."

Reușesc să-l contactez. Mă invită să merg imediat. Va începe o ședință.

Iau primul taxi. Seducătorul psihiatru Eliezer Mendes mă întâmpină cu multă căldură, îmbrăcat complet în alb, pielea mai degrabă deschisă la culoare, părul ondulat, privirea profundă, de unde emană o imensă căldură umană. O mare complicitate s-a instalat imediat între noi. Mi-a arătat o instalație stereofonică foarte complicată, apoi mă prezintă mediumilor și pacienților săi.

Ședința va începe într-o sală mare și frumoasă, cu podeaua acoperită de mochetă. Toți se așază culcat. Mă așez, ascult, observ.

O muzică blândă, foarte convingătoare, începe să se audă, inducând relaxarea. Medicul este în picioare, supraveghind reacțiile grupului. Îl ajută un tânăr medic, transmițând material stereofonic bolnavilor. Grupul este așezat într-un mod foarte special. Unii sunt izolați, alții sunt legați unul cu altul printr-un contact realizat la nivelul labei piciorului. Unul este pacientul și celălalt mediumul. Atunci când știi că Neptun este patronul Peștilor, că Peștii comandă picioarele, nu te mai miri. Sunetul muzicii are menirea să stabilească starea de liniște și destindere. Apoi sunetul crește încet, se accelerează ușor, devine mai convingător. Iată că sunt induse câteva manifestări de tip convulsiv la unii dintre mediumi și pacienți. În același timp cu creșterea sonorității muzicale, numărul și intensitatea manifestărilor sunt în creștere și ele.

Asistăm la expresia cea mai evidentă a efectului terapeutic al muzicii la subiecții ce posedă un Corp-Undă deosebit de dezvoltat. Jocul care se insta-

lează între vibrațiile muzicii și propriile lor vibrații îi induce într-o nouă stare de conștiență.

Alegând muzica ce însoțește ședința terapeutică, Eliezer nu face nimic la întâmplare. El înlocuiește terapia prin cuvinte, prin sunete. Se acordă astfel o mai mare libertate de înțelegere și interpretare atât mediumului, cât și bolnavului „sensibilizat", pentru care sistemul de exprimare nu mai este crispat, în interiorul unui text. Însuflețiți fără să știe prin vibrații care stimulează vibrația sensibilității lor psihice, ei descoperă, elimină și desfac nodurile care încordează invizibilul lor viu.

Împreună cu Monique Deschaussée (*Omul și pianul*) voi spune că muzica „poate îngădui să te cufunzi în profunzimea misterului Omului, putând realiza totodată comunicarea cu Lumea de Dincolo, dincolo de cotidian, în transcendență. Într-un anumit fel, ea este o legătură între Om și Universal, îngăduindu-i să se situeze în contextul său cosmic, exprimându-se totodată sub forma sa de sensibilitate ascuțită la maxim." Ea este unul din elementele care poate induce transa și am văzut în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi* în ce măsură putea ea influența nu numai psihicul individului, dar și istoria popoarelor prin intermediul aurei colective.

Curând se înțelege că mediumii au „absorbit" problemele conștiente sau inconștiente ale fiecărui pacient. Căci ele vorbesc, plâng, uneori strigă, exprimând o suferință intensă.

Medicul observă și lasă criza să-și urmeze cursul.

Împreună cu mediumul, el, pacientul, întreprinde o regresiune în timp. Medium și pacient au intrat în cea de-a Doua Lume. Au loc variații ale personalității și unele sugerează întoarceri la stări stereotipizate.

Într-un anume fel, *mediumul este cel care, trăind și vorbind, exprimă dezordinile ascunse și blocajele inconștiente ale bolnavului.* El le mobilizează, face ca ele să fie descoperite în mod limpede, explicit, lămurind astfel medicul și pacientul, devenind astfel mijloc terapeutic.

Apoi dr. Mendes intervine ici și colo, după nevoi, plasându-se în picioare, între cele două persoane care au făcut acest schimb vibrator. Stând desculț între picioarele lor, echilibrează – spune el – câmpurile energetice. Astfel, el devine elementul care acționează asupra unui câmp vibrator vertical al cuplului medic-bolnav, în timp ce câmpul orizontal este constituit de către cuplul medium-bolnav[1].

1. A se vedea vol. III (*Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*), anomaliile câmpurilor vibratorii în funcție de pozițiile verticale sau orizontale în patologia ce poate fi antrenată prin ruptura câmpurilor în diverse poziții.

Între timp îi observ pe singuratici. Unii își trăiesc călătoria lor interioară în mod dureros, plângând. Alții se manifestă prin convulsii de diferite intensități. Unul dintre ei intră într-o stare critică, devine livid, respiră greu, se apropie neîndoios de starea de moarte simbolică.

Eliezer Mendes se îndreaptă către el, mă privește. Situația mea este delicată. Deși mă aflu acolo în calitate de musafir, meseria mea mă incită să mă apropii, să-l ajut. Ce să fac? Aici nu mai este un loc unde se pun întrebări. Trebuie să acționezi sub impulsul intuiției. Apropiindu-mă de pacient, palpând un puls mic, rapid, mâini înghețate, ezit cu privire la ce am de făcut: să observ sau să acționez. Dr. Mendes, credincios tehnicii sale, își apropie picioarele de ale bolnavului. Eu transmit ceva energie la nivelul plexului solar, căci în fața aspectului acestui tânăr, medicul de reanimare care am fost cândva ar fi pus diagnosticul de „colaps", atât era de neliniștitor tabloul clinic. Vechi amintiri mă cuprind și mă neliniștesc în ce-l privește. Dar persoana mea cea de azi îmi spune că totul se va rezolva cu bine. Tot așa gândește și Eliezer care, cu liniștea experienței pe care o are, merge să-i supravegheze pe ceilalți.

Muzica, ambianța, dorința de a ajuta... iată-mă oscilând între stadiul de vizitatoare și cel de participant și de terapeut. Mă cuprinde o senzație ciudată: oare mă voi lungi lângă bolnav, să trăiesc pentru el problemele lui și să-l scap de ele, sau voi acționa ca un vindecător-emițător, comunicându-i destulă energie ca să-l ajut să se poată elibera el însuși?

O astfel de situație trebuie ținută sub control, să aleg fără să fiu mânată de împrejurare. Este important să-mi păstrez capacitatea de a observa. Așadar, voi rămâne vindecător. Instalată în mod discret lângă pacient, cam intimidată, nedorind să interferez cu obiceiurile locului, dar prezentă, iată-mă că sunt pur și simplu acolo: dacă dorește, el poate capta vibrațiile mele și energia, iată-mă oferindu-mă în invizibil, în caz de nevoie. Muzica își crește ritmul, forța, expresivitatea. Pacienții și mediumii se animă, unii întredeschid ochii, numai protejatul meu nu. Eliezer Mendes își încheie echilibrările pacient- medium cu ajutorul picioarelor. În curând, cei mai mulți au ieșit din starea lor și stau șezând.

Încă o modificare de ritm și toți se ridică în picioare. Dansând cu ochii închiși, încă imobili, clătinându-se sau răsucindu-se în jurul lor, triști sau cu o expresie dinamică și veselă, iată-i pătrunzând într-un alt plan. Ei metabolizează energiile negative.

Acum toți trebuie să fie supravegheați ca să nu se izbească de ziduri, sau ca cei ce se află încă în echilibru instabil să nu se prăbușească în chip brutal.

Sub starea lui de paloare, protejatul meu își revine încet. Dr. Eliezer consideră că este timpul de a accelera ieșirea din experiența trăită în cadrul acestui tablou cardiovascular impresionant și practică un masaj.

Mă îndrept către ceilalţi pacienţi, ajutând să se învârtească pe cei ce mi-o cer din privire, sprijinind pe cei ce se clatină, punând mâinile mele pe plexul lor solar. O tânără negresă stă imobilă într-un colţ, cu ochii închişi, incapabilă să se ridice. Ce să fac? Culoarea pielii ei îmi spune că strămoşii ei au tradiţii şi obiceiuri pe care eu nu le cunosc şi, pentru moment, neputând descifra în mod cert cererea sa, este mai bine să mă abţin. Totul este prea rapid şi prea nou ca să mă pot adapta corect. Uneori este dezastruos să intervii în calitate de străin, într-o trăire profundă şi intimă. O pacientă îşi pierde echilibrul, se agaţă de mine şi mă antrenează în dansul ei, retezându-mi scurt gândurile.

Muzica a atins ritmul şi intensitatea maximă, o muzică locală braziliană cum numai ei ştiu s-o facă şi care-ţi cuprinde capul şi trupul.

Acum toţi îşi dau mâna, iată-ne în hora care se strânge şi se lărgeşte după cum ne apropiem de centru sau întindem braţele. În acelaşi timp sunt emise sunete O.M. Toate energiile se amestecă, se răscolesc înainte de a se echilibra.

Urmează o îmbrăţişare generală. Am o mulţime de prieteni noi!

Eliezer Mendes mă pofteşte să mai rămân, aş putea chiar să locuiesc aici. Dar durata călătoriei şi a programului avut în vedere mă împiedică. Altă dată!

Spaţiul Transă este aşadar un loc de întâlnire unde, pornind de la intrarea într-o stare de relaxare, se va crea un *câmp colectiv de energie*. Acesta va genera o situaţie deosebit de eficace din punct de vedere terapeutic.

O reuniune într-o biserică sau cea a unei congregaţii mistice generează de asemenea o energie care poate fi canalizată pentru o utilizare determinată. Cel care dirijează are sarcina de a da orientarea.

Acest mod de lucru foloseşte *emoţia, intuiţia şi nu intelectul.*

„Într-un prim timp, spune Eliezer Mendes, eu stabilesc o stare de relaxare. Apoi am modul meu de a simţi şi a conduce grupul.

Un bolnav, de exemplu, emite o energie negativă. La început, aceasta este absorbită de către toţi cei prezenţi.

Apoi, scoţând grupul din starea de relaxare, îl punem în mişcare pentru a metaboliza şi a arde aceste energii negative. Aici noi am copiat tehnicile primitivilor, ale indienilor care tratează prin dans. Aceste exerciţii de tip bioenergetic care mobilizează câmpurile de energie pot căpăta numele de psihodans, biodans."

Aşadar, energia emisă în mod spontan de către grup este potenţată prin relaxare, iar acţiunea ei este dirijată de către ghidul terapeutic, Eliezer Mendes.

Este de subliniat faptul că în aceste grupuri sunt incluşi mediumi şi vindecători înzestraţi şi formaţi în mod special, fără de care mişcările energiei nu ar avea nici această amploare, nici această eficienţă... Şi mai ales nu trebuie să ne închipuim că acest gen de improvizare terapeutică este fără riscuri.

APLICAŢII TERAPEUTICE

Să recapitulăm cazurile în care poate fi aplicată această formă de tratament:

– În acest mod pot fi trataţi *psihoticii*. „Pentru noi, a medita înseamnă a face un vid absolut în starea de conştienţă. Pentru psihotic, atunci când el se află într-o stare alterată a conştienţei şi a stării emoţionale, aceasta este forma de meditaţie pe care şi-a ales-o. Noi suntem aceia care nu-l înţelegem."

– El semnalează chiar un caz de *retenţie urinară* datorată unei tumori de prostată. Era prevăzută o intervenţie chirurgicală. Acesta a intrat în transă şi grupul a captat energiile cauzatoare de boală. Durerea a dispărut. După două şedinţe, chirurgul nu a mai regăsit tumora.

– În acest mod au putut fi eliminate *tumori maligne*. O dată mai mult trebuie să fim rezervaţi, să subliniem capacităţile cu totul deosebite ale acestor oameni (îndată ne vom putea face o idee mai exactă în această privinţă) şi mai ales să nu credem că totul este cu putinţă într-un grup mediumic improvizat. Dacă eu expun cazul dr. Mendes, este pentru a arăta că noi suntem într-adevăr alcătuiţi dintr-un corp de materie şi dintr-un Corp-Undă şi nu pentru a ne face să gândim că totul este uşor şi inofensiv. Să nu uităm că el este medic, fiind chirurg şi apoi psihiatru, într-o ţară unde spiritismul este foarte viu, şi cu antrenamentele mediumice practicate în mod regulat, de la vârsta de optsprezece ani, în grupele Kardec, chiar înainte de a avea loc specializarea.

Pentru Eliezer Mendes, această tehnică oferă mijloace terapeutice pentru *criza epileptică*, în timp ce centrul epileptogen rămâne singura posibilitate de schimb între exterior şi interior[1].

În timp ce medicina clasică plasează întotdeauna etiologia, respectiv cauza crizelor de epilepsie, la nivelul „focarelor" cerebrale şi o caracterizează prin „trasee specifice de unde" pe electroencefalogramă, medicul brazilian constată (dacă excludem cazurile de tumori cerebrale, traumatismele, corpii străini şi alte câteva situaţii cert organice):

– că multe persoane prezintă anomalii pe înregistrarea electroencefalografică fără a fi totdeauna însoţite de crize de epilepsie;

– că unii epileptici nu au totdeauna o localizare cerebrală aparentă.

Există aşadar o epilepsie care nu este de origine organică şi această formă, cea mai frecventă, este necunoscută în mediul medical oficial.

Mai multe sute de epileptici au fost recuperaţi la dr. Mendes prin metoda sa care:

1. A se vedea observaţia de la pag. 149

– suprimă orice fel de medicație specifică sistemului nervos;

– face posibil ca fenomenul convulsiv să poată fi ținut sub control de către bolnavul însuși, cu ajutorul hipnozei și al auto-hipnozei (noi i-am spune sofrologie), care favorizează dezvoltarea percepțiilor extrasenzoriale;

– proiectează simptomele convulsive asupra unui „senzitiv" sau asupra unui medium pregătit. Acesta, în transă hipnotică sau nu, reproduce atacurile convulsive ale epilepticilor. Este vorba despre captarea unei energii patologice a bolnavului de către medium, de o contaminare vibratorie experimentală.

Pentru dr. Mendes, și epilepticul este un medium, un „senzitiv disociat", un medium neavizat și nepregătit pentru captarea sarcinilor energetice înconjurătoare.

„Epilepsiile acestea sunt rezultantele forțelor extra-fizice care acționează prin intermediul organismelor. *Aceste manifestări sunt legate de câmpuri energetice scăpate de sub controlul legilor fizice și fiziologice cunoscute. Ființele umane funcționează ca niște câmpuri energetice care atrag vibrațiile și le emit.*

Formarea noastră din punct de vedere tehnic, spune el, în medicină și în psihologie, reamintește teoria lui Ptolemeu care atribuia Pământului proprietatea de a fi centrul Universului. În același mod noi căutăm o explicație «cerebro-centrică» pentru epilepsie, în vreme ce un adevăr mai profund, determinat de o cauză psihocentrică energetică sau ergo-centrică, este de luat în considerație. Organele fizice, piese ale unei mașini minunate, se comportă ca elemente care produc efecte, dar pentru ca să existe, au nevoie de câmpuri extra-fizice energetice."[1]

„La psihotic se decelează o disociere între creier și corp. Când dansează, ener- gia restabilește contactul între corp și spirit, între corp și emoție. Pentru psihotic este preferabil să lucreze cu emoția. *Una din marile preocupări ale acestei terapii este de a-l transforma pe psihotic, ființă insensibilă, în ființă sensibilă."*

Schizofrenicul caută să-și asume două personalități divizate sau dezintegrate. El are halucinații și percepții anormale.

Pornind de la principiul că schizofrenicii sunt mediumi suferind de o distorsionare a capacităților lor de clarviziune și telepatie, el îi consideră

1. A se vedea „Sindromul lui Neptun" în *Medicina Corpului Energetic* și concepția mea despre „Corpul-Undă" prezentată în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi.* Concepția prezentată de către dr. Mendes va fi astfel mai simplă, mai ușor de înțeles. Nu emite el oare ideea, tot așa cum încerc și eu să dovedesc în vol. III, că viața vine din afară?

personalități multiple și divizate (a se vedea schemele rupturilor corpului din vol. II care subliniază acest fapt) și îi tratează prin transă și sofrologie.

Altfel spus, Corpul Energetic – așa cum îl descriu eu în cazul mediumului este desemnat de către dr. Eliezer Mendes ca o „capacitate de clarviziune și telepatie", rol pe care i-l atribui și eu.

Nerecunoscut de către corpul medical materialist, el este respins și negat ca entitate distinctă în ceea ce privește capacitățile și manifestările sale. Eliezer îl individualizează și îi recunoaște, ca și mine, o fiziologie și o patologie. „Dacă plasăm un schizofrenic în apropierea unui medium în stare de hipnoză, poate avea loc o transmisie telepatică de energie care acționează asupra mediumului, producând la el modificări psihice, emoționale și fizice, care reproduc simptomele pacientului."

Manifestările schizofrenice sunt, spune el, efectul „energiilor intruse" și al „energiilor înfrânate" aparținând structurii proprii a pacientului. El le numește „personalități intruse" și respectiv „personalități subconștiente" căci ele iau un aspect psihobiofizic, se arată inteligente și cu personalitate.

Dar dacă pacientul poate fi plasat în stare de transă, el manifestă la rândul său, sub forma unei intense stări emoționale, simptomele pe care le modifică și le elimină el însuși.

„Interferențele acestor «personalități» cu cele ale bolnavului, fără să știe că este medium și nepregătit, pot asuma dominația completă a spiritului său bolnav sau pot să se asocieze psihismului său."

Astfel se poate spune că acest medic, așa cum făcuse și Agpaoa, a organizat un Centru apt să primească în bune condiții bolnavi și să-i trateze pe cale mediumică.

Întocmai ca la Agpaoa, se regăsesc reunite toate categoriile de terapeuți în stare să îngrijească Cele Trei Corpuri într-un singur loc, în condiții bune. O diferență: o astfel de instituție în ansamblul ei este condusă de către un medic și nu de către un vindecător.

„Cu toate aceste evidențe, cu toate aceste observații, noi ne izbim aici de imperativele științei medicale, de medic, de industria chimică, de comerț, de bolnav, ca și de numeroase prejudecăți filosofice, culturale sau religioase (...) Eu nu prezint nimic original, nu fac decât să reactualizez vechi concepte și nu fac decât să definesc în termeni actuali ceea ce se practică încă din cea mai timpurie antichitate", adaugă el.

Este cert că un medic nepregătit, condiționat încă de gândirea occidentală materialistă, nedispunând de o trăire interioară, nu poate admite ușor aceste fapte și nici aceste metode terapeutice care se adresează mai mult afectului

decât intelectului. Dar „cultivarea intelectului fără intervenția, nici dezvoltarea emoției, poate ea oare să fie considerată drept o cultură valabilă?“[1]

Nu este inutil să insistăm asupra acestor fenomene care readuc în discuție toate concepțiile noastre medicale și să relatăm circumstanțele care l-au făcut să afirme că epilepticii ar putea fi mediumi.

„S-a prezentat la mine o bolnavă care făcea crize convulsive și avea un comportament nevrotic; am decis să-i aplic un tratament hipnotic cu sugestie de liniștire și somn. Rapiditatea inducției a permis detectarea unei mari sensibilități. În cursul uneia din aceste ședințe a făcut o criză convulsivă, apoi alte crize în ședințele următoare. Controlate în stare de transă, ele și-au schimbat aspectul, s-au transformat în stare de comunicare paranormală.

Apoi m-am confruntat cu alte cazuri asemănătoare.

Acești pacienți caută în general congregații legate de fenomenul spiritist, de orice fel ar fi. Însoțindu-i pe acești pacienți, am putut să-mi dau seama că centrele mistice cu inducțiile lor tipice aplicau același tratament.

Descoperirile mele experimentale coincid cu fenomenele mediumice practicate în Brazilia, sub formă religioasă, în cercurile spiritiste cum sunt centrele Kardec, Umbanda sau Candomblé.“

Desprinzând fenomenologia observată din această sferă mistică, el o denumește „*psihobiofizică*“.

„În același mod ca în cazul precedent, adică din întâmplare, am descoperit că plasând un epileptic lângă un senzitiv (medium), acesta putea capta starea convulsivă a epilepticului și putea s-o reproducă cu aceleași caracteristici.

Cu transferul simptomelor asupra unui senzitiv făcusem un salt înainte. Dar asociind transferul simptomelor asupra unui senzitiv, prin antrenarea bolnavului la autohipnoză, ne-am dat seama că rezultatele se însumau și că timpul de recuperare din starea epileptică se scurta.

Așadar epilepticul este un «medium disociat» datorită caracteristicilor «câmpului său PSI» și nu un bolnav psihic, noi îl putem folosi foarte bine ca pe un aparat de captare a vibrațiilor unui alt epileptic.

1. *Practica medicală cotidiană* din 2 decembrie 1986, sub semnătura lui Yves Malinas, spune că, la începutul secolului, școlarizarea obligatorie până la 12 ani lăsa 5% analfabeți. Astăzi, școlarizarea obligatorie până la 16 ani lasă 7% analfabeți. La doisprezece ani, 20% din copii nu știu să citească corect și la vârsta de cincisprezece ani, 10%. „Comparând cu prețul fabulos plătit pentru extinderea școlarizării și reducerea numărului de elevi pe clasă, rezultatul – afirmă Malinas cu umor – va fi fără îndoială calificat drept mediocru de către răuvoitori. În realitate, este vorba de un progres și chiar un mare progres: foștii analfabeți nu aveau certificat de studiu, cei de azi au diploma de bacalaureat.“ Rețineți că această publicație aparține gândirii materialiste.

Educând «câmpul PSI» al epilepticilor, ei elimină manifestările lor anormale pentru a intra în faza manifestărilor normale telepatice, de clarviziune, psihokinezie și altele care, în trecut, au condus mulți «vrăjitori» la rugul Inchiziției și care continuă azi să conducă pe mulți «senzitivi» la alienare senzorială, prin tratamentul coercitiv al internării și al blocării sistemului nervos prin medicamente.

Ca și cei din antichitate, eu consider că epilepsia este mai degrabă un «rău trimis de zei» decât o boală cerebrală. Mai degrabă o anomalie a spiritului (energie inteligentă ce sălășluiește în trup) decât o leziune nervoasă. Și mult mai mult, ceva mai degrabă legat de psihism decât o boală organică.“

El mai spune că se poate vorbi de o „contaminare vibratorie“ așa cum se poate vorbi despre o „contaminare microbiană“, iar în ce mă privește, aș îndrăzni să afirm că o contaminare „virală“ este deseori de origine vibratorie.

„În ceea ce privește profilaxia acestor «boli», ea se realiza în cadrul obiceiurilor mistice-botez, cuminecare. Gesturile semnului crucii sunt asimilabile cu forțele paselor magnetice.“ Ar fi de dorit ca să intre în contact, foarte devreme, copiii cu senzitivii, să practice sofrologia.

Dacă unii epileptici sunt mai greu de tratat, aceasta se datorează existenței vibrațiilor epileptogene de două feluri. Unele, captate, vin de la indivizi, de la anturaj. Celelalte aparțin structurii proprii bolnavului. „Cazurile cele mai rezistente la tratament sunt cele ale căror determinism se găsește în structura personalității subconștiente.“

„Evidențierea fenomenului descris de multă vreme, al vieților succesive, face și ea parte din cercetările mele. Vehiculului acestei eternități existențiale i s-a dat numele de suflet sau Spirit.

Acestei entități transcendentale îi atribuim natura și proprietățile câmpului „PSI“. Când un câmp „PSI“ se instalează într-o ființă și o modelează, el îi impune propria structură aducând în această încarnare reminiscențele „memoriei sale extra-cerebrale“. În aceasta se întâlnesc defectele constituționale. Ele se exteriorizează prin fenomene psihice, fizice sau fiziologice.

„Ne-am afla, așadar, la discreția determinărilor reîncarnatorii.“

Prin aceasta Eliezer Mendes se alătură ipotezelor mele despre care am vorbit în capitolul precedent, referitoare la memorizarea „energiei-informație“ imprimată în „Corpul-Undă“. Vorbind despre câmpul PSI, și el face apel la teoria „câmpurilor“ așa cum este ea tratată din unghiul de observație interpretat în lumina fizicii moderne, în volumul III, *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*. Este bine să repetăm acest lucru, căci luarea de poziție este importantă: viața vine din afară și corpul fizic este structurat pornind din invizibil.

Acest invizibil continuă să existe în momentul morții corpului nostru fizic, așa cum am arătat mai sus.

Acest invizibil păstrează o memorie „extra-cerebrală" în care sunt înscrise structurile noastre şi psihismul nostru din vieţile trecute. Perturbările acestui „câmp de memorie" în invizibil proiectează în momentul încarnării deficienţele lor asupra embrionului ce va da naştere corpului fizic.

Dincolo de acest prejudiciu există o speranţă, deoarece printr-o întoarcere, o „regresie" în trecut, aceste structuri invizibile sunt atinse şi pot în oarecare măsură să fie „curăţate" de perturbările lor.

Se pătrunde aşadar în amintirile constituţionale şi arhaice care ne modelează din lumea de dincolo. Oricât de îndrăzneaţă şi neverosimilă ar putea părea, am văzut că unele observaţii dovedesc această realitate, ca de exemplu cazul micuţei Simone...

„Fie prin regresia memoriei unui pacient în stare de transă hipnotică, fie prin captare telepatică a unui senzitiv sau prin clarviziune, toate aceste fenomene coincid cu bazele doctrinare ale vieţilor succesive şi cu schimburile reciproce între «sufletele» reîncarnate sau decorporalizate," scrie Eliezer Mendes.

„Alienarea şi menţinerea sub medicaţie nu fac decât să contribuie la deteriorarea individului şi a câmpului său energetic. Făcând aluzie la acest concept, eu nu doresc decât să pun în evidenţă complexitatea fenomenului pe care unii pretind să-l abordeze cu un simplu comprimat de materie fizică, veninos pentru structurile subtile ale construcţiei noastre psihobiofizice.

Prin percepţia extrasenzorială «senzitivii» pot încorpora în reprezentare cinematografică vibraţii care acţionează în câmpul PSI. Ei pot să descrie solicitările şi leziunile zonei afectate[1]. Aşadar, este suficient să trimiţi curenţi vibratori energetici de aceeaşi natură pentru a provoca ameliorarea sau vindecarea acestor părţi bolnave" subliniază dr. Eliezer Mendes.

„Dar dacă demonstraţia este posibilă prin rezultatele obţinute, procesul de acţiune nu poate fi evidenţiat decât dacă există acces la această fenomenologie. Tehnicile actuale sunt insuficiente şi prea rămase în urmă pentru a ne oferi echipamentele apte să se măsoare cu capacităţile fiinţei umane, «această necunoscută» a lui Carrel."

„La epileptici, noi suspendăm medicaţia şi căutăm declanşarea tuturor fenomenelor ce ar putea să apară dând frâu liber crizei convulsive, în loc să o reprimăm. Încărcăturile energetice eliberate sunt asumate de către mediumi. Asistăm la o *agravare accentuată spontană*, putând să ia aspecte schizofrenice mai ales în cazurile de «grand mal» blocate cu doze mari de medicamente,

1. A se vedea descrierile d-nei Sorbes, vol. III, capitolul „Vindecătorii".

până la un moment dat când se producea o acomodare fiziologică a sistemului nervos prin «desfăşurarea liberă» a fenomenului.

Se observă o stare de regresie în timp. Regresie către copilărie, apoi către starea de nou-născut, apoi către perioada fetală.

„Dar regresia poate merge şi mai departe, intrând într-o zonă ce prezintă caracteristicile unei vieţi anterioare. Asistăm atunci la o schizofrenie fiziologică ce urmează o desfăşurare naturală până în momentul întoarcerii la starea normală de conştienţă. După un timp variabil, bolnavul regăseşte întotdeauna vârsta sa reală.

Regresia epilepticilor oscilează în general între treizeci şi nouăzeci de zile în perioadele lor critice.

Timpul de recuperare în cazurile cele mai rebele a mers până la doi ani pentru ca să se producă eliminarea aspectelor convulsive. Dar cele mai multe evoluţii s-au desfăşurat pe durata câtorva luni.

Apoi subiectul trebuie să înveţe să-şi asume condiţia sa de «senzitiv».

Câţiva dintre senzitivii cei mai dotaţi din echipa mea sunt epileptici."

„Acest caracter mediumic nu este privilegiul fiinţelor umane. Poate fi întâlnit şi la animale. Experienţe foarte recente au fost făcute pe ouă de găină pe care au fost înregistrate «aritmii» datorate unor influenţe energetice foarte subtile provenind de la organisme umane plasate în apropiere. Eu însumi am transferat în mod experimental simptome şi tulburări umane unor animale: o durere de tip colită resimţită de către un senzitiv a fost transferată unui câine. Această durere a rezistat administrării de antispastice şi a trebuit să fie ulterior tratată prin transfer energetic."

„O bolnavă epileptică cu un psihic agresiv a locuit într-un apartament unde se afla un căţel foarte blând. Animalul a început să aibă crize convulsive şi un comportament agresiv. Fenomenul era ciudat şi am păstrat câinele la clinică. Convulsiile au dispărut, dar comportamentul agresiv s-a menţinut. Cineva din echipă a luat animalul acasă unde avea mult spaţiu liber. În noul habitat căţelul a dat frâu liber schizofreniei sale, agresând alţi câini, până în ziua în care, manifestând o mare desperare, a intrat într-o criză convulsivă epileptiformă şi a căzut ţeapăn, ca şi mort.

Între timp, bolnava se elibera de simptomele ei de psihoză epileptică şi reîncepea să trăiască într-o manieră acceptabilă."

Nu este oare aici o manifestare a unor schimburi ce au loc între Corpurile Energetice?

Homeopaţii veterinari nu se sprijină ei oare, pentru a alege medicamentul, pe semnele pe care animalul le prezintă, dar totodată şi pe caracterul stăpânului sau stăpânei lui?

Iată acum câteva observații extrase de la al IV-lea Congres Internațional de Psihotronică din São Paulo din 1979 și semnate tot de Eliezer Mendes. Interpretarea acestor observații este lămurită de paragrafele precedente:

„Un adult de treizeci și cinci de ani prezintă o stare convulsivă din fragedă tinerețe. Am suprimat blocajul realizat de medicamente. Inducție hipnotică, relaxare și captare vibratorie de către senzitivi.

Regresiune. Pacientul ajunge în stadiul de prunc. Nu are nici o noțiune despre masticație, înghite cu greu alimentele lichide sau semilichide.

Nici o noțiune de igienă, nici un control al dejecțiilor. Rămâne alungit sau semi-alungit într-un fotoliu, incapabil de a se deplasa neajutat. Vă imaginați ce probleme creează un bărbat de șaizeci de kilograme având personalitatea și comportamentul unui bebeluș năzuros.

De-a lungul zilelor, bebelușul evoluează către starea de conștiență a unui copil, apoi a unui adolescent, fără a-și aminti de situația sa de om însurat, posesor al unei diplome universitare. Ajuns la vârsta de cincisprezece ani i se părea comic să i se vorbească despre soția sa și spunea: «Nu vă bateți joc de mine, am cincisprezece ani și studiez la Colegiul American».

Acest pacient a revenit la o stare de conștiență normală după șase săptămâni, cu manifestări convulsive sporadice în timpul somnului, atitudini copilărești regresive, cu dependență accentuată față de toți membrii echipei terapeutice.

După șase luni, el trăiește absolut normal, fără a lua vreun medicament și fără nici o convulsie.

Încă nu a ajuns la stadiul de dezvoltare a facultăților paranormale, în momentul când prezentăm această comunicare."

„Dimpotrivă, M. W. a prezentat încă de la începutul tratamentului fenomene paranormale, cu manifestări de «personalitate intrusă».

Era uneori propovăduitor al Evangheliei, alteori un *Padre* vorbind în latină și ținând predici în fața unor adunări improvizate de către el, ca auditoriu imaginar...

În realitate, el era muncitor într-o fabrică de vapoare. Nivelul său cultural nu putea să justifice în vreun fel manifestările acestor diferite personalități.

Echilibrul psihic s-a restabilit în două săptămâni iar crizele sale convulsive au intrat sub control în patru luni."

Iată alt caz ce poate rezuma și altele – și deși dureros – nu este mai puțin explicit.

„Raquel era la universitate, lupta în mod conștient, cu desperare, de la vârsta de șase ani, împotriva celebrului «strigăt de păun» care-i preceda convulsiile, marcată de verdictul de incurabilitate dat «Bolii zeilor».

Ea a fost internată în spital în stare de rău epileptic: stare cataleptică cu hipertonie accentuată a întregii musculaturi striate cu excepția diafragmului, deși folosea zilnic șase fiole de anticonvulsivante și tranchilizante.

De mai multe luni ținea pumnii strânși, astfel încât unghiile i-au intrat în carne; labele picioarelor erau în flexie așa de accentuată încât nu-i permiteau nici să meargă, nici să stea în picioare – de câteva zile era alimentată prin sondă gastrică din cauza unui trismus asemănător celui dintr-o tetanie.

Tatăl ei o însoțea hohotind de plâns, desperat. O retrăsese dintr-un mare spital pe o targă și cheltuise pentru ea ultimele resurse.

Am înconjurat-o imediat cu șase senzitivi în transă hipnotică, culcați pe sol. În câteva clipe vibrațiile au fost captate și convulsiile au apărut la aceste persoane devotate, care se consacră delicatului mister de a ajuta la eliberarea bolnavilor de jugul nemilos al epilepsiei.

Senzitivii au început să elimine salivă, să se contorsioneze în convulsii și horcăieli captate de la câmpul PSI al pacientei noastre, care, cu ochii ficși și fața marmorată, avea un aspect cadaveric.

În mine vibra o speranță calmă, cum se întâmplă uneori în momentele dramatice pe care le poți trăi într-o sală de operație. Noi lucram cu curenți energetici biofizici care dezmembrau, metabolizau vibrațiile distrugătoare ale unui univers paralel, invizibil și agresiv, care se prezenta sub numele de entități sau de personalități anonime. Am identificat unele din aceste personalități.

Una dintre ele, propria ei bunică, înghițise un insecticid în prezența copilului, atunci când avea cinci ani.

Alte personalități au fost recunoscute ca fiind entități acționând în spiritul membrilor familiei, provocând infernul ce se întâlnea în sânul acestei familii unde domnea neînțelegerea unora și alcoolismul altora. Tot acest univers de vibrații inferioare se reflecta în sufletul sensibil al pacientei care-l capta și care era pe cale de a muri datorită unei agresiuni de asemenea anvergură.

Ea era paratrăsnetul familiei și ducea povara percepției extrasenzoriale, preluând asupra sa durerile tuturor și fiind obligată să suporte în plus medicația și electroșocurile.

În câteva minute, energiile senzitivilor le-au metabolizat pe cele ale universului paralel și Raquel a respirat mai liniștit. Ochii ei au căpătat o strălucire mai blândă, pleoapele i s-au închis și a adormit. Mai apoi a putut să bea fără ajutorul sondei și s-a mai decontractat.

Două zile mai târziu, mâinile i s-au deschis, labele picioarelor au căpătat o poziție normală. Nu a mai avut nevoie de infiltrații cu corticosteroizi, așa cum i se făceau înainte.

Toate simptomele au diminuat. A reînceput să scrie, cu o scriere destul de lizibilă, având încă în mâini un freamăt accentuat. Cincisprezece zile mai târziu își regăsea zâmbetul de fată tânără.

Astăzi, au trecut trei ani. Este o excelentă profesoară, definitiv eliberată de teribila condamnare epileptică.

Ea își consacră timpul liber ameliorării percepțiilor sale extrasenzoriale, studiului fenomenologiei parapsihice și celor ce se mai găsesc încă în situația dureroasă de boală".

În aceste cazuri recunoaștem calitățile și slăbiciunile darului mediumității. Să rezumăm datele de bază, studiate în lucrările precedente și care vor permite să le explicăm.

Într-un prim timp, referindu-ne la concepția Corpului Energetic, identic la nivelul straturilor sale energetice succesive cu undele staționare ale atomului lui Niels Bohr reprezentat în secțiune, să remarcăm trei lucruri:

- La omul normal, straturile sunt puțin distanțate și energia crește de la centru către periferie (*Figura 2a*).
- La individul obișnuit, obosit, straturile pierd creșterea și păstrează un nivel identic de la centru către periferie (*Figura 2b*).
- La individul obișnuit, epuizat, vibrațiile sunt scăzute în toate planurile (*Figura 2c*).

Astfel,*pavăza de rezistență la agresiuni* este suprimată.

La individul dotat cu mediumitate:

- Straturile de energie sunt foarte distanțate (*Figura 2d*).
- Între straturile de apărare se infiltrează vibrațiile anturajului.
- Senzitivii lui Eliezer Mendes fac parte dintre marii mediumi având capacitatea de a obține un câmp vibrator „receptor" față de vibrațiile anturajului.
- În aceste condiții, ei cedează energia lor, pierzând propria „pavăză" și devin capabili, prin intermediul unei slăbiciuni educate, să devină receptorii vibratori ai energiilor negative ale pacientului. Ei sunt deci comparați cu aparatul receptor al unui televizor, emițătorul fiind pacientul.
- Cum acești mediumi, bărbați sau femei, formează un grup, fiecare în parte suportă fără a fi prea afectat, fiind capabili să împartă între ei energiile negative ale bolnavului tratat, în timp ce un singur „receptor", un singur medium, supus aceleiași încercări, ar putea fi afectat, nu numai la nivelul invizibilului, dar și la nivelul corpului fizic.

Pe de altă parte, este evident că între mediumi se găsesc și vindecători, cum este Eliezer Mendes, care „reîncarcă" grupul.

(Este motivul pentru care, lucrând singură și ocupându-mă de cazuri severe, nu îngrijesc decât câțiva bolnavi dimineața, atunci când energiile sunt

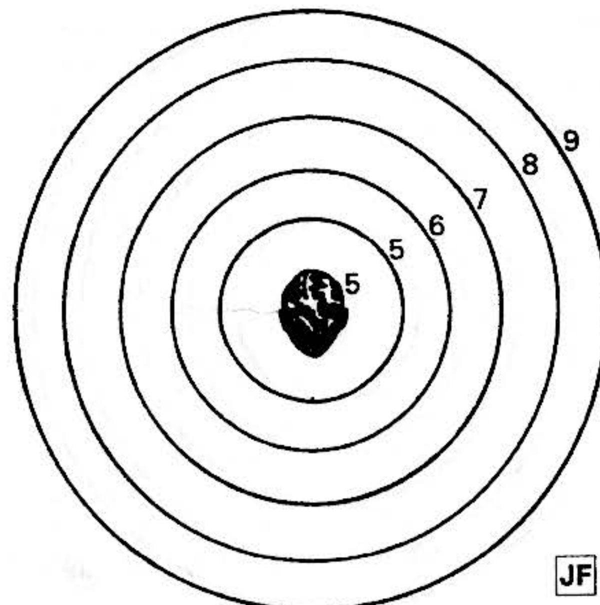


Fig. 2a – Omul privit ca atomul lui Niels Bohr

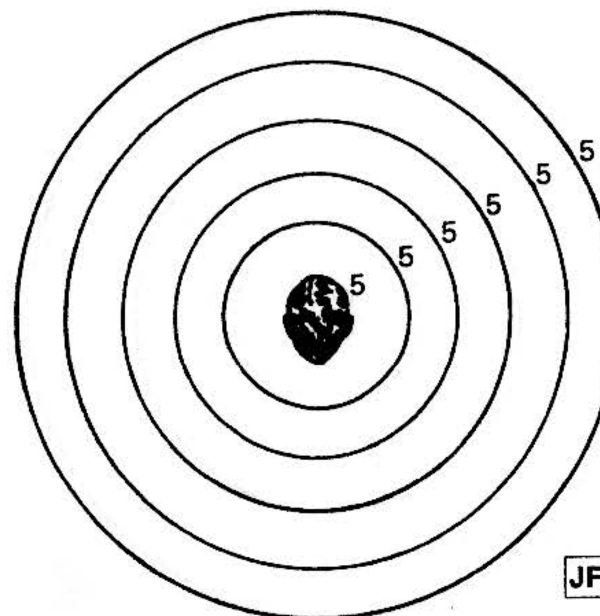


Fig. 2b – Omul obosit

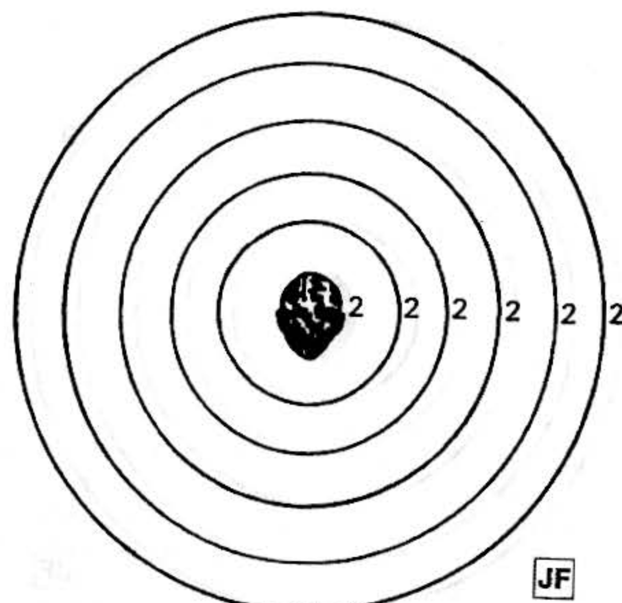


Fig. 2c – Omul epuizat

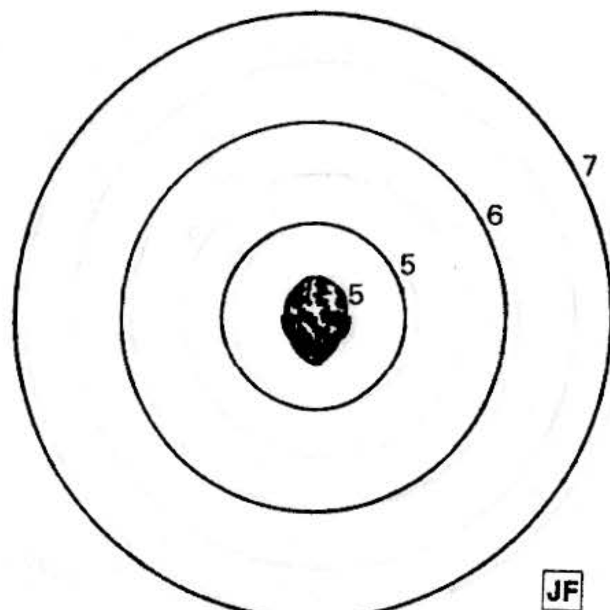


Fig. 2d – Mediumul

în creștere. Funcționând totodată ca emițător-receptor solitar, pentru a studia limpede calitatea schimburilor vibratorii, pătrunzând adânc în patologia lor, reorganizând câmpurile de energie în planuri succesive, analizând faptele și din punct de vedere intelectual, am nevoie de un timp de recuperare pentru a elimina aceste perturbații.)

Precauțiile ce trebuie luate sunt ceva mai puțin mari dacă te limitezi la un lucru superficial, sau dacă te ocupi de cazurile benigne.

Aparatele receptoare, emițătoare, organizatoare aflate la un moment dat pe piață nu pot fi decât simple elemente ajutătoare.

Cea mai bună soluție va fi în mod evident de a crea Centre de primire care să formeze mediumi și vindecători ca Eliezer Mendes. Chiar dacă explicația științifică satisfăcătoare pentru raționalismul științific nu există, *faptele* nu sunt mai puțin prezente. Este suficient să le admiți. Așa cum spune Eliezer Mendes, *„chiar un aborigen ar înțelege că acestea există"*.

Pentru cercetătorii de meserie, aparținând unor centre de cercetare sponsorizate de Stat sau din oferte umanitare, este simplu de a merge la Spațiul Transă la São Paulo ca să se convingă de realitate.

7. Recife

Apelurile telefonice la mare distanță, la Recife, locul unde poate fi găsit Edson Queiroz, mă costă o avere; pregătită să renunț mai formez o dată numărul, hotărâtă să iau altă direcție în caz de eșec.

Victorie! Queiroz s-a înapoiat, mă invită să ne întâlnim. Nu va fi în una din zilele lui de chirurgie spirituală, dar putem lua masa împreună. Îl invit cu plăcere. El dă adresa unui restaurant pentru a doua zi la prânz.

Repede, primul avion São Paulo-Recife. Sosire pe timp de noapte în Pernambuco, în capitala Recife, situată în regiunea de nord-est, regiune săracă, devenită celebră prin valul de secetă care a bântuit-o în ultimii ani...

Descoperim foarte devreme a doua zi de dimineață, către ora șase, plaja Boa Viagem: superbă, imensă...aurie, mărginită pe o latură de o mare albastră spumegând de valuri, iar de cealaltă de un dublu șir de cocotieri și eleganți zgârie nori. Dimensiunile plajei (șaptezeci de kilometri de țărm de-a lungul căruia se desfășoară orașul) fac ca prin proporții să piardă din monstruozitatea dimen- siunilor și să apară ca imobile rezonabile.

Numeroși amatori se află deja la malul mării, mergând, alergând, singuratici sau în grup. Jogging, yoga, gimnastică, înot înainte de orele de lucru.

Curând înțeleg de ce plaja poartă acest nume. Cedând tentației de a înota, înaintez în mare, mă împiedic de stânci, mai avansez sperând să întâlnesc nisip și adâncime ceva mai departe. Dar sunt numai stânci. Fac pluta avansând dincolo de *banche*, în speranța de a ajunge într-un loc primitor, iată o nouă *banche* și încă una. Loc puțin primitor, imposibil de înotat.

Ca întotdeauna, este indicat să părăsești plaja fierbinte foarte devreme și încă de la ora 8 să stai la adăpost de soare dacă ai pielea albă.

Urmează așteptarea orei de întâlnire și momentul în care să scot din valiză documentele pe care Paulette mi le-a trimis, să-mi fac o idee despre personaj.

Dr. Edson Queiroz n-ar fi în vogă dacă Allan Kardec n-ar fi fost celebru în Brazilia. Nu încetezi să te miri văzând cum Kardec, atât de puțin cunoscut în Franța, este venerat în altă parte. *Dicționarul religiilor*, sub direcția Mgr Poupard (francez) nu-i atribuie decât zece milioane de adepți în lume, dintre care un milion în Franța și nu-i consacră lui Kardec și spiritismului decât 22

de rânduri într-o carte de 1800 de pagini, cam 108.000 de rânduri. Dar conform unui misionar anglican, D. Barret, care și-a comunicat cercetările în *World Christian Encyclopedia*, 60 de milioane de brazilieni aderă la credințele kardeciste, adică la spiritismul experimental de concepție franceză. Numai în Pernambuco se numără 300 de centre Kardec. Doar în această regiune există aproximativ 43.000 de persoane care studiază sau practică mediumitatea și comunicarea cu spiritele. Dacă în spiritism sunt incluse Umbanda, Candomblé și alte credințe din Brazilia, aș dori să știu la ce cifră globală se poate ridica spiritismul în rândul unei populații de o sută douăzeci și trei de milioane de locuitori.

Dr. Adolfo Fritz, al cărui spirit îl „pătrunde" pe Edson Queiroz, a fost un medic german născut la Berlin, ucis de o grenadă pe frontul lituanian, în timpul primului război mondial. Întrucât practicase experiențe crude pe animale și oameni, căindu-se în lumea de dincolo, se răscumpără venind în ajutor oamenilor în suferință.

El se mai întrupase în persoana celebrului vindecător Zé Arigo din Minas Gerais, bogată zonă minieră cu reputația de a fi ținutul unde se nasc cei mai mari senzitivi ai țării.

Arigo a murit într-un accident de mașină, spiritul a pătruns în Oscar Wilde, medium celebru. Acesta a fost dat în judecată la Rio și amnistiat printr-o sentință a judecătorului Eliezer Rosas. Apoi a venit rândul lui Edwaldo, medium din Bahia. Eu refuz să recunosc „încorporarea" în pseudo-vindecătoarea întâlnită la Bahia în decursul primei călătorii. (Poate că este o șansă pentru ea, pentru că cei trei mediumi întrupați până acum au murit toți trei în accident de mașină.)

Edson Queiroz este singurul medic cu diplomă dirijat de Spirite.

„Vindecătorii posedați de Spirite" sunt un răspuns la imensa sărăcie a populației, la deficiența sanitară a țării, la numărul redus de medici (prost plătiți în dispensare). Ei sunt rezultatul credinței în bunătatea divină, în ierarhia Lumii Spiritelor. Ca și sfinții și îngerii, vin în ajutorul oamenilor.

În schimb, așa cum am văzut, oamenii vin în ajutorul Spiritelor rătăcite care nu s-au putut desprinde de corpul lor fizic, ca să se înalțe spre niveluri vibratorii superioare.

Organizațiile culturale, dar și cele sociale și medicale se pretează la soluția simplă și gratuită a acestei practici. Centrele Kardec funcționează numai prin donații libere.

Foarte bucuroasă să-l întâlnesc pe acest medic-vindecător, trebuie să recunosc, că deși cred în Spirite (întrucât le-am întâlnit), rămân cu un semn de întrebare în ce privește eficacitatea lor chirurgicală...

Fiind capabilă să analizez perturbările Corpului Energetic, să-l tratez, să urmăresc efectele acestei corecții.

Întrucât l-am văzut pe Agpaoa manipulând aceste energii invizibile și materializându-le sub forme asemănătoare cu țesuturile biologice.

Întrucât am fost expusă puterii de „informare" neformulată, emisă de către el și transmisă de la mental la mental.

Întrucât am experimentat involuntar, apoi în mod voit, în cursul tratamentului, valoarea și puterea simbolului.

Întrucât am văzut și am practicat, ajutată de către un vindecator din Manilla, „efectul laser" (incizie superficială pornind de la degetul îndreptat spre pacient) fără contact, admit și înțeleg puterea organizatoare a gândului-energie.

Dar pentru a înțelege imaginile prezentate de către ziare, arătând adevărate deschideri corporale, fără anestezie, am nevoie de mai multe date.

Totuși îmi este greu să cred că un chirurg cu diplomă universitară nu este altceva decât un escroc abil.

Dacă unui om îi place să se considere vindecător, neavând alte capacități și alte mijloace de trai decât să se creadă întrupat și ajutat de Spiritul unui mort, el poate eventual să fie suspectat de fraudă; acest chirurg nu are nici o rațiune să se expună pericolului de a i se suspenda dreptul de practică în schimbul lucrului pe care-l face gratuit o seară pe săptămână, decât numai dacă are o motivație profundă.

Pentru care rațiune un astfel de om poate întreține contacte cu Spiritele în Brazilia, dacă nu pentru că această practică aparține culturii poporului său? Și de ce această cultură nu s-ar afla tot atât de aproape de adevăr ca și a noastră? (Cu atât mai mult cu cât Allan Kardec era francez.)

Fenomenul posedării

Cunoașterea kardecistă mi-ar putea oare aduce un răspuns? La pagina 223 a *Cărții Spiritelor*, Allan Kardec pune întrebarea și primește următorul răspuns:

Întrebare: „Un spirit poate să îmbrace temporar învelișul unei persoane vii, adică să pătrundă în corpul viu și să acționeze în locul celui ce este încarnat?"

Răspuns: „Un Spirit nu intră într-un corp așa cum tu intri într-o casă, el se asimilează cu un Spirit încarnat care are aceleași defecte și aceleași calități, ca să acționeze împreună; dar totdeauna Spiritul încarnat este cel care acționează așa cum vrea asupra materiei cu care este învelit. Un Spirit nu se poate substitui

celui care este încarnat, căci Spiritul și Corpul sunt legate până la termenul fixat al existenței materiale."

Întrebare: „Dacă nu există o posedare propriu-zisă, adică o coabitare a două Spirite în același corp, sufletul se poate afla sub dependența altui Spirit, în așa fel încât să fie subjugat sau obsedat, în asemenea măsură încât voința sa să fie într-un anume fel paralizată?"

Răspuns: „Da, și aceștia sunt adevărații posedați; *dar să știi că această dominație nu se face niciodată fără participarea celui care o suportă, fie prin slăbiciunea sa, fie din dorința sa.*"

Întrebare: „Spiritele care acționează asupra materiei pot să producă unele efecte pentru a face să se împlinească un eveniment? (...)

Răspuns: „Este adevărat că Spiritele au o acțiune asupra materiei, dar pentru împlinirea legilor Naturii și nu pentru a deroga făcând să apară la un moment anume un eveniment neașteptat și contrar acestor legi (...) (p. 243)."

Edson Queiroz

Interpretul mă conduce spre locul unde vom lua masa. Iată o grădină mare, deschisă spre stradă prin două porți, numeroase mese sunt deja ocupate afară, dar mai este un restaurant în interior. Pentru a nu rata întâlnirea cu chirurgul, noi am ajuns mai devreme. Necunoscându-l decât din fotografiile de presă, e necesar să privim alternativ către cele două intrări încercând să-l recunoaștem.

Numeroși bărbați tineri, bruni, mustăcioși, intră, fără a putea să-i identificăm cu cel așteptat.

Iată un grup. Nu este timp nici pentru cea mai mică întrebare, unul dintre bărbați se îndreaptă direct spre mine, mă strânge în brațele sale, mă îmbrățișează: *„Ah, querida!"*

Tânăr, cu mustață, ochii ușor strălucitori cum îi au mediumii, acesta este Edson Queiroz.

În mod evident el funcționează ca un radar.

Îmi prezintă pe încântătoarea sa soție și pe colaboratorii săi din sala de operație de la clinica chirurgicală. Unul dintre ei vorbește bine franceza, celălalt a fost deja în Franța.

Unde să ne instalăm? El preferă să fie în interior pentru a putea vorbi mai în liniște.

Cum să ne așezăm? El se așază în capul mesei, soția sa în dreapta lui, eu în stânga. Interpretul ar sta mai bine între noi doi, dar, de comun acord, dorim un contact direct și ne așezăm unul lângă altul.

Conversația începe jumătate în franceză, jumătate în portugheză. El mă întreabă dacă eu cred în existența Spiritului, o dată eliberat din corpul fizic,

și în posibilitățile sale, dacă gândesc că el poate interveni în domeniul sănătății prin intermediul unui medium.

„Da, eu cred că acest lucru este posibil, dar nu am nici o experiență în acest domeniu.

— Filipinezii, mai spune el, sunt mai tehnici decât mediumii spiritiști. Ei acționează și folosesc forța psihică. Ei sunt conștienți că printr-o morală echilibrată, individul își poate amplifica valorile și potențialul său prin dragostea față de aproape și practicarea milosteniei. Aici, dimpotrivă, este limpede că spiritele folosesc valorile noastre fizice, iar conduita tratamentului nu ne aparține. Cât de bune ar fi valorile noastre, ele sunt utilizate, manipulate, manevrate de către spirite. Mediumul devine instrumentul altui creier, care depășește limitele propriului creier ce se găsește în acel moment într-o stare alterată.

— Mediumul spiritist nu este deci conștient?

— El este inconștient. Totuși, în împrejurări foarte rare, chiar în stare de inconștiență, spiritul meu rămâne în ambianță. Transa este inconștientă, dar în rare ocazii spiritele permit ca spiritul nostru, în afara corpului, să poată asista la unele tratamente sau să participe ca ajutor în chirurgie. În cele mai multe cazuri, noi nu ne amintim nimic, suntem total anulați; în alte situații, ne rămân unele amintiri, despre alte locuri și alte medii în care ne-am aflat în timpul transmediumității.

— Aveți posibilitatea de a alege să fiți conștient sau inconștient?

— Niciodată. Niciodată nu am ales sau interferat. Cunoașterea noastră parțială a medicinei convenționale ar putea să interfereze indirect în acest proces și să facă mai dificilă acțiunea spiritelor.

— Cum se desfășoară lucrul?

— Spiritul acționează în mod vizibil, vorbește prin gâtul medicului, îi pune brațele în mișcare, dirijându-l să lucreze, urmând conduite și tehnici de fiecare dată diferite, după cazul bolnavului. Acest lucru este realizat de către un spirit mai avansat decât al nostru. Astfel, în chirurgie, în douăzeci de minute se poate face o operație care ar dura patru ore în chirurgia convențională. Manevre care ar solicita între treizeci și patruzeci de minute se execută în șaptesprezece secunde. Se poate spune că timpul de intervenție se reduce de o sută până la de trei sute de ori dacă se folosește această metodă, care nu a mai fost utilizată din epoca de piatră. Nu este vorba despre o metodă grosolană care ar fi putut fi executată în ultimele două secole. Spiritul vede într-o fracțiune de secundă perispiritul persoanei pe care sunt înregistrate anomaliile. Acestea, reflectându-se în corpul fizic, dau un cadru simptomatologic pe care medicina clasică nu are întotdeauna posibilitatea de a-l soluționa. Spiritul participă într-un mod vizibil și direct la intervenție, folosind corpul mediumic al medicului. Participarea mea este fizică și nu mentală.

Astfel, rezultatul acestei asocieri se manifestă în termenii unei terapii realizate în câteva clipe. Niciodată nu există vreun prejudiciu pentru nimeni. Nici pentru bolnav, nici pentru persoanele prezente.

— Cum are loc intrarea în transă? Se face rapid?

— După lectura unui text al lui Allan Kardec, un pic de concentrare... și intru în transă câteva secunde mai târziu.

— După aceea vă simțiți obosit?

— Uneori, da.

— Este cu adevărat vorba despre o chirurgie nouă?

— Da, este un procedeu parțial de transfigurare.

— Și care sunt rezultatele dumneavoastră?

— După cinci ani de contact cu această nouă medicină, medicina Spiritelor, am obținut multe cunoștințe noi, conduite noi. Noi am pus în practică, parțial, ceea ce se putea face în lucrul convențional la clinică, în măsura în care ființa umană poate învăța și dobândi.

Această medicină se poate numi „chirurgia metapsihică" sau „Medicină Fritziană". Un anatomo-patolog, Amilcar de Souza Leão, scrie o carte despre acest subiect. Va fi o lucrare științifică destinată medicilor. Noi tragem concluzia că este medicina viitorului. Nu în termeni practici, așa cum este ea ostentativ prezentată astăzi în scopul de a șoca și de a trezi atenția, ci în sensul științific, adică în urma studierii, analizării serioase a ceea ce facem, ca și a efectelor obținute. Și aceasta nu numai în sensul manipulărilor corpului fizic, dar și ale corpului perispiritual care este mulajul, matricea a tot ceea ce se produce și se reproduce în organismul nostru la nivel psihosomatic, dând în acest fel omului de mâine posibilitatea de a vindeca boli incurabile până acum prin medicina clasică. Vom avea astfel mai multe posibilități de acțiune, de control asupra mașinăriei umane somatice. În termeni practici, focalizăm mai mult, acționăm în mai mare măsură la nivelul energetic, pe centrele de forță."

Îi explic dificultățile întâmpinate de mine pentru a-l putea întâlni în timpul călătoriei anterioare. El se aflase într-un avion deturnat...

„Am mai fost sechestrat și săptămâna trecută la São Paulo, de data aceasta nu într-un avion, ci într-o «dubă». Numai asta îmi mai lipsea. A fost cea de-a treia sechestrare, o plimbare de 72 de ore. Dar spiritele s-au interpus și, în consecință, toate acestea s-au repercutat și transformat într-o mare răspândire, o și mai mare penetrație a acestei medicine."

Când povestește, i se simte emoția: prezidase un dineu cu o mie de invitați, fondurile fiind destinate să creeze Centrul Doctorului Fritz la Recife; își exprimă mirarea de a fi fost îmbarcat în dubă și toată îngrijorarea pe care această problemă i-o provoacă. Ar prefera să-și ocupe timpul altfel, întrucât

organizează Centrul Spiritist al Doctorului Fritz ca centru-model. Îndepărtarea lui din ordinul medicilor îl contrariază mult, deoarece aceasta l-ar putea împiedica definitiv să mai opereze în clinică.

Cunoştea reputaţia lui Antonio Agpaoa, se informează asupra modului meu personal de lucru. Cădem amândoi de acord asupra existenţei corpurilor subtile invizibile şi asupra deplasărilor de energie.

Încet-încet, interpretul se apropie firesc de însoţitori în timp ce Edson Queiroz şi cu mine încercăm să conversăm direct. Ceea ce ne leagă suportă greu un intermediar. Pronunţând rar frazele, curentul se stabileşte, ne înţelegem dincolo de cuvinte.

Diferenţele de sensibilitate şi de educaţie între el şi mine sunt atât de frapante, încât mă întreb cum se face că ajungem la puncte comune de interes!

El s-a născut în 1950; „încă de la vârsta de cinci ani conversa şi se juca cu spiritele copiilor". A urmat studiile primare la institutul spiritist „João Evangelista". Foarte timpuriu s-a integrat unei grupări de tineri din federaţia spiritistă.

El făcea acolo cercetări pe baze spiritiste.

La vârsta de doisprezece ani a avut un accident de maşină şi cineva a murit atunci. Victimă a unui traumatism cranian, s-a ales cu dureri de cap care nu cedau nici la medicamente, nici prin magnetism.

Atunci s-a prezentat la o secţie de terapie mediumică, a intrat pentru prima oară în transă, a devenit inconştient. În acest răstimp i s-a înfăţişat spiritul prietenului,care părăsise trupul în timpul accidentului.

Devenise necesar să-şi cultive sensibilitatea psihică, dar participarea la şedinţele mediumice înainte de optsprezece ani este interzisă în organizaţiile spiritiste. A fost acceptat atunci de un grup foarte modest, ceea ce i-a permis să-şi dezvolte capacităţile paranormale şi să atingă o pace interioară.

La început voise să se facă inginer, era dorinţa tatălui său care era arhitect.

Pe durata studiilor sale de medicină a trăit o experienţă neplăcută. Spiritul cadavrului pe care-l diseca pe masa laboratorului de la facultatea de medicină venea să-l agreseze în fiecare noapte şi să-l împiedice să doarmă.

Aceasta a durat până în ziua în care s-a prezentat la o şedinţă de tratament mediumic.

Sufletul transformat atunci i-a cerut iertare şi i-a mulţumit.

În 1978 mediumitatea lui s-a dezvoltat extraordinar în timpul activităţilor de la Federaţia Spirituală din Pernambuco, unde au loc în mod regulat practici de dedublare şi cure prin care se îndepărtează spiritele care îi obsedează pe cei vii.

El insistă să rămân până miercuri pentru a asista la şedinţă, şi chiar mai mult, pentru a-l însoţi la un Congres unde să iau cuvântul.

Cu neputinţă, biletul de avion expiră şi finanţele mele... Pentru că nu pot aştepta până miercuri, zi de lucru prin intermediul Spiritului, mă invită în acea seară la un prieten stomatolog care filmează şedinţele, să petrec o seară video.

La plecare a spus că are nevoie de tratamentul meu. Am crezut că glumeşte. Soţia lui confirmă această solicitare. Recentele contrarietăţi l-au pus la grea încercare.

„Dar Spiritul nu vă îngrijeşte?"

— Eu nu sunt bine decât atunci când Spiritul mă pătrunde pentru a acorda îngrijiri. În acel moment eu capăt o forţă şi o rezistenţă extraordinară. Dar este un efect trecător. Când Spiritul mă părăseşte, eu sunt ca mai înainte."

Această frază ar putea da mult de gândit, subliniind raporturile între Spiritul mortului şi corpul individului sănătos în care a pătruns.

Schimburile sunt tranzitorii şi ating scopul terapeutic propus. De aici încolo, fiecare se regăseşte independent, contactele sunt tăiate, fără a realiza „un melanj".

Seara, taximetrul mă conduce la adresa primită, în zona înaltă a oraşului. Stomatologul locuieşte într-o vilă de vis! Intrarea s-a făcut printr-o seră fastuoasă unde s-au servit sucuri de fructe; continuăm conversaţia de azi dimineaţă.

Edson ne spune că ignoră ce se face pe durata întrupării. Prietenul său îl filmează, el priveşte după aceea şi analizează ce anume a făcut.

Edson Queiroz, cu o piele albă şi palidă, cu o frunte înaltă şi netedă, o faţă bine echilibrată, ochi mari cu o privire blândă către depărtări, nas drept cu nări largi şi fremătânde, buze cărnoase. Faţă netedă, calmă, puţin obosită, a unui om de la care emană tandreţe şi bunătate.

Destul de înalt, umerii largi, torace bombat, constituţie solidă. O idee înclinat înainte când merge, ai impresia că va avansa orice s-ar întâmpla, ca şi animalele greoaie, bogăţie a ţării. În mod cert nu are chipul unei fiinţe care face rău!

Ce importanţă au criticile ce i se aduc, m-a cucerit. Datorită faptului că am avut de înfruntat lipsa de înţelegere, că am suportat criticile, câtă vreme intenţiile mele nu aveau drept scop decât de a împinge limitele medicinei cu ajutorul unor metode simple şi puţin costisitoare într-o ţară măcinată de sarcinile sociale, eu sunt de partea lui. Nu cunosc mijloacele sale de acţiune şi rezultatele, dar sunt alături de el. Ne aflăm într-o atmosferă de armonie afectuoasă.

Cine îndrăzneşte să scrie: „Queiroz este un şarlatan pentru că a îngrijit un canceros care a murit două luni mai târziu" nu are habar despre această boală.

Cei tratați oficial în centre oncologice nu mor și ei după un lung parcurs chinuitor? Există oare morți legale și morți ilegale?

Oricum, fiecare ființă vie trebuie să-și părăsească într-o bună zi corpul fizic. Cine-și poate imagina că ar fi posibil să te poți opune într-un fel oarecare acestei necesități absolute? Cum să-ți imaginezi că legea karmică poate fi înfrântă? Cine este capabil să se opună acestor legi?

Fără nici o îndoială, singură Divinitatea, într-un gest de iertare!

Dar în desfășurarea unui destin există faze de incertitudine și de alegere. Atunci, un medic, un vindecător, un Spirit, prin acțiunea lor, exercitându-și efectele la momentul potrivit, pot răsturna cursul lucrurilor. Există momentul când alegerea există. Eu am trăit-o. Cu toate acestea există o fază a bolii unde nu este alternativă, fază în care nici Spiritele nu ar putea să ne ajute decât când ne vom afla de cealaltă parte a oglinzii.

În legătură cu încercările, iată ce se poate citi în cartea III, capitolul II al *Cărții Spiritelor*.

„Încercările voastre se află în mâinile lui Dumnezeu și dintre ele unele trebuie duse până la capăt, dar atunci Dumnezeu ține întotdeauna seamă de resemnări (...) Dumnezeu nu poate schimba ordinea firii după voia fiecăruia, *căci ceea ce este un mare rău din punctul vostru meschin de vedere și al vieții voastre efemere, este adesea un mare bine pentru ordinea generală a Universului;* și apoi există și rău al cărui propriu autor este omul, prin lipsa lui de prevedere sau prin greșelile sale! Cu toate acestea cererile drepte sunt împlinite mai des decât credeți; voi credeți că Dumnezeu nu v-a auzit pentru că nu a săvârșit o minune pentru voi, în timp ce vă ajută prin mijloace atât de firești încât aceasta vi se pare că se datorează întâmplării sau forței împrejurărilor; adeseori însă, și chiar cel mai des, el vă declanșează gândirea necesară ca să ieșiți voi înșivă din încurcătură."

Proiecții

Iată-ne instalați în fața magnetoscopului. În timp ce se pregătesc benzile, mă gândesc la ciudata întâmplare care m-a condus din Filipine în Brazilia. De la un vindecător la altul. Acesta are formație de chirurg, iar eu de anestezist-reanimator. Complementari în planul formației medicale, care sunt complementaritățile și diferențele dintre noi în planul Invizibilului? Și cum să aflu acest lucru?

Au urmat două ore și jumătate de proiecții.

La început, o mulțime de bolnavi adunați într-o sală ascultând un discurs pregătitor. Apoi iată-l pe Edson pe ecran. Citește un text din Allan Kardec. Urmează momentul „întrupării". Expresia se modifică, fața, privirea devin inexpresive, pleoapele grele, nările dilatate, gura moale cu comisurile înclinate în jos, se deplasează ca un elefant greoi. Gata, este pătruns de spiritul dr. Fritz.

Pacienții se prezintă, spunându-și numele, adresa, boala.

Să vedem cum lucrează.

El utilizează ace mari de unică folosință pentru injecții intravenoase, de calibru 40/12, le înfige ici și colo, le răsucește, un fel de acupunctură locală. Aceasta pentru unele boli ca de exemplu pentru sciatică.

Aruncă acul pe jos, îl ridică, îl refolosește pentru a arăta că asepsia, adică sterilizarea, este inutilă în acest cadru de lucru. Ceea ce înseamnă că el lucrează pe planul energiei. Dintr-o dată realizezi că el nu lucrează în planul lumii obișnuite, ci se adresează Celei de-a Doua Lumi, Lumea Energiei, unde legile asepsiei sunt diferite.

Spiritul, Queiroz și „Corpul-Undă" al bolnavului se reunesc întru aceasta...

Iată câteva operații minore: ablații de lipoame de diverse mărimi, precum și chisturi, iată un chist de tendon. El atrage atenția că nu există sângerare. Mai multe adenoame ale sânului. Aparent, bolnavii nu suferă. Ei pleacă pe picioare.

Mai vedem și momente prezentate drept „scandaloase" de către unii: scuipă într-un ochi, într-o plagă depune praf de pe pantofi spunând că este penicilină, etc... ca să mai dovedească o dată că asepsia...

Dată fiind ciudățenia acestui lucru, cu toată simpatia pe care o am pentru el, privesc filmul cu ochi critic. Se precizează că totul este filmat și proiectat în timp real. Aparent, pacienții filmați nu suferă. Sunt nevoită să constat. Dar aș vrea să văd în direct!

„Urmările sunt simple?

— Foarte simple. După caz, li se dă o rețetă care prescrie repaus, un regim; uneori li se prescriu medicamente. După caz, îi revăd în zilele următoare, apoi 30, 60, 90 zile mai târziu. Uneori după 6 luni. Bolnavul nu simte nimic. Nici anestezie, nici hipnoză, nici magnetism, doar acțiunea asupra conștienței pacientului. Pentru a ușura cicatrizarea și pentru ca cicatricea să fie rectilinie, regulată, cu marginile bine lipite, la început incizez. Rareori este necesară o sutură la urmă, doar când volumul materialului extras lasă o gaură. Sutura trebuie făcută pentru a acoperi gaura, din motive estetice."

O intervenție mă miră mult: ablația unei tumori a tiroidei, este vorba de un adevărat act chirurgical. Edson precizează că a făcut această intervenție în douăzeci de minute, în timp ce ar fi avut nevoie poate de două ore în chirurgia curentă.

La finele fiecărei operații, dr. Queiroz-Fritz scrie o rețetă pe care o înmânează bolnavului.

Şedinţa cinematografică este puţin cam lungă pentru gustul meu, dar cu răbdare, las casetele să se succeadă fără a interveni. Ele îl interesează pe Edson care pare să le descopere pe unele şi le comentează ca un chirurg clasic. Pentru a-mi face o opinie justă ar fi important să studiez starea energetică a pacienţilor înainte şi după şi să-i urmăresc un timp.

În fine, încep conversaţii în afara imaginilor de pe ecran, de la un fotoliu la altul, demonstrând că atenţia scade. Se întrerupe proiecţia.

Queiroz îmi spune din nou cât este de obosit.

Examinându-l, observ că aşa este cu adevărat, întrucât vibrează cu 2/2/2[1]. Profit de împrejurare şi examinez imaginea Corpului Spiritual, ceea ce mă conduce la descoperirea unuia imens, cum nu am mai văzut.

Cerându-i să declanşeze starea în care el intră în transă, acest corp se modifică într-un anume fel foarte precis.

Plasându-mă în câmpul său energetic, las în voie mâinile şi braţele care încep în mod spontan să execute mişcări, corijând, în afara oricărei gândiri, câmpul său magnetic.

Spune imediat că simte curenţii vibratori asupra sa, în jurul său, că respiră mai bine, că se simte mai bine.

Spunându-i că pentru a-i putea da mai mult şi pentru a mă proteja, eu nu acord îngrijiri decât în orele în care energia creşte, îmi propune să vină la mine la hotel pentru a-i aplica tratamentul, mâine dimineaţă.

Sunt de acord, a doua zi dimineaţă, devreme, înainte de a lua avionul.

Materializarea

Trezită de lumina zilei, înainte de ora convenită, îmi controlez cu grijă trusa de tratament. Ea mă însoţeşte mereu în călătorie împreună cu câteva medicamente homeopatice şi o mică sticluţă cu extracte uleioase.

1. Tehnica obţinerii acestor cifre este descrisă în lucrările precedente. Este vorba despre perceperea la nivelul pulsului a rezonanţei vibratorii a straturilor de energie ale „Corpului-Undă". La individul normal se obţine, sub degetul care palpează uşor pulsul, 5 pulsaţii urmate de 5 tăceri pe prima orbită. Cea de-a doua prezintă 6 pulsaţii urmate de 6 tăceri. A treia orbită prezintă 7 pulsaţii urmate de 7 tăceri etc. Regăsim analogia cu energiile crescânde ale diferitelor orbite ale atomului lui Niels Bohr de la centru către periferie. Aceste orbite pot fi „palpate" direct, îndepărtând progresiv mâna de corpul fizic.
Dar această tehnică presupune o sensibilitate mai mare, „feeling-ul". Aceste percepţii, analizate, măsurate, permit identificarea caracteristicilor esenţiale ale corpului vibrator, determinarea anomaliilor sale în ceea ce priveşte forma şi nivelul vibrator, dar mai ales supravegherea evoluţiei perturbărilor în diferitele stadii ale tratamentului.

Pregătesc cu grijă acele. Scoţându-le unul câte unul, clătindu-le sub jetul de apă de la robinet, punându-le într-o scrumieră de sticlă înainte de a le usca la soare, pe marginea ferestrei.

La ora convenită, Edson se găseşte în holul hotelului. Ne îndreptăm către camera mea. Aceasta, plasată la parter, are vederea spre o curte interioară unde se află o piscină. Astfel sunt aproape de pământ şi mă aflu într-o bună amplasare pentru a trata un astfel de medium care-mi va absorbi energia ca un burete.

Examinându-l în poziţia în picioare, el vibrează cu 3/3/3.

Corpul spiritual, aşa cum îl imaginez eu, prezintă forma excepţională descoperită ieri seară. Încă o dată îi cer să declanşeze intrarea în relaţie cu Spiritul. Forma se modifică.

Edson se culcă pe patul meu, cu capul la picioarele patului, calm, încrezător.

Îngenuncheată pe o perniţă, începem tratamentul. Perturbaţiile se situează în mod electiv la nivelul sensibilităţii tulburate de emoţiile şi contrarietăţile recente.

În timpul tratamentului nu face nici un comentariu, decât pentru a semnala că pe măsura aplicării tratamentului simte cum curenţii de energie se organizează. Cu pleoapele închise, concentrat, chiar recules, se poate bănui că el parcurge experimentul manipulării cu atenţie şi interes.

O dată tratamentul încheiat, începând să scot acele şi să le pun în scrumiera care se află pe masa alăturată, la mică distanţă de pat, observ că ea conţine ceva ce eu nu cunosc. Un obiect de metal cromat de bună calitate. Un fel de mic cilindru terminat prin ace, în număr de opt. În acest moment Edson se ridică.

„Acesta vă aparţine?" spun eu.

El priveşte cu atenţie obiectul pentru a-l identifica, se pare că nu ştie despre ce este vorba şi face un gest de negare:

„Nu este al meu".

„Nici al meu. Nu ştiu ce este."

El adaugă cu simplitate:

„Este un «transport». Dumneavoastră şi cu mine aflându-ne împreună, este normal să se producă un fenomen. Acesta vine fără îndoială din Germania."

Instruită deja de către Mgr Airlindo, mă feresc să arăt o prea mare uimire, ceea ce aici ar putea să semnifice o grosolană lipsă de experienţă, chiar ceva stupid.

Acum, când stă în picioare, verific formele invizibile şi cifrele vibraţiilor lui Edson. El vibrează cu 7-7-7/8/9. Doar atât pentru acest mare vindecător?

Ca şi când mi-ar fi ghicit gândul, el explică:
„Dumneavoastră şi eu nu suntem alcătuiţi la fel. Dumneavoastră purtaţi energia în propria fiinţă, sunteţi branşată la forţele Naturii. Colaboraţi cu forţele Naturii. În mine nu se află forţele prezente la dumneavoastră. Ele îmi vin din altă parte, îmi sunt transmise atunci când intru în transă, în comunicare cu Spiritul. Eu sunt în mod esenţial mediumul unui Spirit. Forţele cresc atunci când sunt „pătruns" de către acest Spirit. Spiritul este cel care-mi dă forţă, da, eu simt în mine o mare forţă în acel moment. Spiritul este cel care lucrează în locul meu atunci când se întrupează în mine. Noi nu suntem branşaţi la aceleaşi forţe."

Această şedinţă mi-o aminteşte pe cea trăită alături de Agpaoa, când, acordându-i îngrijire, mi-a spus: „*I feel you*"[1], mă critica şi corija lipsa mea de concentrare şi erorile[2]. Şi Edson mă informează cu privire la constituţia mea invizibilă şi precizează diferenţele şi punctele noastre comune. La el sunt prezente inteligenţa şi intuiţia. El simte ca un medium, dar analizează ca un clinician. Ard de dorinţa de a împărtăşi şi de a experimenta împreună cu el o mie de lucruri, căci trăim cu o aceeaşi cultură occidentală însoţită de daruri complementare.

La finele întrevederii este uşor de constatat că în lipsa unui traducător ne-am înţeles perfect. Cuvintele au servit ca suport pentru transmiterea gândului.

Ne promitem să ne revedem mai îndelung anul viitor.

Ceea ce în Franţa poate să pară straniu devine un fapt normal amplasat în contextul vieţii sale. Din adolescenţă, lumea sa cotidiană lasă un loc Spiritelor, în aceeaşi măsură ca şi celor vii.

El este alcătuit pe baza a două culturi diferite şi le trăieşte pe ambele cu aceeaşi intensitate: cu privire la posibila acţiune a Spiritelor asupra materiei poţi eventual să-ţi pui întrebări. Despre mediumitate, despre buna credinţă şi scopul cercetării doctorului Edson Calvacanti de Queiroz nu ne putem îndoi.

În avion, deschizând *Cartea Spiritelor*, mă instruiesc ceva mai mult cu privire la lumea doctorului Edson Queiroz. La capitolul „Eseu teoretic asupra senzaţiilor la Spirite" citesc:

„Perispiritul este legătura care uneşte Spiritul de materia corpului; el este extras din mediul ambiant, din fluidul universal (este limbajul secolului trecut). Ţine totodată de electricitate, de fluidul magnetic şi până la un anume

1. „Te percep"(n. trad.)
2. A se vedea *Medic de Trei Corpuri*, p. 206

punct de materia inertă (fără îndoială ceea ce eu numesc Corp Energetic). S-ar putea spune că este chintesenţa materiei; este principiul vieţii organice, dar nu este cel al vieţii intelectuale. Viaţa intelectuală este în Spirit. Este în plus agentul senzaţiilor exterioare. În corp, aceste senzaţii sunt localizate de către organele ce le servesc drept canale. O dată corpul distrus, senzaţiile sunt generale (...).

Ştim că există percepţii, senzaţii, auz, vedere; că aceste facultăţi sunt atribute ale întregii fiinţe; dar, încă o dată, prin ce intermediar? Acesta este lucrul pe care nu-l ştim. Spiritele însele nu ne-o pot spune, deoarece limbajul nostru nu este făcut să exprime idei pe care nu le avem, tot astfel cum în limbajul sălbaticilor nu există termeni care să exprime artele, ştiinţa şi doctrinele noastre filosofice."

(De reţinut fraza: „*deoarece limbajul nostru nu este făcut să exprime idei pe care nu le avem*", iată, aici este problema, cea care se referă la schimburile între cel care simte, vede şi cel care rămâne închistat în închisoarea simţurilor sale obişnuite.)

Afirmând că Spiritele sunt inaccesibile impresiilor ce aparţin materiei noastre, vrem să vorbim despre Spirite foarte elevate, al căror înveliş eteric nu are analogie aici, jos? Nu se întâmplă la fel cu cele al căror perispirit este mai dens; acestea percep sunetele noastre, mirosurile noastre, dar nu printr-o anume parte a persoanei lor, ca în timpul vieţii. S-ar putea spune că vibraţiile moleculare se fac resimţite în toată fiinţa lor şi ajung astfel la *senzorium-ul lor comun* care este Spiritul însuşi, deşi într-un mod diferit, ceea ce produce o modificare în percepţie.

Ele aud sunetul vocii noastre şi totuşi ne înţeleg fără ajutorul cuvântului, prin simpla transmitere a gândului; şi ceea ce vine în sprijinul celor spuse este că această penetraţie este cu atât mai uşoară cu cât Spiritul este mai dematerializat.

În ce priveşte văzul, el este independent de ceea ce este lumina pentru noi. Facultatea de a vedea este un atribut esenţial al sufletului: pentru el nu există obscuritate; dar este mai extins, mai penetrant la cei ce sunt mai purificaţi.

Sufletul sau Spiritul are aşadar în sine facultatea tuturor percepţiilor; în timpul vieţii corporale, ele sunt obliterate de grosolănia organelor lor; în viaţa extra-corporală acest lucru se întâmplă din ce în ce mai puţin, pe măsură ce el se eliberează de învelişul semimaterial.

Acest înveliş realizat din mediul ambiant variază în funcţie de natura lumilor. Trecând de la o lume la alta, Spiritele îşi schimbă învelişul aşa cum noi schimbăm hainele trecând de la perioada de iarnă la vară, sau de la pol la ecuator. (Iată că putem recunoaşte legile celor Trei Lumi!). Spiritele cele mai elevate, când vin să ne viziteze, îmbracă aşadar perispiritul terestru şi, din acel

moment, percepțiile lor se desfășoară ca și la Spiritele noastre obișnuite; dar toate cele inferioare ca și cele superioare nu aud și nu simt decât ceea ce vor să audă sau să simtă. Fără a avea organe senzitive, ele pot să realizeze după voie ca percepțiile lor să fie active sau nule; nu există decât un singur lucru pe care sunt obligate să-l asculte, acestea fiind sfaturile Spiritelor bune. Văzul este mereu activ, dar ele pot să devină în mod reciproc invizibile unele față de altele."

Cât privește fenomenele de aport, întrucât despre aport a fost vorba la finele tratamentului, informațiile se găsesc în *Cartea Mediumilor* la capitolul V.

„Pentru a obține fenomene de acest ordin, trebuie să ai cu tine mediumi pe care îi voi numi *senzitivi*, adică înzestrați în cel mai înalt grad cu facultăți medianimice de expansiune și de penetrabilitate; deoarece sistemul nervos al acestora, ușor excitabil, le permite cu ajutorul unor anumite vibrații să proiecteze în jurul lor, în abundență, fluidul lor animalizat (...) Așadar, sistemul lor nervos aproape în întregime lipsit de învelișul refractar care izolează acest sistem la majoritatea celorlalți încarnați (este oare vorba de stratul de mielină?) îi face apți pentru desfășurarea acestor diverse fenomene.

În consecință, cu un subiect de acest fel, și ale cărui alte facultăți nu sunt ostile acestei medianimizări, se vor abține mai ușor fenomenele de tangibilitate (...) și chiar suspendarea în spațiu a celei mai grele materii inerte. *A fortiori* se pot obține aceste rezultate dacă în loc de un medium avem la îndemână mai mulți, de asemenea bine înzestrați (...). De adăugat că aportul necesită întotdeauna o mai mare concentrare și totodată o mai mare difuziune a anumitor fluide și că el nu poate fi obținut decât cu mediumii cei mai dotați, cei al căror aparat electromedianimic este cel mai bine condiționat.

În general, aportul este și va rămâne extrem de rar... De altfel aceste fenomene sunt de o așa natură, încât nu numai că nu toți mediumii sunt apți, dar nici chiar toate Spiritele nu le pot produce. Efectiv, între Spirit și mediumul influențat trebuie să existe o anumită afinitate, o anume analogie, într-un cuvânt o anume asemănare, care să permită părții expansibile a fluidului perispirit să-l încarneze, să se amestece, să se unească, să se combine cu cel al Spiritului care vrea să facă respectivul aport.

Această fuziune trebuie să fie astfel încât forța care rezultă să devină, ca să zicem așa, *una*; întocmai ca un curent electric care, acționând asupra cărbunelui, produce o flamă, o lumină unică. De ce această uniune, de ce acest focar, veți întreba? Deoarece pentru producerea acestor fenomene este nevoie ca proprietățile esențiale ale Spiritului motor să se suprapună cu unele dintre cele ale medianimizatului; deoarece *fluidul vital*, indispensabil pentru producerea tuturor fenomenelor medianimice este apanajul *exclusiv* al încarnatului și, în consecință, Spiritul care operează este obligat să se impregneze cu el.

Doar atunci el poate, cu ajutorul anumitor proprietăți ale mediului vostru ambiant, necunoscut de către voi, să izoleze, să facă invizibile și să determine să se miște anumite obiecte materiale și chiar pe cei încarnați."

Edson are dreptate, el și cu mine realizaserăm prin complementaritate o situație aptă să faciliteze lucrul Spiritului care a dorit să se manifeste prin aceasta. Mai târziu, un prieten farmacist îmi va spune că instrumentul este destinat vaccinărilor B.C.G. Nu știu dacă să considerăm că aceasta a fost pentru noi o manifestare a prezenței doctorului Fritz.

De ce nu l-am citit mai devreme pe Allan Kardec! El explică o mie de lucruri pe care eu m-am dus să le aflu printr-un mare ocol în Filipine și un altul în Brazilia! Nimeni nu este profet în propria țară și fără îndoială că a fost nevoie ca eu să trăiesc etapele decondiționării.

O ultimă după-amiază la Rio, ale cărui frumuseți nu voi avea răgazul să le explorez, o ultimă plimbare pe Copacabana, privind acest somptuos peisaj, apoi întoarcerea cu autocarul la aeroport unde, în mare avans față de momentul plecării, am timp să mă gândesc în fața standurilor publicitare pentru cafeaua braziliană... darul d-nei Orvilliers pentru Brazilia.

CONCLUZII LA FINELE CELEI DE-A DOUA CĂLĂTORII

O călătorie dinamică în circuit se dovedește a fi cel mai bine adaptată dimensiunilor țării. Repere amicale sunt indispensabile pentru a pătrunde în inima vieții braziliene, pentru a face cunoștință cu sufletul țării și până la noi ordine este necesară prezența unui interpret. Răbdare, rezistență morală și fizică se arată o dată mai mult a fi atuuri însoțitoare indispensabile pentru a face față contratimpilor și diferitelor dificultăți.

Totul diferă de ambianța din Filipine și de Centrul Maestrului meu Agpaoa. Dar timpul petrecut alături de el este acela care îmi permite să înțeleg ce se petrece aici și poate chiar și de a fi admisă în unele locuri, căci lucrul făcut prin încercările efectuate pe corpul meu invizibil este detectabil pentru acești mari mediumi întâlniți. Călătoria marchează un net progres pentru cunoașterea mea în ce privește Lumea Spiritelor.

Experiența îmi dovedește cât de vii sunt Allan Kardec, Léon Denis și mulți alți spiritiști francezi în Brazilia și cât de mult au marcat ei conștiința a milioane de brazilieni.

Despre supraviețuirea dincolo de moarte și despre eventualele capacități de comunicare cu Lumea Spiritelor nu pot să mă îndoiesc, întrucât propria

mea experiență mă constrânge s-o fac. Că aceste relații cu Spiritele și mai ales că prin bolile noastre noi am putea să ispășim în locul lor o karma nerezolvată (mă gândesc la sarcina Donei Marta) mă tulbură pe plan medical.

Amintirea vieților anterioare înregistrată pe Corpul nostru Undă mi se pare a fi o ipoteză de lucru, de cercetare interesantă.

Această ipoteză modifică complet finalitatea acupuncturii, homeopatiei, medicina vibratorie, într-un cuvânt, inclusiv tratamentul vindecătorilor; deoarece aceste terapii sunt capabile să șteargă, să curețe perturbările acestui Corp-Undă, sunt oare ele capabile să modifice totodată trecutul nostru informație-energie?

Oare poate vindecătorul să se încarce cu un astfel de trecut? Da, dacă este capabil să efectueze transmutații energetice în invizibil, să „curețe" aceste informații care impregnează propria sa „aură".

Ceea ce am văzut și am trăit la Mgr Airlindo, mă incită să doresc să-l întâlnesc pe Thomaz. Îmi rămâne o amintire din acea seară, întrucât nivelul meu vibrator de bază, care până atunci era 55, în urma acestui experiment a trecut la 72, plasându-mă astfel pe aceeași frecvență vibratorie cu obiectele „transportate" sau transmutate. Fără a socoti că m-am schimbat, eficiența mea de vindecător este crescută.

Mai este de reținut experiența „transportului", atunci când Edson Queiroz și cu mine ne-am reunit vibrațiile în timpul actului terapeutic. După ce am trecut în revistă toate gesturile mele, toate etapele de pregătire pentru tratament și gesturile lui Edson de la sosirea sa, în nici un moment nu ar fi putut să pună ceva, indiferent ce, în scrumieră printre ace. Cu toate că acest gând ar putea fi jignitor la adresa lui, el face parte din anchetă. Să acceptăm pur și simplu deocamdată această mică bucată de metal cromat.

Mă gândesc cu afecțiune la cei ce s-au străduit să-mi deschidă ușile lumii braziliene: prietenul care m-a întâmpinat la Rio, atunci când contactul cu țara mi se păruse încă de la Paris de nedepășit, José, Paulette, Mgr Airlindo, Andrade Guimarães și Edson Queiroz.

8. A TREIA CĂLĂTORIE

Prima călătorie: februarie 1984, a doua: noiembrie 1984. O lungă reflectare înainte de a întreprinde o a treia... O dată ce a trecut prima satisfacție, rămân în mine mai vii decât orice amintirile acelor explorări riscante, costisitoare, periculoase, extenuante sub soarele dogoritor, lăsându-mi uneori impresia că alerg mii de kilometri după elementele unui imens „puzzle"[1] imposibil de reunit în timp și spațiu. Pentru un timp îmi las valizele deoparte, cu atât mai mult cu cât devotatul José a părăsit São Paulo și fiica mea nu mai este disponibilă să mă mai însoțească. De fapt acestea sunt scuze pentru o anume oboseală morală.

Am nevoie de timp pentru a sedimenta cele aflate atât de departe de cotidianul meu.

Relatarea experienței braziliene este totodată foarte dificil să fie înțeleasă ca realitate de către european. De aceea este nevoie să reînnod firele gândirii mele cu cele ale pământului occidental pentru ca limbajul și cercetările mele să poată fi înțelese de către un minimum de persoane aparținând lumii celor ce oferă îngrijiri.

Acordându-mi timpul necesar pentru a scrie a treia lucrare, spunând că anatomia omului nu a fost privită din unghiul fizicii moderne și că pentru a aborda cele Trei Corpuri, calea intelectuală există întocmai ca și cea intuitivă sau emoțională, am impresia că las timp cititorilor deschiși dar întârziați în raționalism să se adapteze lumii erei Vărsătorului... Scriind *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, am înclinat să cred că pot lărgi cercul cititorilor complici, capabili să abordeze Cea de-a Patra Lume.

De fapt, nu am de ce să mă plâng, căci dacă uneori unii iau cunoștință cu neliniște de ideile mele și fac tot ce pot ca să le înăbușe, corespondența primită și întâlnirile cu pacienții mei mă reconfortează. Sunt chiar mirată de înaltul lor nivel de evoluție (care nu are nici o legătură cu nivelul social). Descopăr că o serie de persoane au o sensibilitate ascuțită, o înțelegere perfectă a

1. Puzzle – joc alcătuit din fragmente decupate ce trebuie asamblate pentru a alcătui o imagine (n. trad.)

mesajului și constat că nivelul informațiilor prezentate de majoritatea ziarelor, de radio sau televiziune este mult inferior unei bune părți a populației.

Constrângerea socială îi împiedică adesea pe responsabili să se exprime, deși ei au o cunoaștere intuitivă a lumii subtile. Mulți nu o fac decât o dată ieșiți din viața activă. Pentru că am „îndrăznit" (curaj sau inconștiență?), mi se scrie, lumea se înghesuie cu afecțiune în săli întotdeauna prea mici pentru numărul de auditori cu prilejul conferințelor. Cu toții mă ajută să gândesc că trebuie să continuu și mă forțează să evoluez.

Observ că în foarte puțini ani s-a produs o evoluție a categoriilor de cititori și de pacienți implicați. După apariția primei lucrări, *Medic de Trei Corpuri*, ceea ce mă frapa era măsura în care ea a „eliberat" mai ales femei de o anumită vârstă, sensibile, mediumi, clarvăzătoare, cuprinse de spaima culpabilizării creștine față de mediumitatea sau capacitatea lor de a lucra ca vindecători. Eliberate de teama de a se afla în mâinile Diavolului întrucât îndrăznisem să scriu și să descriu în mod logic trăirile mele. Și-au atribuit dreptul să le trăiască la rândul lor și ele.

Cea de-a doua lucrare, *Medicina Corpului Energetic*, „eliberase" mai mult medici tineri, pentru care medicina energetică dobândea un sens, vindecători încă nesiguri pe sine, care începeau să înțeleagă modul lor de a funcționa, acupunctori care înțelegeau schimburile de energie și acum știau de ce se simțeau adeseori obosiți.

Apariția celei de-a treia, *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, a dat satisfacție celor ce aderaseră în mod intuitiv la primele, fără a le înțelege în întregime, nefiind terapeuți ai energiei, nefiind afectați în mod deosebit de perturbări energetice, dar care-și puneau întrebări. Raționalitatea explicațiilor i-a satisfăcut.

În ceea ce mă privește, faptul care frapează din ce în ce mai mult în corespondența primită și în contactul cu pacienții este apariția la persoane tinere a unei importante reevaluări la lecturarea acestor cărți, ca și importanța tulburărilor de origine vibratorie care-i pot afecta și care tind să dovedească faptul că noi pătrundem din ce în ce mai mult în era Vărsătorului, în care va domni Unda. Totul se petrece ca și cum o generație de femei ar fi pregătit tiparul preluat acum de tineri bărbați, mai conștienți de lumea vibratorie decât au fost tații și frații lor mai mari.

Și aștept ca cerul să fie mai clement cu mine în Brazilia.

Îngerul păzitor se prezintă în persoana unei foste interne din serviciul anestezie-reanimare pe care-l condusesem și cu care rămăsesem în relații afectuoase. Soțul ei, numit să conducă filiala unei întreprinderi franceze în Brazilia, o chemase recent și pe ea acolo. Această tânără cu dulcele nume de... France, m-a vizitat într-o zi la Paris și mi-a propus să mă ajute și astfel s-a născut ideea celei de-a treia călătorii.

Rio de Janeiro

Înzestrată cu o scrisoare de douăsprezece pagini din partea lui José și conținând recomandări și adrese, mă îmbarc pentru Rio. Retras într-un spital puțin accesibil, regretând că nu poate să mă ajute în mod mai eficient, el se străduiește să fie prezent... în felul lui...

Avionul survolează Rio în jurul orei 5 dimineața. Se întrevede unul dintre cele mai grandioase și mai frumoase orașe din lume. Din mare răsare o dantelă de platouri, câmpii și piscuri stâncoase dintre care cel mai renumit este Pain de Sucre[1].

Prevenitoare și devotată, France este la aeroport ca să mă aștepte. Palidă, trasă la față, prezentă încă de la 4 dimineața, întrucât, spune ea: „Dacă vântul este favorabil, avionul poate câștiga o oră". Ajunsă la ea, apare splendoarea golfului. În blândețea dimineții, imensul salon are ferestrele larg deschise spre mare. Un teleferic se înalță către culmea Corcovado. În unghi drept, micul port își dezvăluie pânzele sale albe de-a lungul unei plaje de nisip auriu. Lumina cerului explodează. Profilul coastei și paleta de culori a mării contureză și pictează o ambianță de vis. Pe cale de a ateriza sau de a-și lua zborul, săgețile strălucitoare ale avioanelor lasă urme de fum alb, înscriind pe cer diagonale luminoase. La nivelul solului, grădini și peluze verzi. Trec pietoni, care-mi arată că nu visez.

Renumitul golfuleț, reprezentat mereu pe ilustratele poștale, văzut dintr-o dată din interiorul unui apartament, îmi oferă o nemaipomenită bucurie. Devenind frumusețe tangibilă, te transpune în stare de grație.

France nu pare să participe deloc la emoția mea și răspunde:

„Aceasta nu este decât o poleială, adevărata bogăție este liniștea."

Să fie ea oare blazată?

Îmi despachetez darurile, cele „clasice" ce se oferă exilaților francezi: „foie gras", numeroase brânzeturi mirositoare și, bineînțeles, ciocolată pentru copii. Aruncând pe furiș o privire către golful minunat, am plăcerea să văd acele chipuri surâzătoare, bând și ei sucuri de fructe exotice.

Niciodată o călătorie de studiu nu a început atât de bine.

France va împărtăși cu mine dificultățile, trăind timp de două zile calvarul telefoanelor și al stabilirii contactelor: dr. Queiroz și-a schimbat domiciliul. Nu mai lucrează la Centrul Spiritist, ci la Fundația dr. Fritz. Nu a sosit, a plecat deja. Nu este la fundație. Este la clinică. Nu, nu poate răspunde la telefon întrucât operează etc. Două zile de apeluri înainte de a-l obține la capătul firului. Îmi dă întâlnire la întoarcerea sa din Uruguay. De reconfirmat la 15

1. Căpățâna de zahăr (n. trad.)

aprilie, înainte de plecare. Toată organizarea călătoriei se va regla în jurul acestei întâlniri.

În ceea ce-l privește pe Thomaz, după cincizeci de apeluri – mereu „ocupat" sau rămân fără răspuns. France imobilizează o persoană ca să-l cheme la fiecare jumătate de oră în timp ce ea cheamă pe alt fir. Un apel la tatăl care este farmacist. Thomaz este invizibil, se pregătește să se mute către nord-est. Un apel la Juiz de Fora Passo la o prietenă a lui Thomaz, medic, care citește în franceză și care-mi scrisese că speră să mă întâlnească după ce citise cărțile mele. Ne invită la ea să luăm cunoștință de toată documentația pe care o are cu privire la Thomaz; a trăit cinci ani lângă el. Demers simpatic, dar eu vreau să văd originalul, să examinez, să măsor, eventual să lucrez.

Un apel la Brasília. Paulette este acasă. Își va lua patru zile de vacanță ca să mă ajute. Ce noroc! Mgr Airlindo este și el la Brasília și mă așteaptă neapărat.

Andrade Guimarães? Doar două-trei apeluri pentru a lua legătura cu el. Ne vom revedea când voi fi la São Paulo.

Grupul medicilor spiritiști mă așteaptă pentru o conferință în acest oraș. Cum eu nu am repere de sprijin, noi le cerem în schimb să ne servească drept ghizi. Pare un lucru acceptat. Atunci de ce France telefonează prietenei ei, Veronique, cerându-i să mă găzduiască la ea în prima seară?

Între timp, fac cunoștință în mai mare măsură cu apartamentul și descopăr inconvenientele orașului Rio. Camera gazdelor mele, deși foarte mare, a devenit „oarbă" datorită ferestrei care se deschide la 3-4 metri de stânca de bazalt. În ceea ce privește camera mea, ea are vedere spre o curte interioară încadrată de patru imobile. De apreciat că aproximativ șaizeci și opt de apartamente converg spre această coloană vibratorie. Toate zgomotele se amplifică. Loviturile de ciocan și de cazma, betonierele ce nu încetează să funcționeze. Mirosurile de la bucătărie și zgomotul aparatelor de radio se amestecă. France îmi vorbește și despre frecvența incendiilor în anumite cartiere ale orașului de zgârie-nori îmbătrâniți și dramele ce le însoțesc. Pompierii nu pot ajunge decât până la etajul opt cu scările lor, iar clădirile sunt mult mai înalte. Astfel încât ajutoarele nu pot fi acordate decât prin folosirea elicopterelor, dar de multe ori oamenii se sinucid, aruncându-se de sus numai ca să nu ardă.

Descopăr astfel tainele vestitului golf și modul în care fiecare medalie are și reversul ei.

POUSO ALEGRE BIS

După ce patruzeci și opt de ore am rămas lipite de telefon, am decis că este îndeajuns. De ce să nu mergem în satul lui Thomaz fără să mai așteptăm? Am

angajat o mașină cu șofer și am plecat. Prefer acest mijloc de transport autobuzului.

Traversăm platoul Minas Gerais, pământ binecuvântat al Braziliei. Privit de sus, se aseamănă cu Normandia (ceva mai caldă)... Privit pe dedesubt, este seiful țării, cu minele sale de metale prețioase. Între cer și pământ, bărbații și femeile cei mai înzestrați ai Braziliei au fost dotați cu toate darurile. Aici se află cel mai mare clarvăzător, Chico Xavier, și cei mai mari mediumi. Totodată, cele mai mari „fenomene umane", între care Thomaz, s-au născut în această regiune. Vibrațiile acestui pământ nu se mai întâlnesc nicăieri în altă parte.

Ne instalăm în hotelul de pe strada principală, care acum îmi este cunoscută. De îndată întrebăm:

„L-ați văzut pe Thomaz?

— Da, a venit ieri."

Instalate pe terasă, bând un suc de *guarana*, vrem să credem în șansa de a-l vedea intrând și trecând prin fața noastră. Luăm masa de prânz în același loc, cu aceeași iluzorie speranță în inimă.

Ar fi mai bine să telefonăm ca să stabilim o întâlnire.

Coșmarul telefonului se reia sub toate formele: ocupat, mut, sau răspunde robotul. O chemăm pe Maria-Caelia ca să obținem recomandarea ei; ne invită încă o dată în mod special să mergem la ea la întoarcere.

A doua zi trebuie să luăm o decizie. Hai să mergem la fața locului.

Iată râul, casele pe cele două laturi ale drumului paralel cu el. Printr-o minune, poarta mare a grădinii este deschisă!

France înaintează timid. Dinspre casă o întâmpină un bărbat. Secretarul îi spune că Thomaz este în sat. Este foarte ocupat, pregătește mutarea în nord-est. Poveste cunoscută. Poate el să-l înștiințeze de vizita noastră, având recomandarea Mariei-Caelia?

Am luat mașina și ne-am dus să-l vizităm pe tatăl său, farmacistul, trecând pe încântătoarele străzi în pantă aflate pe colină, având pe laturi căsuțe cu obloane colorate, copleșite de soare.

În acest moment, în farmacia plină de pitoresc, clienții fac cumpărături. Invitate apoi în partea din spatele farmaciei, același scenariu ca și anul trecut. Vorbim din nou despre farfurii zburătoare, despre Spirite. Tatăl ne vorbește despre ceea ce face fiul său, dar el spune cu fermitate că Thomaz este inaccesibil.

Conștientă că nu există un motiv pentru care Thomaz să rupă din timpul său ca să mă primească pentru simplul pretext că vin din Franța, înțelegând în ce măsură este deranjat și solicitat fără încetare, îi scriu o dedicație pe o carte, alăturând o scrisoare de invitație la cină împreună cu soția sa pentru care am un parfum.

Câteva ore mai târziu, iată-ne intrând ceva mai ferm în grădina sa, prin poarta care în mod miraculos este tot larg deschisă. Secretarul japonez apare, France tratează cu el. Suntem acum pe teren cunoscut şi mai aflăm câte ceva în plus. Desigur, secretarul japonez o cunoaşte pe Maria-Caelia, dar este bun prieten şi cu o altă doamnă pe care o preţuieşte ca psihanalistă, Dona Ines, pe care Thomaz a vindecat-o de un cancer. Această doamnă locuieşte la Rio de Janeiro şi el merge adeseori la ea când ajunge în acest oraş.

Propunem să revenim ca să aflăm dacă Thomaz acceptă invitaţia. „Inutil, spune secretarul, vă sun eu într-o oră."

Şi urmează aşteptarea unui apel telefonic care nu vine.

Atunci ne întoarcem la Thomaz, asaltându-i cu adevărat refugiul. DA, acceptă invitaţia, dar nu înainte de ora 21.30, astă-seară.

... Ne-am liniştit, deşi nu îndrăznim să credem prea tare. Restul zilei trece descifrând articolele şi cărţile scrise în legătură cu el.

Thomaz Green Morton de Souza Coutinho este născut la 16 martie 1947, în Statul Rio de Janeiro. Tatăl său, farmacist, i-a dat originalul nume de „Green Morton", după numele celui care a inventat anestezia generală! Ceea ce ar trebui să poată realiza o legătură între noi.

Thomaz trăia ca un băieţel liniştit, când, la 16 martie 1959, un fapt extraordinar îi va schimba viaţa. În acea zi a fost la Faisqueira, un cartier din Pouso Alegre. Pe când pescuia cu undiţa pe malul râului, o rază de lumină a căzut pe capătul undiţei pe care a carbonizat-o, proiectându-l înapoi, provocând o căzătură; în acel moment propriul său corp a fost iradiat de lumină. Un timp a rămas inconştient, apoi şi-a revenit în urma îngrijirilor primite.

O voce i-a spus:

„Thomaz, din acest moment anumite forţe te vor proteja, vei căpăta o mare putere mentală, vei putea lecui, să-i ajuţi pe oameni să-şi rezolve problemele. Păstrează această bucată de undiţă restul vieţii tale. Nu vei folosi această forţă doar pentru a te proteja pe tine. O vei oferi celor ce vor veni la tine ca să-i ajuţi să rezolve o problemă. Va fi îndeajuns ca persoana să aibă destulă încredere pentru a face cererea sa în fiecare zi la ora 6 seara şi va fi ajutată. Aceste mici bucăţi de lemn vor constitui un mijloc de sintonizare[1] cu toate forţele cosmice şi divine. Prin ele tu vei alcătui un curent mental şi spiritual de foarte mare putere."

Şi atunci s-au dezvoltat toate aceste puteri fabuloase. Bucăţile de lemn ale undiţei au fost păstrate şi s-au dovedit a fi protectoare eficace împotriva diferitelor rele.

1. Acordare a două sisteme oscilante pentru a oscila cu aceeaşi frecvenţă.

Thomaz foloseşte strigătul de atac „Ra". Când doreşte să provoace un eveniment, el strigă: „Ra" şi lucrul se produce. Îmi amintesc de obiectele „transmutate" sau „transportate" de la Mgr Airlindo.

Întâlnirea cu el îmi va permite, examinându-l, să obţin date suplimentare cu privire la constituţia părţii invizibile a fiinţei umane.

La ora 21, îmbrăcate, gata de plecare, aşteptăm afară, fiindu-ne deja puţin foame. Ora 21.30, nimeni. Îi acordăm dreptul la o mică întârziere. Ora 22, nimeni. 22.30, nimeni.

Ora 23, când ne pregăteam să cinăm singure, maşina lui mare, albă, se îndreaptă spre noi. Dar apare secretarul. Thomaz doarme. În timpul serii a realizat materializări pe care apoi le-a mâncat şi acest lucru îl adoarme. Întotdeauna este aşa. Nu îndrăznim să-i punem întrebări cu privire la calitatea materializărilor comestibile. Dar mâine? Mâine la prânz, el ia masa împreună cu familia înainte de a pleca. Dacă vrem să fim la ora 14 la el acasă, vom vedea, dacă dorim, pe casete video, un film al realizărilor sale.

Nu tocmai surprinse, dar cam obosite, epuizate nervos, cinăm triste, fără a mai găsi ce ne spune, nemaiavând altceva de sperat decât un film video.

A doua zi avem întâlnire la ora 18 cu Maria-Caelia.

La ora 14, ne îndreptăm spre casa lui Thomaz.

Poarta mare este tot deschisă. Chiar lângă casă se află un camion mare, folosit pentru mutări. Un du-te vino între intrarea personalului şi camionul care are partea din spate căscată, lăsând la vedere, deja îngrămădite, o mulţime de mobile şi obiecte. Încă o dată ne prezentăm. Ne primeşte o doamnă. Pare foarte agasată, la anunţarea obiectului vizitei noastre, magnetoscopul este deja încărcat în fundul camionului...

Îl aşteptăm pe secretar... Timpul trece... Va putea el să-l scoată?

Admir răbdarea pe care o are France care mă însoţeşte în aventură. Deşi ea nu „pătimeşte" pentru aceleaşi motivaţii ca mine, mi s-a alăturat cu totul şi îndură toate greutăţile păstrând aceeaşi amabilitate atentă.

Deodată, răsturnare de situaţie. Cineva soseşte şi ni se adresează:

„Spuneţi-i şoferului să bage maşina în grădină". Ceea ce s-a şi făcut.

Atunci, neluând în consideraţie sfaturile lui Benoît, soţul lui France, despărţindu-ne de şoferul care avea misiunea să vegheze asupra securităţii noastre, intrăm într-o altă proprietate legată de prima printr-o uşă mare, care se închide în urma noastră.

Iată-ne instalate într-un fel de salon unde sunt expuse fotografii de-ale lui Thomaz în acţiune. Pe o masă joasă sunt albume cu fotografii pe care suntem invitate să le privim. Lângă un perete se află televizorul, dar fără magnetoscop.

De data aceasta France începe să intre în panică. De ce am fost separate de şoferul-protector? Ar vrea să ajungă la el şi se îndreaptă spre uşa cea mare cu două canaturi care separă această casă de cea precedentă. Cineva o împinge

fără alte explicații către salon. Găsesc comică răsturnarea situației. France se simte mai degrabă sechestrată. Încerc s-o liniștesc, nu ni se poate întâmpla nimic, întrucât ne aflăm în casa unui vindecător.

Timpul trece. Răsfoim albumele. Acolo îl vedem pe Thomaz singur, sau înconjurat de prieteni, realizând lucruri de necrezut. Unul îmi atrage în mod special atenția. Prima fotografie arată o serie de ouă, în număr douăzeci și două, dispuse în spirală. Deja recunosc apelul la legile celei de-a Doua Lumi.

În a doua fotografie, unul dintre ouă a fost spart într-o farfurie. Următoarele arată dezvoltarea accelerată a „germenului" oului care se transformă progresiv în embrion, apoi în pui sub mâna lui Thomaz...

Ceea ce are legătură cu biologia este deosebit de interesant, iată un femur ce urmează a fi spart cu un topor... iată bucățile... Thomaz, cu mâinile pe bucăți, gata să-și lanseze strigătul! În ultima fotografie vedem femurul reconstituit!

Thomaz călătorește în celelalte dimensiuni. El spune că pleacă la extratereștri și când se întoarce de acolo, are pe frunte o umflătură mare, cât un ou de porumbel.

Toate acestea rămân fără nici o valoare dacă nu asiști la ele. Pot fi simple montaje. Regăsesc totuși în fotografii chipul lui Mgr Airlindo, ceea ce constituie un reper.

Timpul trece, sigur că vom pierde întâlnirea cu Maria-Caelia. Prevenite de posibilitatea anulării unor întrevederi prin întârzierile de aseară, decidem, „cu atât mai rău", de comun acord să părăsim locul pentru a nu pierde întâlnirea cu Maria-Caelia și deschidem ușa cea mare dinspre grădină. De îndată, cineva grăbit ne respinge fără alte explicații. Situație paradoxală: după ce am dorit în zadar atât de mult timp să intrăm aici, iată că nu mai putem ieși. Încercăm din nou, aceeași respingere.

Iată-ne ținute cu ostentație în interiorul fortăreței.

În curând, un tânăr vine să ne țină companie. Vorbește puțin franceza și ne spune că se descurcă mai bine în engleză, dată fiind vecinătatea Americii. Ne spune că Thomaz are intenția să vină să ne spună un scurt bună-ziua înainte de a pleca.

Orele au trecut... Și Maria-Caelia care ne așteaptă într-un bar! Nici nu o putem preveni măcar.

Deodată, ușa cea mare se deschide brusc. Un bărbat, o forță a naturii, apare, strigând, cu un gest larg al brațelor ridicate spre mine: „Ra! expresie a energiei pozitive!"

Dar nu am răgazul de a face același gest și de a emite același strigăt, pentru a-i semnala că mă plasez în sintonie cu el pentru că mă cuprinde în brațele lui mari, mă strânge lângă el, mă îmbrățișează... desigur, pentru a-mi testa energiile...

Ne explică în limba lui că regretă așteptarea noastră. Își lua rămas bun de la familie înainte de a porni spre nord-est. Am răgazul să observ o tumefacție rotunjită, puțin violacee, în mijlocul frunții lui. Dacă nu m-aș afla în fața unui magician autentic, aș spune că sunt urmele efectului aplicării unei ventuze.

Dar îmi va oferi instantaneu o dovadă a capacităților sale. Plăcuta sa soție îl însoțește și, oferindu-i flaconul de parfum:

„*Perfume*!, spune Thomaz. *Não necessario*" și plimbându-și degetul pe pielea brațului, arată cum produce parfum: de-a lungul brațului său puternic și păros, sub simpla presiune a degetului, apar picături care ar putea fi sudoare, dar care sunt stropi de parfum, care se preling de-a lungul brațului, îmbălsămând locul...

Toată ziua voi mirosi frumos. Dispare spunând că va fi bucuros să ne revadă mai îndelung altă dată.

Acum ne este permis să mergem în prima grădină, unde se află mașina și șoferul. Aceasta să fie o lecție de răbdare pentru toți acei ce vor dori să-l întâlnească pe Thomaz...

Mâine este duminică. În Brazilia, din motive economice, distribuitorii de benzină nu lucrează începând cu sâmbăta ora 20 până luni la ora 8. Deci e nevoie să facem provizii de benzină și să telefonăm la Maria-Caelia care este de presupus că ne-a așteptat într-un restaurant.

Se lasă seara, nivelul benzinei din rezervor scade fără să întâlnim vreo stație de distribuție. Mașina noastră mare, al cărei rezervor este gol de mult timp, merge în continuare pe străzi în direcția Juan, atunci când se poate cu roată liberă. Uimitor! Simt un miros de benzină în câmpie. Este oare o obsesie? Nu-mi dau seama prin ce miracol am ajuns la Juan de Foras. Rămâne de rezolvat problema benzinei. Observăm niște camioane pe câmp, departe! Șoferul merge într-acolo, deși France se teme de lucruri neplăcute. El se întoarce, spunând că vom urma o mașină al cărei proprietar deține o camionetă de la care ne va da benzină. Omul-salvator golește cu grijă rezervorul camionetei sale, pentru a-l umple pe cel al mașinii. De la France care vrea să-i ofere un preț mărit, el nu acceptă decât prețul legal, spunând cu simplitate: „Este un serviciu civic!". Starea tensionată dispare, transformându-se într-un hohot de râs.

Se insistă asupra riscurilor, dar se uită că oamenii cinstiți și serviabili sunt mai numeroși decât bandiții, dar despre ei se vorbește mai puțin.

Am doar timp de a o contacta în franceză pe Maria-Caelia care vrea să ne rețină până mâine. Rămâne pentru anul viitor.

Înapoindu-ne la Rio, sperăm să facem cunoștință cu Dona Ines despre care secretarul lui Thomaz și Maria-Caelia ne-au vorbit.

Cu amabilitate ne fixează o întâlnire.

O casă frumos luminată în fundul unei grădini, amintire a unui timp mai uman, apare între doi zgârie-nori! Uşile deschise lasă să circule curenţii de aer.

Totul respiră armonie şi pace şi nu mă mir când ne întâmpină în salon o doamnă distinsă şi zâmbitoare trecută de şaptezeci de ani.

Psihanalistă fiind, mă întreabă care sunt motivele pentru care am venit la ea.

Se pare că, fascinată de teoriile mele, spune cât de mult regretă să le audă doar ea şi mă invită să ţin o conferinţă în cadrul uneia dintre reuniunile cercetătorilor liberi pe care le găzduieşte la ea acasă. Accept imediat, întrucât ambianţa îmi place nespus.

O dată ce am făcut cunoştinţă, ea acceptă să vorbească liber despre Thomaz. Unele lucruri nu pot fi auzite de oricine.

Ea poartă în jurul gâtului o bijuterie, un medalion în formă de inimă care se deschide şi conţine câteva bucăţele foarte fine de lemn, abia puţin mai mari decât nişte aşchii.

Deschizându-l, ea ne spune că Thomaz i-a oferit câteva fragmente din faimoasa undiţă pentru a veni în ajutor pacienţilor săi cei mai defavorizaţi.

Curând, rezerva ei a dispărut. Ea ezita să ofere ultimele fragmente, când, într-o zi, deschizând inimioara, a văzut că pandantivul său era iar plin. Se produsese miracolul înmulţirii! Ne mai spune că inima ei este foarte obosită. N-aş putea să-i transmit puţină forţă în aşteptarea lui Thomaz? O fac cu plăcere. Şi fixăm o întâlnire pentru o conferinţă la viitoarea mea trecere prin Rio. Dificilul nostru periplu a avut aşadar meritul de a-l întrezări pe Thomaz şi a ne conduce la Dona Ines.

9. CAPITOLUL IMPOSIBILULUI

Paulette, în spatele geamului aeroportului, îmi face semne insistente: „Repede, spune ea, mergi să te aranjezi, avem imediat întâlnire cu un ambasador din Brasília care ar dori să te întâlnească".

Şi iată-ne în cartierul ambasadelor. Toate sunt grupate într-o anumită parte a oraşului, ceea ce permite o securitate mai mare, în prezent întărită în unele puncte fierbinţi. Introdusă în biroul unui ambasador care, din fericire, vorbeşte franceza, acesta îmi spune că este foarte interesat de ideile pe care le emit. Nefiind disponibil astă-seară pentru a discuta mai mult, sunt eu liberă într-o zi apropiată, pentru un dejun în familie?

ABADIANA

A doua zi dimineaţă, Paulette, trezită foarte devreme, îşi asumă riscul să ne conducă ea însăşi cu vechea ei maşină pe distanţa de 100 de kilometri de drum, care ne despart de Abadiana. Acolo, João Teixeira, un medium vindecător (încorporat de către o entitate numită „Doctor Augusto"), are meritul de a „opera" cu un simplu cuţit de bucătărie!

Pentru a merge la Abadiana, pornind din Brasília, a lua drumul spre Anapolis, apoi spre Alessania (ce nume frumoase) şi să căutăm Casa Don Ignacio de Loyola, numele oficial al centrului care se pretindea a fi un mare spital în care trei mii de persoane sunt aşteptate în fiecare zi pentru a fi tratate de către João de Abadiana, sau João de Deus, sau João Curador.

Pentru mine este mai degrabă o plimbare decât o anchetă serioasă.

Iubesc ambianţa ce domneşte în jurul Brasíliei: cerul infinit, oferind privirii minunaţii săi nori împrăştiaţi cu măiestrie, coloraţi sau întunecaţi, acest aer răcoros al zorilor, aceste drumuri pustii şi sinuoase unde eşti atât de singur încât ţi se pare că-ţi aparţin..., aceste spaţii imense care te învăluie, unde *totul* se poate întâmpla.

Într-un câmp este un loc de parcare. Ceva mai departe, un hangar. Alături, un loc unde se servesc gustări şi în continuare, în prelungire, înveselit de uşi mici, este hotelul. Paulette se gândeşte să „încercăm".

Pe perete, o inscripţie:

„Pentru cei ce cred, nu este necesară nici o explicaţie, iar pentru cei ce nu cred, nici o explicaţie nu este posibilă.“

Ceva mai departe, frumoasa rugăciune a sfântului Ignatio de Loyola:

„Doamne, fă din mine o unealtă a păcii tale.
Acolo unde există ură, fă ca eu să pot aduce dragostea.
Acolo unde există păcat, fă ca eu să pot aduce iertarea.
Acolo unde există discordie, fă ca eu să pot aduce unirea.
Acolo unde există îndoieli, fă ca eu să pot aduce încrederea.
Acolo unde există greşeală, fă ca eu să pot aduce adevărul.
Acolo unde există desperare, fă ca eu să pot aduce speranţa.
Acolo unde există tristeţe, fă ca eu să pot aduce veselia.
Acolo unde există întuneric, fă ca eu să pot aduce Lumina.“

După o oră bună de aşteptare, la ora 8 fix, asistentul apare. Aici nu există diferenţiere religioasă, fiecare poate gândi în religia lui. El cere Spiritului Sfântului să ne unească prin intermediul lui, dă ordine de bună conduită şi de disciplină, sugerează să ne corectăm atitudinea mentală înainte de tratament.

Câteva rugăciuni, sfaturi pentru modul de viaţă şi alimentaţie. De regim sunt scutite femeile însărcinate, copiii şi bătrânii.

Mai spune că vor fi unele tratamente cu incizie şi altele fără incizie. Că cei ce vor să fie „operaţi“ să intre pe uşa din stânga, vor fi operaţi în faţa publicului, iar cei ce doresc „să li se acorde îngrijire“, să rămână aici. Dacă în sală cuiva i se face rău, să semnaleze, căci unii s-ar putea trezi „operaţi“ fără să ştie (ceea nu exclude eventualitatea manipulărilor energetice).

Şi iată-l pe João Teixeira în persoană: un bărbat înalt, cu faţa cărnoasă, cu păr bogat. O mare prezenţă, dar, înainte de toate, o excepţională privire de medium. Ochii albaştri, globuloşi, strălucitori, diferiţi de ai unui hipertiroidian pentru cine ştie să facă diferenţa.

Articolele din ziare mă făcuseră să zâmbesc pentru mediocritatea simţului lor critic. Dacă i-ai crede, João îi vindecă pe toţi, de toate, fără restricţii. Ba mai mult, se făcea caz de gradul de murdărie al vechilor cuţite folosite (ştiind că la nivel energetic asepsia este un lux inutil, nu este mai puţin adevărat că păstrarea curăţeniei nu este totuşi de dispreţuit).

Nu este de mirare că după o astfel de literatură sute de amărâţi se prezintă în aceste locuri mizere, ajungând uneori cu autobuzul, de foarte departe, pe această câmpie golaşă unde praful se ridică la cel mai mic suflu, la cel mai mic pas. Aceste slăbiciuni nu-l ating pe „patron“. Personajul este un fenomen, o forţă a naturii.

Primele rânduri îngenunchează. Nu e vorba de a se ruga, ci de a permite să fie văzuţi bolnavii din rândurile din spate.

Căci João va opera.

Aşa cum sunt lipiţi de perete, în picioare, gata să suporte operaţia, palizi de incertitudine, de nelinişte, de frică, aceşti bolnavi evocă imaginea unor fluturi înţepaţi de vii pe cartonul unei cutii vechi.

João ar putea prin aspectul său să fie asemănat cu un mare măcelar bine hrănit. El avansează greoi, se apleacă, incizează superficial, pe o persoană la nivelul ovarului, pe alta la stomac, apar ceea ce s-ar putea numi cheaguri de sânge şi în văzul lumii, cu ajutorul unui ac cu aţă... coase la loc... Subiecţii, tot lipiţi de perete, livizi, cu braţele îndepărtate pentru a se agăţa de ceva, deşi nu întâlnesc decât peretele neted. Seamănă cu nişte Chrişti răstigniţi ai unei noi religii. Susţinuţi sub braţ şi sub coapsă, sunt îndepărtaţi înainte de a se prăbuşi cu totul.

Această mizerie umană, această sărăcie, această suferinţă amestecată cu credinţă mă pun la grea încercare. M-ar încerca şi mai mult dacă o femeie distinsă despre care se spune că este medic nu ar povesti că ea a fost vindecată de cancer de către João şi azi participă la tratamente în calitate de ajutor.

Fără îndoială că sunt încă prea occidentalizată pentru a accepta faptul.

Acum urmează tratamentul general pentru cei ce nu sunt operaţi! Cu toate că am sosit devreme, am pierdut esenţialul: nu avem număr de ordine şi vom fi tratate la urmă. Paulette se aşază la rând (două ore), acordându-mi cu generozitate permisiunea de a mă aşeza pe o muchie de bancă rămasă liberă, între două „mamas“ opulente, sub acoperişul de tablă ondulată încinsă de soarele arzător.

Oamenii stau la rând, în picioare, foarte disciplinaţi, răspunzând la strigarea numărului.

Pe bancă, pe rând, ajung vecină cu tot felul de bolnavi cu care schimb energiile mele... Spectacol chinuitor, situaţie epuizantă. Nu se pune problema să mă izolez într-un colţ, căci soarele cuprinde tot spaţiul.

În fine, se apropie rândul nostru şi merg lângă Paulette. Traversăm încet, în diagonală, o cameră ocupată de două rânduri duble de vindecători în reculegere, cu ochii închişi. Ca şi la Tia, mediumul este susţinut de un vindecător aşezat în spatele lui.

Aici încep mişcările energiei.

Apoi o nouă aşteptare şi, pas cu pas, iată-ne ajunse între patru rânduri de terapeuţi, aşezaţi, cu pleoapele închise. La capătul diagonalei, închizând trecerea, João este aşezat la o masă. În schimbul unei strângeri de mână – bună ziua – el oferă o hârtie conţinând o prescripţie, care nu este decât un număr de preparat. Astfel el poate „vedea“ o armată de bolnavi, fără a fi

epuizat. Nu naiv, medium destul de fin pentru a ghici că eu împart cu generozitate vibrațiile mele fără nici o protecție în holul său, el ne cere să rămânem și după-amiază.

Într-o ultimă sală, de această dată stând jos, ascultăm o tânără cu voce suavă însoțită de muzică, care practică cu abilitate un fel de sofrologie colectivă pentru a ne lăsa cu o impresie de calm după această încercare.

Luăm masa la cantină unde curățenia este îndoielnică. Obosită de căldură, neadaptată încă fusului orar, suportând cu greu înghesuiala și lipsa de confort, îi propun lui Paulette să luăm două camere să ne putem odihni. Ni se spune că deocamdată totul este ocupat, dar că „se va elibera".

Ciudat, căci e trecut de prânz. Terminăm de mâncat, camerele sunt tot ocupate, dar unii vor pleca. Câte *paturi* vrem? Repetăm că dorim două *camere* și mai luăm o cafea. Paulette continuă solicitarea. Eu pic de somn. Ceva ne deranjează: ei continuă să ne vorbească despre paturi, iar noi vorbim despre camere. Prudentă, îndrăznesc să sugerez:

„N-am putea să ne întoarcem astă seară la Brasília?

— La război ca la război, spune Paulette, să acceptăm situația."

Căpătăm explicația când, apropiindu-ne de camera *noastră* (după ce am închiriat trei paturi), vedem prin ușile lăsate deschise, familii întregi așezate unele lângă altele pe paturi. Aceste camere nu sunt decât niște adăposturi de soare. Uneori o persoană foarte slăbită este lungită pe pat, înconjurată de familie.

Epuizată, mă lungesc pe o pătură roasă, zdrențuită și mai mult decât dubioasă, într-o cameră conținând... cele trei paturi pentru noi două. Paulette vrea să facă un duș. Dușurile sunt colective, toaletele de asemenea... și apa lipsește. Prietena mea respinge încercarea pe simplul motiv că trebuie să se îngrijească de sănătatea mea....

Cu o răbdare infinită, după-amiază ne așezăm iar la rând, de data asta având bonuri numerotate și solicitate încă de la deschiderea ghișeului, căci mulțimea se înghesuie iar.

Suferința și boala, perspectiva morții sunt resorturi neverosimile pentru a mobiliza afectiv pe bolnavi și familiile lor, aducându-i până în aceste locuri nenorocite...

Același joc, aceeași scenă. Așteptarea este lungă, de astă dată pe o altă latură a clădirii, într-un coridor îngust, în timp ce întârziații stau în plin soare. Ne sprijinim cum putem de un perete, de altul, de pe un picior pe altul, timp de ceasuri... Un adevărat drum al crucii....

Trecem iarăși în procesiune ultra-lentă, pas cu pas, între aleile de vindecători în meditație, în ritmul strângerilor de mână și al distribuirii de rețete, la capătul drumului, de către João, care îmi cere să mai rămân și mâine. Nu,

mulțumesc. Urmează tânăra fată cu voce suavă pentru a ne lăsa o impresie celestă. Ieșire. Rând de așteptare pentru a cumpăra sticlele numerotate. Lipsă de răbdare. Nu suntem bolnave (încă). Plecăm epuizate, fără a aștepta medicamentele. Și greșim pentru că peste noapte abdomenul ne este cuprins de colici, amintindu-ne de masa de la cantină, făcând din persoane sănătoase niște bolnave.

Simpla idee că vrea să facă o secție cu optzeci de paturi pentru a primi sugari mă îngrozește... Dacă magnetizorul are o putere înzecită asupra sugarilor în funcție de raportul talie-greutate al forțelor prezente, ce să gândesc despre riscurile toxicozelor mortale capabile să survină în această ambianță?

Și rămân cu amintirea unei cufundări în mizeria umană.

Dar rețin o frază minunată: *„Pentru cei ce cred, nu este necesară nici o explicație, iar pentru cei ce nu cred, nici o explicație nu este posibilă."*

OSTIA

În această seară suntem așteptate la Mgr Airlindo. Podul nu este construit încă peste lac, trebuie să facem același mare ocol pentru a ajunge la casa lui.

Regăsesc ambianța atât de specifică a nopții braziliene. Aceste imense bulevarde pe teren plat, lumini cât vezi cu ochii, aceste alei cu imobile alternând cu imense spații libere care te fac să te gândești la orice... În speță la acele farfurii zburătoare pe care Paulette le tot pomenește!

Ele ar coborî frecvent pe aceste spații întinse.

Grupuri de studenți de toate vârstele care se întorc seara târziu de la cursuri ar fi avut de nenumărate ori prilejul de a le întâlni. Căci aici mulți oameni studiază, după terminarea lucrului; ei învață limbi străine, urmează instruire spirituală etc. Mă frapează această sete de a cunoaște a celor mai simple populații. Ne aflăm într-o țară nouă și dinamică. Cei ce trăiesc acolo se pregătesc să preia ștafeta de la continentul nostru uzat și obosit.

Paulette nu a văzut vreodată farfurii zburătoare, dar cunoaște un bărbat care stabilește relații susținute cu „micuții omuleți verzi" și care pleacă să călătorească cu ei. Are chiar dreptul de a înregistra conversațiile lor. Deocamdată aceste noțiuni mă depășesc. Paulette îmi povestește detalii. Așa cum asculți o poveste, aud și mă întreb dacă destinul îmi va oferi prilejul de a participa la o astfel de aventură înainte de sfârșitul vieții mele.

Iată-ne în fața locuinței lui Mgr Airlindo. O privire spre cer pentru a încerca să descopăr cometa Halley...

Mașina în fața porții de la intrare, Christul care sângerează pe peretele din dreapta cum intri, femeia de serviciu discretă și Monseniorul zâmbitor și distins.

Îmi regăsesc amintirile.

Curând sosesc doi domni: unul cu ten de culoare brună este dentist şi se numeşte Raymondo. Celălalt, de tip european, funcţionar al serviciilor publice, se numeşte Amyr, cu mustaţă şi barbă, cu o privire foarte blândă.

Mgr Airlindo şi cu mine evocăm amintirile de anul trecut. Îi precizez că am menţinut ceea ce am dobândit anul trecut şi vibrez în continuare cu 72.

Îmi propune să văd dacă obiectele transportate prin intermediul lui Thomaz mai au acelaşi efect asupra mea. Dat fiind că am mai trecut prin această încercare, nu sunt neliniştită când aduce lădiţa de lemn alb. Scoate obiectele şi-mi cere să le apreciez energia.

Iată că apar cele cinci faimoase ostii sudate într-un singur obiect. Cu un zâmbet interogativ şi complice îmi spune:

„Vreţi?"

Bine sprijinită de spătarul fotoliului în care sunt instalată, luând obiectul în mâini, închizând ochii, iată-mă gata să întâmpin orice eventualitate.

Simt căile alese de către curenţii vibratori ce mă străbat în diversele circumstanţe ale vieţii. Pot fi diverse modificări aduse de o situaţie nouă, schimburile cu un pacient, înghiţirea unui medicament homeopatic sau fitoterapeutic.

Pornind de la obiectul pus în mâinile mele de către Monsenior se naşte un curent primar ce va circula în interiorul corpului meu.

„Oh! spun eu, am senzaţia că-mi vor ieşi ochii din cap."

Toate senzaţiile cunoscute şi încercate de o mie de ori, ce urmează traiectoria circuitelor energetice vor apărea, ceea ce nu ar avea nimic extraordinar dacă ritmul şi viteza binecunoscute nu ar fi înzecite. Am senzaţia că trăiesc un film de-al lui Charlot, din prima perioadă. Totul este accelerat. Nu este doar o acceleraţie în ce priveşte viteza parcursului, este cu adevărat trăirea unui Charlot ce se desfăşoară în interiorul meu, placat pe planul schemei vibratorii obişnuite, senzaţii care se datorează probabil unor mici salturi de energie, urmând din releu în releu circuitul energetic. Fără să mă nelinişteasçă de astă dată, este ceva neprevăzut, ceva ce nu am mai trăit vreodată.

Este interesant de ascultat înregistrarea făcută în acea seară şi de relatat aici senzaţiile exprimate de mine atunci cu viu grai: „Am impresia că ochii mei vor exploda. Multe lucruri se petrec la nivelul ochilor. Am impresia că toate energiile mele aleargă, ca şi cum totul ar fi grăbit. Apoi, simt vibraţii emanând de la medalion ca şi cum medalionul ar avea un puls sub policele stâng, apoi acelaşi lucru la dreapta. Trec la gamba stângă, la gamba dreaptă. Tot timpul, un fel de puls sub degete. Acum o reacţie de puls a medalionului între inima

mea şi medalion. Acum între medalion şi între cele două mâini. Se petrec tot felul de lucruri în mâini. Fără îndoială că în curând ne apropiem de sfârşit deoarece schimburile devin mai globale, mai largi. Se rotesc energii în jurul medalionului, în jurul coloanei mele vertebrale, între aproximativ a şaptea vertebră cervicală şi a cincea dorsală. Coboară spre tălpi, urcă din nou la a cincea dorsală. Un schimb între dreapta şi stânga. Nişte lucruri ciudate între coloana mea dorsală şi inimă, ca şi cum ar exista o relaţie între coloană şi inimă. Acum este fără îndoială finalul, mişcări mai generale de sus în jos, de jos în sus, ca şi cum aş fi o bobină."

Şi medalionul a fost abandonat cu brutalitate. Timpul măsurat durează aproape zece minute între începutul şi finele schimburilor. Deschid ochii şi „mă număr", nemaivibrând cu 72, ci cu 81.

Medalionul vibra acum cu 2. Înainte de experienţă vibra cu 81. Mgr Airlindo vibrează în acest moment cu 4, iar Corpul său Spiritual este complet blocat.

Ca şi anul trecut, ia ostia, o atinge de Christ. Ostia recapătă încet-încet forţele sale după punerea în contact cu Christul: 9, 12 etc... ca şi Monseniorul al cărui Corp Spiritual recapătă forma sa iniţială, în timp ce cifra vibraţiilor mele continuă să crească, trecând de la 81 la 86, apoi 90 (şi se vor opri apoi la 96).

„Data viitoare va fi 100, spune Monseniorul, trebuie să reveniţi."

Întrucât am pierdut modul exploziv de comunicare de data trecută, între obiect şi mine s-a stabilit o relaţie „săltăreaţă".

Schimburile între medalie, *Padre*, Christ şi mine îmi pun profunde semne de întrebare. Trebuie să mă simt vinovată că „iau" energia acestor ostii, ale preotului? Întrucât nu am cerut nimic, procedeul de transmutaţie ce mi se oferă are meritul de a fi original, expeditiv. Să acceptăm darul cu simplitate, fără a voi să înţelegem totul.

„Monseniorul, el nu-şi face probleme, este pur şi simplu încântat de a vedea această experienţă reproducându-se cu o variaţie. Lucrurile uimitoare nu-l mai miră. De altfel, cu multă simplitate, arătându-mi pe perete, în spatele fotoliului în care stau, un Christ de fildeş care are o urmă însângerată pe tibie, spune: «A început să sângereze acum două zile».

Simbolul figurat pe obiectul cu care am comunicat îmi poate oferi un început de explicaţie: se poate recunoaşte simbolul Peştelui şi al Apei. Din punct de vedere astrologic Luna şi Jupiter se află în tema mea astrală în semnul Peştilor. Coincidenţă? Rezonanţă vibratorie?"

Amyr spune deodată: „Afară a căzut un medalion". Căutăm îndelung în iarbă şi în întuneric... pentru a îl găsi cam peste cinci minute. Este Euharistia... pentru preot, se spune.

În curând o alta, pentru Paulette, dar este de dimensiune mai mică.
Mărturisesc că nu înţeleg nimic din ce se întâmplă. De ce se amuză ei pierzând şi regăsind medalioane prin iarbă?

AMYR

Mai mult ca oricând: *„Pentru cei ce cred, nu este necesară nici o explicaţie, iar pentru cei ce nu cred, nici o explicaţie nu este posibilă.“*

Mă instalez în fotoliul rezervat de obicei lui Thomaz, întrebându-mă pentru care motiv sunt prezenţi cei doi domni pe care încă nu i-am cunoscut cu adevărat, deoarece ei se exprimă în portugheză. Cel prezentat ca fiind Raymondo face gesturi, ca şi cum ar ploua cu ceva, şi râde.
Paulette se apleacă spre mine şi explică: „Venind, ei auzeau medalioanele căzând pe acoperişul maşinii, totuşi nu s-au oprit ca să le adune în întuneric, nu este prudent să te opreşti noaptea.“
Cer explicaţii suplimentare:
„Amyr are o specialitate, el materializează medalioanele. A materializat o iconiţă a sfântului Benoit, sfântul meu preferat. Acum trei ani am făcut o cercetare despre el. El nu ştia acest lucru, dar iconiţa Sf. Benoît a apărut la mine.“
„Simt că a căzut ceva: un ac! – spune deodată Amyr.
A căzut în grădină – mai spune el, ducându-ne pe terasă, în faţa piscinei luminate. După un timp de căutare îl găsim. Nu este decât un ac mare de cusut!“
„Am gândit «ac» şi a venit asta“ spune el. Ce atitudine să iau? Este vorba despre un joc, un artificiu, o farsă?
Dar probabil că dacă Monseniorul i-a invitat pe prietenii săi o dată cu mine, a făcut-o nu pentru a asista la un spectacol de prestidigitaţie, ci pentru a asista la o şedinţă de materializare. Nefiind clarvăzătoare, nu-mi este cu putinţă să controlez ce se întâmplă acum. Una dintre prietenele mele, medium de excepţie, vedea în Filipine apărând mici grăunţe luminoase, îngrămădindu-se către un punct, pentru a se concentra, adunându-se în jurul bucăţii de vată udă a vindecătorului, până la a forma materia.
Prezentând interes, îi cer lui Amyr permisiunea să-l examinez în planul invizibil, ceea ce el acceptă binevoitor. În mod global vibrează cu 7, ca şi Edson Queiroz, iar Corpul său Spiritual este identic.
Deodată se apropie de mine şi mă întreabă: „Sunteţi devotată unui sfânt, unei sfinte? Eu îi sunt devotat Sfintei Bernadette. Cărui sfânt vă rugaţi de obicei?“

Luată prin surprindere, neştiind ce să răspund, neavând obiceiul de a mă ruga unui sfânt, ci mai degrabă realizând o comunicare pe cale vibratorie cu Cosmosul, ce să răspund? Paulette insistă: „Dacă doriţi să obţineţi o iconiţă, trebuie să numiţi un sfânt.“ Îmi vine în minte un loc de cult din Normandia, Lisieux. S-o invocăm pe sfânta Tereza din Lisieux.
„Cum arată Sfânta Tereza?
— Este tânără şi are în braţe trandafiri şi un Christ.
— Despre ea s-a scris *Castelul meu interior*? Cer ca această sfântă să vină“, spune Amyr.
Răspund că aş prefera să primesc medalionul de la Agpaoa, pe care l-am pierdut.
Amyr spune că el materializează numai iconiţe ale religiei catolice, el nu este branşat cu Orientul şi nu are succes cu acea lume. Inutil deci să insist. Trebuie să mă concentrez, să mă gândesc la Sfânta Tereza. El cere apă şi bea, şi în acest moment, se spune, are loc materializarea. Examinez invizibilul său în timp ce-şi descrie senzaţiile:
„Simt cum inima mea devine tahicardică şi devin rece şi uşor.“
Se acoperă de sudori reci. Dacă la început vibra cu 7, acum vibrează cu 3, apoi cu 2, şi Corpul Spiritual îşi modifică forma la nivelul capului, rămânând identic cu sine la nivelul corpului fizic.
„Am ceva în gură“, spune el.
Acum nivelul energetic creşte, atingând normalul, inima îşi reduce ritmul. Confirmă că simte ceva în gură, apoi îşi freacă degetele de pumn... şi-l deschide. Iată în mâna sa o iconiţă argintie a sfintei, la şapte minute după formularea cererii.
Sfânta Tereza este cizelată minunat şi modificând unghiul din care o priveşti, modificând înclinarea iconiţei, ea se înfăţişează ca o hologramă şi pare că-şi schimbă expresia.
„Este un metal diferit de cel cu care suntem obişnuiţi, spune Monseniorul. De obicei iconiţele sunt uşoare, aceasta este foarte grea. Niciodată nu am văzut materializat aici acest metal.“
Pentru mine este greutatea medalionului lui Agpaoa pe care l-am pierdut.

O dată depăşit momentul stupefacţiei, cu toată frumuseţea Sfintei Tereza, eu regret că nu este medalionul pierdut. El era de formă triunghiulară, dintr-un metal asemănător cu bronzul, purta o inscripţie într-o latină defectuoasă, şi un ochi de unde se împrăştiau raze.
„Examinaţi acest metal, spune Monseniorul, veţi regăsi metalul medalionului pe care l-aţi pierdut“. Să fiu sinceră: prima idee care mi-a venit în minte, mai degrabă decât de a mă gândi la sfântă, a fost să regăsesc medalionul pe care mi-l dăduse Tony Agpaoa, spunându-mi să-l port pentru totdeauna. L-am

rătăcit după descoperirea formei pe care eu am tendinţa s-o numesc, până la noi ordine, Corpul Spiritual.

Acest gând a influenţat oare calitatea metalului apărut?

Monseniorul remarcă faptul că cealaltă faţă este netedă, se vede doar un „o", nimic altceva, în timp ce ele sunt de obicei, toate, gravate pe ambele feţe.

Atunci propun râzând să fie chemat Sfântul Anton de Padova, el poate că va şti să-l ajute să regăsească medalionul meu!

Mi se cere să măsor energia medalionului. El vibrează cu 72, ca toate obiectele transmutate.

În acest moment a fost pomenită cometa Halley, toţi ies în grădină, cu ochii îndreptaţi spre cer.

„Atenţie, cred că va cădea un medalion pe aici pe undeva", spune Amyr indicând o zonă a peluzei.

Toţi se reped, scotocesc iarba, de data asta ajutaţi de o lanternă, dar nu descoperă nimic.

„Încă unul, ceva mai departe" continuă el. Tot nimic. Mi se spune că *„sunt pe cale să se facă"*.

Efectiv, câteva minute mai târziu, iată medalioanele.

Între timp examinez cu afecţiune iconiţa mea pentru care sunt plină de admiraţie şi atenţie. Ea se modifică, precum un obiect viu; chipul Sfintei Tereza este tot argintiu, în timp ce faţa cealaltă îşi schimbă culoarea, căpătând treptat culoarea medalionului lui Agpaoa. Nu este gata. Ea se modifică.

„Este o fabricaţie artizanală" glumeşte Raymondo. Paulette observă că în partea de sus a chipului Sfintei Tereza apare o linie transversală (la zece minute de la apariţia ei); treisprezece minute mai târziu ea încă se mai modifică.

„Nu ştiu dacă băgaţi de seamă, dar ea nu este foarte rotundă!" semnalează Paulette.

Într-adevăr, iconiţa nu mai este perfect rotundă. În partea de sus se conturează net un fel de incizie orizontală, în timp ce la o margine suferă un fel de eroziune, lăsând să apară straturi succesive, asemănătoare unor fine lamele de metal aşezate unele peste altele. S-ar părea că se conturează o latură a unui triunghi. Iată o imagine ambiguă: ceva din ceea ce am cerut, dar şi puţin din ce am dorit din tot sufletul.

Apar nuanţe de bronz pe Sfânta Tereza care capătă reflexe şi un relief diferit. Apoi prietenii mei povestesc întâmplări amuzante, neobişnuite.

Raymondo explică cum Amyr ceruse un obiect, scriind acest lucru pe o hârtie; desenul a apărut pe hârtie dar obiectul nu s-a materializat.

Mgr Airlindo povesteşte că într-o zi Amyr era la Pouso Alegre, telefonându-i şi anunţându-l că avea dinaintea lui o farfurie plină cu iconiţe. Şi dintr-o dată ele au dispărut de la Pouso Alegre şi au ajuns aici, în Brasília, în faţa Monseniorului, pe măsură ce Amyr le vedea dispărând din farfurie.

Este rândul lui Amyr să spună că s-a dus la un prieten şi a simţit cum cade pentru el un medalion. Nu l-au găsit, dar, întors acasă, Amyr a văzut că el căzuse la domiciliul lui, şi s-a înapoiat să-l ducă prietenului!

Patruzeci de minute mai târziu, vedem cu toţii că bronzul continuă să cuprindă faţa sfintei Tereza. Sfânta este prea frumoasă! Această transformare trebuie oprită! Vreau s-o păstrez astfel!

Istorisirile continuă. Un cuplu se certa în faţa lui Amyr la São Paulo. Şi le-a picat o iconiţă cu Sfânta Familie cu un sfânt Iosif!

Paulette adusese o sticlă de şampanie şi prăjituri, se pun pahare pe masă, se deschide sticla şi bem pentru sănătatea noastră, a tuturor.

Preocupată în continuare de iconiţa mea, observ că agăţătoarea este identică cu cea a medalionului lui Agpaoa, adică perpendiculară pe faţa ei.

„Cum sunt agăţătorile la celelalte iconiţe?" Nici un răspuns. Linişte. Ei privesc, fără glas, paharul Monseniorului Airlindo. În fundul paharului străluceşte o iconiţă.

Pescuită cu o linguriţă şi identificată, se recunoaşte însuşi Sfântul-Giulgiu din Torino care vine să ne ţină companie. Pe cealaltă faţă, un soare care străluceşte cu toate razele sale; o inscripţie incredibil de clară: „Luminează, stăpâne, chipul tău peste noi."

„Următoarea va fi pentru mine" spune Paulette. Şi pentru ea apare aceeaşi iconiţă, dar mai mică.

„Pentru ca iconiţa să se ivească, este nevoie să existe o sintonie între mine şi persoană, spune Amyr. Sunt persoane lângă care trăiesc şi pentru care nu se produce nimic."

— Cum vi s-a dezvoltat puterea?

— Totul a început pe când aveam zece ani. În casă dispăreau lucruri pe care le rematerializam. Chiar şi eu dispăream din casă. Îmi amintesc că eram acoperit de ceva complet verde. Pentru ceilalţi, dispărusem. Nu mă simţeam bine decât singur. Fericit când eram singur. Veneam într-o zi de la şcoală, părinţii mei erau foarte trişti. Mama plângea. Ea mi-a povestit că avea nostalgia Arabiei. Sub efectul emoţiei m-am simţit foarte uşor, ca şi cum ceva mă aspira. În acel moment am dispărut. O auzeam pe mama mea care plângea şi spunea: „Vreau să-mi revăd fiul, vreau să-mi revăd fiul".

După două ore am revenit în camera părinţilor cu o frunză şi un fruct de tamarin, care este o plantă din Arabia.

«Vă amintiți dacă ați mers în Orientul Mijlociu sau nu?»

— Nu, nu vedeam decât o dimensiune verde, nimic altceva. Era rezultatul emoției. Voiam să fac ceva pentru ei. Și toată lumea era foarte bucuroasă. Mama a spus: «Să nu mai faci asta niciodată».

Noaptea eu dormeam foarte puțin și stăteam la geam să privesc stelele și asta îmi dădea emoții plăcute, căci aici eu mă simt într-o lume foarte mică, limitată. Mă temeam să povestesc părinților mei ce se întâmplă, deși ei m-au ajutat mult. Bunicul meu, de asemenea. Întotdeauna cu mine, întotdeauna crezând și acceptând ceea ce spuneam.

— Și cu ceilalți copii?

— Întotdeauna am fost în relații bune cu ceilalți. Dar mă izolam așezându-mă în ultimul rând, căci la școală se întâmplau lucruri ciudate. Resimțeam efectul levitației și trebuia să mă cramponez de scaun. La colegiu, unde era mare strictețe, ridicam mâna să merg la toaletă ca să-mi desfășor în liniște levitația. Alergam pe coridor, deschideam ușa la toaletă, mă așezam pe scaun și plângeam în timp ce avea loc levitația pe care nu o puteam împiedica.

— Și la lucru?

— Multe probleme acolo. Scrumierele, paharele care levitează etc. Multe probleme. Sunt pensionat cu 1% pentru că am probleme cu inima (probleme de inimă cu extratereștrii, spune cineva!). Cardiologii spun că am un fel de angină din 1980. Este o falsă angină pectorală, dar am la mine tablete de Isuprel. Acum lucrez în altă parte, în export.

— Care sunt legăturile cu materializarea?

— Când materializez, se întâmplă că electrocardiograful se oprește.

— Ecocardiograful se blochează și nu mai merge, adaugă Raymondo. Ar fi nevoie de un cateterism. Nivelul lui de colesterol este normal.

— Încă pe vremea când eram copil, o durere extraordinară însoțea fenomenul."

Stelele strălucesc pe cer, prietenii continuă să caute cometa. Temperatura este plăcută, apa sclipește în piscina albastră, unii și alții vin și se duc, cu paharul de șampanie în mână sau cu ochiul pe o lunetă care nu se lasă reglată.

Iată-mă aici, descumpănită, alcătuită de lumea posibilului și imposibilului, dar acum cufundată în cea în care totul este posibil.

Gânditoare, cu iconița care continuă să se modifice în adâncitura mâinii mele, gândind la erorile susținute în legătură cu materializările biologice care se făceau în Filipine; toți le socoteau imposibile. Iată-mă totuși având în mână lucruri și mai stranii, gândindu-mă la tot ridicolul cu care au vrut unii să mă înconjoare, la toate rupturile afective produse de afirmațiile mele.

Cerul îmi trimite dovada MEA absolută, după cincisprezece ani de cercetări. Dovada mea cea mai tangibilă sub forma unei iconițe a Sfintei Tereza! Și această magie are loc la Monseniorul Airlindo!

Nici el nu se teme de reconsiderări, nici de dărâmarea erorilor codului religios. Magia are loc la el!

Medalioanele continuă să cadă din cer. Și fiecare primește în seara aceea cel puțin unul după gustul său.

O dată depășit primul moment de uimire, meseria fiind pe primul plan, doresc să controlez modificările fiziologice ce apar la Amyr și care însoțesc procesul de materializare.

Mai întâi el cere apă și bea cu lăcomie. Apoi devine palid, apar sudori, ritmul cardiac se accelerează, se simte că nu-i este bine. După un timp care variază între cincisprezece și treizeci de secunde aproximativ, el anunță că obiectul va apărea.

Se poate întâmpla să treacă ceva timp, de la câteva secunde la câteva minute, înainte ca obiectul să poată fi văzut: *el se „face"*. Există deja în planul invizibil, în stare potențială, nu este încă actualizat, devenit materie. Totuși poate apărea, incomplet terminat, așa cum este cazul cu iconița Sfintei Tereza care continuă să se modifice.

Cu permisiunea sa, îl examinez pe Amyr când nu acționează. Corpul său fizic vibrează cu 7-7-7-8/9/10... Corpul său Spiritual este de asemenea mult dezvoltat.

În cursul materializării, energia scade brusc. Fapt care produce starea de rău. Apoi, lent, urcă din nou.

Îmi vorbește despre inima lui și crizele de tahicardie ce însoțesc materializările și care pot fi urmate de dureri precordiale. Totuși acestea nu au caracterul crizelor de angor. De altfel, a făcut dese examene care nu arată nici o anomalie și medicii se miră.

Presupun așadar că el suferă de tulburări pur energetice.

Examenul inimii sale confirmă ipoteza indicând o lipsă de energie foarte bine localizată în regiunea precordială. Fapt care poate fi corectat, dacă el este de acord. Da. Atunci, la rândul meu, simt o constricție dureroasă la nivelul brațului meu care palpează, el spune că simte o senzație de mare ușurare și o stare de bine de cum încep să-i ating capul cu mâna, apoi are senzația că merge pe un nor. Ceea ce îi este foarte plăcut. În același timp, energia devine normală în regiunea precordială.

Dar împărțirea forțelor mele cu acest mare medium-burete mi-a aspirat energia, nu mai vibrez decât cu 5. Monseniorul se neliniștește. Îl asigur spunând că un număr de respirații profunde mă vor ajuta să recuperez. Ceea ce se și întâmplă.

Apoi Raymondo continuă simplu să povestească întâmplări amuzante, care pentru alții ar fi considerate miracole.

Mergând cu Amyr la Brasília să bea o cafea într-un bar, cafeaua s-a transformat în parfum. Au părăsit barul fără să bea nimic. Revenind a doua zi, s-a întâmplat la fel.

„Din patru încercări, o singură dată am reușit să bem o cafea! Altă dată, cafeaua abia servită, lingurițele au început să se îndoaie și chelnerul a spus:

«Dar cine-i vrăjitorul care o să plătească paguba? Bine, veți plăti o cafea, dar pe noi ne costă lingurițele mai mult decât prețul cafelei!»

În altă zi, eu comand o bere ca să evit povestea cu lingurițele, dar și aceasta devine parfum. A doua zi la fel. Atunci zic, nu-i nimic! o să-l beau. Am fost bolnav trei zile! De câte ori voiam să beau sau să mănânc, vomam."

Seri minunate, simple, vesele, departe de limitările omenești, de categorisirile psihologice, parapsihologice, departe de etichetă. Trăim cu simplitate fapte ale Naturii. *Nici o punere în scenă.* Suntem între noi, fără nici o constrângere, ca niște copii veseli într-un spațiu unde totul este posibil și care nu este nici Cerul, dar nici chiar Pământul.

Poate că noi am pătruns în sufletul Cosmosului. Cea de-a Doua Lume a mea, intermediară între Cer și Pământ. Ne prindem în joc cu simplitate și fără nici cel mai mic gând ascuns.

AMBASADA

Alt stil. Altă ambianță, aceeași simpatie. Cu acest prilej Paulette se întoarce cu o poșetă nouă, deși plecase doar după un pachet nou de cărți de joc, solicitate în mod misterios de către ambasador.

Ambasada? Decor de vis: spații largi, câteva obiecte prețioase, buchete imense de flori, vedere înspre o grădină ecuatorială.

Doamna și în curând și un prieten ne întâmpină cu sucuri de fructe, abordând în mod prudent doar banalități cu privire la climă și viața din Brasília, până în momentul când amfitrionul se prezintă pentru a da tonul.

Apoi ne așezăm la masă sub streașina care nu mai este casa, dar nici grădina. Copiii sunt prezenți, încă mici, împreună cu guvernanta. Ambasadorul spune că și copiii trebuie să fie informați de realitățile existenței vizibilului și ale Invizibilului și că nu sunt „în plus" în jurul acestei mese unde conversația se va desfășura liber.

Așa și este. Masă rotundă împodobită cu un elegant buchet la mijloc, serviciu de porțelan, tacâmuri de argint, un maître d'hôtel cu mănuși albe, în

contrast cu masa noastră de la Abadiana. Farmecul vieții vine de la acest contrast de situații. Vorbim despre serile noastre la Mgr Airlindo și despre semnele de întrebare cu privire la constituția noastră, proveniența noastră și devenirea noastră în sânul Cosmosului în cadrul unei culturi avansate în domeniul științelor.

La finele cinei consistente, gazda ne invită în salon, deschide pachetul cel nou de cărți de joc și le răspândește pe măsuța joasă. Cu mirare văd cum lovește energic cu vârful degetelor aceste cărți neatinse încă de nimeni. Apoi doamna este rugată să se îndepărteze puțin. El ia câteva cărți în mână și ne pune să alegem. Îi indicăm ce am ales, o repunem în pachet, cărțile sunt amestecate și etalate. Doamna este rechemată.

„Fără să te gândești, mai ales fără să gândești, alege una!"

Și doamna o scoate pe cea aleasă de noi.

Frumoasă experiență de transmitere a gândului.

În prezența unor subiecți atât de importanți, aș dori să văd ce anume îi unește. Și unul și celălalt vibrează cu aceeași cifră 7, în clipa aceasta. Ei se află în armonie. Cartea aleasă vibrează și ea cu 7, în armonie cu ei, în timp ce celelalte vibrează cu 1. Cartea regăsită a primit deci *energia-informație venită pe calea gândului* (probleme temeinic studiate în lucrările precedente).

Ambasadorul vrea să reia experiența cu mine. Neexersată în acest gen de experiențe, accept, aproape convinsă că nu sunt reunite condițiile pentru reușită. Îndepărtată, apoi revenind lângă ei, îmi spune ca și soției sale: „Alegeți fără a gândi."

Este un eșec.

Atunci, aplicând de data aceasta gândirea și experiența dobândite cu privire la legile Invizibilului, amintindu-mi despre energia-informație, eu caut prin *feeling*, trecând mâinile pe deasupra cărților, pe cea care vibrează cu 7... și imediat apare cartea cea bună, cea așteptată.

Fiecare cu calea lui, cu modul său de a proceda. Ne-ar fi plăcut să vorbim mai mult despre toate acestea, dar întâlnirile administrative sunt cele care comandă aici.

Fericită alegere pe care o face o țară, când unul dintre responsabilii săi are această capacitate de concentrare și această putere de informație asupra materiei!

TRANDAFIRUL

Mai mult ca niciodată: *„Pentru cei ce cred, nu este necesară nici o explicație, iar pentru cei ce nu cred, nici o explicație nu este posibilă."*

A doua zi, seara, revenim la Mgr Airlindo.

Având mereu în minte ideea că Amyr ar putea fie să-mi recupereze de pe celălalt continent medalionul de la Tony Agpaoa, fie să-mi materializeze unul identic, mă prezint cu *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi* în mână. Pe ultima copertă este fotografia lui Agpaoa aflată acolo la cererea numeroșilor cititori. Pentru a nu agita lucrurile cu privire la tema materializărilor, care avea un iz de scandal, alesesem o fotografie luată la finele ceremoniilor de la plecare, în timp ce ținea un trandafir în mână, preferând-o unei imagini din timpul ședințelor de lucru.

Când am ajuns, Amyr și Raymondo sunt deja prezenți. Raymondo este însoțit de mama sa. Făcând socoteala, suntem, împreună cu Monseniorul și cu menajera, șase persoane prezente.

Fără să pierd timpul, mă apropii de Amyr care este în picioare în mijlocul camerei, cu primul său pahar de apă în mână și îi arăt fotografia lui Agpaoa, încercând să-i explic... „Maestrul meu, iată-l" și reiau povestea medalionului pierdut...

Este pe cale să decapsuleze un pahar de apă din plastic și smulge limba care depășește suprafața.

„Oh! *rosa, rosa*", spune el, arătând trandafirul ținut în mână de Agpaoa fără să-și fixeze privirea asupra acestuia din urmă. În același timp, el îndoaie marginile limbii metalice pe care a smuls-o, întreabă dacă bucata de metal este de aceeași dimensiune cu trandafirul, așteaptă aprobarea mea. Acest detaliu mi se pare de prisos și răspund că da, fără să controlez, nevăzând ce importanță are acest lucru. Bucata de metal este acum între cele două degete ale sale, degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă; o malaxează de patru sau cinci ori și lasă să alunece în mâna mea reproducerea trandafirului, spunându-mi să-l port asupra mea.

Oh! uluire, oh! încântare, este un mic trandafir argintat, bine reliefat, gravat foarte fin pe cealaltă față a medalionului cu Sfânta Rita, Sfânta cauzelor desperate, așa cum mi se spune. Mama lui Raymondo spune că tocmai se gândise la această sfântă în acest moment și precizează că de obicei Sfânta Rita de Cassia se găsește la dreapta crucifixului și nu la stânga sa, ca aici...

Amyr spune că în clipa materializării a avut în gură un puternic gust dulce și că în spatele unei perdele transparente a văzut o femeie cu ochi de sticlă...

Nu există cuvinte pentru a-mi exprima uimirea.

Anturajul se extaziază asupra frumuseții, fineții obiectului și mă întreabă: „Dar de ce ține el un trandafir în mână?"

Am explicat că în ajunul fiecărei plecări a unui grup de bolnavi se organiza în cinstea lor o serbare. Personalul dansa și cânta, apoi ajutoarele prezente cântau mantre, așezau pe sol lumânări aprinse în formă de cruce; Tony venea cu un buchet de trandafiri în mână, îi așeza pe pământ, în fața crucii, făcea și el gesturile și incantațiile sale și, o dată încheiată ceremonia, oferea unul câte unul trandafirii doamnelor prezente. Fotografia fusese făcută în momentul în care întindea un trandafir pentru a-l oferi.

În acest moment, în mai puțin timp decât este necesar pentru a scrie, Amyr înghite repede un pahar cu apă, se acoperă de sudoare, emite câteva sunete răgușite și se prezintă având în mână un minunat boboc de trandafir...pe care mi-l oferă.

Înmiresmează cu parfumul lui toată camera. Pipăi petalele, neputând să cred ochilor și mâinilor mele; este un „trandafir adevărat", are frunze, se vede secțiunea oblică a tijei și chiar locul de unde au fost îndepărtați doi spini ca să nu înțepe... Pentru a elimina o șmecherie, privind în jurul meu, nu descopăr decât trandafiri artificiali într-un vas pe măsuța joasă; alergând în grădină, controlez în clar-obscur cele câteva tufe plăpânde de trandafiri prezente. Monseniorul zâmbește văzându-mă alergând ici și colo. Florile din grădina sa nu au nimic de-a face cu acest minunat trandafir, sănătos, un prototip de trandafir care-mi pică din cer. Nu este o înșelătorie.

Accept ideea că este Spiritul lui Agpaoa prezent aici care-mi trimite acest medalion în formă de trandafir, mai frumos de purtat decât precedentul, ca și floarea, prin intermediul noului meu prieten.

Când a venit trandafirul, el a simțit așadar din nou un exces de zahăr în gură, îi era sete, se simțea izolat de lume ca și cum s-ar fi aflat în spatele unei perdele, cu adevărat rupt de restul lumii. El a vrut să spună:

„*Padre* Airlindo, priviți trandafirul", dar nu mai avea glas. Acela a fost desigur momentul când s-au auzit mormăielile care mi-au atras atenția.

Când saliva lui devine acidă, acela este momentul în care dorește să facă un lucru de energizare asupra bolnavilor. Căldura venind din interiorul propriei persoane, simte nevoia să bea apă.

Și Agpaoa folosea apa.

Apa poate permite toate transmutațiile. Și asta în orice situație, întrucât Raymondo precizează că ciocolata comandată ieri la cafeneaua italiană s-a transformat în lapte; l-au dat pisicii.

La întoarcere, un medalion mare cât o piatră a căzut pe mașina lor. Apare un nou medalion, el este argintiu și, în mâinile destinatarului său, devine auriu.

Ca amintire vreau să înregistrez rezumatul acelei seri pe micul meu magnetofon. Și prietenii mei au câte unul. La cererea lor și în fața a trei magnetofoane, relatez în franceză cele ce s-au petrecut. Apoi fiecare își verifică înregistrarea.

Numai al meu a funcționat... Cu toate acestea, cele două magnetofoane, acționate de către persoane diferite, sunt în stare de funcționare. Așadar ei vor

putea să primească mesajul pe aparatele lor care acum funcţionează, pornind de la propria mea înregistrare.

Acest gen de procedeu îmi aminteşte iar de Agpaoa: anularea înregistrărilor era un procedeu familiar lui.

De asemenea, uneori, s-a întâmplat să mi se adreseze mie cerându-mi să repet unei persoane, care era totuşi prezentă, ceea ce spusese el.

După o pauză, Amyr „va face" un nou medalion. Ceea ce-mi permite confirmarea primelor mele impresii cu privire la modificările de energie şi să observ modificările concomitente ale Corpului său Spiritual. Apoi îl antrenez pe Monsenior către un fotoliu ca să-i înregistrez impresiile legate de aceste fenomene.

MONSENIORUL

Şi mereu: *„Pentru cei ce cred, nu este necesară nici o explicaţie, iar pentru cei ce nu cred, nici o explicaţie nu este posibilă."*

Monseniorul vorbeşte despre obiectele furate şi despre povestea lor.

„Era vorba despre transporturi, despre transmutaţii ce-mi erau oferite de către Thomaz: furculiţe îndoite, ostii, crucifixuri, medalioane. Mă aflam la pupitru pentru a oficia slujba. În acest timp am fost jefuit. Dar ceva mai târziu, am susţinut un curs de control mental în regiunea unde locuieşte Thomaz şi-i povestesc cele întâmplate.

«Se vor întoarce, *padre*, fiţi liniştit.»

Şi m-am urcat în maşină pentru a mă înapoia. Pe maşină au început să explodeze lumini. A intrat un obiect, lovindu-mă şi lăsându-mi un semn la cap; era crucifixul meu care se înapoiase.

Două luni mai târziu, revăzându-l, i-am spus că lipseau ostiile.

«*Padre*, ele se vor întoarce!» Din nou, la întoarcerea spre Brasília, o lumină şi un zgomot mare, maşina era închisă, însă ostiile au apărut.

Dar iconiţele lipseau încă. Mă aflam la el pe cale să mâncăm o prăjitură. Îi spun lui Thomaz:

«Îmi lipsesc nişte iconiţe» şi *pang*! el spune că o iconiţă a căzut în interiorul prăjiturii.

«Mâncaţi aceasta, *padre*», spune el oferindu-mi o bucată de prăjitură. În interiorul ei se afla o iconiţă. Şi aşa, încet-încet, medalioanele au revenit unul câte unul. Fiecare îşi are povestea lui."

„Câteva luni mai târziu, Thomaz era aici, la Brasília, pentru o conferinţă. La ora 2 dimineaţa, când îmi luam maşina ca să mă întorc acasă, el îmi spuse:

«Merg la dumneata, *padre*», şi atunci au apărut lumini, lumini care traversau parbrizul. Au sosit o sută cincizeci şi şase de medalioane, în timp ce maşina era închisă. Ploua cu iconiţe cu toţi sfinţii! El spunea:

«Cryptus, Cryptus, fiinţă extraterestră, lumină albă, acţionează, acţionează!»

Din toate părţile explozie de lumini, peste tot lumini!

«Cryptus, Cryptus, fiinţă extraterestră, acţionează! Ce trebuie *padre* să facă cu aceste medalii? »

Lumini imense în toate părţile spun: «Trebuie dăruite», şi aşa am făcut!

„*Padre*, puteţi să-mi povestiţi cum au venit cele cinci ostii care au făcut să urce nivelul energiilor mele?

— Da, şi este amuzant! Odată, eram la el în sala de energizare. Timp de o oră: lumini, lumini care apăreau fără oprire. Pan, pan, pan, pan, continuu!

El a îngenuncheat în faţa mea, zicând:

— *Padre* Airlindo, vă voi mărturisi ceva. Această lumină albă care apare continuu eu o numesc Cryptus, dar nu este Cryptus, extraterestrul, azi este adevăratul Christos, cel care apare. Totul era luminat, lumini peste tot, un zgomot care făcea *crcrcrcrr*... El confirmă, confirmă, este Christos. Eu spun:

— Thomaz, Christos este aici, şi Soarele şi Lumina, adevărata Lumină.

— Evanghelia spune asta, adevărata Lumină pentru salvarea oamenilor. Când spun acest lucru se aude iar *crcrcrcrrc*, din nou luminile şi zgomotul. Atunci, în genunchi, el plânge şi plâng şi eu de emoţie.

Totuşi m-am îndoit. Până acum se manifesta Cryptus, un extraterestru, acum era Lumina, acum devenise Christos – adevărata Lumină.

Atunci am spus:

«Christoase, dacă eşti Tu această Lumină, dă-mi o manifestare a acestei Lumini. Şi am făcut o mică rugăciune în sinea mea, şi cum Thomaz termina energizarea, zece minute mai târziu, când m-am dus să-mi caut haina, în dulap erau medalioane dintre care două ale euharistiei şi Christul cel mare pe care l-aţi văzut ieri. Ne-am dus în cealaltă sală ca să filmăm medalioanele. Le-a aşezat pe masă şi prietenii le privesc. În timp ce filmam: pong, pong, pong, pong, şi mai apar patru medalioane. Încă am îndoieli: din cincisprezece medalioane, doar două erau euharistice. Ori eu cerusem lui Christos o manifestare euharistică a prezenţei sale."

„ Mă duc în alt oraş, o săptămână după aceea, să ţin o conferinţă şi mă întorc la Thomaz. Atunci am luat cinci ostii, patru mari şi una mică, şi mă adresez lui Christos: «Dacă eşti Tu cu adevărat, care te înfăţişezi aici sub forma acestei Lumini albe, îţi cer o altă manifestare, o mărturie a prezenţei Tale. Fă să se întâmple ceva cu aceste ostii, cu aceste ostii care nu sunt sfinţite.» Le-am lăsat în valiza mea şi nu am spus nimănui nimic.

În acea noapte eram cam cincisprezece persoane la Thomaz. Eram pe punctul de a pleca, era deja aproape miezul nopții. Deodată el a spus:

«Un aport, un aport. Cine l-a primit? Este un aport. Cine l-a primit?»

Toată lumea caută prin buzunare. Nimăni nu găsește. El spune:

«*Padre*, un mesaj pentru dumneata.»

Atunci m-am dus în camera mea, am deschis valiza, erau acolo, *cinci ostii de bronz și celelalte cinci nesfințite* alături. *Primisem mesajul*. Așa au venit aceste ostii."

— Astea sunt ostiile? Cele pe care nu voiam să le ating anul trecut? Cele cu care am avut această nouă întâmplare acest an? l-am întrebat pe *padre*.

— Da, așa este.

— Mulțumesc, *padre*, că mi-ați povestit acest lucru. Este important pentru mine să cunosc povestea acestor ostii, căci le simțeam cu totul diferit din punct de vedere vibrator față de celelalte aporturi. Era un aport christic. De aceea ele au crescut așa de brusc nivelul meu de energie.

— Da, este important și pentru mine! Este extraordinar, da.

— Pentru Dumneavoastră, *padre*, ce dovedește aceasta?

— Nu știu exact. Că Christos este prezent, da, nu mă îndoiesc, iată, el sângerează în mod constant. De trei ori aici și originalul, de patruzeci de ori, la Thomaz. Micul crucifix de fildeș a sângerat pe picior, a sângerat săptămâna trecută când Amyr era aici. Christul sângerează, El îmi dă o credință fierbinte, El este prezent. *Există și extratereștri, se poate dialoga cu ei.*

— Cine dialoghează cu ei? Dumneavoastră?

— Eu, da, mental. Ei se manifestă cu pan, pan, pan! sub formă de fulgere. Toată lumea le vede la Thomaz. Dacă rămâneți o noapte cu Thomaz, la el o să le vedeți. Sunt inteligențe extraterestre care se manifestă imediat. Ele se manifestă prin fulgere, puteți să le puneți întrebări, dacă răspunsul este nu, nu se întâmplă nimic, dacă este da, apar fulgere: clac! clac, clac! Au fost fotografiate și filmate pe video. Se oprește imaginea și se observă discuri perfecte. Cele mai perfecte discuri pe care le-am văzut. Aceste lumini sunt niște discuri, sunt perfecte, perfecte.

— Așadar, aceasta dovedește că există Spirite. Sunt Spirite ale altei lumi sau sunt Spiritele morților noștri?

— Sunt Spiritele unei alte lumi pentru că merg către o altă planetă. Uneori li se spune *Afronvé* (scriu cum se aude, fără să fiu sigură de ortografie). Ei dispar de aici și se întorc peste câteva zile sau ore. Este foarte interesant, este *e-pa-tant*!

— Pe ce poziție vă situați în ce privește religia?

— Religia mă educă. În legătură cu religia, eu cred că există extratereștri, există multe lumi locuite, religia nu vorbește despre asta. Dar știința confirmă, nu-i așa? Eu sunt convins că există multe lumi locuite, dar nu sub aceeași formă, sub formă de lumină, de energii. Nu cu forma noastră, sub formă de lumină."

Lectura cărții doctorului Ritchie mi-a reamintit această descriere a Monseniorului. Scena se petrece atunci când „dublul" său se găsește alături de corpul său mort, și observă cum corpul descarnat nu are nici o influență asupra concretului:

„Priveam, stupefiat, în timp ce lumina creștea și mai mult, venită de aiurea, părând că strălucește peste tot deodată. Toate lămpile secției nu ar fi putut furniza o asemenea luminozitate. Și toate lămpile Universului nu ar fi dat mai mult!

Era o lumină incredibilă, ca și cum un milion de lămpi de sudură s-ar fi aprins deodată. În uimirea mea, mi-a venit un gând prozaic a cărui origine se afla probabil într-o lectură de biologie la universitate. «Am noroc să nu am ochi naturali; această lumină mi-ar fi distrus retina într-o zecime de secundă.»

Nu, m-am corectat: nu era lumină. Era EL (...un Om făcut din lumină)."

Înțeleg de ce Agpaoa îmi spunea cu multă simplitate: „Branșează-te pe Lumină". Când te branșezi pe Lumină nu mai este deloc nevoie de cuvinte, de fraze, de anumite gesturi.

Ne alăturăm prietenilor care-și povestesc întâmplări. Raymondo este cel care vorbește. Prieten cu Amyr și cu Thomaz, are amintiri pe care le prezintă nu ca pe miracole, ci ca pe niște lucruri amuzante, jocuri neprevăzute.

„La Hotelul *Hoton Palace*, Thomaz ne cheamă, pe Mgr Airlindo și pe mine, ca martori: a făcut să se îndoaie toate furculițele și cuțitele, a topit cheile apartamentelor, a parfumat tot hotelul cu parfumul lui! Patronul hotelului era furios. Dar un avocat, foarte încântat de ceea ce văzuse, a plătit factura completă a tuturor, ca și pe cea a lui Mgr Airlindo și lingurile, furculițele, cuțitele de argint care se răsuciseră.

A doua zi a avut loc un *chourrasco* în cinstea lui Thomaz. Dar Thomaz o ștersese dimineață devreme, înainte ca oamenii să se trezească. I-a lăsat baltă pe toți. Așa este el.

Lui Thomaz îi place să fie lăsat liniștit cu prietenii săi, dar toată lumea îl urmărește. Întrucât voia să fie liniștit în timpul Carnavalului, a cerut secretarei sale să telefoneze în toate Statele și să spună că va veni acolo. La Rio anunțase că se va afla la Carnavalul din Rio, la São Paulo că se va găsi la Carnavalul din São Paulo, la Belo Horizonte, la Brasília etc... peste tot era așteptat și nimeni nu s-a dus la Pouso Alegre. Acolo el era liniștit împreună cu noi!"

Odată ei au petrecut cinci zile la el şi Thomaz i-a energizat.

„Erau acolo Lumini. Eu am avut tahicardie 160 şi Monseniorul a avut dizenterie. M-am temut să călătorim în această stare pentru că eram cu maşina şi Monseniorul era îngrijorat. Energia lui Thomaz era cauza, medicul a spus că va trece şi a trecut ceva mai târziu.

Într-o zi, Thomaz a răsucit multe, multe linguri şi monede în faţa mea, am făcut o tahicardie de 160 şi *timp de douăzeci de zile* intestinul meu a refuzat să funcţioneze. Medicul a spus că era vorba despre un exces de energie, că metabolismul meu se modificase prin exces. Apoi totul a revenit la normal.

Este normal să ai tulburări când mergi să-l vezi, şi să suferi după aceea din cauza unui exces de energie. Uneori Monseniorul rămâne trei nopţi fără să doarmă. Mama mea, care este în vârstă, nu mai simte foame, nu mai doarme, dar adeseori devine foarte activă. Ea are optzeci de ani. Dar ea este o senzitivă, şi primeşte de la Thomaz mult mai multă energie decât un altul."

O SEARĂ CU AMYR

Într-o seară, Paulette şi cu mine ne terminaserăm cina când iată că sună telefonul. Când recunoaşte vocea celui care ne cheamă, chipul Paulettei se luminează. Cu cea mai suavă voce spune că *„señora Janina está aquí" şi că el este binevenit în casa sa.*

Este señor Amyr care se invită, ce noroc! Paulette jubilează pentru că este pentru prima oară că Amyr îi face această onoare.

Câteva minute mai târziu se aude soneria. Amyr apare în cadrul uşii, cu un zâmbet în barbă. În curând va ţine o conferinţă la Uberaba, acolo unde trăieşte Chico Chavière. Ah, Chico Chavière! greu de întâlnit! Nici de acolo nu am avut ecou la căutarea mea. Timp de câteva ore va urma o conversaţie cam agitată. Micul magnetofon pus în mod discret în funcţiune îmi permite să redau conversaţia fără omisiuni, fără erori.

„Era în 1977. Împreună cu vărul meu mă aflam într-un apartament şi unele mirosuri îmi amintesc de casa copilăriei mele. Vărul meu îmi spune: «Te-ai schimbat la faţă.» Ochii mei se alungeau. Când se întâmplă aşa, eu sunt conştient, simt o mutaţie în corp, pielea este foarte întinsă, ochii mi se alungesc. Atunci luam în braţe doi sau trei pisoi şi începeam să levitez cu pisicile, iar vărul meu începea să plângă. Când merg undeva, pisicile mă urmează. Ieri, şase veneau în urma mea.

La şapte seara, luminile au apărut în faţa ferestrei mele. Eu m-am dus să mă culc în camera mea şi vărul meu în a sa. Am început să aud lume ţipând

în stradă. Era o lumină frumoasă care semăna cu o lună plină, eu eram sigur că era energie concentrată asupra mea. Au venit reporteri care credeau că sunt farfurii zburătoare. Din această lună s-a desprins una foarte mică ce a venit în faţa geamului meu. Portarul a spus că a văzut doi omuleţi. Eu cred că a avut loc un «contact».

«Numai portarul i-a văzut pe omuleţi, dumneata nu i-ai văzut?

— Numai portarul.»

Acolo unde lucram, toţi copacii se uscau. Eu trimiteam energie copacului din faţa casei mele şi el singur rămânea verde. Şi-mi arată o fotografie care confirmă faptul.

Ne mai arată fotografia unei ferme unde fuseseră încercate toate metodele de a planta, dar nu creştea nimic. «Am făcut o încercare energizând apa şi s-a văzut cum creşte gazonul.» Îmi arată corespondenţa. Unii îi trimit biletul de loterie ca să indice numărul câştigător, spune el râzând, dar nu răspunde niciodată unor astfel de cereri.

Iată cazul unei bolnave care avea o tumoră la gât, cuprinzând jugulara şi care nu putea fi operată. A trimis energie timp de douăzeci de minute. A energizat apă şi i-a spus să bea în fiecare zi. În acel moment ea avea în mână o hârtie pe care a apărut Christul Sfântului Giulgiu. Şaptesprezece zile mai târziu, tumora s-a deschis, a ieşit ceva de acolo şi apoi s-a închis de la sine.

Altădată a dat ceva mărunţiş energizat unei femei care trăia într-o caravană. Într-o zi ea şi-a pierdut cheile. Rămăsese pe afară împreună cu copiii şi soţul ei şi nu le găsea. Ploua. A luat mărunţişul în mână iar soţul ei a zis: «Nu foloseşte la nimic, e o prostie», dar le-a găsit în acel moment.

Ar trebui să facă acelaşi lucru pentru ochelarii mei.

— Janine şi-a pierdut ochelarii, spune Paulette.

— Nu-i posibil... Când asta? Alaltăieri. Dar îi aveaţi la Mgr Airlindo! Nu-i posibil! Ochelarii aceia mici?

— Tare aş vrea să mi-i găsească... roagă-l.

— Sst, a spus Paulette, nu trebuie să ceri. Amyr este deosebit de sensibil la suferinţele copiilor. Sâmbăta va pleca cu un camion în care a adunat daruri pe care le va oferi în timpul săptămânii şi va hrăni, îmbrăca şi îngriji copiii dintr-un sat sărac. Mai povesteşte cum o infirmieră urma să facă o injecţie cu un lichid transparent unei fetiţe suferind de leucemie gravă şi care era pe moarte. Sub mâna lui Amyr, lichidul a devenit albastru. Cu toate acestea, infirmiera l-a injectat şi copilul s-a vindecat. Din nefericire, nu se întâmplă totdeauna aşa. Uneori pe patul copilului pot apărea medalioane sau chiar flori, fără ca să se vindece în acest fel. *Există unele karme care nu pot fi anulate, dar bolnavii şi mai ales familia lor refuză această idee.*

Toţi vindecătorii cunosc acest lucru.

Îi sugerez să «ceară» orez sau pachete de lapte mai degrabă decât flori și medalioane pentru protejații săi. Nu se gândise la aceasta.

«Pentru mine medalionul este un semnal, pentru că poate fi auzit, văzut, aceasta dovedește că undeva există ceva, că eu sunt în contact cu Spiritul unui Sfânt. Foarte des, o entitate se manifestă și se materializează în camera mea. Este mare, verde, cu fața prelungă, ochii oblici și cu un pronunțat miros plăcut de scorțișoară, noaptea, între orele 1 și 3, când sunt pe punctul de a adormi.

— Așa târziu?

— Eu dorm puțin, trei ore pe noapte.

— Omul verde are pielea de culoare verde sau este îmbrăcat în verde?

— Totul este verde și această parte este mai închisă și ochii sunt verzi, tot ce văd este verde. Întotdeauna este o semnalizare pe pereți sau pe tavan, când pleacă este o mână. Când sunt în mașină și apar trepidații, știu că se va produce un fenomen și urme de mână apar pe geamuri.

— Vă spune ceva?

— El spune numele meu; dacă sunt nervos, îmi spune să fiu calm.

— Pentru dumneata, cine este el?

— Un Maestru! Apărea încă de când eram mic!»

Și acest lucru îmi reamintește de copilăria lui Agpaoa (a se vedea *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*). Și el și-a văzut Maestrul, către vârsta de cinci ani.

«Ce vârstă aveai când a apărut prima oară?

— Îmi amintesc de el de când aveam opt ani. Eram și mai mic pe vremea când simțeam o prezență. Prima dată când l-am văzut, l-am simțit mai degrabă ca și cum ceva se pregătea, m-am obișnuit încet-încet, cu acest lucru. Și bunicul meu apărea și dispărea. Era aici și deodată devenea doar o reflectare. Era în camera mare și deodată apărea în bucătărie.

— Asta ți se întâmplă și dumitale?

— Foarte des, foarte des, foarte des... Apar și dispar. Când urmează să dispar, am impresia că sunt ca și aspirat, mai ales când sunt puțin neliniștit, atunci închid ușa, mă întind pe pat, vreau să fiu singur. Întotdeauna am vrut să fiu izolat.

— Pentru ca ceilalți să nu vadă aceasta?

— Nu, ca să nu incomodez pe nimeni. Familia mea este foarte unită, foarte bună, nu vreau s-o neliniștesc. Ei au înțeles întotdeauna bine ceea ce mi se întâmplă.

— Ai șansa să trăiești în Brazilia, în Franța ai fi fost internat într-un serviciu psihiatric.

— Într-o zi, doctorul a vrut să-mi facă o injecție, *pffluu!* am dispărut!

— Te-ai temut de mine, ieri, când te-am tratat?

— Nu, de ce? (El râde). Au vrut să-mi facă glucoză pentru că aveam o durere, acul s-a îndoit... În timpul desfășurării fenomenelor, durerile cardiace apar totdeauna. În momentele emoționale.»

Îl examinez, încă mai are lipsă de energie la nivelul inimii, ca și cum în acest moment s-ar fi aflat pe cale de transmutație.

«Când obiectele pe care le transmut vin direct în mâinile destinatarului, am semne pe umeri.»

Examinându-l mai departe, forma Corpului Spiritual mă face să gândesc că el e pe cale de transmutare, dar deocamdată nu semnalează nimic.

«Când eram mic, fierbeam ouă cu mâinile mele și simțeam că ele erau calde.

Ca și Thomaz, fac să iasă un pui dintr-un ou. Dar Thomaz nu face decât asta, și din asta trăiește, eu însă lucrez, trebuie să țin cont de programul de lucru. Anul trecut, pe când eram în vacanță la mama, totul se petrecea foarte repede. Nepotul meu venea cu un măr verde, el se cocea. Aveam dureri de inimă mult mai reduse.

Lucrul este o problemă. În timp ce secretara mea lucra, mi-a spus:

— Oh! priviți, paharul este pe cale de a levita, ferigile încep să se încline. Și atunci a început să plângă!

Ieri, ea lucra în birou și mi-a spus:

— Cum ați reușit să intrați, ușa era închisă cu cheia! Am trecut prin ziduri fără să-mi dau seama. Trebuie să am mare grijă cu ea.»"

Sunt convinsă că Amyr, ca și Thomaz, este capabil să treacă de la o lume la alta transformându-se, luând forma și aspectul propriu Lumii cu care se confundă, devenind vibrație sau lumină. Tot așa cum o vom face și noi, involuntar de astă dată, în momentul morții.

Separat, insist pe lângă Paulette: „Și ochelarii mei?" Ea îmi atrage atenția că tot punându-i întrebare după întrebare, el este împiedicat să se concentreze... Ea refuză în orice caz să vorbească despre aceasta, ar fi echivalentul unui reproș.

Amyr scoate niște chei din buzunare, ni le arată: fiecare se află pe un port-chei separat, altfel ele se încurcă. Uneori nu are destule buzunare unde să le pună și pune una în pantofi...

„Există un Centru Spiritist la Brasília, am fost acolo zilele acestea. Privind crucifixul, el a început să sângereze. Astăzi l-am întâlnit pe Raymondo, am vorbit despre dumneata, Janine, lângă aeroport, era ora 16. Ne-am pus întrebarea de ce am trecut amândoi la acea oră prin același loc, câtă vreme nu ne dăduserăm întâlnire. Am privit pe jos, era o hârtie pe care era scris: Jeanne d'Arc, o sfântă franceză.

Ieri seară mașina noastră a depășit mașina dumitale, *tac, tac, tac, tac, tac!* medalioanele au început să cadă. Raymondo a spus: «Dar este un atac

specific!» Mama lui nu dorea ca el să se oprească să adune medalioanele, ei îi este teamă, pentru că el a mai fost atacat în timp ce era cu mașina. Dar ea a găsit la întoarcere un medalion în camera sa.

Ieri am auzit-o pentru prima oară pe mama lui Raymondo vorbind despre Sfânta Rita. Ea ceruse un semn de la Christos. Ieri seară i-a apărut o rană pe frunte, dar ea nu a spus nimic, fiul ei a observat când au plecat de acasă.

Fără să vreau am materializat un prosop. Vorbeam cu niște prieteni și am simțit că se va întâmpla ceva și am spus: «Gândiți-vă la o literă, gândiți-vă la un lucru care începe cu această literă, dar totuși să nu vă gândiți la un tigru, să fie ceva de bucătărie» și a apărut un șervet împăturit, un prosop! Aici este ceva ce va cădea..."

Căutăm și găsim un medalion. Este un transport care s-a înțepenit între o mobilă și perete. Un mic Iisus, cu aureolă în jurul capului, cu un crin în mână, cu Sfântul Iosif.

Uneori transporturile pleacă. Thomaz, dacă este vorba despre un diamant, când este prea frumos, spune: „Acesta nu poate fi păstrat", și diamantul dispare.

— Ar trebui să beți ceva mai multă apă, am spus eu, gândindu-mă la ochelari.

— Ceva va cădea, a spus el.

Îl văd privind în jurul lui. Neliniștită, mă gândesc în continuare la ochelari. Dar conversația alunecă spre un alt subiect.

El spune că energizează bani de metal și că îi dă bolnavilor, așa cum în Franța se dă apă energizată. El primește în mână conținutul portofelului meu. Apoi ne luăm rămas-bun.

Era 11 aprilie 1986.

Paulette și cu mine continuăm să admirăm superbul ei medalion... și mai stăm puțin de vorbă. La rândul ei, și ea îmi povestește întâmplări.

Thomaz era la niște prieteni la Lusiania. La un moment dat nu l-au mai găsit. Prietenii s-au neliniștit și au telefonat tatălui său.

„Dar este aici, face duș" (distanță de 1300 km).

Thomaz era la prieteni, la Garulios. El spune:

„La revedere, plec."

Iese... pe fereastra de la etajul cinci și ajunge nevătămat pe pământ.

Într-o zi Thomaz se afla pe iarbă într-o grădină. L-a întrebat pe grădinar:

— Unde mă aflu?

— La generalul Oucho.

— Se nimerește bine, este un prieten.

Chiar în același moment, generalul Oucho, (ufolog celebru) sosea la *fazenda* sa.

Paulette mai povestește o întâmplare de adevărat transport colectiv.

Două cupluri călătoreau în *Argentina* în două mașini diferite pentru a merge la cină, la niște prieteni. La un moment dat, mașina din față, nemaivăzând-o pe cea din spate, reia drumul în sens invers și nu o găsește.

Ocupanții celei de-a doua mașini s-au trezit în mijlocul unui val de ceață, din care apoi au ieșit. Nerecunoscând drumul și crezând că s-au rătăcit, au întrebat, ei se aflau în *Mexic*!

La consulatul din Mexic ei au povestit ce li s-a întâmplat și au telefonat prietenilor. Au fost repatriați. Cu puțin timp în urmă se mai aflau încă în Brasília, lângă lac. Paulette a avut prilejul să-i cunoască. Ei au fost obiectul unui „transport".

Mai apoi iat-o făcând cercetări cu privire la Sfânta Rita, întrucât de când cu întâlnirile cu Amyr la Mgr Airlindo a strâns o bogată documentație.

Iată frumoasa rugăciune a Sfintei Rita, Sfânta cauzelor desperate:

„M-am încredințat ție, în speranța că mă vei ajuta. Nu îngădui să mai vărs lacrimi multă vreme. Eliberează inima mea de toate spaimele ce mă copleșesc. Redă-mi liniștea spiritului. Am încercat toate mijloacele pentru a căpăta ușurarea, dar ele nu mi-au folosit. Îți acord ție toată încrederea mea, ție, cea pe care Dumnezeu a ales-o ca avocat al cauzelor desperate. Tu, pe care toți te numesc Sfânta lucrurilor imposibile, îndreaptă-ți privirea și către mine, pentru ca și eu să pot cânta imnul actelor de bunăvoință în fața chipului tău. Mijlocește acum și totdeauna pentru toate câte le doresc și voi face cunoscută pretutindeni unde voi merge marea ta milă pentru cei aflați în suferință."

Constatăm că această sfântă este foarte potrivită pentru cauzele pe care le apăr, pentru bolnavii pe care îi îngrijesc: cauzele desperate, cauzele imposibil de rezolvat!

Paulette strânge masa și merge în bucătărie să aranjeze paharele. Cam dezamăgită, merg în camera mea cu intenția de a răscoli încă o dată toate lucrurile din valiză ca să-mi caut ochelarii. În acel moment, o aud pe Paulette strigând: „Janine, ochelarii sunt în bucătărie..."

Pe masă, plini de apă, iată ochelarii mei (afară ploua, așadar este vorba despre un transport).

Brațele ochelarilor mi se par cu reflexe puțin modificate, șnurul este murdar. Cu siguranță că Amyr a lucrat în taină pentru acest transport încă din clipa în care am vorbit despre ochelari. Acum îmi explic de ce, examinându-l, l-am găsit în stare energetică de transmutare și de ce mă simțeam uimitor de obosită lângă el. El se alimenta cu energie.

Mulțumită, voi dormi liniștită, în posesia ochelarilor, a prețioaselor amintiri înregistrate și a unui început de explicație cu privire la misterele ce însoțesc pe acești ciudați domni Amyr și Thomaz.

În legătură cu medalionul Sfintei Tereza din Lisieux

Acest medalion, inițial argintiu pe ambele fețe, s-a modificat repede sub ochii mei. Una din fețe, reversul, cu timpul, a luat culoarea bronzului.

Păstrat la adăpost de aer și lumină, bronzul are tendința să se contracte. Totodată au apărut ușoare schimbări de formă. Se poate vedea că marginile lasă să se vadă modul în care este alcătuit: aporturi succesive de foițe de metal, aplicate una peste alta și erodându-se în mod neregulat una față de alta.

Un numismat a constatat în două rânduri că el se modifică.

În jargonul meseriei el numește eroziunile de pe margini „crestături de pilă". În mod evident eu nu m-am pretat la jocul de a pili medalionul. Procesul de degradare are loc în mod spontan.

Iată situația lui stabilită la 30 octombrie 1986:

ÎNCERCARE DE ANALIZĂ NUMISMATICĂ A UNUI MEDALION

Date metrologice:

Circumferință neregulată

Diametru maxim: 31,5 mm

Diametru minim: 29 mm

Grosime periferică: 1mm

Grosime maximală la nivelul capului în relief: 2 mm

Valoarea uscată: 10,474. Valoarea umedă: 9,277

Densitatea: 10,474/1,197 = 8,7502

Metal: Bronz compus: Aramă: 950, Cositor: 40, Zinc: 10.

Suprafața a fost ușor argintată.

De semnalat că medalionul „sună" diferit pe revers și pe avers la nivelul capului (sunet mai limpede pe partea argintie).

Descriere

„Acest medalion prezintă un aspect neregulat și contradictoriu:

Circumferința este neregulată și nu reprezintă o imprimare mecanică de tip industrial. Personajul central, dimpotrivă, este alcătuit dintr-un motiv (Sfânta Tereza) fin gravat și imprimat după aceea în mod mecanic într-un atelier.

Suprafața de pe avers, în jurul personajului, este presărată cu striuri și hașurări, cu intenția evidentă de a șterge textul unei inscripții din care se zăresc elementele de deasupra capului personajului: D, O, M, I (?) – început de Domini sau Dominus și jos, sub mână (urmă de semnătură a gravorului inițial).

Reversul a fost șters în întregime prin frecare sau răzuire și nu prezintă decât linii și striațiuni.

Stratul argintat este prezent sub formă de urme pe margini.

Secțiunea medalionului este foarte neregulată și prezintă dungile datorate unor acțiuni ale unei pile pentru metale, ca și marginile pe avers pe partea dreaptă, ceea ce conferă metalului un aspect în straturi. Veriga face parte integrantă din medalion și nu este rezultatul unei adăugiri ulterioare prin sudură. Și ea poartă urme de pilire."

Încercare de interpretare rațională

„Acest medalion nu încetează să intrige prin contrastele sale: turnare și finisare delicată și îngrijită a personajului central, așa cum este de așteptat pentru oricare medalion tradițional fabricat mecanic și industrial, în contrast cu aspectul frust și artizanal, ca făcut de un meseriaș, de pe reversul și periferia aversului și secțiunilor, produs de numeroase acțiuni ale unei pile. Aceste urme de pilire par a avea destinația de a egaliza circumferința (câtă vreme acest lucru ar fi fost inutil dacă medalionul este bătut industrial) și de a șterge un text pe margine.

Pelicula de argint care a mai rămas nu prezintă un aspect de crustă sau folie cum ar fi în cazul unui placaj, ci pare să adere la masa de bronz (aplicare la cald peste metal?).

Clinchetul diferit al medalionului la nivelul capului indică posibilitatea existenței unui mic strat de argint, pentru porțiunea rămasă (echivalentul – în mod teoretic – al grosimii personajului în relief?), cu toate că un placaj în grosime al figurinei de argint pe discul de bronz nu poate fi luat în mod serios în considerare.

Ansamblul acestor contradicții și-ar putea găsi o explicație logică și rațională dacă admitem posibilitatea pentru acest medalion de a fi fost decupată, inclusiv veriga, dintr-un obiect de dimensiuni mai mari, ca de exemplu o cupă de împărtășanie, potir, vas, element metalic de cult.

Acest obiect de cult ar fi putut avea la origine un ornament imprimat mecanic, compus din diverse elemente și inscripții, din care cu stângăcie a fost decupat chipul sfintei Tereza, pentru ca pornind de la ea să fie realizat medalionul.

Întrebarea este ce interes ar putea reprezenta o asemenea lucrare, câtă vreme există o multitudine de medalioane obișnuite la preț redus, având același subiect, mai satisfăcătoare pe plan estetic uzual, sau pur și simplu armonioase.

Doar o singură altă supoziție poate răspunde acestei întrebări: trebuie admisă deosebita valoare «emoțională» a acestei figuri precise a Sfintei Tereza,

aşa cum ar putea ea să fie concepută dacă ar proveni dintr-o relicvă încărcată în mod deosebit cu putere de vindecare atestată sau presupusă, sau dacă ea ar poseda o valoare personală pentru «fabricant» (amintire, interes istoric etc...)".

În concluzie

„O încercare de interpretare logică şi raţională a aspectului acestui medalion, dacă este plauzibilă, nu este satisfăcătoare. Această reţinere vine de la aparenţa ilogică şi neobişnuită a lucrului nefinisat al marginilor?

Totodată, în ceea ce priveşte concluziile raţionamentului, factorul insolit nu poate intra în sistemul datelor şi consideraţiilor ştiinţifice clasice bazate pe o filosofie carteziană şi raţionalistă, fără a risca absurdul.

Acest tip de factor nu poate fi luat în consideraţie decât într-un sistem de gândire, de abordare a concepţiilor în întregime diferit, deşi poate paralel; cel al logicii iraţionalului.

30 octombrie 1986

Labrot Jacques, numismat, specialist în Evul Mediu, jetoane, metale, medalioane."

Pentru mine, bineînţeles că medalionul este rezultatul contradictoriu al celor două intenţii ale noastre: cea a lui Amyr, doritor să obţină un medalion cu chipul Sfintei Tereza şi a mea, dorind în taină să regăsesc medalionul triunghiular şi făcut din bronz de la Agpaoa, deşi m-am declarat mulţumită cu chipul Sfintei Tereza.

Schema arătată în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi* la pag. 262 este ilustrativă, dar adaug un termen, cel de „mentalizare" care se situează între „tiparul" din cea de-a Treia Lume şi simbolul propriu celei de-a Doua Lumi (*vezi* fig.3, pag. 225)

A CUNOAŞTE, A ŞTI ŞI A PUTEA

Aceasta ne conduce la relaţia dintre Ştiinţă, Putere şi Cunoaştere – trei stări cu care este posibil să fii confruntat, fie cu titlu personal, fie în calitate de terapeut.

– *Ştiinţa*. În practica medicală, *a şti şi a putea* se suprapun destul de bine. De exemplu, în ziua în care s-a imaginat transplantul rinichiului de la un donator la un bolnav, s-au asumat maximum de riscuri în această privinţă. În măsura în care subiecţii acceptau riscul, gestul medical, în mod cert experimental, era justificat, întrucât exista speranţa că în decursul anilor situaţia va fi sub control. Ceea ce s-a şi întâmplat.

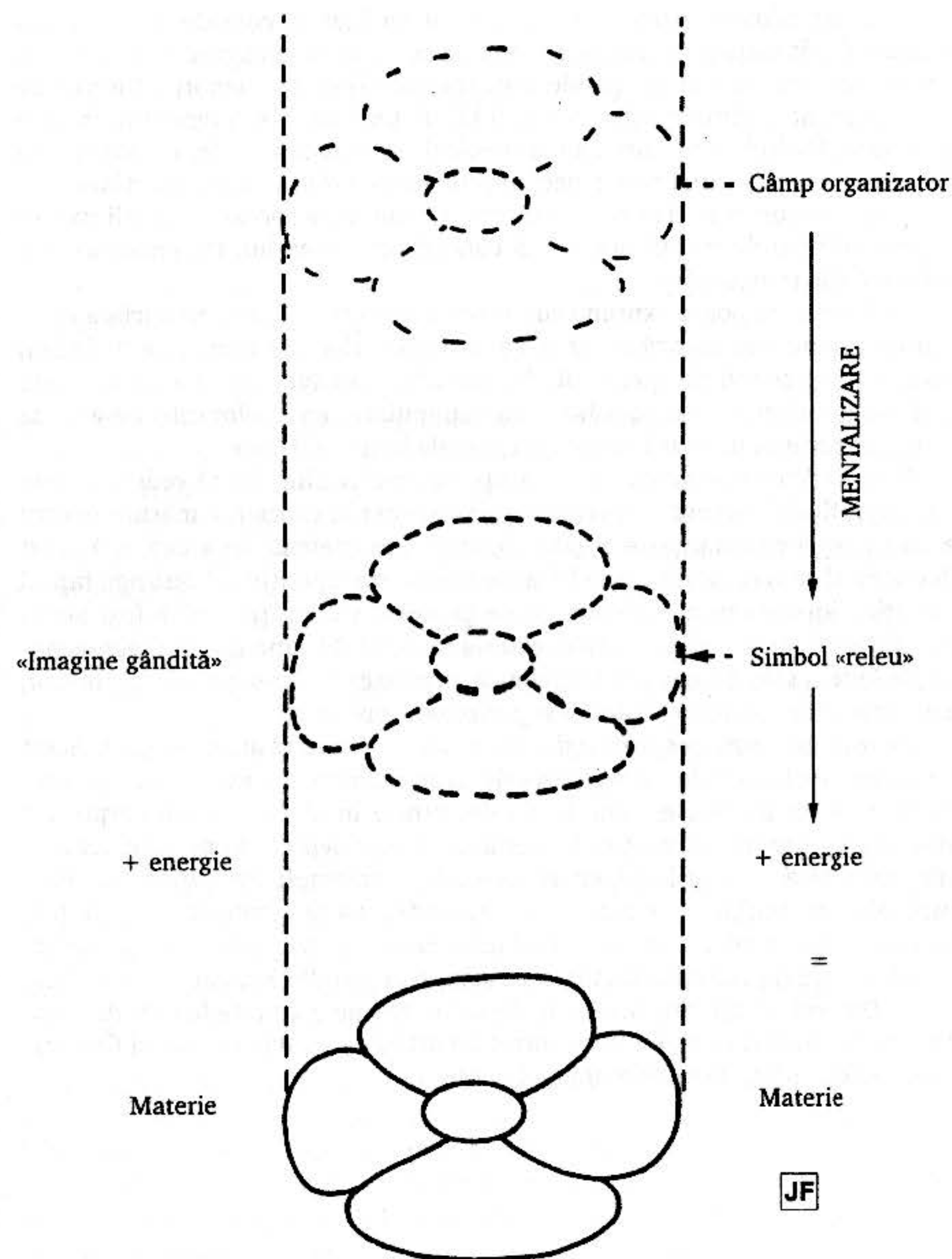


Fig. 3

În acest demers, pacienţi şi medici nu au luat în considerare ca unică valoare decât viaţa pământească şi ceea ce se numeşte „progres" medical. Nici un moment nu s-a luat în considerare aspectul eliberator al morţii. Încercările vieţii pământeşti sunt dorite! Viaţa, în sânul lumii subtile, o ignorăm. În acea perioadă, făcând parte din echipa medicală a primelor grefe, eu însămi nu luasem în considerare acest aspect al problemei, Ştiinţa nu-mi aparţinea.

A Şti, nu numai a şti să faci, ci şi cum anume să faci aceasta. Să ştii cum se separă sufletul de trupul nostru, să cunoşti devenirea lui, circumstanţele şi modalităţile reîncarnării.

— *Puterea* se poate exprima sub diverse aspecte, politică, financiară etc... dar aici nu ne interesează decât cea a „magicianului". Să excludem de la bun început magicianul de spectacol, desigur abil şi imaginativ, dar care nu are nici o legătură cu magia adevărată, cu manipularea energiilor celei de-a Doua Lumi, întrucât el lucrează asupra şi cu legile lumii obişnuite.

Puterea. Vom reveni mai târziu asupra magiei oculte, dar să vedem ce este cu Amyr. El deţine simţul observaţiei şi modestia în suficientă măsură pentru a şti în ce circumstanţe se produc fenomenele (nevoia de a bea apă, gust deosebit al salivei, accelerarea bătăilor inimii, transpiraţii), el distinge faptul apariţiei florilor sau medalioanelor de procesul vindecării. „El" a fost auzit, dar timpul de trăire al pacientului său s-a încheiat. El cunoaşte limitele şi condiţiile *Puterii* sale. Şi mai ales a înţeles că, pentru ca un fenomen să se producă, este nevoie de „sintonie" între el şi persoanele prezente.

Cu toţii am auzit despre *magicienii occidentali* care răsucesc linguri. Acest fenomen este însoţit de o modificare de structură intimă a metalului. Dar este evident că nu au înţeles bine legile de intrare în sintonie între corpul lor vibrator şi anturaj, întrucât ei îşi desfăşoară experienţele în proaste condiţii vibratorii, fără a alege locul, circumstanţele, elementele însoţitoare, ordinea succedării exerciţiilor. De aici derivă instabilitatea rezultatelor şi tendinţele lor de a „trişa" pentru a „dovedi" mai bine. Eroare gravă, care-i face pe adversari să le nege capacităţile. Cu toate acestea, ei deţin o *Putere,* dar necontrolată.

— Dar cei ce au citit *Medic de Trei Corpuri* au putut vedea că Antonio Agpaoa nu numai că ţinea sub control această *Putere,* dar el avea şi *Cunoaşterea,* adică *Ştiinţa* Legilor reunite ale *Puterii.*

10. CĂTRE RECIFE

Revin în punctul de plecare: am părăsit Brasília pentru a reveni la Rio, la prietenii mei, pentru câteva zile.

Mă aşteptau la aeroport. Mă întrebam cum vor reacţiona la minunile pe care le aduceam: două medalioane materializate, un trandafir şi o pereche de ochelari „transportaţi". Reacţia a fost foarte bună, fără comentarii deosebite: cum am ajuns acasă, privim obiectele cu lupa. Sfânta Rita apare ca fiind o adevărată minune de fineţe şi precizie. Pe o suprafaţă de aproximativ un centimetru pătrat se vede sfânta în faţa altarului, îngenuncheată, cu o rochie lungă cu falduri frumoase, ţinând un crucifix în mâini. Pe altar, la picioarele unei cruci, un craniu aşezat pe două femure încrucişate. Şi în spatele ei bolţile unei mănăstiri.

În ce priveşte bobocul de trandafir, el s-a deschis devenind un trandafir splendid. E preferabil să nu-l luăm în călătorie ci să-l aşezăm pe o sugativă ca să se usuce! Ceea ce îl va „micşora" considerabil prin pierderea apei, neavând posibilitatea de a-l prinde, în forma sa iniţială, între foile unei cărţi pentru a-i păstra dimensiunile. Având treizeci de centimetri, trandafirul nu este dintre cei ce pot fi puşi uşor între foile unei cărţi de rugăciune.

Promisesem Donei Ines din Rio să ţin o conferinţă, care s-a desfăşurat într-o ambianţă foarte plăcută, am cunoscut-o mai bine pe Ira, a cărei tânără fiică mi-a făcut o serie de traduceri pentru această carte. Am vorbit despre Thomaz care se instala în regiunea Recife, unde eu însămi trebuia să mă întâlnesc cu Queiroz. Cel mai bine ar fi să-i întâlnesc totodată şi pe Queiroz şi pe Thomaz, încheind astfel ciclul traseelor mele în Brazilia.

Un apel telefonic din São Paulo, din partea unui cititor necunoscut şi care-mi propune să vină să mă întâmpine la aeroport, soseşte ca din cer. Este binevenit, deoarece Veronique, prietenă cu France, nu este disponibilă la acea oră. Bărbatul acela mă aşteaptă la aeroport, cu una din lucrările mele în mână, ca semn de recunoaştere. Mi-a spus cât de frustrat s-a simţit când nu a primit răspuns la prima scrisoare (Dacă aş răspunde sistematic la toată corespondenţa ar trebui să încetez în curând orice altă activitate.) Mai multe sute de scrisori mă vor aştepta la întoarcerea din Brazilia şi vor trebui deschise, citite,

clasate. Cum să dau personal toate sfaturile, adresele vindecătorilor sau medicilor, să răspund la cereri de acordare de tratament, diverse întrebări, în timp ce fac cercetări, scriu și tratez? Dar într-o zi totul se rezolvă, dovada este aici, o dată ce eu mă aflu în mașina sa. Tot stând de vorbă, iată-ne ajunși la Veronique. Clădirea este păzită, așa cum sunt toate, de către un domn care, înainte de a te lăsa să te urci în ascensor îți cere să te legitimezi și telefonează persoanei căutate.

Un al doilea înger păzitor pentru mine? O femeie cu privire luminoasă, pe care o simpatizez imediat.

Ea mă va pune în legătură cu medicii spiritiști, care mă invită chiar în seara aceea la o reuniune. Cum nimeni nu poate veni să mă ia de acasă, Veronique, care refuză să mă lase să merg singură la reuniune, mă conduce. Meritoriu din partea ei, dat fiind că este binecunoscut ambuteiajul din São-Paulo la șapte seara!

MEDICII SPIRITIȘTI

Fac cunoștință cu președintele Medicilor Spiritiști, șeful serviciului de radiologie al spitalului. Mă previne imediat împotriva dr. Queiroz, spunând că grupul deține un dosar împotriva lui. La început sunt foarte mirată. O dată ce și ei sunt medici spiritiști, de ce nu aderă la acțiunea lui?

Sunt cam vreo douăzeci, așezați în cerc în jurul sălii.

Se începe prin a se rosti o rugăciune pe un ton declamativ:

„Vom intra în sintonie cu Lumea Spirituală pentru a da ce avem mai bun în noi celor ce sunt în nevoie. Ne vom deschide mentalul ca să primim ceea ce este mai bun și a merita pe deplin aceasta. Vom citi numele celor ce sunt în suferință și care ne-au cerut ajutorul. Acum să ne concentrăm pentru a primi energiile necesare și a le putea transmite. Ne vom menține într-o ambianță de reculegere, de liniște, de pace interioară și de energie pozitivă și în acest fel să primim ajutor."

Câțiva mediumi intră în relație cu diferite Spirite și primesc lămuriri cu privire la unele cazuri medicale. Astfel se vorbește despre „un caz foarte dificil". O femeie suferă de foarte mult timp de o depresie. Are un dezechilibru hormonal etc.

Seara este animată în mod esențial de semnele de întrebare legate de prezența mea. *Trebuie să vezi cât de mirați sunt acești colegi aflând că în Franța nu există o asociație a medicilor spiritiști, deși Kardec este francez!* Medicii francezi care vor citi aceste rânduri vor fi la fel de mirați aflând că în Brazilia

există numeroase asociații de medici spiritiști, unde Allan Kardec este venerat, și că se cer lămuriri asupra cazurilor dificile. Ceea ce arată că toate adevărurile noastre sunt relative.

Mi se vorbește despre vechea revistă spiritistă care a încetat să mai apară. În locul ei a apărut alta. Este vorba despre *Renaître 2000* care se izolează și se personalizează față de doctrina spiritistă inițială. Poate pentru a-și disimula mai bine apartenența la lumea noastră materialistă, se încadrează în gustul zilei? Dar mi se spune că tocmai s-a constituit o „Uniune Francofonă a Spiritismului". Un grup de douăzeci și cinci de spiritiști din Lyon s-a alăturat altor spiritiști din Tours pentru a crea *Noua revistă spiritistă,* decisă să urmeze fără falsă jenă doctrina spiritistă strictă.

Încerc o anume satisfacție să mă aflu aici, printre medici, vorbind despre un subiect tabú între oameni presupuși „instruiți", dar care îmi pun întrebări dat fiind că eu am fost confruntată cu fenomenul.

În fine, mi se vorbește despre experiența trăită de mine în Filipine.

„Vă considerați a fi medium? "sunt întrebată.

Sunt datoare să explic că eu „nu caut" să intru în contact cu Spiritele, pentru a evita o alunecare fără voia mea către excese datorate imaginației. Am întâlnit oameni care iau dorințele lor drept realitate, care uită să-și acorde un timp de reflectare, pierzând orice obiectivitate și lăsându-se conduși de către așa-zise voci, rod al unei obsesii, poate chiar al unei halucinații...

„Dar Spiritele nu sunt halucinații" mi se spune, punând lucrurile la punct. Când acordați îngrijiri, ați încercat să lucrați prin intermediul unui Spirit? În munca d-voastră intervine și un alt personaj decât bolnavul și d-voastră?

— Până la moartea lui Agpaoa, nu cred că am lucrat vreodată cu ajutorul unui Spirit, ci mai degrabă cu ajutorul energiilor ambiante. De la plecarea sa, eu nu sunt în stare să dau răspuns la această întrebare. Lucrurile se pot desfășura fără ca eu să-mi dau seama. Întrucât ignor multe lucruri în acest domeniu, iată că mă aflu în Brazilia tocmai pentru a mă instrui.

Apoi în cameră se face o lumină semi-obscură, urmează rugăciunea și concentrarea, care preced un schimb de pase magnetice. Președintele mă întreabă dacă vreau să magnetizez. Îmi mărturisesc obiceiurile: dimineața, la lumina zilei, când energiile cresc. Deci președintele mă va magnetiza pe mine. O dată ședința terminată, urmează o conversație informațională. O doamnă care vorbește franceza îmi arată un articol despre Lincoln, care era un mare spiritist. După acesta, el ar continua să bântuie Casa Albă.

Reluăm conversația despre problema lui Edson Queiroz. Mi se spune că „operațiile" care au fost făcute de către Spirit au trebuit să fie refăcute, pe cale normală. Nu mă mir, deoarece accesul la materia biologică pe cale directă și

nu pe cale energetică, aşa cum se petreceau lucrurile la Agpaoa ridică probleme.

Fără îndoială că este nevoie de un grad profund de încorporare a Spiritului în medium. Apoi este nevoie să existe un acord vibrator perfect între Spiritul încorporat de către medium şi bolnav.

Condiţie care poate nu este întâlnită în toate situaţiile.

Mai sunt întrebată asupra preţului cerut de către Edson pentru a-l vedea la lucru. Nimic până acum. Raporturile între noi au fost simple şi curtenitoare. Se pare că ar fi cerut o mie de dolari unui asistent al prof. Stevenson pentru a putea fi observat. Ceea ce pentru mine nu face decât să-mi evoce una din tehnicile de descurajare folosite de către Agpaoa. Te aperi cum poţi. Când trăieşti într-o lume materialistă, de ce să nu-i foloseşti uneori procedeele? În loc să te miri, trebuie să fii capabil să vezi în aceasta un mod de a refuza. Edson este îndeajuns de subtil pentru a sonda sufletul celor pe care-i întâlneşte şi a deosebi un prieten de un duşman. Şi încheiem seara, fixând întâlnirea pentru conferinţa de sâmbătă.

NEPREVĂZUTUL

Una din fete mi-a cedat camera sa şi noaptea trece sub aripa protectoare a familiei lui Veronique. Se presupune că în zilele următoare voi fi dată în grija colegilor mei spiritişti.

La trezire, o notă pe masa telefonului, pe care nu am zărit-o aseară, îmi atrage acum atenţia: „Janine este rugată să sune imediat la dr. Queiroz". Pe ce căi m-a găsit aici?

Veronique află prin intermediul secretarului că o modificare neprevăzută a programului doctorului îl obligă să plece chiar în această noapte după şedinţa operatorie. Nu se va întoarce înainte de două săptămâni. De aceea trebuie să merg imediat, ca să ne putem vedea înainte de plecarea mea. Ceea ce înseamnă: „Luaţi primul avion", adică dezorganizarea folosirii timpului întregii mele călătorii. Şi în viitorul apropiat întâlnirile mele cu Societatea Spiritistă.

Cursa directă şi-a luat deja zborul. Nu voi putea ajunge înainte de ora 21. Nu are importanţă, doctorul lucrează până târziu şi pleacă la ora 4 dimineaţa! Cineva mă va aştepta la aeroport şi se va căuta un interpret pentru mine. În mod brusc, Veronique, sedusă de iraţional, decide să mă însoţească. Lasă câteva cuvinte soţului şi celor patru copii, îşi face repede bagajul. Înainte, către Recife. O conversaţie lungă şi veselă se va desfăşura până la sosire.

La aeroport se prezintă un bărbat: Lira, secretarul dr. Queiroz, însoţit de o doamnă căreia vârsta nu-i afectează nici frumuseţea, nici marea distincţie:

Blanche – de origine cehă, iată cincisprezece ani de când nu a vorbit franceza. Au căutat-o în această seară pentru a-mi face oficiul de interpretă, ea se pune la dispoziţia mea, ne reţine imediat un loc în avion pentru a doua zi, în vederea conferinţei pe care o voi ţine la medicii spiritişti.

În maşină vorbim despre intensa activitate a dr. Queiroz, care la această oră nu şi-a terminat consultaţiile personale în calitate de chirurg ginecolog.

Apoi mi se pun întrebări despre evenimentele deosebite din timpul sejurului meu. Bineînţeles, vorbesc despre întâmplarea cu medalioanele. În legătură cu aceasta, Blanche spune că sfântul căruia i se adresează când se află în nevoie, nu este deloc cunoscut în Brazilia. I-a întrebat pe toţi cei pe care i-a putut întâlni, nimeni nu a auzit vorbindu-se despre sfântul său.

„Cine este acest sfânt misterios?

— Este *sfântul Martin de Porres.*"

Un nume familiar mie, deşi eu nu trăiesc prea aproape de sfinţi... Sfântul Martin de Porres... este sfântul în faţa căruia închinam rugăciuni şi mantre la *Diplomat Hotel*, la Agpaoa! Îi spun lui Blanche! Stupefacţie şi de o parte şi de alta! Considerând că acesta este un semn de Sus, ea plânge de emoţie... Nu prea departe de a face acelaşi lucru, eu recunosc semnătura afectuoasă şi vigilentă a Spiritului Maestrului meu care mă însoţeşte de-a lungul acestei călătorii în Brazilia şi al cărei inspirator este, fără îndoială.

Brazilia, loc de predilecţie pentru Lumea Spiritelor

Iată-ne la Centrul Dr. Fritz. Totul este alb, nichelat, cum ar trebui să arate cel mai nou şi mai bine întreţinut spital. Se simte „tuşa" chirurgului clasic.

La etaj, iată biroul lui Lira. El şi cu Blanche vor avea răgazul să răspundă întrebărilor noastre, aşteptându-l pe dr. Edson.

Acest local nu aparţine grupului, este închiriat, dar ei au speranţa să-l poată achiziţiona cândva prin generozitatea donatorilor.

Aici, doctorul a preluat ştafeta de la celebrul Arigo care, fără tehnică, fără cunoştinţe medicale, lucra cu bricege mari, cu cuţite, destul de brutal. De la moartea sa într-un accident de maşină, se spune că a făcut studii medicale în stare de Spirit şi astfel îl ajută pe dr. Fritz.

Dr. Fritz a fost întrebat de ce lucrează în Brazilia şi nu în ţara sa. El a răspuns că Europa se afla prea mult în urmă pe plan spiritual pentru a accepta acest gen de intervenţii.

Blanche confirmă: „Familia mea m-a părăsit, îi este ruşine cu mine şi refuză să mă mai vadă (poveste bine cunoscută!). Dar când au neplăceri mari, îmi cer ajutorul!"

Tratamentele acordate aici sunt gratuite pentru brazilieni şi cu plată pentru străini. Centrul funcţionează numai prin donaţii şi graţie muncii benevole. Astfel, zugravi binevoitori au dat acest aspect curat. Alţi binevoitori se ocupă de curăţenie şi întreţinere. Dar marea problemă se pare că este corespondenţa

și conturile poștale. Doar 10% din corespondenți se gândesc să adauge un plic timbrat și cu adresa lor pentru răspuns. Dacă voluntarii deschid scrisorile, le citesc, le clasează, le aranjează (mi se arată nenumărate pachete adnotate așezate pe etajere), apoi scriu adresele pe plicuri, trebuie însă să se facă față costului timbrelor pentru două sau trei mii de scrisori pe lună, dintre care multe pentru străinătate. Ei nu pot răspunde acestora decât dacă ele conțin un mandat poștal.

Deseori ei sunt în legătură cu alte centre spiritiste unde dr. Edson susține conferințe. Aceștia îi ajută de multe ori punându-le la dispoziție fotocopiatoare, ordinatoare etc., pentru a-și continua studiile. Aici totul are menirea de a pune în evidență și a face cunoscute proprietățile mediumice ale omului.

Legăturile cu ceilalți medici brazilieni sunt în schimb foarte proaste: „Multe gelozii", spune Blanche. Când călătorește, dr. Edson alege un medium cu care stabilește o legătură mediumică la distanță, astfel ca îngrijirea și supravegherea postoperatorie să nu fie întreruptă (frumoasă aplicare a fenomenelor de rezonanță expuse pe larg în ultima mea lucrare).

Lira îmi adresează în mod discret întrebări despre activitatea mea. Punându-mă poate la încercare, îmi cere să ghicesc de ce suferă. Puțin mirat că descopăr fără a-i pune întrebări, doar examinând corpul său energetic. Cu toată ora târzie și starea mea de oboseală, sunt constrânsă de astă dată să fac o manipulare de energie. De constituție mediumică, el recepționează puternic această manevră. Rapoartele între noi sunt foarte modificate. Blanche rezumă superb situația. „Dumneavoastră dețineți un transformator și Edson un tranzistor.

— Lucrați la distanță, dr. Janine?

— Nu, întrucât eu practic o medicină a Celor Trei Corpuri, care ia în considerație toate datele unui individ. Și dacă din întâmplare m-aș aventura în acest gen de îngrijiri, mi-ar fi cu neputință să mai fac față corespondenței care și așa constituie o problemă."

„DOTOR FRITZ"

Coborâm apoi în sala de așteptare. Este în curs de desfășurare o instruire spiritistă, căreia îi succedă rugăciuni, alternând cu muzică.

Admir răbdarea acestor bolnavi (deși așteptarea este mai plăcută seara: mai puțin cald, un cadru agreabil, scaune...), dar ei se află aici de optsprezece ore. Sunt multe consultații, după aceea trebuie să plece imediat după ședință și acestea îl întârzie pe Edson Queiroz...

Pacienții vorbesc despre experiențele lor trecute, povestind vindecările lor, ameliorările, arătând cicatricele etc. Ansamblul persoanelor prezente este satisfăcut de tratamentul dr. Fritz. Este impresia pe care Veronique o reține

când urechea ei indiscretă se branșează la conversația lor. Aici se vorbește despre „dotor Fritz" și nu despre Edson Queiroz.

O librărie. Numeroase cărți despre spiritism. De vânzare un disc al dr. Queiroz care cântă acompaniindu-se la chitară.

Blanche întâlnește acolo un tânăr german pe care mi-l prezintă, Peter; el vorbește franceza – un bărbat blond, înalt, cu ochii albaștri, privire angelică. Se află aici pentru a-și trata o afecțiune oculară foarte gravă, care evoluează inexorabil și tinde să devină bilaterală. Decolare de retină, opacifiere de cristalin etc. Este însoțit de o tânără care-și termină studiile medicale. Amândoi sunt anxioși: în această seară el va fi „operat".

Îl testez foarte rapid pe tânăr. Vibrațiile de bază de 5, deci normale, dar în dreptul ochiului bolnav ele sunt 2/2/2 cu semne de alergie. Este o formă obișnuită de caz ce nu poate fi rezolvat de terapeutica oftalmologică. Totul se petrece ca și cum ar exista o cădere de energie în mod electiv la nivelul ochiului și pe acest deficit se grefează o stare alergică localizată, poate o alergie la propriile țesuturi. Totul conducând la o degenerescență a diverșilor constituenți ai ochiului.

El se așază lângă noi și ne vorbește despre uimirea tinerei sale soții, formată în clasicismul medical german, în fața ambianței care domnește aici.

Iată că mulțimea se agită, se face liniște, doctorul se anunță. În curând Blanche, Veronique și cu mine suntem chemate în sala unde au loc operațiile. Este o cameră albă asemănătoare unei săli de operație. Edson se află deja acolo, recules, concentrat, el citește un text din Allan Kardec. După un moment de liniște, are loc încorporarea Spiritului pe un fond muzical: Edson devine extrem de palid, este acoperit de sudoare, iar chipul i se modifică progresiv: nările se dilată, sprâncenele se înalță ca să țină deschise pleoapele care acum sunt grele. Deodată pare că se umflă, brațele îi devin stângace, se rotunjesc, îndepărtându-se puțin de corp, se balansează pe picioare, face câțiva pași greoi ca mersul unui astronaut. Cu o voce groasă, care emite cu dificultate silabe sacadate, cu puternice accente tonice, urmând unor sunete gâtuite, el vorbește:

„Stăpânul nostru ne binecuvântează, eu voi fi cel ce va face tratamentele. Ne aflăm într-o perioadă de experimentare care se află abia la început..."

După ce s-a realizat încorporarea, noi ieșim din sală. Și așteptarea continuă.

Ceva mai târziu, tot un „Edson-astronaut" este cel ce iese din sală. Mergând încet, greoi, cu gesturi lente, înaintează către mine, întinde brațele, spune că Iisus mă binecuvântează și luându-mă de mână mă conduce în sală. Mâna îi este ca de gheață cu toată căldura extremă din jur. Veronique și Blanche mă urmează.

Un bolnav este culcat pe „masa de operație", Edson sau mai degrabă dr. Fritz ia mâna lui Veronique (a ghicit că ea a fost infirmieră?) aplică un deget de-al

ei pe pleoapa superioară și unul pe cea inferioară, le îndepărtează (ea a înțeles că trebuie să țină pleoapele deschise), îmi face semn să mă apropii și mai mult și începe să incizeze un fel de pieliță care a invadat corneea pacientului (pterigion), taie cu delicatețe, fără să se producă cea mai mică mișcare din partea pacientului. Nici cea mai infimă accelerare a pulsului care să exprime agresiunea, durerea.

Un pansament, și este gata. Bolnavul părăsește masa și merge să se așeze câteva clipe lângă perete. Totul a durat câteva minute.

Iată un alt pacient care pare să aibă o suferință a coloanei vertebrale. Edson înfige un ac mare ca pentru injecție intravenoasă în regiunea paravertebrală și-l aruncă apoi pe jos. Eu îl ridic, el mi-l ia din mână și înțeapă cu ostentație din nou pacientul (pentru a demonstra că asepsia nu este necesară), care pare ușurat de lombalgie. Reiau acul pentru a-i măsura vibrațiile. El vibrează cu 72. Așadar s-a întâmplat ceva, el s-a transmutat.

Cineva ne face semn să ieșim. Fără îndoială că sunt și alții care vor să vadă și trebuie să existe o ordine. Nu mă simt vizată de invitația de a ieși și știu că dacă i-aș cere, Edson ar accepta prezența mea. Dar ca să nu provoc agitație, nici discuții în acest loc, ies împreună cu prietenele mele.

Dar iată că vine rândul lui Peter. Blanche și însoțitoarea lui intră împreună cu el. Decisă să văd ce se întâmplă, mă strecor prin ușa întredeschisă fără a cere cuiva permisiunea. Urmăresc atitudinea lui Edson sau mai degrabă a dr. Fritz: nici o remarcă.

Peter nu se lungește pe masă, dr. Fritz îl poftește să ia loc pe un taburet sprijinit de perete. Abia am timp să mă întreb ce fel de tratament i se va aplica, și iată că un alt ac mare pentru intravenoase este introdus în partea externă a orbitei, sucit, răsucit, învârtit ca un sfredel: impresionant, chiar și pentru cel ce știe că în această zonă se inseră mușchii și că globul ocular este protejat.

Dar cel mai alarmant lucru este să vezi că acul este împins în orbita ochiului sănătos! Te face să te gândești că s-a înșelat. Peter devine palid, apoi livid, acoperit cu sudoare, ca atunci când se instalează starea de șoc. Colapsul nu este departe, buzele lui devin vinete, capul îi balansează, corpul este gata să alunece de pe taburet și este susținut. Va face oare o sincopă? Tânăra lui soție se agită, se deplasează alarmată între Peter și mine, necunoscând nici limba portugheză, nici pe cea franceză. Eu însămi, alarmată de turnura pe care o iau lucrurile, mă apropii de el, dorind să-i transmit ceva energie. „Dotor Fritz" meșterește mai departe cu acul în orbită. Trăim o scenă aberantă, o scenă nebunească, privită din punct de vedere strict medical. Cu toată încrederea pe care i-o acordasem lui Edson inițial, ideile mi se învârtesc cu mare viteză în cap. Îmi acordasem încrederea cui nu trebuia? Procedeele sunt orbești și periculoase, pot provoca răniri, reacții vago-simpatice extrem de grave. În afară de aceasta, oare nu s-a înșelat el în privința părții de care trebuie să se ocupe? Totul se desfășoară foarte repede, dar emoția este atât de intensă, încât timpul pare o eternitate! Îl recuperăm pe Peter clătinându-se, îl așezăm lângă perete, pe taburet. Neliniștită, îl urmăresc, transmițându-i energie și controlându-i pulsul.

În ciuda oricăror așteptări, el spune că se simte bine, chiar foarte bine, că nu l-a durut, că e bine, în timp ce semnele clinice rămân alarmante. Nu doresc să văd mai mult și ies împreună cu el, care repetă imperturbabil că se simte bine, îi este bine, zâmbește, este doar mirat că dr. Fritz a „operat" ochiul sănătos.

Atunci, examinându-l în plan vibrator, înțeleg totul. Vibrațiile sale sunt 7-7-7/8/9 în plan general, ceea ce este bine, dar, lucru ciudat, *toate semnele vibratorii anormale din dreptul ochiului bolnav au dispărut.* Ochiul bolnav a căpătat o energie normală, semnele alergice nu mai există. Dar un *transfer din zona patologică* s-a îndreptat spre tâmpla din partea ochiului sănătos, unde o zonă triunghiulară vibrează cu 2 și se regăsesc semne de alergie. Printr-un gest simplu, a avut loc o manipulare extraordinară de energie. Așadar, o zonă până atunci sănătoasă, va trebui să metabolizeze o regiune vibratorie patologică.

În acest moment realizez importanța de a putea observa unul și același fenomen pe planuri diferite. Ca și în Filipine, incapacitatea de a înțelege face ca lucrul pozitiv să scape observatorului din afară. Rămânând pe plan medical strict clasic, este cert că pentru mine Queiroz-Fritz se înfățișează ca un pericol public. Dimpotrivă, examenul energetic aduce revelația unui foarte interesant tur de transfer vibrator, un procedeu care se aseamănă cu abcesul de fixație din medicina clasică, ce deturnează patologia din punctul său inițial de atac. Făcând *mea culpa,* mă învinovățesc că am gândit urât la adresa dr. Fritz care pare să știe foarte bine ce face, de acolo, de sus, fără să ne dăm seama.

Pentru această seară am văzut îndeajuns. Important este să pot rămâne în legătură cu Peter ca să-i urmăresc evoluția. Nu va fi ușor, întrucât la prânz trebuie să luăm avionul.

Edson își termină lucrul către ora 2,30 dimineață și poate fi văzut. Îmi pare obosit, mai mare, umflat încă. Acest om copleșit de muncă, luptând împotriva sărăciei populației din nord-est, ar fi cazul să declanșeze și pentru propria persoană „planul de supraviețuire".

Cădem unul în brațele celuilalt. Câtă căldură umană și câtă bunătate emană din el! Efective legături naturale ne leagă. Vin ele oare dintr-o viață anterioară? Sau ne aflăm pur și simplu pe același plan, implicați în această viață într-o aceeași căutare, o aceeași rațiune de a fi: aceea de a descoperi în profunzime alcătuirea noastră, devenirea noastră, dincolo de academismul îngust împăunat cu numele de „științific" de către cei ce reduc inteligența Cosmică la nivelul coeficientului lor intelectual. El regretă că nu putem rămâne mai mult timp împreună. Regăsesc gestul său afectuos când, mângâindu-mi umărul, spune:

„*Quérida, quérida*". Aş dori atât de mult să-l ajut. Dar această oră foarte târzie nu mă găseşte într-o formă bună şi nu avem decât câteva minute la dispoziţie. Soţia sa îl aşteaptă în maşină. Mi se spune că ea încearcă cu toate forţele să-l protejeze, să-i limiteze activităţile.

Peter şi-a redobândit aspectul anterior, pare cuprins de o bucurie, de o linişte, de o uimitoare certitudine, cu tot pansamentul pe care-l are pe ochiul SĂNĂTOS, ceea ce-l face orb!

RECIFE

Un apel telefonic mă trezeşte câteva ore mai târziu, este Dona Ines care, în urma unor cercetări meritorii prin Brazilia, mă caută printr-o prietenă venită la Recife pentru apariţia unei comunicări despre Thomaz şi care urmează să fie prezentată cu prilejul unei conferinţe şi al unui film, mâine seară. Thomaz, în principiu aflat în regiune, ar trebui să fie prezent. Va veni să mă caute ca să mă conducă la locul conferinţei.

Crudă dilemă! Să rămân aici, pentru ca eventual să-l pot vedea pe Thomaz şi să nu-mi ţin promisiunea faţă de medicii spiritişti? Să renunţ la Thomaz în beneficiul medicilor spiritişti?

Eu şi Veronique discutăm mult timp despre aceasta. Ajung la concluzia că această conferinţă prevăzută sâmbătă pentru cei douăzeci de medici spiritişti, dacă vor fi preveniţi astăzi, va putea fi amânată pentru săptămâna viitoare. Căci cele mai importante motivaţii ale acestei călătorii sunt, desigur, întâlnirile cu Thomaz şi cu Queiroz. În plus, rămânerea aici îmi va da posibilitatea de a urmări evoluţia tratamentului lui Peter, ceea ce nu este lipsit de interes.

Aşadar, Veronique va pleca singură.

Recife, capitala statului Pernambuco, a fost unul dintre cele mai vechi oraşe fondate de către portughezi. Situat într-un estuar, aici este o intensă activitate portuară. Contrastele sunt izbitoare. Este totodată capitala din nord-est, cea mai săracă regiune a ţării, ca şi un loc agreabil de vilegiatură, la malul mării, mai ales în primele ore ale dimineţii şi seara.

Blanche mă iniţiază cu privire la viaţa de la Recife. Ne întâlnim dis-de-dimineaţă pe plajă. Ea îmi împrumută o pălărie. Pălăria este un important semn de recunoaştere. Ochelarii maschează faţa, costumul de baie sau halatul care te înfăşoară putând fi schimbat după fantezia momentului, făcând dificilă identificarea persoanelor care se privesc sau se încrucişează pe plajă sau în apă.

Deci, recunoaşterea se face de la distanţă, după pălărie.

Altă informaţie: recunoaşterea locului potrivit pentru baie. Există un loc unde reciful, în loc să constituie un baraj, alcătuieşte un fel de vastă piscină

ce apără de valurile mari. În jurul Hotelului Hoton Palace, punct de reper, pe o anumită distanţă se poate face baie în mod agreabil.

Mai este de ştiut că în funcţie de oră, fauna umană variază. Foarte devreme, la răsăritul soarelui, cei ce muncesc fac jogging şi se îmbăiază. În jurul orei 7, este rândul celor ce nu muncesc, dintre aceştia fac parte prietenii lui Blanche. Mai târziu, sunt băieţii şi fetele, studenţii pe care soarele arzător nu-i deranjează.

Şi apoi, cam oricând, poţi întâlni turiştii...

Femeile de aici, care au o situaţie bună, se preocupă totodată de ajutorarea celor săraci şi de asumarea propriei evoluţii. Asist la o astfel de adunare. Grupul lor umanitar pare să fie în relaţie cu numeroase alte regiuni şi chiar cu câteva oraşe din Europa.

La reuniunea dată în cinstea apariţiei broşurii despre Thomaz, mă însoţeşte o tânără femeie elegantă, precum şi prieteni importanţi, printre care conferenţiarul. Ca întotdeauna în Brazilia, şedinţa începe cu o oră întârziere, faţă de cea oficial anunţată. Autorul, un pictor de renume, îşi începe conferinţa într-o sală plină. Dar timpul trece şi pe de o parte înţelegem că Thomaz nu va veni, iar pe de alta mi se spune că cel care va conferenţia, va vorbi mai mult despre sine decât despre Thomaz.

Întrucât proiectarea filmelor întârzie, încet-încet se goleşte sala. Ele sunt proiectate la o oră foarte târzie, după o pauză care i-a gonit şi pe ultimii auditori. Vorbitorul nu a înţeles că toată lumea prezentă se afla acolo pentru a auzi vorbindu-se despre Thomaz şi nu despre celebrul pictor care era el.

Mi-e tare somn, sunt plictisită, îmi este frig, în sala aceasta îngheţată şi în cea mai proastă stare. În faţa a zece persoane, documentarele scurtate, reduse, sunt proiectate în grabă. Sunt atât de dezamăgită, încât prefer să dorm decât să merg la cină cu grupul de prieteni ai pictorului.

Invitată la el cu prilejul apropiatei sale aniversări, este mai bine să insist ulterior asupra puterilor lui Thomaz. Contactele fără intermediar, observaţia directă şi studiul îngrijit al fenomenelor energetice simultane evenimentelor, sunt de preferat oricărei alte formule, câtă vreme este vorba despre producerea şi observarea unor fenomene neobişnuite.

Însoţită de către Blanche şi soţul său, în micuţa lor maşină, mergem în fiecare zi către ora 11 dimineaţa, de-a lungul ţărmului plăcut al mării, să-l vizităm pe Peter. El respectă prescripţiile: poziţie culcată, fără a mânca în prima zi, câteva medicamente: acid glutamic, vitamine... Având ochiul sănătos pansat, nu zăreşte nici o lumină.

Îl găsesc puţin febril, dar căldura în această cameră, deşi îndreptată cu ferestrele către mare, este atât de mare, încât este greu să emiţi o judecată de

valoare. El este liniştit, încrezător. Ne spune că dr. Fritz a venit să-l viziteze prin Spiritul său şi că a simţit că atunci s-a efectuat o lucrare importantă la nivelul ochiului.

Examinându-l, ochiul bolnav nu mai prezintă nici un semn de anomalie energetică, pe câtă vreme partea externă a orbitei ochiului sănătos continuă să prezinte perturbaţii energetice pe care înainte le găsisem la nivelul ochiului bolnav. Am observat acest lucru în fiecare zi, precum şi o reluare progresivă a unei stări generale normale. Dar este de precizat că această manipulare energetică a fost urmată de o foarte mare stare de oboseală şi că a fost necesară o adevărată convalescenţă.

(De altfel, bolnavii îşi imaginează de prea multe ori că pot fi realizate manevre energetice între două trenuri, două avioane, sau între două mese copioase, însoţite de băutură. Nici vorbă. Câţi nu am văzut la mine, obligaţi să stea imobili şi culcaţi în orele ce urmau. În timp ce alţii, din nefericire, se grăbeau să piardă beneficiul tratamentului care le transmisese rapid un sentiment de euforie şi de bunăstare, agitându-se inutil prin Paris.) Aici prescripţia este precisă: post şi repaus la pat.

La ore prevăzute, dr. Fritz vine pe calea invizibilului să-şi viziteze bolnavul care în acest timp se află, se pare, într-o stare secundă sau simţind mişcări de energie la nivelul ochiului.

De atunci, am păstrat legătura cu Peter. Boala nu a mai evoluat. La ochiul bolnav s-a obţinut doar o uşoară ameliorare. Dimpotrivă, ochiul sănătos, care dădea semne, după spusele oftalmologului (nepus în temă cu cele întâmplate), că va fi şi el afectat, este acum perfect sănătos. În noiembrie 1986, Peter s-a întors la Recife cu intenţia de a rămâne câteva luni pentru a se supune mai multor şedinţe.

Nu l-am descurajat, eu ignorând ceea ce se poate întâmpla în decursul acestui fel de terapie. Dar sunt convinsă că dacă o intervenţie chirurgicală clasică va fi realizabilă într-o zi la nivelul acestui ochi, ea se va putea face pe un teren favorabil.

Oricum, tratamentele aplicate până acum în Germania sau în Austria nu fuseseră în stare să oprească evoluţia.

Într-o după-amiază, am vizitat centrul din punct de vedere administrativ. Lira, în biroul său, face conturile, verifică rezervele de pansamente, de alcool, săpun etc. Suntem foarte buni prieteni, căci l-am tratat cu multă grijă într-una din dimineţi.

Pe terasa adăpostită, lucrează voluntarii pentru corespondenţă: o persoană taie plicurile cu ajutorul unui aparat care secţionează un capăt; o alta scoate

scrisorile, alţii îşi împart între ei lectura, în diferite limbi. Scrisorile sunt clasate pe categorii. Cele care solicită o programare şi cele care cuprind descrierea simptomelor, sunt subliniate cu roşu la nivelul pasajelor importante. Ele vor fi prezentate dr. Queiroz. Altele, care solicită tratament la distanţă, sunt puse într-un anume recipient, în jurul căruia se vor face rugăciuni. Mediumii vor servi ca intermediari între solicitanţi şi dr. Fritz. Recomandările ce sunt necesare după aceea, le sunt expediate poştal prin „Fundação Espirita Dr. Adolph Fritz", R. Cel José Martins, 65 Espinheiro - Recife C.E.P. 50 000.

1) Săptămâna care precedă tratamentul:
— a asista la reuniuni pentru a studia doctrina spiritistă;
— a se citi Evanghelia spiritistă;
— a se ruga şi a-şi controla gândurile şi acţiunile;
— a se evita eforturile fizice.

2) În ziua tratamentului (aici este precizată ora):
— a se continua repausul fizic şi mental;
— a menţine încă din cursul dimineţii conversaţii şi vibraţii pozitive;
— a nu fuma şi a nu bea alcool;
— a consuma alimente moi, fără carne sau derivate, fără conserve, grăsimi, prăjeli, fructe acide.

În fine, o persoană pune aceste date într-un plic şi o alta îl lipeşte.

Persoanele aflate aici sunt în marea majoritate pacienţi ai dr. Fritz, care-mi spun că au fost trataţi şi vindecaţi de către el. Ei vin să participe la această activitate în semn de recunoştinţă.

Cu mult regret sunt obligată să-i părăsesc pe aceşti noi prieteni. În pragul uşii, după multe îmbrăţişări, Lira şi Blanche nu se opresc din a-şi agita mâinile atunci când taximetrul mă conduce către aeroport.

11. Voci şi acţiuni ale spiritelor

Vizită la Andrade Guimarães

Ca prieteni devotaţi, Veronique şi soţul său mă aşteaptă la aeroportul din São Paulo. Soţul lui Veronique, contrar unor temeri justificate, s-a amuzat de decizia ei de a mă însoţi părăsindu-l pe el şi pe copii; se amuză cu mult umor în legătură cu această escapadă. Absolvent al unei importante şcoli militare, devenit bancher mai apoi, este foarte interesat de cercetările ce mă aduc în Brazilia. Atât intuiţia, cât şi sensibilitatea legate de ambianţa vibratorie fiindu-i de ajutor în a prevedea atacurile în mişcările de trupe, l-au ajutat mult pentru supravieţuirea sa şi a oamenilor săi pe perioada conflictelor armate. Conversaţia sa mă surprinde, nu ştiam că feeling-ul putea fi de folos în perioada de război.

În mod cert am mult noroc să fiu astfel înţeleasă de către prietenii care mă găzduiesc, căci soţul lui France făcuse aceeaşi remarcă, dar pentru un domeniu diferit, cel al afacerilor şi al contactului cu personalul.

Dimpotrivă, escapada i-a încântat mult mai puţin pe medicii spiritişti care lansaseră cinci sute de invitaţii pentru conferinţa mea. Cineva m-a înlocuit în ultimul moment, dar ei aşteptau pe cineva din Franţa.

Nu avusesem cunoştinţă despre publicitatea care se făcuse şi mă simt jenată retrospectiv, mai ales faţă de Pr. Andrade Guimarães care mi i-a prezentat pe spiritişti.

Acesta acceptă să mă primească şi mă întâmpină cu curtoazie. „Venisem să vă ascult", spune el. Fără îndoială că, în calitate de cercetător, el înţelege goana mea după Thomaz.

Întrucât escapada mea a întrerupt contactele şi sprijinul pe care trebuiau să mi le aducă colegii mei, Veronique este cea care mă însoţeşte, prinzând gust pentru cercetările mele. Cu toate acestea, acum opt zile, nu cunoştea nimic în legătură cu ele.

Vorbim din nou despre reîncarnare. Pr. Andrade povesteşte iarăşi pentru Veronique întâmplarea cu „Simone şi Angelina". Ne vorbeşte despre ultima sa

descoperire, o probabilă şi impresionantă reîncarnare a prinţesei de Lamballe, despre care el va scrie o monografie. El a început să observe aceste fenomene şi să le studieze încă de la vârsta de şaptesprezece ani.

„Iată cazul unui soldat al revoluţiei paoliste care a apărut la nouăsprezece ani după moartea sa în timpul unei reuniuni spiritualiste. El a dat indicaţii foarte precise care au fost verificate cu multă grijă la Minas Gerais.

O dată pe săptămână, spune el, eu particip la o reuniune spiritistă. În Brazilia, comunicarea cu Spiritele este foarte obişnuită.

— Dar ce aduce faptul că se poate vorbi cu Spiritele?, întreabă cu naivitate Veronique.

— Aceeaşi plăcere pe care o am de a conversa cu dr. Janine. Spiritele sunt prieteni. Iată fotografiile a două Spirite care-mi sunt prieteni şi pe care-i întâlnesc prin intermediul unui medium. O fetiţă-medium, încă din copilărie; când a devenit fată tânără, ea a primit spiritul acestui sclav. Ea a stat de vorbă cu el. Avea multă înţelepciune, dragoste şi afecţiune. Într-o şedinţă, Spiritul a spus că-mi va aduce un dar. «*Un dar pe care doar un bătrân negru ţi-l poate da.*» În ziua următoare mă aflam în biroul din casa mea. Unul dintre copiii mei se rotea cu bicicleta în jurul casei. El a venit cu un baston făcut dintr-un trunchi de copac.

«Tată, am găsit acest baston aici şi l-am aruncat dincolo. Trecând din nou pe aici, l-am regăsit în acelaşi loc, revenise. S-a întâmplat de trei ori la rând.»

Era un baston de sclav negru. Săptămâna următoare, am arătat bastonul mediumului care a confirmat. Am avut multe experienţe de acest fel."

Apoi vorbim despre Chico Chavière, şi el foarte greu de întâlnit. Când îl vezi, primeşti mesaje de la persoane care au murit. Este un mod de a avea veşti de la ei. El dă reţete homeopatice şi a scris două sute de cărţi dictate de Spirite.

Electric Voice Phenomena

Interesat în continuare de vocile din Lumea de Dincolo, el mă ajută să ascult o scurtă înregistrare, apoi îmi oferă caseta. Limbă engleză, înregistrare de la distanţă. Acolo se explică faptul că, din cele mai vechi timpuri, oamenii din toate colţurile globului au dorit să afle *dacă moartea reprezintă sau nu sfârşitul drumului.*

Ni s-a spus că există viaţă după moarte, dar nimeni nu avea posibilitatea să ia telefonul sau un aparat de radio şi să ducă o lungă conversaţie plină de înţeles nici măcar cu unul singur dintre aceşti morţi. Şi totuşi se estimează la aproximativ opt miliarde numărul persoanelor care au trăit pe Pământ înainte de a muri. De acum înainte contactul direct cu persoane decedate va deveni realitate.

Ideea de a comunica cu morţii datează din vremea telefonului şi a radarului. Cei mai mari inventatori, ca Edison, Marconi şi Nicolas Tesla, au încercat să găsească mijloace de comunicare cu Lumea Spiritelor, dar ei au decedat înainte de a reuşi să inventeze un astfel de instrument. Edison, spre exemplu, a murit în 1931; la acea dată, cunoaşterea ştiinţifică asupra naturii energiei era foarte puţin avansată.

La 25 februarie 1948, Ernest Thomson a ţinut o cuvântare intitulată: „Electronic Communication, the Future Basis of Spiritualism".

El amintea că „şi gândirea este energie şi că deci instrumentul electronic trebuie să fie apt să capteze şi să conducă aceste vibraţii acolo unde ele sunt recepţionate". El îşi punea atunci întrebarea dacă intermediarul necesar pentru a lega lumea materiei cu lumea eterului ar putea trece prin lămpile cu electrozi. De atunci, tranzistorii chimici au înlocuit în tehnica electronică lămpile cu electrozi.

În 1956, în California, un scriitor, Raymond Bayless, şi un fotograf, Attilla von Szalay, au început să studieze ceea ce azi este cunoscut sub numele de EVP sau „Electric Voice Phenomena". Ei au înregistrat pe benzi magnetice voci care în mod logic nu aveau nici o raţiune de a se afla acolo şi au publicat un articol care relata faptul, în revista unei societăţi americane de cercetare în psihologie, în 1959. În Europa, Fred Jügerson, în timp ce încerca să capteze pe casete glasul păsărilor de la ţară, în timpul nopţii, a auzit o voce slabă exprimându-se în norvegiană şi spunând ceva. La început s-a întrebat dacă nu era vorba de o transmisie radio. Dar vocile includeau câteva mesaje personale ca: „Frédéric, în timpul acesta tu eşti văzut."

Câteva săptămâni mai târziu, el a înregistrat ceea ce a recunoscut a fi vocea mamei sale care murise de patru ani, spunând: „Frediel al meu, Frediel al meu, poţi oare să mă auzi?" El şi-a continuat experienţele şi a publicat o carte în 1964.

În afară de utilizarea unei benzi şi a unui microfon, el a făcut experienţe cu înregistrările radio, ascultându-le pentru a vedea dacă apăreau şi voci suplimentare. Cartea sa a fost citită de către dr. Constantini Raudive, un psiholog, autor de cărţi filosofice, care trăia în Germania. După ce l-a vizitat şi i-a ascultat benzile, s-a hotărât să experimenteze şi el. Timp de trei luni, el nu a reuşit să detecteze nimic paranormal pe benzile sale, dar ulterior a auzit nişte şoapte: — „Acest lucru este corect..." în limba laponă! Încurajat, el a continuat să înregistreze un număr de voci. Când a publicat, în 1968, prima sa carte, el înregistrase în jur de şaptezeci de mii de fraze. A experimentat diverse tehnici. Astfel, reglând radioul în zona silenţioasă plasată între staţiile de emisie şi imprimând pe casete, s-a observat că se înregistraseră voci pe ele. Munca sa s-a răspândit, oameni de ştiinţă şi cercetători din Europa au încercat să îl imite. Alex Schneider, un fizician elveţian, l-a ajutat să dezvolte noi metode de înregistrare. Ei au descoperit că vocile neauzite de către urechea omului puteau fi detectate pe o casetă. Au mai cooperat şi alţii cu el, între care Théodore Rudolf, inginer care se ocupa de înaltele frecvenţe în telefonie, acesta şi-a construit propriul aparat de înregistrare, precum şi un inginer electronist din Viena, dr. Franz Seidi.

Atunci, o tânără vieneză a lansat o revistă menită să permită experimentatorilor să rămână în contact şi să poată schimba idei. Azi putem număra în Germania cam o mie de persoane care înregistrează, cataloghează şi analizează vocile paranormale.

În 1971, George W. Meek şi-a început cercetările în domeniul EVP (Electronic Voice Phenomena), a elaborat succesiv diverse aparate, numite toate „Spiricom" (Spiritual communication), împreună cu el lucrând William H. O'Neil (dotat cu facultăţi PSI), Hans Heckmann, William Cernay, cu colaborarea din Lumea de Dincolo a unui doctor în filosofie decedat ca urmare a unei crize cardiace: George Jeffrie Müller.

Vocile astfel înregistrate sunt foarte deosebite, amestecate, cu un timbru metalic, vibrant, anunţându-se prin scurte rafale cu viteză dublă faţă de vocea normală şi cu un ritm diferit de al nostru.

Însuşi autorul casetei recunoaşte că înţelegerea conţinutului mesajelor înregistrate este dificilă, uneori mai multe cuvinte sau fraze se succed în diferite limbi. Unele spirite spun că, de fiecare dată când un cercetător stabileşte un contact, mai multe spirite se îmbulzesc spre microfon şi vorbesc toate deodată. Se mai poate întâmpla să se producă înregistrarea subconştientului persoanelor prezente[1].

El explică modul cum l-a întâlnit pe William J. O'Neil, electrotehnician înzestrat cu capacităţi de claraudiţie şi clarviziune. Acest William l-a putut pune în legătură cu doctorul în filosofie, decedat în urma unei crize cardiace, dr. George Jeffrie Müller, fost operator radioamator, care a sugerat folosirea altor frecvenţe decât cele utilizate până atunci. Aceste noi frecvenţe ar putea întâlni corzile vocale ale corpului astral al doctorului. Aceasta ar permite aşadar vocii de Dincolo să „fure energie" din mediul ambiant. Un amestec de sunete, frecvenţe de sunete ale unor cuvinte vorbite sau cântate, sau create artificial, îi este astfel oferit şi, la 27 octombrie 1977, în mijlocul acestui amestec de sunete, s-a ivit o voce spunând, de exemplu: „William nu poate fi învinovăţit că s-a temut prima oară când a intrat în comunicare cu cineva care era mort de cinci ani", el a avut prezenţă de spirit când l-a întrebat pe doctor: „Consideraţi că noi putem crede cu adevărat în acest lucru?"

Pentru a testa valoarea acestor comunicări spiritiste, noi i-am cerut Spiritului dr. Müller să ne dea o dovadă. El ne-a spus unde putem găsi certificatul său de deces întocmit în 1957, numărul său de asigurare socială şi a precizat

1. A se vedea pentru bibliografie: *Renaître 2000* nr. 35 şi 36.

datele importante ale vieţii sale. Ne-a dat toate detaliile cu privire la activităţile sale în diversele universităţi frecventate, profesoratul său ca fizician la Cornell, posturile sale de înalt nivel în guvern şi în industrie.

Faptul că dr. Müller a scris o carte despre electronică, ocupaţia sa preferată în timpul liber, pe vremea când trăia, şi că a studiat teoria muzicii, i-a permis să ajute la conducerea cercetării noastre dincolo de ceea ce obţinuserăm şi să ajungem la ultima noastră etapă, esenţială pentru înţelegerea radiofrecvenţelor, la 22 septembrie 1980. El a preconizat modificări prin introducerea în montaj a unei rezistenţe cu carbon de 100 până la 150 de ohmi, în paralel cu un condensator ceramic de o capacitate de 0,0047 microfarazi. Stabiliserăm în fine instrumente pentru comunicări inteligibile cu o persoană care pierduse corpul său fizic. Cele mai bune înregistrări au durat o jumătate de oră, uneori ceva mai mult. Acestea sunt cele mai mari performanţe ale aparatului numit „Spirocom". Ascultând caseta, se pot auzi sfaturi de punere la punct cu privire la circuitele electronice, impedanţă etc... Uneori poate fi auzit dr. Müller adresându-se altui Spirit care se numeşte Nathamuel. Dar acesta din urmă nu este detectabil nici prin claraudiţie, nici prin clarviziune.

Deşi aparatele sunt în stare de funcţiune, contactele sunt sporadice. Pot trece mai multe zile sau mai multe săptămâni fără a avea o comunicare cu dr. Müller.

Pr. Andrade precizează că cel mai eficace aparat actual nu este suficient el singur pentru a înregistra în bune condiţii. Este necesară folosirea unui medium capabil să emită energie pentru a realiza releul Lumea de Dincolo – aparat. Fără îndoială că anumite vibraţii umane nu pot fi furnizate de către aparate (acelaşi fenomen se întâlneşte la nivelul vindecării, nici un aparat nu deţine calităţile unui vindecător). În aceste cazuri, mediumul transmite energiile necesare Spiritului pentru ca acesta să se poată apropia de lumea obişnuită şi să se exprime. Deci, mediumul oferă o parte din energia subtilă, ceea ce este de neînlocuit, fiind de natură omenească, intermediar între Spirit şi aparat. Dar aparatul este cel ce oferă sunetele vorbite şi nu mediumul.

ROLUL MEDICULUI SPIRITIST

Opt zile după prima programare, conferinţa mea în faţa medicilor spiritişti, în mod evident, a avut o audienţă restrânsă.

La sfârşitul conferinţei, unul dintre medici, homeopat şi spiritist, îmi propune să mă conducă la Veronique şi mă va informa cu privire la diverse lucruri. Mai întâi îmi spune că a făcut cercetări asupra lemnului dulce, substanţă susceptibilă, în doză extrem de mică, să joace un rol eficace în homeopatie, deşi nici o lucrare în legătură cu acest subiect nu a fost publicată

şi îmi înmânează articolul său pe care-l voi preda Societăţii de Bioterapie, cu speranţa că va binevoi s-o publice.

Îl rog să-mi precizeze rolul spiritualismului în medicină.

„Spiritualismul modifică înţelegerea noastră asupra cazurilor medicale. Dacă este vorba despre o obsesie, ea se datorează faptului că o fiinţă umană decorporalizată, în funcţie de afinităţile sale vibratorii vecine cu ale noastre, se apropie de noi şi, încorporându-se în aura noastră, provoacă perturbări energetice. Astfel, eu am avut o verişoară pe care mama mea, care nu mai trăieşte, a iubit-o mult. Într-o zi, verişoara mea se afla la coafor şi o doamnă o privea...

«Cum vă simţiţi? Dormiţi bine? i s-a adresat ea...

— De ce-mi puneţi aceaste întrebări?

— Pentru că alături de dumneavoastră se află o doamnă (şi o descrie exact pe mama mea). Ea vă iubeşte mult, dar nu-şi dă seama ce tulburări vă produce. Are nevoie de rugăciuni. (Mama mea era o persoană foarte blândă, foarte bună, dar care nu era foarte luminată.)»

Există şi un alt tip de Spirite. Ele nu sunt bune, erau deja rele pe Pământ, şi tot aşa sunt şi de partea cealaltă. Când sunt aici, lângă dumneavoastră, vă pot transforma în fiinţe rele şi ele se amuză.

Un al treilea tip de obsesie este următorul: când în timpul încarnării aţi avut duşmani, spiritul unuia dintre duşmanii dumneavoastră poate continua să vă obsedeze. El nu este un criminal, este un creditor care vrea să-şi plătească datoria, şi vă urmăreşte.

Spiritiştii vor rezolva cele două feluri de situaţii: a Spiritului mai puţin luminat, spunându-i că răzbunarea nu este bună, că trebuie să acorzi iertare aproapelui pentru a te putea ridica pe planuri superioare; spiritistul îl mai poate ajuta pe obsedat eliberându-l de sufletul care-l urmăreşte.

În consultaţiile mele, când întâlnesc astfel de cazuri, eu întreb: Care este religia ta? Dacă el răspunde: «eu sunt romano-catolic», atunci sunt cu mâinile legate. Dar dacă spune simplu: «Sunt catolic dar... nu merg la slujbă», atunci mă simt mai liber şi pot să-i vorbesc despre spiritism.

Mai practic şi cromoterapia. La început noi proiectăm culoarea albastru deschis în aură pentru a o curăţa şi a permite tratamentului să acţioneze. Apoi verde deschis, care cicatrizează, ameliorează şi calmează. Aceasta, timp de două minute. Dacă energia sa vitală este epuizată, noi proiectăm albastru închis spre plexul solar pentru a-i transmite energie. În lumea Spirituală noi suntem asistaţi de către medici decedaţi care lucrează împreună cu noi. Unii şi-au terminat încarnările, dar aleg rămânerea în planul astral ca să ne ajute.

— Dacă am înţeles bine, medicii spiritişti nu practică eliberarea de obsesii, ei doar recunosc obsesiile ce trebuie îndrumate către Centrele Spiritiste.

— Da, în ansamblu aşa este. Totuşi unii o pot face, dar nu este întotdeauna ca ceva bine apreciat. Majoritatea medicilor spiritişti nu folosesc spiritismul în timpul consultaţiilor, ei prescriu medicamente ca şi ceilalţi, dar ştiu când un bolnav trebuie trimis la Centrul Spiritist.

— Pe ce semne se bazează medicul pentru această indicaţie?

— Ei au o propedeutică, la fel ca şi pentru celelalte boli. Dar unii dintre ei se bazează pe intuiţie. Unii cunosc diagnosticul chiar înainte de a examina bolnavul, în momentul în care intră pe uşă.

— În grupul dumneavoastră există medici clarvăzători?

— Nu, nu tocmai. Se întâmplă mai des la femei. Ştiţi că dr. Maurice Netter a conceput un tratament al fobiilor prin reconstituirea trecutului reîncarnatoriu? Este foarte interesant. Avem o colegă care l-a chemat pe doctor pentru a susţine nişte cursuri; când ele s-au terminat, doctorul a făcut o demonstraţie pe colega noastră.

A aşezat-o în poziţie culcat, a lucrat conform tehnicii sale, apoi a întrebat-o: «Ce vezi, ce simţi, ce auzi?

— Văd o femeie pe un cal.

— Cine este această femeie?

— Nu ştiu.»

El a reluat aceleaşi întrebări de mai multe ori, ea a repetat: «Nu ştiu», dar la un moment dat când ea se simţea pe un cal, lovindu-se de o cracă, a căzut pe o piatră, s-a rănit, a curs sânge. (Atunci ea descrie ce simte şi ce vede.) Apoi au venit servitorii, vorbeau între ei, ea enunţă atunci o frază în franceză redând cuvintele lor (cu toate că ea nu vorbeşte în franceză). Spunea: «Ea o să moară». A rostit numele soţului şi a murit. Era relatarea unei vieţi anterioare.

De fapt, această colegă avea o epilepsie cu localizare temporală dreaptă, exact leziunea indicată când a căzut. Ea lua medicamente pentru a trata epilepsia. După această experienţă, s-a vindecat. Simpla regresie a vindecat-o. Este într-adevăr foarte interesant. Nu este hipnoză. Nu este o regresie an cu an. Acest terapeut se bazează pe o singură frază, cea pe care fiecare are obiceiul s-o repete. Şi această frază îi serveşte drept momeală pentru a permite fenomenului de regresie să se desfăşoare. El a scris o carte intitulată *Past Life*."

GASPARETTO

Primisem adresa unde-l puteam contacta pe Gasparetto şi devotata Veronique a făcut demersurile pentru a-l întâlni. El nu va lucra decât sâmbătă seara... iar sâmbătă eu trebuia să iau avionul spre Paris. El acceptă cu amabilitate o întâlnire şi ne fixează o întrevedere la Centrul Spiritist pe care-l frecventează.

Ajungând la centru, ni se spune că nu e ziua lui de lucru şi că, în consecinţă, nu va veni. Intrăm totuşi în sală.

O sală cu mai multe sute de persoane, multe cupluri cu copiii lor, în ansamblu oameni tineri. O femeie foarte simpatică expune şi comentează cu multă convingere doctrina spiritistă pe care o susţine prin exemple trăite. Din când în când plânge un copil mic. Mama dispare un moment împreună cu el. La început, copiii mai mici, aşezaţi, cuminţi, încep rapid să se ridice, cu ochii strălucitori, atenţi unul la altul. Pe măsură ce timpul trece, îi vedem cum scapă treptat de sub supravegherea părinţilor, se bagă uşurel sub scaune şi se adună în grupuri care se joacă, în timp ce dojana continuă.

Au loc mişcări ciudate în rândul mulţimii: în şiruri succesive, persoane din asistenţă dispar pentru a reveni îndată, sau pentru a nu mai reveni ca să urmărească conferinţa.

Un tânăr o înlocuieşte pe comentatoare, dă sfaturi cu multă dezinvoltură. Lasă oarecum impresia că el s-a prezentat pentru a da un aviz definitiv cu privire la subiecte deja discutate.

Şirul nostru, ultimul din fundul sălii, este la rândul lui solicitat să iasă, ne conformăm fără a şti mai mult şi ne alăturăm unui rând care aşteaptă. Un moment mai târziu, grupul nostru intră într-o cameră întunecată, un fel de coridor unde cu greu desluşeşti existenţa unui şir de scaune pe una din laturi. Vecinii noştri se aşază. Noi la fel. În penumbră zărim persoane în picioare, în faţa noastră, sprijinite de peretele din faţă. Se apropie curând şi fac pase magnetice.

Este aşadar vorba despre un tratament colectiv sistematic, cu caracter fără îndoială preventiv, care se desfăşoară în timpul expunerii; un bun antrenament pentru ucenici!

Încredinţate că turul nostru de orizont s-a încheiat, plecăm... Iată-ne ajunse în stradă, dar suntem chemate:

„Cum aşa, plecaţi, în timp ce Gasparetto vă aşteaptă, venit special pentru dumneavoastră?"

Da, tânărul înalt care vorbea, era el. În sala acum goală, iată-ne în compania lui Gasparetto. El ne spune cu un accent pozitivist că spiritismul a început cu Allan Kardec în Franţa. După aceea s-a amestecat cu catolicismul. Spiritismul este important pentru cei ce caută o deschidere mai mare, fără maniheism, fără dualism, fără teamă de Dumnezeu. Noi avem un mod relativist de a înţelege. Fiecare individ are nivelul său de dezvoltare.

„Cum faceţi dumneavoastră tratamente?

— Eu nu fac psihiatrie, ci psihologie. Sunt specializat într-un domeniu aparte; în mod obişnuit, cei ce vin la mine sunt mediumii, hipersenzitivii, ştiind că eu înţeleg cele două aspecte ale situaţiei. Ei îşi acceptă cu greu sensibilitatea şi aceasta încă din copilărie. Sunt persoane mai sensibile decât altele. Ele *nu*

sunt sensibile doar față de cuvinte, ci și față de vibrație. Ei sunt mai ușor impresionabili decât alții. Astfel, eu cunosc mulți mediumi pe care unii îi consideră nebuni. Eu însumi sunt foarte impresionabil, extrem de senzitiv.

În Brazilia, lucrurile sunt acceptate foarte ușor din partea mediumilor, un medium este recunoscut ca atare în mod simplu.

Ar trebui ca recunoașterea mediumității să înceapă și în Franța. Dar eu cred că Franța va accepta aceasta atunci când Statele Unite și Anglia vor fi efectuat transformarea. Statele Unite sunt deja foarte avansate pe acest plan. Încep să se scrie cărți, căci există trei sau patru mediumi renumiți. S-a scris o expunere despre miracole. Nu există autor. Spiritele dictează.

— Tratamentul magnetic are loc atunci când tu singur dai energie.

— Spiritualul înseamnă că un Spirit este cu tine. Diferența? Mediumul recunoaște când este penetrat.

Pentru pasele magnetice, noi avem o formulă, întotdeauna aceeași, iar când spiritul vine, el procedează ca noi."

Îl examinez pe Gasparetto care vibrează cu 7-7-7/8/9 și recunosc Corpul spiritual aparte al celor apți de a intra în relație cu Spiritele.

Când intră în situația de a se înfățișa, Corpul Spiritual își schimbă forma și vibrează într-un mod aparte, mereu același.

„Noi facem o diferență, mai spune Gasparetto, între mediumitatea pasivă, când Spiritul vine, și mediumitatea activă, când eu însumi o pot controla și pot să «intru» în persoană.

Am posibilitatea de a simți imediat personalitatea. După două cuvinte intru în persoană și descopăr problema. Aceasta este o mediumitate. După două sau trei cuvinte, eu pătrund în subconștientul său, eu sunt un canal pentru persoană.

Noi avem o *anima* și un *ego*. Eu sunt un foarte bun canal pentru *anima* persoanei. Oamenii nu ascultă totdeauna *sinele* superior și eu sunt un canal foarte bun pentru aceasta. Eu simt și devin un canal pentru a te face să te asculți pe tine însuți. Este o mediumitate pe care o folosesc mult în terapeutică. Aceasta accelerează mult tratamentele. Dar nu în toate zilele lucrurile merg așa de bine. Depinde. Când nu am probleme cu tensiunea, când sunt vesel (acesta este un lucru foarte important) și când am afinități cu persoana care se află în fața mea. Există persoane mai dificile, dar posibilități sunt întotdeauna."

Îl întrebăm despre rațiunile care fac ca Franța, pe care o cunoaște, să fie o țară întârziată:

„În toate țările există una, două, sau trei persoane care, ca și tine, sunt în avans și care pregătesc viitorul, spune el. Dar în Franța este mai greu decât oriunde în altă parte."

În Franța, titlul, știința într-un domeniu foarte specializat este presupusă a conferi cunoașterea universală și definitivă în toate domeniile, fără a se

apleca vreodată asupra problemei expuse mai sus. Uneori superficialitatea scrierilor unor persoane presupuse a cunoaște procedeele unui demers științific ne neliniștește, câtă vreme ei vorbesc despre ceea ce nu cunosc. Scriind această pagină în octombrie 1986, în momentul unei vizite a Papei în Franța și care actualizează o profeție a lui Nostradamus (pentru care data nu este precizată), în cotidianul *Le Figaro* pot fi citite câteva rânduri revelatoare: „În legătură cu o temă importantă, cea a previziunii (problemă pasionantă, care pune în discuție problemele alcătuirii omului, ale principiului non-separabilității, ale spațiului-timp etc.), Louis Leprince-Ringuet, reprezentant al unui anume catolicism științific, întrebat, dă următorul răspuns: «Așa cum spunea recent o personalitate, în ce privește Nostradamus, nu pun preț pe el.» Și continuă: «Ca om de știință, eu nu acord nici un credit profețiilor, fie ele mediatizate sau nu, și le consider, ca și tot ceea ce privește astrologia, un fel de droguri."

Eu găsesc că există ceva mai bun de făcut, ca de exemplu să fii gata să accepți ideea că înainte de a vorbi despre o disciplină trebuie să te instruiești în domeniul respectiv, procedeu elementar al unui demers științific.

Prefer răspunsul unui om de litere, cel al lui Robert Laffont, care se referă la același domeniu: „Eu mă simt mai apropiat de cei neliniștiți, de cei ce caută și-și pun probleme, decât de cei cuprinși de încântarea certitudinilor lor... *Eu cred că toate căile trebuie explorate și că pericolul nu se află în ele, ci în comportamentul celui ce se angajează pe o astfel de cale...* Puterea de încântare, de adaptare la irațional fără a pierde orice simț critic, fără sectarism, permite explorări fructuoase."

Poate ar fi bine să încurajăm pătrunderea oamenilor de litere, mai mult decât se face în prezent, în marile școli și în medicină. Sunt persoane mai sensibile, adeseori mai modeste, fiind mai conștiente și totodată mai imaginative, deci mai înzestrate pentru cercetare. Studiile medicale n-ar trebui să treacă și ele prin domeniul antropologic? Căci realitatea umană nu se limitează numai la ceea ce ești și ce gândești în facultățile și spitalele occidentale.

Și mă întreb dacă cei pe care avem tendința să-i prezentăm ca pe maeștri ai gândirii, bijuterii ale științei, nu au un rol în întârzierea notorie pe care țara mea o afișează uneori în domeniile evocate. Mulți doresc ca Franța să iasă din această închistare ca să-și descopere rolul său. Era Vărsătorului care se apropie va grăbi procesul într-un mod care riscă să fie brutal.

Gasparetto este ultima mea întâlnire cu un popor dintre care unele persoane, prezentate de-a lungul acestor pagini, fac parte cu același titlu ca și cu cei care nu-i acceptă ca reprezentanți ai cunoașterii și înțelepciunii umane.

Urmează întoarcerea la Rio și de aici destinația Paris.

12. SUPRANATURAL ȘI MAGIE

DESPRE SUPRANATURAL

Jocurile stranii la care ne-am dedat cu simplitate la Mgr Airlindo, cele povestite de către Amyr despre viața sa, remarcile expuse de către Gasparetto ne fac să ne punem unele întrebări cu privire le ceea ce avem obiceiul de a numi supranatural, magie, parapsihologie etc..

Considerăm că aparține supranaturalului orice eveniment care depășește limitele capacității noastre de a explica. Totuși, denumirea de supranatural diferă în funcție de mediul în care faptul este analizat. Pentru populațiile cele mai primitive, aselenizarea poate ține de domeniul supranaturalului. În timp ce anumite capacități aparținând acestor populații sunt considerate la noi, occidentalii, drept fenomene supranaturale. *Supranaturalul este lumea misterelor, necunoscutului, domeniului ce nu poate fi înțeles, în fața capacității de reprezentare a lumii creierului nostru.*

În țările noastre, noțiunea de supranatural se aplică în general pentru a caracteriza ceea ce este religios, deoarece religia, prin anumite aspecte, înglobează faptele minunate ce scapă științei, gândirii raționale. Ea le speculează. Anumite fapte ieșite în afara normelor curente sunt legate de lumea lui Christos, de Fecioară și de sfinți, de mari arhetipuri devenind dovezi ale existenței lor.

Cu toate că în Europa noi avem obiceiul să ne referim la religia creștină, aceasta nu a apărut decât foarte târziu în istoria religiilor. Ea este total ignorată de către popoarele numite „primitive", care, așa cum am văzut în legătură cu indienii, merită mai puțin decât noi acest nume pe planul supranaturalului. Ea este ignorată de către cei ce nu fac parte din cultura noastră și care trăiesc evenimente identice, căci: *„Explicațiile care pe noi ne uimesc, primitivului i se par cele mai simple din lume."* El nu vede în aceasta un fel de *ultima ratio,* ci modalitatea imediată de a-și reprezenta și de a înțelege ceea ce vede în jurul lui.

„Pentru el nu este nimic ciudat în a putea, prin voce sau gest, să comande elementelor, să oprească sau să grăbească mersul aștrilor, să cheme ploaia sau s-o oprească etc.

Ritualurile folosite de el pentru a fertiliza solul sau pentru fecunditatea speciilor animale cu care se hrănește nu sunt pentru ochii săi mai iraționale decât sunt pentru ai noștri procedeele tehnice folosite de către agronom în același scop.

Forțele pe care le pune în joc prin diverse mijloace nu li se par a avea nimic misterios. Pentru cel ce crede în ele, nu sunt mai de neînțeles decât sunt gravitația sau electricitatea pentru fizicianul de azi...

Rațiunea nu respinge *a priori* admiterea ideii că așa-zisele corpuri inanimate sunt ca și corpul uman, înzestrate cu inteligență, deși știința contemporană se acomodează cu greu cu această ipoteză.

Când Leibniz a propus conceperea *lumii exterioare ca pe o imensă societate a spiritelor între care nu există și n-ar putea exista decât relații spirituale*, el considera că se situează pe poziția unui raționalist și nu vedea în acest animism universal nimic ce ar putea contraria înțelegerea" (Émile Durkheim, *Formele elementare ale vieții religioase*, PUF).

A admite ideea de supranatural ar presupune că există o ordine naturală a lucrurilor, de sub controlul căreia o serie de evenimente ar putea scăpa. Tot ceea ce face derogare de la aceste legi ar trebui să ne apară ca în afara Naturii și deci și a rațiunii. Este oare rezonabil? Am văzut că Eliezer Mendes și cu mine gândim că termenul „parapsihologic" este un termen impropriu, ca și cel de „supranatural".

Tot ceea ce ține de supranatural sau de parapsihologic delimitează în fapt un spațiu de ignoranță. Aceasta este opinia mea.

Acest spațiu aparține Lumilor Subtile, Invizibilului – ale căror legi nu au fost îndeajuns integrate vieții umane.

Astfel, ideea de mister este creată de însuși omul. De aceea ea nu ocupă un loc decât într-un număr mic de religii, cele care au pierdut contactul cu Natura. Astfel că supranaturalul ca și spiritualul ne pun problema definirii acestui spațiu.

FIINȚELE SPIRITUALE: DEFINIREA LOR

Să preluăm definiția lui Émile Durkheim: „Prin ființe spirituale trebuie să înțelegem subiecți conștienți, înzestrați cu puteri superioare celor pe care le au oamenii obișnuiți; acestă descriere se potrivește așadar sufletului morților, geniilor, demonilor, tot atât de bine ca și divinităților propriu-zise... Sunt ființe conștiente; nu putem deci acționa asupra lor decât cum acționezi asupra conștiințelor în general, adică prin procedee psihologice, încercând a le convinge sau a le emoționa, fie cu ajutorul cuvintelor (invocații, rugăciuni), fie prin ofrande sau sacrificii" (p. 41)

Cu toate acestea, există religii importante în care ideea de Dumnezeu lipseşte sau nu joacă decât un rol secundar sau şters. Este cazul budismului care, contrar brahmanismului, este o morală fără Dumnezeu, un ateism fără Natură.

Budismul înlocuieşte mijlocirea fiinţelor spirituale prin noţiunea de mântuire. Aceasta se obţine prin cunoaşterea şi aplicarea doctrinei. Buddha a revelat doctrina, opera sa este împlinită, esenţialul este împlinit, în timp ce în catolicism se depun eforturi în fiecare zi pentru a-l imagina pe Christos jertfit şi chiar pentru a reproduce această jertfă pe altarul unde se slujeşte.

Eu am uneori sentimentul că în anumite momente ale vieţii noastre *noi* suntem crucificaţi ca şi Christos, nu pe cruce, nu pe altar, ci prin circumstanţe, prin viaţa trăită pe Pământ, atât sunt de crude unele perioade pe care le traversăm. Şi în aceste momente mă întreb dacă crucificarea suferită de Iisus ne-a salvat pe toţi cu adevărat, sau dacă ea nu a avut menirea de a ne arăta în mod simbolic ceea ce vom avea cu toţii de acceptat într-o zi, ca şi El, de a suferi înainte de a ne transmuta şi a putea „urca".

ATITUDINEA PĂRINTELUI HIMBERT BIONDI

După experienţele trăite la Mgr Airlindo şi expunerea ideilor sale care sunt cele ale unui reprezentant al Bisericii Catolice, este bine să facem apel la ideile altui preot „înaintat" francez: părintele Biondi. Ceea ce afirmă el despre Spirite mă încântă, căci mulţi oameni care resping spiritismul cu oroare îl practică fără să ştie. Sclipitorul părinte Biondi, care nu a uitat să reflecteze, spune:

„Trebuie să avem cu adevărat în vedere că rugăciunile adresate sfinţilor de către credincioşi şi chiar Sfintei Fecioare şi lui Christos fac apel la ajutorul unor morţi, chiar dacă destinul lor dincolo de mormânt a apărut ca fiind atât de glorios, încât să se poată aştepta de la ei ajutor şi intermediere.

Cel ce îi invocă pe sfinţi, în prezenţa rămăşiţelor lor sau nu, chiar în timpul slujbei, se adresează morţilor, ca şi cel ce se gândeşte la părinţii săi sau la prietenii dispăruţi. Toţi ar trebui suspectaţi de asemenea ca fiind spiritişti, întrucât ei utilizează comunicarea cu Lumea de Dincolo.

Dar Biserica tradiţională s-a rugat întotdeauna pentru şi împreună cu morţii, sfinţi sau nu, mai ales pentru ceea ce ei numeau „sufletele Purgatoriului", adică Spiritele în evoluţie, aflate într-o fază a vieţii lor ce diferă de cea de aici, de jos. Chiar dacă acest mod de devoţiune s-a atenuat puţin, dacă preoţii vorbesc cu din ce în ce mai multă discreţie despre aceasta, ea aparţine ortodoxiei tradiţionale".

Părintele Biondi mai spune: „Însuşi Christos cel înviat a cunoscut diferite faze de transformare: «Nu mă atinge, spune el Magdalenei, încă nu m-am înălţat către Tatăl meu.»

Dacă fapte bine stabilite nu concordă cu teoriile noastre, trebuie să ne revedem teoriile şi obişnuinţele modului de a gândi, fie ele şi religioase!

„În legătură cu această readucere în discuţie a Lumii de Dincolo (după succesul cărţii *Viaţă după viaţă*), Biserica nu a voit să rămână tăcută; exista riscul de a lăsa câmp liber tuturor fanteziilor... Atunci Roma a trimis episcopilor din toată lumea o «Scrisoare asupra câtorva lucruri ce privesc Cealaltă Lume şi viaţa veşnică». Ultimele documente bisericeşti cu un conţinut atât de important ca această scrisoare din 1979, datează de mai multe secole. Jean al XXII-lea şi Benoît al XII-lea, papi de Avignon, aprofundaseră în 1334 şi 1336 natura şi intensitatea beatitudinii noastre celeste prin şi în viziunea lui Dumnezeu. Cum spune sfântul Ioan: «Noi îi vom fi asemeni, căci îl vom vedea faţă în faţă aşa cum este El.»"

Deşi din punctul meu de vedere, scrisoarea asupra escatologiei, care nu ţine cont de multiplele reîncarnări (demonstrate în mod absolut de către H. Guimarães Andrade şi mulţi alţii), nici de faptul că acestea corespund legii generale de evoluţie şi epurare a sufletului, deşi această scrisoare este foarte departe de realităţi, dorind totuşi să marcheze un progres, o vom reproduce la finele lucrării pentru uzul catolicilor înfocaţi.

MAGIA

La nivelul eficienţei, supranaturalul şi magia se confundă.

Un exorcist, *Francis Gosselin de Boismontel*, episcop exorcist al *Bisericii Catolice Galicane* pe care l-am întâlnit cândva şi cred că practică în regiunea lyoneză, mi-a înmânat ca documentaţie câteva file asupra „Puterii oculte a exorcismului". El citează extrase din Scrierile Sfinte dovedind că magia era luată în consideraţie.

Din cartea lui Enoh:

„Îngerii să coboare din cer pentru a alege soţii dintre fiicele de rasă umană pentru a zămisli un popor ales.

Cei două sute de îngeri şi-au luat soţii cu care s-au unit, apoi le-au învăţat magia, vrăjitoria, categorisirea rădăcinilor şi a arborilor."

El adaugă: „ Îngerii despre care vorbeşte Enoh, care erau – ca să zicem aşa – fii ai lui Dumnezeu, erau iniţiaţi în magie şi, după căderea lor, ei i-au învăţat pe oameni. Voluptatea a fost momeala care i-a pierdut şi desfrâul a permis divulgarea secretelor."

Iată un alt text, în care tradiția magică este prezentată sub formă de legendă și care se referă la pedepsirea lui Adam:

„Adam a avut doi fii: Cain – care reprezenta forța brutală și Abel – care era plin de inteligență și blândețe. Acești doi frați nu se puteau înțelege și unul a pierit de mâna celuilalt. Astfel succesiunea lor a ajuns la un al treilea fiu numit Seth. Seth era un bărbat drept; el a putut ajunge până la intrarea în Paradisul Terestru fără ca îngerul care era pus acolo ca santinelă să-l îndepărteze prin vreun gest cu sabia sa. Astfel, Seth a văzut cum copacul științei și arborele vieții se uniseră și nu mai erau decât unul singur. Atunci îngerul i-a oferit trei grăunțe care conțineau toată forța vitală a arborelui.

La moartea lui Adam, urmând instrucțiunile îngerului, Seth a pus cele trei grăunțe în gura tatălui său ca un gaj al vieții veșnice. Ramurile produse din aceste trei grăunțe au format Tufișul Fierbinte, înlăuntrul căruia Dumnezeu însuși i-a revelat lui Moise numele său veșnic: Ființa care este, care a fost și care va fi.

Moise a cules din tufișul sacru o ramură cu trei brațe și aceasta a constituit pentru el toiagul miracolelor.

Această ramură, deși desprinsă din rădăcina sa, nu s-a uscat niciodată și a continuat chiar să înflorească, astfel încât a putut fi păstrată în Arcă.

Regele David a replantat această ramură vie pe muntele Sion; mai târziu, Simon a luat lemnul acestui copac cu trei trunchiuri pentru a face din el cele două coloane ce se aflau la intrarea în Templu; le-a acoperit cu bronz și a pus cea de-a treia bucată de lemn sfânt pe frontonul porții principale. Era un talisman care îl împiedica pe cel ce era impur să pătrundă în Templu. Dar leviții corupți au smuls obstacolul într-o noapte, întrucât erau nedrepți, și l-au aruncat în fundul bazinului probatic[1], apoi l-au acoperit cu pietre."

Iată o adevărată operație magică realizată de către patriarhul Iacob (Geneza 30-25); Iacob și socrul său Laban, deciși să-și împartă turmele, au convenit ca Laban să-și ia animalele cu blana de o singură culoare și Iacob pe cele cu blana pătată.

Acesta a cojit bețe albe și bețe brune de plop, de migdal și de platan.

Le-a așezat în adăpătorile unde animalele veneau să-și potolească setea.

Când a venit timpul, animalele s-au împerecheat, unele în fața bețelor dungate și altele în fața bețelor albe, iar femelele au zămislit.

Animalele concepute în dreptul bețelor vărgate au fost animale cu blană pătată; cele zămislite în dreptul bețelor albe au fost animale cu blană albă.

Patriarhul s-a îmbogățit întrucât avea cunoștințe de magie.

Stratagema lui Iacob se inspiră din principiul: „Ceea ce se aseamănă produce lucruri asemănătoare."

1. Bazin din Ierusalim, unde erau spălate victimele destinate sacrificiilor (n. trad.)

În Noul Testament, Iisus a îngrijit un posedat „care striga zi și noapte printre morminte și se rănea cu pietre". Iisus a izgonit demonii care s-au îngrămădit într-un grajd și s-au unit cu o cireadă de porci. Nu este oare vorba despre un transfer de energie?

Scopul magiei sacre este de a restaura liberul arbitru al ființelor care l-au pierdut în totalitate sau parțial. Ea redă libertatea celui înrobit.

În paralel cu magia albă, există o magie neagră și ne putem pune întrebarea dacă povestirea care urmează nu are legătură cu aceasta din urmă:

Într-o zi, în Israel s-a resimțit o cumplită secetă. David, fiu și succesor al lui Saul, s-a adresat oracolului care i-a spus că de vină era Saul. Dar Saul murise de mult timp. David a căutat atunci șapte dintre numeroșii săi copii, care au fost spânzurați în fața Stăpânului. Sacrificiul a răspuns speranțelor lui David și ploi abundente au căzut. Cadavrelor descendenților lui Saul li s-au făcut morminte demne de rangul lor.

În Evul Mediu, vrăjitoarele pregăteau mixturi cu oase ale defuncților pentru a aduce ploaie.

Deși magia a dispărut de pe lista delictelor sau a crimelor în majoritatea codurilor penale contemporane, mulți consideră magia, chiar sacră, ca pe o activitate nefastă și condamnabilă. Întrucât ea conferă o anume putere, unii teologi s-au întrebat dacă ea nu se manifestă ca o voință de putere, în care caz ar fi incompatibilă cu umilința creștină. Dar să dăm cuvântul apostolilor (Faptele Sfinților Apostoli, IX, 32-34): „Petru, care mergea pretutindeni, a mers și la sfinții aflați la Lydda. A întâlnit acolo un om cu numele de Enea care zăcea de opt ani în culcușul său mizer și care era paralizat. Petru i-a spus: «Enea, Iisus te vindecă, ridică-te și așază-ți singur patul!» și de îndată Enea s-a ridicat". Aici vedem că este vorba despre un act de vindecare spirituală făcută în numele lui Christos. „Ceea ce stabilește legitimitatea magiei este scopul său, mijloacele folosite, originea" spune episcopul exorcist.

Când Iisus spune: „Cineva m-a atins, o forță a ieșit din mine", nu a acționat el oare ca un medium și un vindecător conștient de existența energiei și de mobilitatea ei?

Formulele magiei sacre nu sunt secrete, dar ele nu trebuie trădate și nici smulse din contextul lor sacru în scopul de a le face să coboare în planuri inferioare.

„Formulările magiei sacre, spune episcopul fără a da mai multe amănunte, se găsesc:

- în Vechiul Testament (Geneza, Psalmii, Profeții);
- în Noul Testament (Evanghelia după Sfântul Ioan);

– în ritualurile liturgice;
– în tradiția scrisă sau orală despre sfinți;
– în ritualurile organizațiilor inițiatice;
– în unele cărți de farmece, de magie."

El adaugă: „Cel ce se aventurează în domeniul magiei fără a fi condus de către un Maestru sau de către o organizație tradițională autentică, se află în situația unui copil lăsat să se joace cu chibriturile. Împlinirea ritualurilor magice de către o persoană necalificată îi aduce acesteia tulburări grave: alterarea funcției cardiace, atingeri ale sistemului nervos și ale mentalului, dezechilibru psihic, posedare, nebunie."

„Magia sacră are ca origine divinul. Ea este puterea Cuvântului care trezește forțele Universului. Magicianul regăsește o prerogativă a stării primordiale: cea care-l vedea pe Adam numind creaturile pentru a le chema la viață. Cuvântul este Fiul căruia toată puterea i-a fost dată în Ceruri și pe Pământ. De asemenea, magia sacră depășește întotdeauna magia neagră, întrucât:

— Răul este limitat din principiu, în timp ce Binele este infinit;

— ceea ce Dumnezeu a creat prin voința sa, este chemat să sfințească Numele Domnului;

— ea este o practică pozitivă care participă astfel la opera divină."

Operațiile de înaltă magie se rezumă la patru tipuri fundamentale:

— consacrarea și sacralizarea unor persoane și obiecte pentru a le conferi o putere;

— exorcizarea forțelor demonice;

— invocarea care realizează un contact cu divinul;

— evocarea care cere forțelor divine să binevoiască să se manifeste.

„Marea magie presupune așadar cunoașterea aprofundată a teologiei și a astrologiei. Este așadar intim legată de religie. Dar aceasta cunoaște o decădere atunci când ea încetează să fie înrădăcinată în mistică, în gnostică și în magie. Ea devine în acest caz un legalism teologic și moral, dar fără suflet.

Magia realizează așadar condițiile unei lumi animate de către Viața divină, a unui microcosmos, ale cărui relații înzestrează cu o putere operativă fiecare din elementele sale. Ea este o participare activă a divinului."

OCULTISMUL

În afară de magia sacră, funcționează ocultismul, nume al doctrinei ezoterice care asigură continuitatea tradiției antice și care constă în a căuta un ansamblu de cunoștințe ce nu sunt imediat accesibile simțurilor obișnuite, ci doar adepților. În mod clasic, aceste cunoștințe scapă oricărei explicații raționale.

În fapt, progresele fizicii moderne ne permit să găsim explicații asupra originii unor evenimente neexplicate până acum în mod rațional. Am văzut aceasta și în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi.*

Studiind microcosmosul, pornind de la principiul analogiei, ocultiștii determină legile macrocosmosului, adică ale Universului. Prin reciprocitate, studiul macrocosmosului permite deducerea cunoștințelor legate de om.

Până în secolul II după Christos, comunitățile creștine dețineau culegeri de oracole, procedee divinatorii sacre prin care ele își permiteau ca și în timpul Vechii Alianțe să solicite sfaturile sau deciziile Domnului.

Dar, în secolele V și VI, Biserica a pus la index aceste culegeri, întrucât unii clerici le utilizau în scopuri profane.

Astăzi, pentru unii ocultismul a căpătat un iz de pucioasă.

Cu toate acestea, la Mgr Airlindo, nici un secret în aparență, este suficient să ceri și obții!

Branșată la nivelul vibrator adecvat și de conivență cu Amyr, care mi-a servit drept „scară", am obținut cererea „impusă": Sfânta Tereza din Lisieux. Dar prin dorința mea tainică, am perturbat totodată materializarea acestui medalion devenit neted pe revers și modificat ca formă și culoare. (Deși nu am absolut nimic împotriva Sfintei Tereza, dorința mea imediată înclina mai mult către ceea ce reprezenta o valoare esențială în ochii mei: medalionul oferit ca un element protector și care mi-a permis să avansez în cercetările mele.)

Am văzut că aceste materializări nu se făceau fără pierdere de energie din partea lui Amyr, căruia îi scădea nivelul vibrator, care devenea palid, se acoperea de sudoare, devenea tahicardic. În acel moment îi era sete și bea multă apă. Putem relua în scop explicativ schema făcută deja înainte, în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, aceea a celor „Trei Flori".

Dacă ocultismul subînțelege noțiunea de cunoaștere, putem vedea că anumiți indivizi dețin din naștere capacități ce nu țin de o cunoaștere învățată.

SCRISOARE DESPRE ESCATOLOGIE

Această Congregație Sacră, care are responsabilitatea de a promova și de a proteja doctrina credinței, dorește să reamintească aici învățătura pe care Biserica o dă în numele lui Christos, mai ales cu privire la ce se întâmplă între momentul morții creștinului și înviere.

1) Biserica crede (conform *Crezului*) în *învierea morților;*

2) Biserica înțelege prin această înviere *omul ca întreg;*

3) Biserica afirmă supraviețuirea și dăinuirea după moarte a unui element spiritual, înzestrat cu conștiință și voință, astfel încât „Eu"-ul uman subzistă. Pentru a desemna acest element, Biserica utilizează cuvântul „suflet", consacrat prin folosință de către Scriptură și Tradiție. Fără a ignora că în Biblie acest termen capătă mai multe sensuri, totuși ea estimează că nu există nici o motivație serioasă de a-l respinge și consideră chiar că un instrument verbal este absolut necesar pentru a susține credința creștinilor.

4) Biserica exclude orice formă de gândire sau exprimare care ar face absurde sau de neînțeles rugăciunea sa, ritualurile funebre, cultul morților, care constituie în mod exclusiv teritoriu teologic.

5) Biserica, conform Scripturii, așteaptă „Manifestarea măreață a Domnului Nostru Iisus Christos" (*Dei Verbum* I, 4) considerată totuși ca distinctă și diferită în raport cu situația oamenilor imediat după moartea lor.

6) Biserica, în învățătura sa despre soarta omului după moarte, exclude orice explicație care ar lipsi de sens Înălțarea la cer a Fecioarei Maria, în ceea ce are ea ca element unic, adică faptul că glorificarea Fecioarei este anticiparea glorificării destinate tuturor celorlalți aleși.

7) Biserica, fidelă Noului Testament și Tradiției, crede în fericirea celor drepți care vor fi într-o zi împreună cu Christos. Ea crede că pe păcătos îl așteaptă o pedeapsă pentru totdeauna, acesta nemaiputându-l vedea pe Dumnezeu, precum și în repercutarea acestei pedepse în toată ființa sa. În fine, ea mai crede pentru cei aleși într-o eventuală purificare anterioară posibilității de a-l vedea pe Dumnezeu, total diferită de pedeapsa celor damnați. Este ceea ce înțelege Biserica atunci când vorbește despre Infern și despre Purgatoriu.

În ceea ce privește condiția omului după moarte, pericolul unor reprezentări imaginative și arbitrare este de temut, întrucât excesul lor reprezintă o mare parte din dificultățile pe care le întâlnește adeseori credința creștină. Imaginile folosite în Scriptură merită totuși respect. Trebuie desprins sensul profund, evitând riscul de a le atenua în prea mare măsură, ceea ce ar echivala adeseori cu golirea de substanța lor a realităților pe care le reprezintă.

CONCLUZII LA A TREIA CĂLĂTORIE

Adevărul nu triumfă niciodată, dar
adversarii săi termină prin a muri.
Max Planck

Această a treia călătorie aduce confirmarea utilității cercetării întreprinse în momentul când părăsisem serviciul spitalicesc de anestezie-reanimare pe care-l conduceam. Așa cum intuisem, tot atât pe cât dorisem, Omul nu se reduce la ceea ce ni se arată în sălile de disecție, la ce se indică pe planșele de anatomie patologică sau pe buletinele analizelor de laborator. A-mi urma intuiția, fără a mă lăsa descumpănită de către opinii și sancțiuni, păstrându-mi verticalitatea, s-a dovedit a fi un lucru benefic. În Brazilia am beneficiat, pe toată durata parcursului, de ajutoare mai mici și mai mari; le sunt foarte recunoscătoare.

Constituția fizică și energetică a omului viu îmi apare mie ca răspunzând bine schemei atomului lui Niels Bohr. Corpul Spiritual are și el anatomia lui asupra căreia vom reveni într-o zi.

Toate experiențele descrise la Mgr Airlindo au tendința de a confirma ceea ce era enunțat în *Medic de Trei Corpuri*, cuprinzând și importanța apei. Agpaoa folosea apa și vata pentru a „materializa" substanța biologică. Amyr suferă de sete și bea mult de îndată ce purcede la o materializare.

Este interesant de amintit că Gitta Malasz scrie: „Adeseori, când Îngerul meu vorbea, Hanna era obligată fizic să bea apă. Unitatea între ea și Înger devenea atunci aproape *organică*.

Apa mă apropie de tine;
ceea ce face focul pentru tine. –
Apa face pentru mine;
focul este vioi – apa are greutate.

Apa curge în jos, lacrimile curg în jos, focul este ușor, pala lui urcă spre înalt. Când mai târziu, Îngerul meu a vorbit despre atracția dragostei între lumină și greutate, focul său a fost astfel încât din nou Hanna abia l-a suportat și el a cerut apă. Hanna a băut și el a spus atunci:

«IATĂ-MĂ COBORÂT MAI JOS.»

O dată îngreunat, Maestrul meu putea coborî în elementul nostru de viață, dar îi era interzis să atingă apa (...) Astfel Îngerul cobora până unde avea posibilitatea. Hanna, ea, se ridica până la limita umană. Ei se întâlneau la acel nivel și totuși Îngerul rămânea Înger și omul – om. Nimic nu era neclar sau estompat. Tocmai diferența dintre ei, complementaritatea lor era cea care făcea posibilă această uniune." (*Dialogurile așa cum le-am trăit*, p. 26)

M-am referit în mai multe rânduri în cadrul cărților mele nu numai la Trei Corpuri, dar și la Trei Lumi, fiecare având propriile sale legi fizice. Amyr și

bunicul său (ca şi Thomaz), transmutându-şi forma, îşi schimbă în acelaşi timp locul în altă Lume, dobândind astfel proprietăţile fizice conferite de această Lume.

În acelaşi mod, apa dobândeşte proprietăţi noi, transformându-se fie în gheaţă, fie în vapori de apă: Amyr poate levita, dar poate să şi apară, să dispară, să treacă printr-un zid, uneori fără să-şi dea seama. Se manifestă un fel de instabilitate şi deci reversibilitate între cele „Trei Stări".

Este de subliniat că aceste capacităţi presupun un corp fizic în bună stare de sănătate: Amyr spune că atunci când nu lucrează, el poate materializa tot ce vrea şi fără să-l supere inima. Corpul fizic merită protecţie pentru a putea să existe deplin în celelalte planuri, chiar când este vorba de indivizi de excepţie. Ceea ce trebuie să-i readucă spre mai multă modestie pe aceia dintre noi care cred că deţin puteri nelimitate.

De subliniat că totul se desfăşoară cu extremă simplitate, fără nici o regie, fără vreo strategie. Această simplitate m-a mirat mult. Nu reculegere, nu rugăciuni, nu semnul crucii. Te regăseşti exact în condiţiile unei reuniuni de prieteni bucuroşi să se întâlnească, pentru a petrece un moment împreună. Râzând, se povestesc întâmplări legate de ceea ce ni se pare incredibil sau sacru. Aici farsele se realizează prin... invizibilul vesel. „NUMAI BUCURIA ESTE SIGURĂ, spunea Îngerul. Pentru tot există o explicaţie, numai pentru bucurie – nu. Noi nu ştim să spunem de ce ne bucurăm, dar acesta este darul nostru. Şi ceea ce aţi primit este bucurie pentru cei lipsiţi de bucurie."

La Mgr Airlindo lumea se joacă, întrucât „MOMENTUL POTRIVIT ESTE SCOPUL, ESTE BUCURIA ÎN DESFĂŞURAREA JOCULUI".

Şi ce este jocul? „PREGĂTIRE, EXERCIŢIU DE PUNERE SUB CONTROL A MATERIEI ŞI A FORŢEI" (*Dialog cu Îngerul*, p. 118)

Ne aflăm noi oare în faţa primilor OAMENI NOI? Oamenii realizaţi pe care-i căutam.

O altă problemă: cea a Spiritelor. Am considerat că este bine să nu-mi acord dreptul de a studia această chestiune decât în funcţie de teoriile lui Claude Bernard, ceea ce arată cât apasă încă asupra mea influenţa sistemelor de credinţă occidentale.

Reiese totuşi că dintotdeauna, pretutindeni, Spiritele au făcut parte din viaţa noastră, inclusiv la noi, aşa cum arată părintele Biondi.

Întrebarea care se pune este în mod evident cea a „coborârii" Spiritului ieşit din trup în corpul omenesc viu.

Aceasta ascultă de unele Legi cunoscute şi puse în mod colectiv în practică în Candomblé sau Umbanda spre exemplu. Am văzut ce crede Allan Kardec despre aceasta şi ce face Edson Queiroz.

În ce mă priveşte, tendinţa mea este de a accepta faptul în anumite limite. Faptul este posibil în plan vibrator. Uneori, în clipa când o persoană este eliberată de o durere rebelă, o resimt asupra mea. Aşadar am încorporat-o înainte de a o metaboliza rapid sau mai puţin rapid prin propriul meu corp.

Dar, întrucât am studiat aceste fenomene prin prisma afinităţilor planetare ale hărţilor cerului astrologic, sunt de părere că gradul de încorporare este comandat de către jocul acordurilor planetare ale persoanelor prezente. Prin jocul afinităţilor şi al forţelor prezente.

În mod logic, amplitudinea acţiunii realizate de către Spirit prin intermediul corpului mediumului este în funcţie de afinităţile vibratorii existente între *medium şi Spirit* (în principiu ei s-au recunoscut deja) dar şi în funcţie de afinităţile vibratorii ale acestui cuplu cu *persoana tratată*. Şi de această afinitate ar putea depinde forţa de intervenţie a cuplului medium-Spirit asupra corpului fizic al pacientului. Totul confirmă intuiţia mea iniţială: noi suntem diferiţi de modelul pe care l-am învăţat la facultatea de medicină, este bine să fim conştienţi de aceasta şi să facem cunoscut acest lucru celor ce nu se tem să-l cunoască.

Fiinţa umană nu se rezumă la un corp fizic, există şi un suflet ce însoţeşte acest corp. Acest suflet are o viaţă independentă de cea a corpului fizic. El există înainte de naştere şi continuă să existe dincolo de moarte.

Această concepţie va modifica într-o zi psihologia „străfundurilor", transformând-o în psihologie „cosmică". Psihologul şi medicul vor urmări atunci un personaj pe scena turnantă a unei vieţi fără de sfârşit. Episodul actual se va prezenta ca un fragment al unei istorii care are un trecut, un prezent, un viitor. Sub presiunea timpului, a bucuriilor, a încercărilor, efectele transmutaţiei vor fi recunoscute atunci. Tot atunci se va vedea nu numai că în clipa prezentă noi comunicăm între noi în invizibil şi că răul pe care-l facem altuia, ni-l facem nouă înşine, dar şi că interrelaţiile noastre ţin de trecut şi au un viitor.

Şi această concepţie, hotărâtă de către corpul medical constituit ca responsabil al sănătăţii, va aduce modificări profunde ale tratamentelor preventive şi curative; ea va limita excesul terapeutic, întrucât moartea nu este decât o

renaştere în Lumea de Dincolo, pe care Gérard de Nerval o evocă într-un poem: „Amintire".

Există un cântec pentru care aş da
Tot ce este Rossini, Mozart şi Weber;
Un cântec foarte vechi, molcom şi funebru
Care doar pentru mine are farmec tainic.

Şi, de câte ori îl aud iarăşi
Cu două sute de ani sufletul meu întinereşte:
Şi eu cred că văd înfăţişându-se
Este pe vremea lui Ludovic al Treisprezecelea...
O colină verde pe care apusul o îngălbeneşte.

Apoi un castel de cărămidă cu colţuri de piatră,
Cu vitralii colorate în nuanţe roşiatice,
Înconjurat de un mare parc, cu un râu
Ce-i scaldă poalele, curgând între flori;

Apoi o doamnă la fereastra cea înaltă,
Blondă cu ochi negri, în hainele sale de epocă,
Pe care într-o altă existenţă – poate,
Am mai văzut-o – şi de care-mi amintesc!

CUPRINS



Iată cea de a patra lucrare consacrată revizuirii concepției despre om. În *Medic de Trei Corpuri* autoarea explica circumstanțele în care a descoperit corpurile fizic, energetic și spiritual și de ce medicina clasică, eficace într-o treime de cazuri, este neputincioasă în fața celorlalte două treimi de maladii pe care, din ignoranță, le numește „psihosomatice". În *Medicina Corpului Energetic* ea descria anatomia, fiziologia, patologia, tratamentul acestui corp subtil și arăta prin exemple clinice dovada existenței lui. *Cele Trei Corpuri și cele Trei Lumi* arăta cum materia biologică din care suntem alcătuiți este totodată vibrație, adică „undă", care ne permite comunicarea cu tot și cu toți cei care ne înconjoară. Înainte de a fi înțeles că fiecare din Cele Trei Corpuri aparține unei a Treia Lumi, nu se cunoștea cum poate fi explicat modul de funcționare a „Corpului-Undă" (Corp Energetic + Corp Spiritual).

Aici, în *A patra noastră lume*, sunt prezentate relațiile între corpul material și „Corpul-Undă", precum și fenomenele care se petrec în momentul când ele se separă. Acest Corp-Undă este *Spiritul* nostru, eternitatea noastră și el se va reîncarna. După o experiență legată de contactarea Spiritelor, autoarea a studiat în Brazilia ființe umane capabile să-și schimbe starea fizică, să treacă dintr-o lume în alta, să materializeze obiecte – trăire capabilă să modifice concepția materialistă despre om și să reînnoiască ideea cu privire la medicina tradițională.



ISBN 973-9095-17-8

